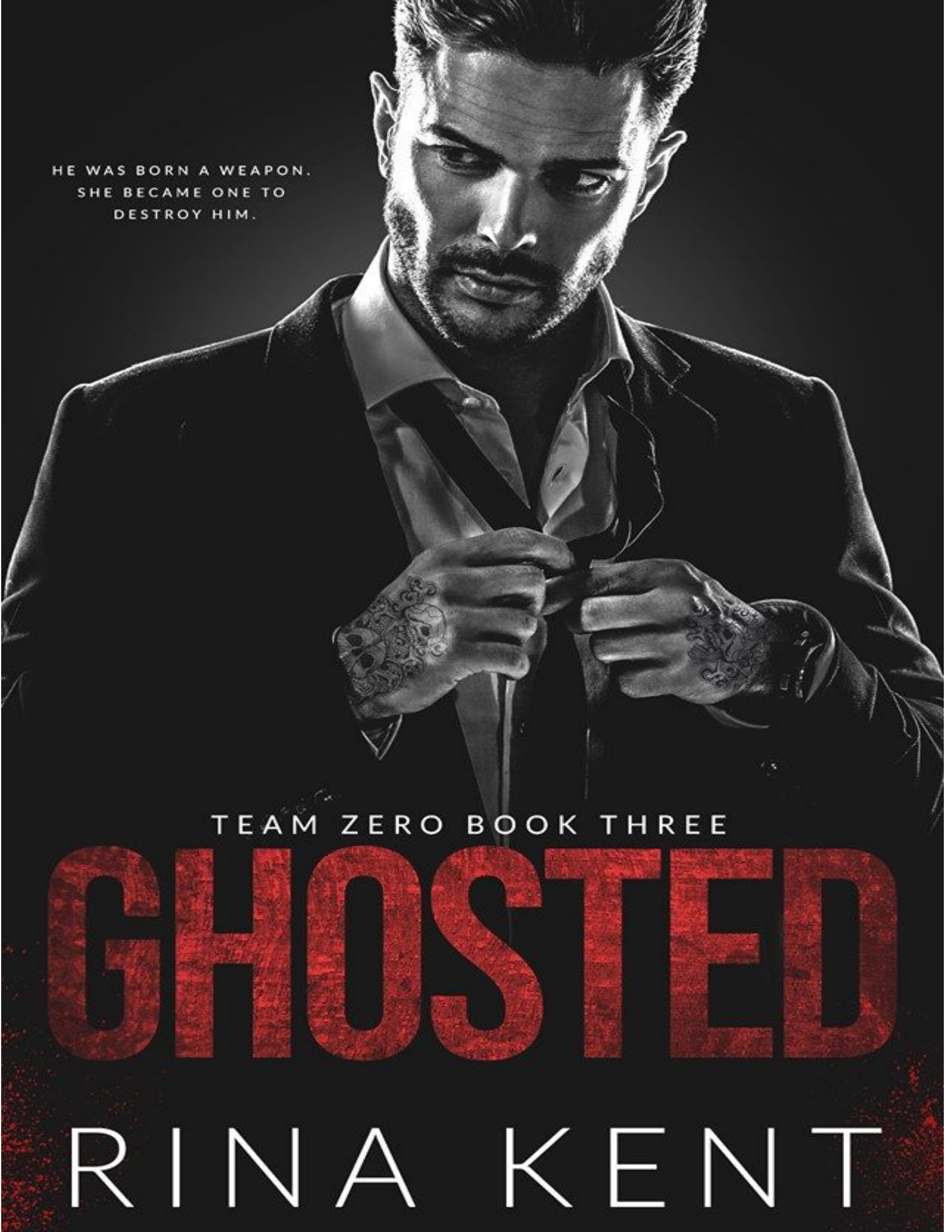

HE WAS BORN A WEAPON.
SHE BECAME ONE TO
DESTROY HIM.
TEAM ZERO BOOK THREE
GHOSTED
RINA KENT

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Sıfır Takımı
Serisi

RÎNA KENT

Ghosted Copyright © 2019 by Rina Kent
Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü elektronik, mekanik, fotokopi, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, saklanamaz veya iletilemez,
yayıncının yazılı izni olmadan kaydedilmesi, taranması veya başka bir şekilde kullanılması yasaktır. Bu kitabı kopyalamak, bir web sitesinde yayınlamak veya kısa süreli kullanım dışında izinsiz olarak başka herhangi bir yolla dağıtmak yasa dışıdır.
Bir kitap incelemesinde alıntılar.
Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. Bu kitapta tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir. Herhangi bir
Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle benzerlik tamamen tesadüfidir.
RK Yayınevi tarafından yayımlanmıştır.
Annabelle Reid tarafından düzenlenmiştir. Anna-Marie Burger tarafından düzeltildi.
Kapak Tasarımı Rolling Waves Designs tarafından yapılmıştır.

P.S. Korsanlar kötüdür. Johnny Depp'in Kaptan Sparrow'u kadar değil ama cidden çok kötüler. Bir yazarı destekleyin. Bir kitap al. Tamamen-olmayan-olma

Havalı korsan.

Hayalleri tarafından hayaletleştirilen herkese.

İçindekiler

İçindekiler
Yazar Notu
Tanıtım Yazısı
Birinci Bölüm İkinci Bölüm
Üçüncü Bölüm
Dördüncü Bölüm
Beşinci Bölüm
Altıncı Bölüm
Yedinci Bölüm
Sekizinci Bölüm
Dokuzuncu Bölüm
Onuncu Bölüm On Birinci Bölüm On İkinci Bölüm On Üçüncü Bölüm On Dördüncü Bölüm
On Beşinci Bölüm
On Altı Bölüm On Yedinci Bölüm On Sekizinci Bölüm
On Dokuzuncu Bölüm Yirmi
Bölüm Yirmi Bir
Bölüm Yirmi İki
Bölüm Yirmi Üç
Bölüm Yirmi Dört
Bölüm Yirmi Beş
Bölüm Yirmi Altı
Bölüm Yirmi Yedi
Bölüm Yirmi Sekiz
Bölüm Yirmi Dokuz
Bölüm Otuz Bölüm Otuz Bir

Sonsöz Sırada
Ne Var?
Ayrıca Yazan: Rina
Kent Tesekkür Yazar
Hakkında Crowed
Alıntı Harabe Alıntı

Yazar Notu

Karakterlere ve yazarın kökenlerine sadık kalmak için *Ghosted*'in kelime haznesi, dilbilgisi ve yazım dili İngiliz İngilizcesiyle yazılmıştır.

Ghosted bağımsız bir roman, ancak dünyayı daha iyi anlamak istiyorsanız, bundan önce *Crowed*'u okumak isteyebilirsiniz.

Blurb

O bir silah olarak doğdu. Onu yok etmek için bir silah oldu.

Karanlık. Tehlikeli. Ölümcül.

Bu gerçekler beni insanların kaybolduğu ve bir daha geri dönmediği bu yeraltı dünyasından uzak tutmalıydı.

Yapmadılar.

Onun hatası: Zoe'yi almak, kardeşim olarak gördüğüm birini. Onu geri almak için her şeyi yaparım. Bu, onu benden koparan meçhul hayaleti bulmak için kötü şöhretli bir organize suç şebekesine sızmak anlamına gelse bile.

Benim hatam: Onu beklemiyordum. Julian, karanlık ve gizemli bir örtüyle çevrili bir muhafız. İçindeki adama çaresizce ve tehlikeli bir şekilde çekildim.

Onun içinde ne kadar kaybolursam, görevim o kadar riskli hale gelir. Ya Julian sadece bir muhafızdan fazlasıysa?

Ya Hayalet denen adamla akrabaysa?

Birinci Bölüm

Kim olduğunu unut.

Penceremden evimin ön merdivenlerine çömelmiş üç çocuğa bakarken kelimeleri tekrar tekrar düşünüyorum.

Yakında eski evim olacak.

Lekeli kıyafetleri ve dağınık saçları, sessiz kahkahalarını ve karşılıklı göz kırpmalarını gölgelemiyor.

Muhtemelen kapıdan çıktığımda bana nasıl şaka yapacaklarını planlıyorlardır. Küçük serseriler.

Onları bir daha göremeyeceğimi düşündükçe kalbim sıkışıyor. O minik elleri değil. O masum gözleri değil. Tatsız şakalarını bile.

Ağzımdan ve burnumdan nefes alıyorum. Ağlamak yok. Asla. Fahişe annem bana pek bir şey vermedi ama sadece zayıfların ağlayabileceğini öğretti.

"Benim hiçbir kızım zayıf bir sürtük değildir, anladın mı Emmanuelle?"

Fransız ismimden nefret ediyordum. Herkes gibi bana Elle dememesinden nefret ediyordum. Gerçek adı Sophie'ydi ama iş için Electra'yı kullanıyordu ve Emmanuelle'in kızı için uygun bir isim olduğuna karar verdi.

En nefret ettiğim şey ise beni altı yaşında sokaklarda yalnız bırakmasıydı.

On sekiz yıl sonra, ağlamama kuralını hâlâ ciddiye alıyorum.

Kalbimin üzerine basma ve bunu yapma zamanı.

Parmaklarım bileziğimin etrafında kenetlendi. Taktığım tek kadınsı şey. Üzerinde ateş böceği motifi olan zarif bir gümüş zincir. İki sarı mücevher kanat görevi görüyor.

Zoe'den ilk hediyem ve arkadaşlığımızın bir simgesi.

Neredeyse evim demeyi başardığım eski dolaplı boş cehennem çukuruna son bir kez bakıyorum.

Neredeyse.

Ta ki orayı yuva yapan tek kişi ortadan kaybolana kadar. Beni yalnız bırakarak. Aç, genç ya da sokaklarda değil ama yine de sefil bir şekilde yalnız.

Burayı özlemeyeceğim; gürültücü ev sahibesini, Londra'nın doğusundaki gecekondu mahallelerini ya da küflü tavanı. Sadece anıları, kahkahaları, kavgaları, adrenalini ve dışarıda düşüşümü planlayan çocukları özleyeceğim.

Küçük sevimli şeylere son bir kahkaha attırmanın şerefine.

"Katil!" Sesleniyorum. Siyah, kabarık bir tüy yumağı yan odadan - Zoe'nin odasından - bana doğru koşuyor. Zoe ortadan kaybolduğundan beri sahibinin yatağından nadiren ayrılıyor. Bu küçücük şeydeki sadakat Zoe'ninkiyle eşleşiyor.

Havlıyor ve bacaklarımın arasında çıldırtıcı daireler çizerek koşuyor, küçük dişleri kot pantolonumu sıyırıyor.

Onu kucağıma alıp göz hizasında tutuyorum, dudaklarım hüzünlü bir gülümsemeye bürünüyor. "Seni de bırakmak zorunda kaldığım için üzgünüm."

Katil sızlanıyor, altına kaçırıyor ve yüzümü yalamaya çalışıyor.

Onu göğsüme bastırdım. Sarılmaktan nefret ederim ama Zoe beni buna zorladı. Bilmesem bile onlara ihtiyacım olduğunu ve daha sonra ona teşekkür edeceğimi söyledi.

Sonrası yok.

Döndüğünde bana istediği kadar sarılmasına izin vereceğim. Bu arada, köpeğini sıkıyorum. "Onu geri getireceğim. Söz veriyorum, Katil." Onu hâlâ kucağımda taşırken kapüşonumun fermuarını çekiyorum ve lacivert spor çantamı kaldırıyorum. Kapıyı açmak yerine, çocuklara bir adım önde başlayıp sapı gerekenden daha uzun tutabilirsiniz.

Planım işe yarıyor çünkü küçük iblisler eve çıkan merdivenin kenarlarına dağılıyor. Cindy'nin vahşi kızıl saçlarının anten gibi çıkmasını engellemek için yaptığı başarısız girişim karşısında bir gülümsemeyi bastırıyorum.

David minik elleriyle bir kıkırdamayı bastırır.

Hayley ise bir tahta gibi hareketsiz, yakaladığı böceği bana fırlatmak için bekliyor.

On yedi yaşında. Bu yaşta şaka yapmayı neden sevdiğini hiç bilmiyorum. Ama buralarda dolaşan genç haydutlarla takılmak yerine şaka yapmak daha iyi.

Onları fark etmemiş gibi yaparak yamalı duvara yaslanıyorum.

"Burada ne varmış?" Duyabilecekleri bir sesle soruyorum. "Oh, çikolata. "Acaba bu çantanın tamamı kimde olabilir?"

Bir saniye sürer, iki -

"Ben!" Cindy önce saklandığı yerden fırlıyor ve sert bir parmakla Hayley'nin yüzünü işaret ediyor. "Bütün çikolataları bana verirsen Hayley'de ne olduğunu sana söylerim!"

"Ben de! Ben de!" David çok enerjik minik bacaklarının üzerinde saklandığı yerden dışarı zıplıyor. "Bütün çikolataları bana ver!"

Hayley inleyerek en son çıkıyor. Flanel etek ve lacivert ceketten oluşan okul üniformasını giyiyor. File çoraplar giymiş ve koyu renk makyaj yapmıştı çünkü artık gotik dönemine girmişti. "Berbatsınız çocuklar!"

"Babam bunun sürtükler için olduğunu söylüyor." Cindy kızıl saçlarını kulaklarının arkasında tutmaya çalışır ve başarısız olur.

Hayley ve ben birbirimize bakıp, "Pekâlâ Cindy. Artık baban yetişkinlerle konuşurken onu gizlice dinlemek yok."

"Ama hoşuma gidiyor." Cindy kollarını kavuşturur.

"Hayır. Ciddiyim. Karşılığında..." Kabarık topumu ona uzattım. "Sana Killer'ı vereceğim."

Babasının ağzı bozuk ama nazik biri ve onu sık sık mahallenin kedilerine yemek verirken görüyorum.

Cindy'nin mavi gözleri büyür ve o kadar uzun süre soluk soluğa kalır ki sesi soluk soluğa çıkar. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten." Killer'ın başını son bir kez okşadıktan sonra onu teslim ediyorum. Cindy'nin kucağına sokuldu. Pofuduk top onu hep sevmiştir.

Çantama uzanıyorum ve Hayley'e her zaman hayran olduğu boks eldivenlerini veriyorum.

Dinlenmekte olan sürtük suratını ya da endişeli ergen suratını terk ediyor. Aslında farkı anlayamıyorum. Gözleri açılıyor ve eldivenleri kutsal kitapmış gibi tutuyor. Elleri bile titriyor. "Hani şu şampiyonluğu kazandığın eldivenler mi?"

Onu dürtüyorum. "Bu bir yeraltı şampiyonası. Sayılmaz."

"Elbette öyle!" Bana hesapçı bir bakış fırlatıyor. "Onları bana mı veriyorsun? Temelli mi?"

Başımı sallıyorum ve sarı saçlarını pembe ve yeşil tellerle karıştırıyorum. "Onları eBay'de satma."

Hayley bir çeşit yemin edercesine elini kalbinin üzerine koyar. "Bir gün senin gibi bir şampiyon olacağıma söz veriyorum."

"İşte benim kızım." Küçük eller kot pantolonumu çekince kafasını biraz daha karıştırıyorum.

David'in kocaman kahverengi gözleri beklentiyle beni süzüyor. "Bütün çikolataları alabilir miyim, Elle?"

Bir kahkaha patlattım. İblis.

"Bunu sen al." Eski tren oyuncağını gösterdim; annemin bana aldığı ve benim sahip olduğum tek oyuncak. "Ona iyi davran."

"Yapacağım!" Treni koruyucu bir şekilde göğsüne bastırıyor ve diğer elini uzatıyor. "Şimdi, çikolataları alabilir miyim?"

Ona bir paket Snickers veriyorum. "Aranızda bölüşün."

Tanrım, bu küçük şeytanları özleyeceğim. Bana çocukluğumu hatırlatıyorlar. Gerçi hiçbir zaman onlar kadar masum değildim ve öfke vardı - çok fazla öfke. Yaramazlık her zaman Zoe'nin ve benim özelliğim oldu. Sonra Liam bize katıldı ve durdurulamaz olduk.

Hiç kan kardeşim olmadı ama olsaydı bile Zoe'den daha iyi olamazlardı. Ben kendim yapamayacak kadar küçükken beni korudu. Sisteme alınmadan ve istismarcı bir aileden diğerine savrulmadan önce, karnımızı doyurabilmek için hırsızlık yapar ve dilenirdi.

Kimse bir sokak çocuğunu başka bir sokak çocuğu gibi anlayamazdı. Zoe ve ben birbirimizin eviydik.

Ve sonra o gitti. Puf. Hiçbir iz bırakmadan.

Dünya bizi yırttı ve bir koruyucu aileden diğerine savurdu ama biz asla dizlerimizin üzerine çökmedik. Gençken bunu yapmadık. Şimdi de başlamayacağız.

Bu lanet sokaklarla savaştım ve savaşmaya devam edeceğim. Hiçbir şekilde onu yutmalarına izin vermeyeceğim.

Çocukların heyecanı içinde sadece Hayley başını kaldırıyor, küçük gözlerinde bir şeyin farkına varmış gibi bir şüphe var. "Bir yere mi gidiyorsun, Elle?"

Ben cevap vermeyince Cindy titreyen eliyle Killer'ın başını okşuyor. "Zoe gibi ortadan kaybolacak mısın?"

"Öyle misin?" David tekrarlıyor, üst dudağı ağlayacakmış gibi titriyor.

Çocukların önünde ağlamak yok, Elle.

"Zoe gibi ortadan kaybolmayacağım," diyorum, kararlılık damarlarımda fokurduyor. "Onu geri getireceğim."

"Şunun üzerinden bir kez daha geçelim." Ben yolcu koltuğunda onun yanında otururken Liam parmaklarını eski BMW'sinin direksiyonuna vuruyor.

Mahallede son kez buluşuyoruz. Khaled'in onlarca yıldır var olan eski ve yağlı restoranının önünde.

Zoe'nin ve benim kişisel evraklarımın bulunduğu spor çantam ayaklarımın arasında duruyor. Liam'da kalacak. Bana verdiği pembe bavulla uğraşıyorum. Zoe ortadan kaybolduğundan beri son haftalarda kullandığım elbiseler, ayakkabılar ve makyaj malzemeleriyle dolu. "Bu kadar... *pembe* olmak zorunda mı?"

"Dinle, lanet olsun." Liam bir elini koyu sarı saçlarında gezdiriyor. "Seni bu göreve göndermemem gerekiyordu. Gangsterlerden bahsediyoruz. Uyuşturucu satıcıları ve lanet katiller. Bu onların İngiltere'deki mafya versiyonu ve mafyada ne olur biliyor musun? İnsanlar kaybolur ve geri dönmezler. Bunu tekrar düşünelim. Burası sana göre bir yer değil."

"Burası Zoe için de uygun bir yer değil!" Bavulla oynamayı bırakıp ona döndüm. "O bizim ailemiz, Liam. Onu o göreve nasıl gönderirsin? Bir canavarlar yuvasına gideceğini biliyordun."

Kime daha çok kızacağımı bilemiyorum. Sakladığı için Zoe'ye mi yoksa suç ortağı olduğu için Liam'a mı? Ya da beni karanlıkta tuttuğu için ikisine de.

Zoe'nin polis akademisindeki mezuniyet sınavı nedeniyle meşgul olduğunu sanıyordum. Revizyon için kapalı bir kampta kalması gerektiğini söylediğinde onu rahatsız etmedim. Meğer her türlü mafya faaliyetiyle ilişkili kötü şöhretli bir şirkette gizli görevdeymiş. Akademiyi bile bitirmemiş. Bunu yapmak için işi bırakmış ve bunu sadece üvey kardeşimiz Liam biliyormuş.

Acı ihanet ağzımı dolduruyor. Evet, Liam'la yakınız ve o Metropolitan Polisi'nde bir teğmen ama Zoe'yle bir takım olduğumuzu sanıyordum. Tek kelime etmeden bunu nasıl yapabildi?

Onu bulduğumda cevabını yumruklayarak öğreneceğim.

Bana sarılmasına izin verdikten sonra.

"O da beni dinlemedi, lanet olsun." Liam direksiyonuna çılgınca vurmaya devam ediyor. Ölümcül bir fırtınadan sonra ormanın rengini andıran koyu yeşil gözleri benimkilere dalıyor. Duruşu sertleşiyor. "Yapma bunu, Rage Ball."

Mahalleden gelen bu lakap kalbimi ısıttı. O zamanlar yoluma çıkan her şeyi yumruklardım. Hala da öyle sayılırım. Artık sadece Liam ve Zoe beni böyle çağırıyor.

"Yapmak zorundayım." Sesimi yumuşatıyorum ve titremesin diye dudağımı ısırıyorum. "Kendi pisliğime ve o saçma sapan şampiyonaya bu kadar kapılmasaydım, belki bir şeylerin farkına varırdım. Belki de gece beni arayıp fısıldadığında, bunun telefon etmeme politikası yüzünden olduğuna inanmamalıydım. Belki o zaman çok geç olmadan onu oradan çıkarabilirdim."

"Saçmalık!" Liam direksiyona vurmaya devam ediyor. "Bunu o seçti. Met Polisi onun görevini onaylamadı. İtirazlarıma rağmen kendi başına gitti; bu yüzden açığa alındı. Onun hatasını tekrarlama, Rage Ball. Sen de onun gibi ortadan kaybolabilirsin."

"Yapmayacağım." Gerginliği azaltmak için gülümsüyorum. "Bu işte birlikteyiz, değil mi?" "Tabii, tabii. Bu gizli görevler yüzünden beni kovduracaksın." O fırlatır
ellerini havaya kaldırdı. "Şimdi, plana gelince. Birincisi ve en önemlisi: Kendini asla tehlikeye atma. Herhangi bir tehdit ve sen dışarıdasın. Anladın mı?"

Başımı sallıyorum ve parmaklarım bileziğimi kavrıyor. Liam'ın bilmediği şey ona zarar vermez. Zoe koluma takılmadığı sürece oradan ayrılmayacağım.

"İki," diye devam ediyor. "Bana Firma hakkında bildiklerini anlat."

"Ciddi misin?" Gözlerimi deviriyorum. "Bunu binlerce kez konuştuk."

"Milyonlarca kez ihtiyacımız var çünkü fizikselsiniz ve düşünmeden hareket ediyorsunuz. Eğer bir casus olacaksanız bunun ortadan kalkması gerekir."

"Hey! Bu doğru değil."

Kaşlarını çatıyor. "Önce yumruk atıp sonra soru sorduğun zamanları saymamı ister misin?"

Omuz silkiyorum. "İnsanlar güçlü olanlara saygı duyar."

Sokakta güç her şeydir. En ufak bir zayıflık belirtisinde beni canlı canlı yerler. Tıpkı annem gibi.

Liam bir kaşını kaldırıyor ve dikkatle beni izliyor.

"Peki," diye iç geçirdim. "Firma, Owen Green tarafından yönetilen elektronik ticareti yapan yasal bir paravan. Yüzeyin altında, uyuşturucu ticareti yapan gangsterler. Bir sürü kara para aklama işi de yapıyorlar ve tüm bunları en prestijli kulüpleri Le Salon'a aktarıyorlar."

"Ama?" Liam ısrar ediyor.

"Ancak Met Polisi ve Mali Departman, Owen'ın yasadışı vergi ödemesini ortaya çıkardı ve onu hapse attı. Ancak Firma durmadı. Aslında, Le Salon'un başına başka biri geçtiğinden beri uyuşturucu ticareti her zamankinden daha alçakça bir hal aldı."

"Hayalet." Liam'ın çenesi sıkıştı. "Onun hakkında elimizdeki tek bilgi bu. Sadece lanet bir sokak adı. Bazı istihbaratlar onun bir Rus casusu olduğunu söylüyor. Bazıları gerçek bir insan bile olmadığını söylüyor. Hiçbir iz yok."

Parmaklarım bileziğin etrafında sıkılaşıyor. Öfke yüzeyin altında kabarcıklar oluşturuyor.

Hayalet, Zoe'nin altı haftadan uzun bir süre önce ortadan kaybolduğu gün Liam'a söylediği son isimdir.

Onu bulduğumda çıplak ellerimle öldüreceğim. Kimse benim tek ailemin yok olmasına ve yaşamasına sebep olamaz.

"Peki açılış olarak elimizde ne var?" Liam küçük bir çocuğu sorgular gibi soruyor.

"Hadi, L." Kollarımı kavuşturuyorum. "Tüm o panoların ve kırmızı isimlerin olduğu mağaranda sayısız saat geçirdim."

"Yani o mağaranın tavanından sarkan torbayı yumruklayarak sayısız saatler geçirdin."

"Ben... ikisini de yaptım."

"Peki, kime odaklanacaksın?"

"Sis!" Hayalet'e giden tek yolun o olduğunu hatırlıyorum çünkü o Le Salon'un madamı. Ama Liam'ın okumadığım beş sayfalık bir raporu vardı. Ya da okudum ve unuttum. Çünkü tıpkı Hayalet'in Rus casusu olduğuna dair spekülasyonlar gibi onun hakkında da sadece spekülasyonlar vardı. Somut bir şey yok.

Ben gerçekleri tercih ederim.

Ve onları kendim alacağım.

"Unutmayın, önceliğiniz Zoe'nin kaybolduğu günle ilgili herhangi bir güvenlik görüntüsü bulmak." Yine manik bir şekilde tıklıyor. "Beni sık sık aramaya çalış ama kendini riske atma."

"Anladım."

Buna hazırlanmak için uykusuz geceler geçirdik. Hatta kadın meslektaşına beni topuklu ayakkabılarla yürümem için eğittirdi ve kulüplere götürdü. Le Salon'un kızlarından biri olan Lily'ye bu şekilde yaklaştım ve Mist'ten bir randevu kopardım. Liam ve ben bunun için çok zaman ve enerji harcadık - Liam beni ikna etmeye çalışsa bile. Ama şimdi, etrafımızda beliren şüpheyi hissedebiliyorum. Liam ve Zoe her zaman yanımdaydı.

Şimdi yapayalnız kalacağım. Tıpkı annemi karanlıkta çöp tenekesinin yanında kıpırdamadan bulduğum o gün gibi.

Titremelerini önlemek için parmaklarımı birbirine kenetliyorum.

Liam'ın yeşil gözleri beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "İyi olacak mısın?"

"Olmak zorundayım."

Çünkü ailemi geri almanın tek yolu bu.

Liam gittikten sonra Khaled'in eski restoranının tuvaletinde duruyorum, elimde inanılmaz yüksek topuklu ayakkabılar var. Bunlar ayaklarımı öldürecek. Ne kadar alıştırma yaparsam yapayım, bunlar tam bir işkence.

Kadınlar gün boyu bu şeylerle nasıl yürüyorlar anlamıyorum. Yakın zamanda giyemeyeceğim rahat spor ayakkabılarım için şimdiden yas tutuyorum.

Ama Mist'i beni kulübüne kabul etmesi için ikna etmeliyim.

Umumi tuvaletin penceresinden tedirgin mırıltılar yükseliyor. Onlara dikkat etmezdim ama bir kız kısık bir sesle hayır diyor ve sesi çok tanıdık geliyor.

Şimdiye kadar giyinmiş ve Le Salon'a doğru yola çıkmış olmam gerekiyordu ama bunu görmezden gelemem. Zoe bana her zaman başımı belaya soktuğumu söyler ve mümkün olduğunca beni durdururdu.

Ama Zoe burada değil.

Elbiseyi ve ayakkabıları bavula tıkıştırıp tezgahın altına saklıyorum. Sonra kargaşanın geldiği yere, dışarı çıkıyorum. Arka sokağa varır varmaz, sidik ve kusmuk kokusu midemi bulandırıyor. Restoranın çöp konteynırının yanında, zayıf bir adam kısa boylu bir kızı

Duvar. Boyu onu görmemi engellese de titreyen halini ve pazen eteğinin kenarını kavrayan elini seçebiliyorum.

Bu okul üniforması mı?

"Korkma," diyor adam iğrenç, sert bir sesle ve biraz Cockney aksanıyla. "Sana iyi davranacağım, bebeğim."

"Hayır, lütfen," diye mırıldanıyor ve sonra pembe ve yeşil telleri seçiyorum.

Hayley. Kahretsin.

"Hadi," diye ikna ediyor.

"Hayır'ın ne demek olduğunu anlamıyor musun?" Sesim yüksek ve düzgün.

Adam hızla arkasını dönüyor, yüzünde ölümcül bir gölge var. Alnının ortasından sol gözünün altına kadar soluk bir yara izi uzanıyor. Gözleri kamaşmasa bile canavar gibi görünüyor. "Yürü git, kaltak."

Uzun boylu. Muhtemelen benden 10 inçten fazla. Bir açıklık bırakmadığı sürece hayati bir parçaya saldırmak kolay olmayacak. Hayley'i daha iyi görebilmek ve iyi olduğundan emin olmak için parmak uçlarımda yürüyorum. Okulda olmalıydı. Takıldığı haydutların başını belaya sokacağını biliyordum.

Bakışlarımla karşılaştığında dudakları aralandı. Çılgın gözleri ben ve adam arasında gidip geliyor, sonra başını öne eğiyor. Önce onunla ilgilenmeliyim, sonra konuşacağız.

Adam bana doğru geliyor, yanağına bir yumruk atıyorum. Çıplak yumruğum yanıyor. Yüzünü tutarak uluyor. "Seni lanet orospu!"

Kancamı böğrüne saplıyorum ama ben daha hızımı alamadan adam arka cebine uzanıp bir bıçak çıkarıyor. Sırıtarak yüzüme doğru salladı. "Kendini sert bir fahişe mi sanıyorsun?"

Kaslarım kilitleniyor ve omurgam katılaşıyor. Yumruk yumruğa kavga başka bir şey, bıçaklar tamamen başka bir şey. Yine de kavgadan kaçacak biri değilim. Bu yüzden bana doğru ilerlediğinde yerimde sabit kalıyorum. En iyi saldırı tekniği, rakip bir açıklık verene kadar sabırla beklemektir.

Dövüşmeye ilk başladığımda bu benim zayıflığımdı. Her zaman ilk saldırıyı ben yapmak isterdim. Liam bunu içimden söküp attı. Ya da en azından denedi.

Bu haydut çok basit. Bıçağını doğrudan yüzüme doğrulttu. Bir tarafa eğildim ve boy farkımızı kullanarak kasıklarına tekme attım. Etine temas etmek yerine, vurduğum bacağımı yakalıyor ve beni kaba kuvvetle kendisine doğru çekiyor. Dengemi kaybediyorum ve sırtüstü düşüyorum. Darbe kemiklerimde yankılanıyor.

Bu acıttı!

Hayley'nin duvara yaslanmış gözyaşlarını yakalıyorum. Hâlâ burada ne işi var? Kaçmalı.

Adam üzerimde asılı duruyor, bıçağı bana doğrulturken yüzünde şeytani bir sırıtma var. "Kendi işine bakmalıydın, bebeğim. Kim olduğumu bilmiyor musun? Büyük Johnny'ye bulaşmaya nasıl cüret edersin?" Bıçağı yüzüme yaklaştırıyor. "Sana bir ders vermek için o güzel yüzünü mahvetmeme ne dersin?"

Bıçağın ucuna bakarken ağır nefesler ciğerlerimi terk ediyor. Canavarların dünyasında yaşayacaksam, buna alışmam gerekiyor. Artık günlük hayatım bu olacak.

Dövmeli bir el adamın bileğini kavradığında dizlerimi büküp ona vurmaya hazırım. Yeni gelen adamın koyu kahverengi gözleri benimkilerle birleşiyor. Onları çevreleyen altın halka bir an için aklımı başımdan alıyor. Bu çok nadir bir renk. Daha da nadir olan, verdikleri karışık duygular. Sakinlik ve tehlike. Bilge ve pervasız.

"Şimdi," diyor dövmeli yeni gelen alçak, derin bir sesle, sonra Johnny'nin bileğini büküyor. Bıçak yerde takırdıyor. "Bu oyuncakları dikkatsizce kullanma."

Dövmeli adam bileğini sıkıca tutarken Johnny'nin yüzü acıyla buruşuyor. Bu fırsatı Johnny'nin kasıklarına tekme atmak için kullanıyorum. Sendeliyor ve acı içinde kıvranarak geriye doğru düşüyor.

Yeni gelen Johnny'yi bıraktı ve bana elini uzattı. Ütülenmiş siyah bir takım elbise ve beyaz bir gömlek giymişti. Kravatı yoktu. Şimdi ona daha yakından baktığımda, delici gözlerinden ya da gömleğinin manşetlerinin altından görünen dövmelerinden çok daha çarpıcı olduğunu görüyorum. Koyu renk saçlarının yanları kısa ama ortaları geriye doğru taranacak kadar uzun. Düz çene çizgisi ve erkeksi, belirgin yüz hatları ona keskin bir hava veriyor. Böylesine karmaşık dövmelere sahip bakımlı bir adam görmek çok nadirdir. Dövmeler bileklerinin etrafında dönüyor ve ellerinin arkasına kadar uzanıyor.

Tedirginlik içimde dönüp duruyor.

Yakışıklı erkekler beni hep tedirgin eder. Onlarla nasıl başa çıkacağımı tam olarak öğrenemedim, bu yüzden onlara bir anaokulu çocuğunun aşık olduğu kişiye davrandığı gibi davranıyorum.

Elini görmezden geliyorum ve ayağa fırlıyorum. Utancımın belli olmamasını umarak başımı eğiyorum ve kot pantolonumla kapüşonumdaki kirin tozunu alıyorum.

Yabancı elini geri çeker ve Hayley'ye doğru yürür. Hâlâ titriyor olmasına rağmen, avucunu tutar ve dengesiz ayakları üzerinde durur.

Ona doğru koştum ve onu yanıma çektim - amaçladığımdan daha güçlü bir şekilde. Yabancıya bir 'geri çekil' bakışı attım ve Hayley'e fısıldadım, "Gidelim."

Hâlâ titriyor, ben de beceriksizce kolunu ovuyorum. Keşke rahatlatma işinde de becerikli olsaydım. Zoe benden çok daha iyi. Mist ile randevuma gitmeden önce Hayley'i ailesine geri götürmem gerekecek.

Aceleyle ara sokaktan çıkıp restorana geri dönüyorum. Bir parçam arkama bakmak için kaşınıyor. Dövmeli yabancıya bir kez daha bakmak. Gözlerindeki gizemli yoğunluğa. Yine de bu düşünceyi uzaklaştırıyorum.

Çarpıcı yakışıklı yabancılara yakalanacak vaktim yok.

"Hey, Ateşböceği." Sesinin derin gürültüsü arkamda çınlıyor. "Bir şey unutmuyor musun?"

"Sana teşekkür etmeyeceğim," diyorum, hâlâ ondan uzaklaşırken. "O serseriyi kendi başıma halledebilirdim."

"Bekle.

"

Beklem

iyorum

.

Yine de, çevresel görüşümde eğik başını bir anlığına yakalıyorum. Sanki bir bulmaca çözüyormuş gibi. Sonra dudakları bir gülümsemeyle seğiriyor. Ya da gülümsemeye benzeyen bir şey. O kadar çarpıcı ki dudaklarım aralanıyor.

Yutkunuyorum ve Hayley'i restoranın arka kapısına doğru itiyorum.

İçeri girdiğimizde omuzlarım rahatlıyor. Parmaklarım hayalet gibi bileziğime gidiyor ve etle birleşiyor.

Bu da ne...?

Çılgınca bileğimi kontrol ediyorum. Zoe'den kalan son hatıram olan bileklik yok.

İkinci Bölüm

Ateş böceklerinin bu kadar baharatlı olması mı gerekiyor?

Yerde bulduğum bilezik ile muhtemel sahibinin az önce restorana kaçtığı yere bakıyorum.

Gümüş zincir, kanatlarının altında sarı mücevherler bulunan bir ateşböceği taşıyor.

Kadına beklemesini söyledim ama görünüşe göre restoran çok daha ilginçti.

Ya da belki de benden kaçıyordu.

Bazen ne kadar korkutucu göründüğümü fark edemiyorum.

Her zamanki kapüşondan kurtulup rahat görünen kıyafetlere adım attıktan sonra bile. Bunun kıyafetlerimden çok benimle ilgili olduğunu düşünmeye başladım.

"Hey, Hayalet!" Gölge sokağın karşısındaki terk edilmiş bir binanın zemin katındaki pencereden atlıyor ve birkaç adımda bana ulaşıyor. Orada ne halt ettiği hakkında hiçbir fikrim yok ama yine de Gölge, ön kapı güvenli olsa bile pencereleri tercih ediyor.

Bir elini sarı saçlarında gezdiriyor ve beyaz tişörtünün tozunu alıyor. Renkli Çin kaplanı dövmeleri kollarını kaplıyor. Hırlıyorlar, tıpkı

Onları giyen adamın vahşi tarafını. Başparmağını köşeye doğru uzatırken dudaklarında geniş bir sırıtış beliriyor. "Hamamböceği şu tarafa gitti."

Restoranın arka girişine son bir kez bakıyorum ve bileziği cebime atıyorum.

Bana ait olmayan bir şeyi saklamak huyum değildir ama Firefly bileziğini geri istiyorsa gelip alması gerekecek.

O ateş saçan mavi gözleri tekrar görme düşüncesi dudaklarımın seğirmesine neden oluyor.

"Az önce gülümsedin mi?" Gölge bana kocaman gözlerle bakıyor. Adam sayısız cinayete tanıklık etmiş ve işlemişti ama hiç bu kadar şaşırmış görünmemişti. "Bunun nesi yanlış?" Adamımızın peşinden hızımızı artırırken söylüyorum. O fazla uzağa gidemezdi.

"Hiç gülmüyorsun. Bunu yapmayı bırak. Bu bakış, gündüz düşlerimde peşimi bırakmayacak."

"Kabusları mı kastediyorsun?"

"Aynı şey, dostum." Koşarak ilerler ve köşeyi döner.

Ona yetiştiğimde Shadow çoktan Johnny'yi yakasından tutmuş ve eski bir binanın tuğlalarına sıkıştırmıştı. Bu sokak diğerinden daha karanlık. Daha fazla çöp ve daha güçlü bir atık kokusu var ama bu beni rahatsız etmiyor.

Bundan daha kötü yerlere atıldık. Birkaç yıl sonra normalleşiyor.

Bunun bizim hakkımızda ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yok.

Binaların arasından süzülen bir güneş ışığı Gölge'nin çelik grisi gözlerindeki çılgın bakışı ortaya çıkarıyor. Bir katilin ifadesi.

Ona doğru atılıyorum, omuzlarım kaskatı kesiliyor.

Omega ilacının kalıntıları beynini karıştırıyor olmalı.

"Geri çekil," diyorum bir kol mesafesine geldiğimde. Johnny'nin şişkin bakışları benimkilerle bir yalvarışla buluşuyor. Vücudu titriyor ve pantolonuna işemek üzereymiş gibi görünüyor.

Hak ettiğini buldu. Kendisinden daha güçlü biri tarafından köşeye sıkıştırılmanın nasıl bir his olduğunu tecrübe etmeli.

Ama o ölümü hak etmiyor. Bir ömür boyu yetecek kadar öldürdük.

Shadow'un Johnny'nin boynunda tuttuğu demir yumruğa bakılırsa, birkaç saniye içinde onu kıracak.

"Dedim ya. Geri çekil lan!" diye bağırıyorum. Johnny'yi sıkıca kavradığında Shadow'un kolunu tutup onu geri itiyorum. Arkadaşım bir yumruk attı.

yoluma yumruk atıyor. Gözlerimin içine bakıyorum, gözümü kırpmadan ve kıpırdamadan.

Shadow bir yeraltı boksörüdür. Yumruğunun şakası yok, ama onu öldürme modundan çıkaracaksa bunu kabul etmeye hazırım.

Yumruğu yüzümden birkaç santim ötede donuyor. Gölge göz kırpıyor ve robotik bakış yavaşça kayboluyor. Renk yanaklarına geri dönüyor. Uzun bir iç çekişle kolunu indiriyor ve geri adım atıyor. "Lanet olsun. Benim hatam."

"Bu Omega'nın kötülüğü," diyorum

Eğer ilk gençlik yıllarımızdan itibaren bu zehirli ilacı almaya zorlanmasaydık, sadece kan ve şiddet dilinden anlayan ölüm makinelerine dönüşmezdik.

Gözlerim sürünerek uzaklaşmaya çalışan Johnny'ye takılıyor. Donup kalıyor ve ellerini havaya kaldırıyor. "Yemin ederim ben bir şey yapmadım. Hadi ama, bir ateşkesimiz var."

"Kapa çeneni, hamamböceği." Gölge şakaklarına masaj yapıyor. Yoksunluk belirtileri. Yakında benim için de devreye girecekler. "Bir kelime daha edersen dilini koparırım."

Johnny dudaklarını bir çizgi halinde inceltir ama sesli bir şekilde yutkunur.

Önünde çömeliyorum ve az önce neredeyse kırdığım bileğimi tutuyorum. Sıkarken ses tonum sakin çıkıyor. "Acıyor mu?"

Johnny'nin yüzü acıyla buruşur ama başını çılgınca sallar.

"Başkan Joe'ya bir mesaj ilet, tabii hâlâ seni dinliyorsa." Yüzü kızarana ve yara izi çirkin, soluk bir beyaza dönüşene kadar bileğine baskı uygulamaya devam ediyorum. "Eğer içinizden biri o iğrenç uyuşturucuları satmak ya da Le Salon'daki kızları taciz etmek için bir daha bölgemize adım atarsa, tüm şirketini yakarım." Gülümsüyorum. "Anladın mı?"

Başı bir aşağı bir yukarı sallanıyor. Gözlerindeki korku ve vücudundaki titreme içimdeki delirmiş parçayı çağırıyor. Sanki damarlarıma bir doz Omega enjekte edilmiş gibi görüşüm kırmızıyla kaplanıyor.

Kan lekeleri zihnime sıçrıyor.

Öldürün.

Öldürmezsen hiçbir değerin yok.

Gözlerimi kapatıyorum ve dişlerimi sıkıyorum. Dürtü, kan dökme dürtüsü çok güçlü. Göz kapaklarımın arkasına daha fazla kan damlası sıçrıyor.

Daml

a.

Daml

a.

Daml

a.

Ben öyle biri değilim.

Artık değil.

Omega'nın kuklası olmaktan bıktım.

Ailemden saydığım insanların ölümünü izlemekten bıktım.

Göz kapaklarım hızla açılıyor ve kırmızı görüş alanımdan çekiliyor. Johnny'nin korku dolu bakışları benimkilerle buluşuyor, ama o yaşıyor.

Omega'nın hipnozuyla savaştım. Kısmen de olsa.

Bileğime hafifçe vuruyorum ve parmaklarımın altındaki kemikler çatlıyor.

Johnny acı içinde inliyor. Gölge sırıtıyor, hâlâ şakaklarına masaj yapıyor.

"Bu sana ellerini kendine saklaman gerektiğini hatırlatmak için." Onun gevşekliğini bırakıyorum ve ayağa kalk.

İşler daha da kötüye gitmeden Le Salon'a dönmeliyiz. Kendi dürtülerimle baş edemezsem Shadow'unkileri de kontrol edemem.

Gölge gecekondu mahallesinden çıkarken sendeliyor. Ona uzanıp destek olmak üzereydim ama bundan nefret ediyor.

Hepimiz kendi yöntemlerimizle savaşıyoruz. Birbirimize acımaya yer yok.

"Bu gece içiyor muyuz?" diye soruyor arabama bindiğimizde. "Alkol kafamın ambulans gibi zil çalmasını engelleyecek tek şey."

"Bugün Kyle'ın doğum günü." Ana caddeye doğru ilerliyorum. "Kulüpte özel bir parti düzenliyor."

"Şükürler olsun." Shadow'un dudakları seğirir. "Kyle yaşını ve hatta doğum tarihini bildiği için şanslı bir amcık."

Bilmiyoruz çünkü Omega'nın yan etkilerinden biri de geriye dönük hafıza kaybı. Çukur'a kaçırılmadan ve ölüm makinelerine dönüştürülmeden önceki hayatlarımıza dair neredeyse hiçbir şey hatırlamıyoruz.

Gölge'yle tanışmamla ilgili birkaç şey hatırlıyorum. On ya da on bir yaşlarındaydık ve kendisinden yaşça büyük haydutlardan dayak yiyordu. Şu anki iri boks vücuduna rağmen Gölge eskiden cılız bir çocuktu. Yerimde duramadım ve haydutlara bir taş attım. Bunun üzerine Gölge ve ben birlikte dayak yedik. Mist *polis diye* bağırarak kıçımızı kurtardı*!*

O her zaman aramızdaki en zeki kişi olmuştur.

Üçümüz o günden beri bir takımız. Bu, Omega'dan önce sahip olduğum birkaç anıdan biri.

"Yine de yaşımızı saymanın bir yolu olarak küçük puşta sahip olmak güzel," diye devam ediyor Shadow. "Bu yıl kaç yaşında?"

"Yirmi dört."

Derin düşüncelere dalmış gibi başını kaşıyor. "Kaç yaşındayken alındı? Altı yaşında mı?"

"Beş." Geldiği durum karşısında dudaklarım tiksintiyle çekildi. Kyle küçük ve mızmız bir bebekti ve o kadar küçükken götürülmemeliydi.

"Biz on yedi yaşındayken mi onun akıl hocası oldun? Yani şimdi muhtemelen otuz beş ya da otuz altı yaşındayız. Cadı Sis ise çok daha yaşlı."

"Hayır, değil." Başımı sallıyorum. Shadow, Mist'in canını sıkmayı kendine iş edinmiş.

"Bekle bir dakika." Gözleri büyüyor. "Bu, reşit olma krizine yaklaştığımız anlamına mı geliyor?"

"Orta yaş krizi mi demek istiyorsun?"

Gölge kaşlarını çatar. "Aynı lanet şey."

"Hayır, değil." Ama yine deyimleri karıştırmaya başladığına göre, daha iyi görünüyor. Şiddetli yoksunluk belirtileri yok. Omuzlarım gevşedi.

Telefon titriyor. Cihaza bir bakış attım ve vücudum yeniden kaskatı kesildi.

Hades. Çukurun başı ve bizim lanet cehennemimiz.

Kulak içi parçayı tıkladığımda Shadow'un yüzündeki tüm gülümsemeler de kayboluyor.

"Hayalet." Hades'in havalı, gösterişli tonu satırların arasından süzülüyor. Purosunu yaktığını ve ofisinin kahverengi deri koltuğunda arkasına yaslandığını hayal edebiliyorum. "Şirketi birkaç ay daha çalışır durumda tut. Bazı komplikasyonlar oldu. Arkadaşımın geri dönmesi biraz zaman alacak."

Direksiyonu sıkıca kavrıyorum. Arkadaşı ve ortaklarından biri olan Owen Green, polis tarafından yakalanmış ama parmaklıklar arkasındayken bile uyuşturucu ve yasadışı işlerini sürdürmeye ihtiyacı olan bir pislik.

Hades'e bizi göndermek için bir miktar para yeterliydi. Para için kendi ruhunu ve bizim ruhumuzu şeytana satardı.

Aslında, çoktan yaptı.

"Her şey yolunda," diyorum yönetebildiğim en soğuk tonda.

Sanki Hades'in arkamda casusları yokmuş gibi. Ama en yakın çevremden uzak durdukları sürece, Hades planımız hakkında hiçbir şey bilmeyecek.

"Yakında yeni bir fabrika açılacak."

Donuyorum. Hay sikeyim. Met Polisi'ne bir ihbarda bulunmayı başardım ve bölgemdeki büyük uyuşturucu dağıtımını önlemek için önceki fabrikayı açığa çıkardım. Hades ve ortaklarının yeni bir fabrikayla geri gelmesini bekliyordum ama daha fazla zamanım olduğunu sanıyordum. İki aydan kısa bir sürede bunu nasıl başardılar?

"Önümüzdeki ayın sonuna kadar gelirlerin iki katına çıkmasını bekliyorum," diye devam ediyor Hades. "Geri kalan meslektaşlarınızı garanti olarak tutuyorum."

"Ama-"

Hat kesildi.

Hades'in aramasının tek nedeni emir vermektir. Başkalarının fikirleri önemli değil.

Arabayı gıcırdayarak durduruyorum. Direksiyonu öyle bir yumrukluyorum ki, eklemlerimden acı fışkırıyor.

"Dostum!" Gölge omzumu tutuyor. "Şimdi ne halt istiyor?"

"Çifte gelir. Yani iki kat ilaç üretimi ve iki kat satış." "Lanet olsun. Yeni bir fabrikayı bu kadar hızlı kurup çalıştırdığına inanamıyorum."

Gölge gözlerini kısar. "Onu yok edemez miyiz?"

"Olumsuz." Çenemde bir çan kulesi oluşturuyorum. "Eski fabrikayla ilgili ipucunu iki aydan kısa bir süre önce yayınladık. Eğer bunu tekrarlarsak, Hades bunun içeriden bir iş olduğundan emin olacak. Bizi bununla sınıyor. Şimdilik geliri iki katına çıkarmalı ve yeni fabrikayı ortadan kaldırmanın bir yolunu bulmalıyız."

Gölge sırtını deriye yaslar. "Biz lanet olası suikastçılarız, mafya değil. Bunların hiçbirini yapmamalıyız."

"Omega'dan çıktıktan ve herkes dışarı çıktıktan sonra, tüm burayı yakıp yıkacağız."

O zamana kadar, Hades'in cehenneminde sıkışıp kaldık.

Shadow ve ben Mist'in Le Salon'daki ofisine yerleşiyoruz. Yumuşak kırmızı ışık, eski duvar kağıdını ve altmışlı yılların tarzındaki salon alanını vurguluyor.

Burası strateji geliştirme üssümüz. Dinleme cihazı ve kamera yok.

Mist masasının arkasından çıkıp karşımızda oturuyor. Üzerinde dar, uzun kollu siyah bir elbise ve bağlı saçları ve tırnaklarının rengiyle uyumlu kırmızı topuklu ayakkabılar var.

Ve kan.

Sis'in saçları bana hep kanı hatırlatıyor. Bu da Omega'nın etkilerini defetme çabam için hiç iyi değil.

"Buranın madamı olmak çok yorucu." Boynuna masaj yapıyor. "Bu kızlar sürekli didişiyor. Hatta birkaç gün içinde yeni biriyle görüşmem gerekiyor."

Shadow dolaba yöneldi ve bize viski doldurdu. Kendi kadehini alıp oturmadan önce her birimize birer kadeh ikram ediyor. Mist'e hitap ederken alaycı tonu tam anlamıyla çiçek açıyor. "Sana hâlâ anne demiyorlar mı? Yoksa muhtemelen büyükanneleri kadar yaşlı mısın?"

"Kapa çeneni, pislik." Sis ona pis bir bakış fırlattı. "Sesinle benim alanımı kirletme."

"Yan." Flame'in koyu kızıl kafası kanepenin arkasından görünüyor. Muhtemelen bunca zamandır orada uyuyordu. Omega'yla savaşmanın yolu bu. Bakışlarımla buluşuyor, gözleri cam gibi, soluk mavi. "Bir şey yakabilir miyim?"

"Bugün değil, Flame." Viskimi yudumluyorum.

Yüzünde hayal kırıklığı beliriyor. "Sana biraz hisse senedi kârı gönderdim."

"Anladım," dedim. Rakamlar konusunda bir dahi ve karanlık bankalara girip
hesaplar. Diğer kaçakçılık örgütlerinden çalarak kârı maksimize etmeye yardımcı olur. Sadece Hades'i uyarmamak ya da dünyadaki diğer mafyaları düşman edinmemek için bunu küçük dozlarda yapması gerekiyor. Yani, yeni fabrika üretime başlamadıkça Hades'in çifte gelirini karşılayamayız.

Bu yapmak istediğim son şey. Viski bardağının yarısını içiyorum.

Flame kanepenin arkasında kayboluyor. "İyi geceler o zaman."

"Gel bizimle iç, seni aptal!" Gölge sesleniyor ama Alev kıpırdamıyor bile.

Kadehinden yudumlarken Mist'in gözleri parlıyor. "Diablo içmeyi severdi. Sırf yaşlı bir adamı kendisine nadir bulunan viskisini satmaya ikna etmek için İskoçya'da aylar geçirdiği zamanı hatırlıyor musun?"

İçkimi boşaltırken göğsüm sıkışıyor. Diablo ailemin bir parçasıydı ama Omega onu benden aldı.

"Sıfır Takımı onsuz aynı değil." Shadow kadehini kaldırıyor. "Diablo'ya. Huzur içinde yat, orospu çocuğu."

"Diablo'ya." Sis ve ben yankılanıyoruz.

Sıfır Takımı, The Pit'in kurucu üyeleridir. Elli genç olarak başladık. Omega otuz sekizini öldürdü. Hayatta kalanlar ikinci nesli eğitti ve onlarca yıl boyunca Hades'in iblisleri olarak kaldılar.

Sonra, Diablo hiçbir belirti göstermeden öldü. Bizimle içki içiyordu ve sonra öldü. Araştırdıktan sonra, Omega'nın onu beşinci evre kanser gibi içten içe yok ettiği ortaya çıktı.

Sıfır Takımı için bir uyandırma çağrısıydı. Ya da en azından beşimiz için.

Geri kalanlar biz bu görevi bitirene kadar Çukur'da rehineler. Hades, Sıfır Takımı'nın her zaman ailem olduğunu ve onları asla terk etmeyeceğimi biliyor. Bu yüzden benimle sadece dört kişiyi gönderdi. Diğerleri için geri döneceğimi biliyor.

"Doğum günü çocuğu nerede?" Mist soruyor. "Kyle kızlar arasında çok popüler, herkes onun doğum günü hediyesi olmak istiyor."

Gölge güler. "Muhtemelen biz konuşurken onlarla sevişiyordur."

"Gerçi çoğu kız Ghost'un dikkatini çekmek için onu kullanıyor." Mist'in eğlenen bakışları bana kayıyor. "Gizli kimliğinle bile dikkat çekiyorsun. Bir tane almaya ne dersin Julian?"

"Hayır." Dikkatimi dağıtacak şeylere yerim yok.

"Onu dinleme." Shadow bardağını masaya çarpıyor, damlacıklar etrafa sıçrıyor. "Kızlarını zayıflatmak için kullanıyor ve sonra zehirli bir yılan gibi saldırıyor."

"Sen neden bahsediyorsun?" Parmağıyla Gölge'yi işaret ediyor. "Kızları asla kullanmam."

"Kimden bahsettiğimi biliyorsun, yaşlı cadı. Nerede o?"

"Bana bir daha kocakarı dersen duvarı beyninle boyarım."

"Denediğini görmek isterdim, *yaşlı cadı*. Gözlerini dikip bakmayı da kes, kırışıklıkların belli olmaya başladı."

Şakaklarım zonkluyor. Yoksunluk semptomlarının mı yoksa bu ikisinin mi buna neden olduğu konusunda hiçbir fikrim yok.

Ya da ikisini de.

Shadow ve Mist bana en yakın olanlar ama birbirlerinin boğazına sarıldıklarında çok sinir bozucu oluyorlar.

Kendime bir içki daha doldurmak için ayağa kalkıyorum. İleri geri hareketlerine devam ediyorlar. "Çok gürültülü," diye mırıldanıyor Alev arka planda.

Pencerenin önünden geçerken bir hareket dikkatimi çekiyor.

Kyle, öğrencim, onu Çukur'da eğittiğimden beri sorumluluğum altında olan ve oğlum olarak gördüğüm kişi, kolunu bir kadının omzuna doluyor.

Herhangi bir kadın değil.

Sokakta Johnny'nin taşaklarına tekme atan kadınla aynı kadın. Ama artık kot pantolon ve kapüşonlu tişört giymiyor. Vücudunu doğru yerlerden saran, kalçalarının ortasına kadar uzanan kırmızı bir elbise giyiyor. Kestane rengi saçları sırtının ortasına kadar dökülüyor.

Çok güzel ama aynı zamanda yanlış.

Bir insan nasıl olur da bir sokak dövüşçüsünden Mist'in kızlarına benzeyen birine dönüşebilir?

Şüpheli bir şeyler
var. "Hey, Mist,"
dedim.

Gölge'yle olan savaşına ara verir. "Evet?"

"Yeni kızla görüşmene yardım edeyim."

"Gerçekten mi?"

Gözlerim kızın başının tepesinde kısılıyor ve onu tekrar gördüğüme açıklanamaz bir şekilde seviniyorum. "Evet, gerçekten."

Tekrar merhaba, Ateşböceği.

Üçüncü Bölüm

Zoe'nin içinde kaybolduğu canavarlar ini bir kale şeklindedir.

Kulüp üç kat yüksekliğinde ve Londra'nın banliyölerinde geniş ve izole bir arazi üzerinde yer alıyor.

Le Salon.

Zengin ve üst sınıf erkeklerin kızlarla konuşmak ve içmek için geldikleri bir kulüp ve eğlence salonu olarak etiketlenmiştir. Aslında geldikleri şey seks satın almak. Bu bir yan iştir ve yalnızca belirli, seçilmiş konuklara yöneliktir ve seks her zaman beklenmez, ancak burada çalışan kızların çoğu eskorttur.

Tıpkı annem gibi.

Çok kısa elbisemin eteklerini çekiştiriyorum, tırnaklarım deriyi çizene kadar yumruklarımı sıkıyorum.

Annemin hayatı benim utancımdı. Herkes kariyerini mahvedeceğini söylerken bile beni doğurduğu için onun gücüne hayranlık duydum. Onu sevdim ama asla onun gibi olamayacağıma yemin ettim. Bu yüzden küçüklüğümden beri her gün antrenman yaptım. Ağırlık kaldırdım, bir şeyleri yumrukladım ve onun yaptığıyla yolum asla k e s i ş m e s i n diye parmak eklemlerimi kanattım.

Ama işte buradayım. Doğup büyüdüğüm geneleve benzer bir yerde.

Hepsi Zoe için.

Parmaklarım bileziğimi kavramak için gidiyor ama deriyle birleşiyor. Başım sallanırken saçlarımın telleri yüzüme geliyor. Zoe ile kalan tek bağlantımı da kaybettiğime inanamıyorum. O ara sokakta deli gibi onu aradım. Hayley'den bile yardım istedim. Hiçbir iz yoktu. Sonsuza kadar arayabilirdim ama o zaman da Mist'le ilk buluşmamı mahvetmiş olurdum.

Buraya bu orta boy, dar elbise ve siyah stilettolarla geldim. Hâlâ bu acı veren topukluları Neverland'e atmak için can atıyorum.

"Hey, aşkım." Bir kol omzuma dolanmadan önce arkamdan bir erkek sesi geliyor.

Ona dirsek atma, arkamı dönme ve taşaklarını tekmeleme refleksimi bastırıyorum.

Buraya kabul edilmek istiyorsam, rol yapmalıyım. Dudaklarıma bir gülümseme yerleştiriyorum ve hâlâ omzumu tutan serseriyle yüzleşiyorum.

Şaşırtıcı derecede genç, benim yaşlarımda. Böyle bir yerde bulmayı beklediğim yaşlı osuruklara hiç benzemiyor. Şık bir kot ceket, iyi tanımlanmış kasların üzerine uzanıyor, hepsi tasarımcı kot pantolonuyla tamamlanıyor. Parıldayan mavi gözleri benimkilere bakıyor ve dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Kare bir çene hattı ve eğlenceli bir parıltı da eklenince, bir dergi kapağından fırlamış gibi görünüyor.

Isı kulaklarıma yükseliyor.

Bugün karşılaştığım bu yakışıklı adamlar da neyin nesi?

Sadece az önceki dövmeli yabancı bundan daha korkutucuydu. En azından bu serseri beni tanıyormuş gibi davranarak puan kırıyor.

Ve daha cana yakın görünüyor.

Belki onu kullanabilirim?

"Merhaba." Gülümsemeye devam ediyorum.

"Burada yeni misin, aşkım?" Sözlerinde biraz Kuzey İrlanda aksanı var.

Bakışları vücudumda geziniyor, göğüs dekoltemde duraklıyor.

Masum görünmeye çalışıyorum ve gözlerini oyma isteğimi bastırıyorum. Bilgisiz görünmenin zor olduğunu sanmıyorum. Liam her zaman bir şeyleri yumruklamaya başlayana kadar uysal göründüğümü söyler.

Sesim kararsız. "Uh... evet. Sanırım kayboldum. Hanımefendinin ofisini bulamıyorum."

Elini göğsüne koyar, yüzünde dramatik bir ifade vardır. "Doğru kişiye rastladın. Seni hemen oraya götüreceğim." Beni karmaşık, altın desenli büyük çift kapıya doğru itiyor. "Ben Kyle, bu arada."

"Ben Elle." Gerçek ismimi kullanmaya karar verdim. Benim olmayan bir isme tepki veremem ve geçmişimle ilgili bir şey bulabilecekleri de yok. Ben sadece Londra'nın fakir kesiminden bir barmaidim. Tıpkı burada çalışan çoğu kız gibi.

"Bu büyük bir isim, aşkım." Kyle beni içeri buyur ediyor, yüzünde muzip bir parıltı var.

Bavulumu yanıma alıyorum ama Kyle onu girişte bırakmamı söylüyor. Birisi onu alacak. Yani, arayacak. Ama ben aptal numarası yapıyorum. Zeki insanlar böyle yerlerde hayatta kalamaz. En azından düşük rütbedekiler.

Açılış saati için henüz erken, bu yüzden Kyle'ın müşteri olmadığını varsayıyorum. Belki de bir muhafızdır? Ama onlar siyah takım elbise falan giymezler mi?

Her iki durumda da, Kyle bu görev için iyi bir başlangıç noktası gibi görünüyor.

İçeri girdiğimizde, göz kamaştırıcı ışıklar bir an için beni yakalıyor. Geniş salonda lavanta ve yasemin kokuları birbirine karışıyor. Henüz müşteri yok ama salonun etrafı hiç ses çıkarmayan temizlik görevlileriyle dolu. Dışarıdan bakan biri için burası şık bir otelin resepsiyon bölümünden farksız görünüyor.

Üst katta olanlar, Kyle'ın beni götürdüğü yer, tamamen farklı bir hikaye.

Merdivenlerden çıkarken, siyah giyimli iki adam önümüzü kesiyor. Gangsterler. İri yarı ve uzun boylu olmalarına rağmen Kyle'ı görünce başlarını eğiyorlar. Duvarın yanında duruyorlar ve yollarına devam etmeden önce geçmemize izin veriyorlar.

Şaşırdım!

Bu demek oluyor ki Kyle'ın rütbesi var - bu kadar genç yaşta bile. Onu kesinlikle kullanmalıyım. Ghost'a yakın olabilir.

"Seni buraya getiren nedir?" diye soruyor, eski duvar kâğıtları ve zarif platformlarla dekore edilmiş geniş bir koridorda yürürken. "Senin gibi masum görünümlü kızlardan çok fazla bulamıyoruz, aşkım."

"Bir sürü borcum var ve paraya ihtiyacım var."

Gülüyor, sesi uzun ve gerçekten eğleniyor. "Dürüstçe. Hoşuma gitti."

Ahşap üzerinde karmaşık girdaplar ve geometrik desenler olan büyük bir kapının önünde duruyoruz. Kyle kapıyı çalmıyor. Ben hâlâ kolunun altındayken içeri dalıyor.

"Hey, Mist!" diye sesleniyor. "Onu doğum günü hediyem olarak istiyorum." Otuzbirci. Benim ne olduğumu sanıyor? Bir nesne mi?

Mist - ya da Mist olduğunu tahmin ettiğim kişi - büyük maun bir masanın arkasında oturuyor. Gözleri kapalı, başı yumruğuna yaslanmış. Göze çarpan koyu kızıl saçları düzgün bir Fransız bükümüyle toplanmış. Bu doğal olamaz.

Odanın kasvetli kırmızı ışığı bana fotoğrafçıların karanlık odalarını hatırlatıyor. Tuhaf ışık seçimi nedeniyle görüş kısmen engelleniyor.

Alkol kokuyor; viski ve konyak. Sağ tarafta küçük bir bar görüyorum.

"Mistyyy!" Kyle annesi tarafından görmezden gelinen iğrenç bir çocuk gibi tekrar sesleniyor.

"Kapa çeneni." İnliyor. Sesi kadınsı olmasına rağmen keskin ve otoriter. "Başım ağrıyor ve sızlanmanın bir faydası yok."

Ne yaptığını ya da bir şey yapıp yapmadığını bilmiyorum ama birdenbire ışık normal beyaza döndü. Ani değişim karşısında gözlerimi kıstım.

Hızlı bir taramada antika bir dinlenme alanı ve Mist'in masasının hemen arkasında sağda bir kapı görülüyor. Nereye çıktığını bulmam gerekecek.

Hâlâ eline yaslanmış olan Mist gözlerini açıyor. Keskin ela gözleri doğrudan üzerime düşüyor. Görünüşte mükemmel bir yüzü olan bu kadın Zoe'nin götürülmesine katılmış olabilir - ne de olsa buranın sahibi o. Tahtında bir kraliçe gibi oturmaya ne hakkı var? Keşke onu boğabilsem ve cevaplarını yumruklayabilsem.

Mist'in dudakları küçük bir gülümsemeyle seğiriyor. Kahretsin.

Başımı eğdim. Ters ters bakıyor muydum? Beni yakaladı mı? Kendimi toparlamam lazım.

"Dışarı, Kyle." Mist'in ses tonu tartışılmaz.

"Hala doğum günü hediyeme ihtiyacım var!" Kulağıma fısıldamak için eğildi. "Endişelenme, aşkım. Burada kamera ya da dinleme cihazı yok."

Bildiğim iyi oldu. Mist'in ofisine girmek daha kolay olurdu.

Kyle mırıldanmaya devam ediyor, "Sana göz kulak olacağım, aşkım." *Lütfen göz kulak ol.*

Kolaylıkla kullanılacak kişiler listesinde.

Kapı tıkırdayarak kapanıyor ve beni Mist'in meraklı bakışları altında bırakıyor.

"O t u r u n." Masasının karşısındaki sandalyeyi işaret ediyor ve doğrulma zahmetine bile girmiyor.

Onu okumak zor.

Deri koltuğa oturuyorum, sırtım dik ve bir elim diğerinin üzerinde. İlk izlenimler çok önemlidir. Mist bu konuda ciddi olduğuma inanmalı.

Ve öyleyim. Le Salon'a kabul edilmek Zoe'yi bulmanın tek yolu.

"Neden bize katılmak istiyorsun, Emmanuelle?" Sesi de tıpkı tüm tavırları gibi soğuk ve sofistike.

"Lily aradığınızı söyledi -"

Beni susturmak için parmağını kaldırdı. "Lily'yi ve sana kefil olduğunu biliyorum. Aksi takdirde burada oturuyor olmazdın. Ben nedenini soruyorum."

Derin nefes alıyorum. Gerçek her zaman bir yalanı örmek için en iyi yoldur. "Annem alçak bir genelevde çalışırdı. Küçükken onu tuvalette birkaç sterlin karşılığında erkeklere kafa verirken izlediğimde, kendimi asla onun kadar ucuza satmayacağıma yemin ettim. Eğer biri vücuduma elini sürerse, en azından bin dolar ödemeli. Bu yüzden buraya gelmek istedim."

Sis mükemmel bir kaşını kaldırıyor. "Bu kadar emin misin?" Başımı sallıyorum. "Beni kabul ederseniz, değerimi kanıtlayacağım."

Hareketsiz pozisyonunu terk eder ve ayağa kalkar. Siyah elbisesi ince ve fit vücudunu sarıyor. Bana doğru yürüyor, öne doğru eğiliyor ve kırmızı manikürlü parmağını çenemin altına yerleştiriyor. Parfümü güçlü ve mistik bir şey, ama bir çiçek kokusu da var. Leylak mı?

Bu kadar yakından, Le Salon'un madamından beklendiği gibi kontrolcü ve hesapçı görünüyor.

Kim olduğu umurumda değil. Zoe'ye bir şey yaptıysa onu kendi ellerimle yok edeceğim.

Yüzünü mahvetme ya da kıpırdama isteğimi dizginliyorum.

"Orada bir yangın var." Vurdumduymaz gözlerini benimkilere dikiyor. "Bu hem rahatsız edici hem de ilginç." Göz kamaştırıcı beyaz dişlerini göstererek gülümsüyor. "Söyle bana, Emmanuelle. Değerini kanıtlamak için ne yapacaksın?"

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Bir seçme. Eskortluk yeteneklerinin bir gösterisi."

Kalp atışlarım hızlandı. Kahretsin. Kahretsin!

Lily ilk birkaç ay sadece içki servisi yapmam gerektiğini, daha sonra yeterince iyi görülürsem eskortluğa terfi edeceğimi söyledi. Dövüşmediğim zamanlarda barmaid olarak çalışıyorum, bu yüzden içki karıştırma konusunda kendime güveniyorum. O aylar bitmeden Zoe'yi bulup defolup gitmeyi planlıyordum.

Kimse bir gösteriden bahsetmedi.

Buna hazırlıklı değildim. Ne yapmam gerekiyordu?

"İkinci düşünceler?" Sis geri adım atıyor ve kollarını göğsünün altında kavuşturuyor. "Burası bir hevesle girip sonra da çıkabileceğin bir dünya değil. Bir kez girdin mi, bir daha asla çıkamazsın. Eğer ayrılmak istiyorsan, bunu yapmak için tek şansın bu."

Kapıdan çıkıp gitmek ve bunlar hiç olmamış gibi davranmak kolay olurdu. Vücudum çoktan çıkışa doğru yöneldi. Spor salonunda olmam, boks yapmam ve köpek gibi terlemem gerekiyordu, bu süslü elbisenin içine hapsolmuş ve sahip olmadığım eskortluk becerilerini göstermek zorunda kalmam değil.

Ama bu aynı zamanda Zoe için elimdeki tek ipucunu

da kaybedeceğim anlamına gelir. "Hayır." Sesim sert.

"Ne istersen yapacağım."

"Çok güzel." Tırnaklarına hayranlıkla bakıyor, her şeyden sıkılmış gibi görünüyor. "Gitmem gereken bir yer var. Julian gelecek ve onun üzerinde bir gösteri yapacaksın. O benim en güvendiğim adamlarımdan biri, yani onun sözü benim sözüm gibi. Eğer onay verirse, varsın. Vermezse, çıkarsın."

Uzuvlarımı ele geçiren titremeyi gizlemek için parmaklarımı elbisemin içinde kıvırıyorum. "Ne göstereceğim?"

"Değerini göstermek için burada değil misin?" Tırnaklarını incelemeyi bırakıp gözlerini bana dikti. "Sana burada bir yer kazandıracağını düşündüğün şeyi yap. Julian'ın seninle mutlu olmasını sağla."

Bana bir kez daha baktı.

Mist kesinlikle 'dikkatli olunması gerekenler' kategorisinde. Verdiği havayı sevmiyorum. Hem de hiç.

Bir süre daha sessiz kaldıktan sonra ofisten çıktı. Pencereden

atlamayı düşünüyorum.

Ayaklarım titriyor ve alnımdan terler boşanıyor. Zoe için her şeyi yaparım. Onu geri almak için ruhumu şeytana bile satarım ama bu konuda tamamen bilgisizim.

Arkadaşımın zarafetinden ve doğal çekiciliğinden hiçbirine sahip değilim. Ben sadece her zaman spor kıyafetler giyen, bir sonraki maçıma hazırlanan bir boksör ya da içki servisi yapan bir barmaidim. Bu kıyafetler zaten benim konfor alanımın çok dışında. Garsonluk nasıl eskortluk gösterisine dönüştü?

Beynim patlamak üzere. Zoe bana yalvardığında onunla çıkmalıydım. Belki de öyle yapsaydım, şu anda sıkışıp kalmazdım.

Sakin ol. Burnumdan nefes alıyorum. Ne kadar zor olabilir ki? Gardiyan bir heykelmiş gibi davranıp kucağına falan oturacağım. Bu işe yarar, değil mi?

Ayrıca, Zoe çoğu erkeğin masum kızlardan hoşlandığını söyledi ve ben zaten yeterince bilgisizim, bu yüzden bu kısmı çivileyeceğim.

Çıldırmaya gerek yok. Yine de bacağım zıplamayı bırakmıyor.

Kapı açıldı. Omurgam sarsılıyor. Bacağımı hareketsiz kalmaya zorluyorum.

Adam yaklaşırken ölçülü ayak sesleri ofisin mezar sessizliğini dolduruyor. Ses sandalyemin hemen arkasında kesiliyor ve sıcaklık sırtımdan aşağı yayılıyor. Tam olarak tanımlayamadığım başka bir şeyle karışık uysal bir sedir kokusu etrafımda dönüyor.

Bakışlarının ensemde bir delik açtığını hissedebiliyorum ama hem itaatkâr görünmek hem de sinirden arkama bakmaya cesaret edemiyorum. Bacağımın spazmını zar zor dizginliyorum.

Sonsuza kadar sürecekmiş gibi görünen bir sürenin ardından adam benimkinin karşısındaki sandalyeye oturmak için yürüdü.

Onu aşağıdan yukarıya doğru ölçüyorum. Siyah deri ayakkabılar. Ütülenmiş siyah pantolon. İki kolu da sandalyenin kolçaklarına dayanıyor. Bileklerinden biri sargılı. Karmaşık dövmeler kelepçelerinin altından sızıyor ve elinin arkasını kaplıyor.

Bekle.

Bu dövmeler tanıdık. Hem de çok tanıdık.

Bakışlarım onun yüzüne kayıyor. Vücudum

sertleşiyor.

Başını eğmiş beni izliyor. Gözlerindeki altın halkalar tıpkı bugün olduğu gibi beni yutuyor. Şimdi daha da korkutucu. Hesapçı. Karanlık.

Sokaktaki yabancı. Nasıl...?

Beni takip mi ediyordu? Mist'in adına bana göz kulak mı oluyordu?

Beynim aşırı hızlanıyor. Beni dövüşürken gördü. Dövüşebileceğimi biliyor. Bu Mist'in beni kabul etmesini engelleyecek mi?

Hayır. Eğer onu etkilersem, kabul edileceğimi söyledi. Tek yapmam gereken beni kabul etmesini sağlamak.

Ne gerekiyorsa.

Dördüncü Bölüm

Bunu yapabilirim ve yapacağım.

Annem pek çok şeydi ve onunla anlaşmazlıklarım vardı ama çok etkileyiciydi. Bu genler bana miras kaldı; masmavi gözler, kestane rengi saçlar ve yumuşak yüz hatları. Beni her zaman rahatsız ettiler çünkü dövüş ringinde kimse beni ciddiye almadı.

Ben kıçlarına tekmeyi basana kadar.

Şimdi değerimi kanıtlamak için o zamanlardan biri. Ama bu bir yeraltı maçından çok farklı. Yumruk, tekme? Sorun değil. Yakışıklı bir adamla konuşmak? Bu tamamen farklı bir çanta.

Başını eğmiş bana bakan adam başka tür bir rakip. Kıçını tekmelemek yerine onu etkilemek zorundayım.

Zoe için.

Derin bir nefes alarak, etrafımda pratik yaptığım kızlardan kopyaladığım bir zarafetle ayağa kalkıyorum. Önemli olan kalçalarımı biraz sallamak ama aşırıya kaçmadan.

Acele etmemeye özen göstererek ofisin yan tarafındaki mini bara doğru ilerliyorum. Şişelerin önünde duruyorum. Viski ve burbon kokusu

aşinalık dalgası. Şimdi, alkol başa çıkabileceğim bir şey.

"Ne içmek istersiniz?" Sanırım viski. Viski içen birine benziyor.

Sanırım.

"Bana içki ikram edebileceğini nereden çıkardın?" Derin sesi tam arkamdan geliyor. Sıcaklığı sırtımdan aşağı yayılıyor.

İrkildim. Yaklaştığını bile duymadım. Daha önce kendini fark ettirmişti ama şimdi sanki havada süzülüyor gibiydi.

Tepkimi dizginleyip arkamı döndüm. Yakınlık beni çarptı. Göğsüm onunkine sürtünüyor ve aramıza mesafe koymak için hızla dolaba doğru geri adım atıyorum. Tahta sırtıma batıyor ve ona diz çökmemek ya da yumruk atmamak için kendimi zor tutuyorum.

Onun yerine en tatlı ses tonumu takınıyorum. "Neden size bir içki ikram edemiyorum?"

Nedenini biliyorum ama kendi iyiliğim için fazla zeki görünmemek adına yüksek sesle söylemiyorum.

Zehirlenme riski, işte bu yüzden. Onların dünyasında bir içkiyi kabul etmek güven gerektirir. Özellikle de rütbesi daha yüksekse. Bu Julian, Kyle ile aynı seviyede olabilir mi?

İkincisini 'kullanılacaklar' listesinde kategorize etmek ne kadar kolaysa, Julian'ı oraya o kadar kolay yerleştirebileceğimi sanmıyorum.

Delici gözleri ruhumu avlıyor ve içimden bir ses onun aradığını bulana kadar vazgeçecek biri olmadığını söylüyor.

Her ne ise.

"Neden buradasın?" diye soruyor soruma cevap vermek yerine.

"Çalışmak için," diyorum en sakin ses tonumla.

Başını yana eğiyor ve başımın üstünden topuklu ayakkabılarımın ucuna kadar beni ölçüyor. Kyle'ın aksine, göğsüme bakmak için durmuyor. Sadece beni cinsel olmayan bir şekilde tartıyor gibi görünüyor. Bir dövüşten önce rakibime yaptığım gibi.

İçimi gurur ve korku karışımı bir duygu kaplıyor. Gurur çünkü beni ciddiye alması hoşuma gidiyor. İnsanlar genelde beni hafife alır. Korku da aynı sebepten. Benden şüphe duyması benim yararıma değil.

Kyle'ın aksine, kendimden o kadar utanıyorum ki, aptal kısa elbiseyi çekiştirmemek için çaba sarf etmem gerekiyor.

"Johnny'nin kasığına tekme atan birinin burada çalışması gerektiğine inanmamı mı istiyorsun?"

Düşün. Düşün. "Bunu hak etti." Onun yerine gerçeği söylüyorum. O serserinin bileğini nasıl büktüğüne bakılırsa, onunla arası kötü olmalı.

Julian'ın dudakları yine seğiriyor ama gülümsemiyor. Gülümsüyor mu ki?

"Öyle yaptı, Ateşböceği." Başını tekrar öne eğiyor. "Yine de bu neden buradasın."

"Ne yani, bir kız kendini savunamaz mı? Hepimiz bunu bizim için başkasının yapmasını beklemek zorunda mıyız?"

"Dediğim gibi, sizin gibi biri burada çalışmak istemez."

Eli bana doğru uzanıyor. Uzun, zayıf parmakları boynuma dolanmadan önce bir uyarı alamıyorum. Beni olduğum yerde tutuyor, hareket etmemi engelleyecek kadar sert ama sıkmıyor. Başparmağı nabız noktama dayanıyor, muhtemelen bir insan yalan dedektörü tekniği deniyor. Liam beni bunun için eğitti. Tek yapmam gereken kendimden emin olmak.

Söylemesi yapmaktan daha kolay.

Tenim ısınıyor ve elim onu yumruklayıp uzaklaştırmak için seğiriyor. Bu pozisyon çok savunmasız ve ben savunmasız olmaktan nefret ediyorum.

Annemin ölümünden sonra asla savunmasız kalmayacağıma yemin ettim.

Yine de refleksimi dizginleyip ona bakıyorum. Yüzü buz gibi oldu. "Neden buradasın?"

"Sana söyledim. Çalışmak için." Hem onu çaresiz olduğuma inandırmak için hem de çaresiz *olduğum* için yumruğumu elbisemin eteklerine sıkıyorum. "Artık evime geri dönemem ve eğer iş bulamazsam evsiz kalacağım."

Koyu renk gözlerinin derinliklerinde bir şey titreşiyor. Şaşırmaya benziyor ama tam olarak değil. Nostalji mi? Acı mı? Her neyse, sözlerimin ardındaki anlamı hissediyor gibi görünüyor. Belki de hissedebilir? O an geldiği gibi hızla geçiyor ve yüzü yine eski vurdumduymazlığına dönüyor.

"Bana bir şans verin," diye bastırıyorum. "Her şeyi yaparım."

Başparmağı nabzımdan dudaklarıma doğru kayıyor. Yutkunuyorum. Karıncalanmalar omurgamdan aşağı vuruyor ve bacaklarımın arasına yerleşiyor. Bana dokunduğu yer binlerce ateşle tutuşuyor.

Bu tepki de ne böyle? Ve neden ağzım onun için açılmak için kaşınıyor?

Ben karar veremiyorum. Julian başparmağıyla dudaklarımı ayırıyor ve yavaş, şehvetli bir dokunuşla alt dudağımın izini sürüyor. Bacaklarım sanki bir maratonu bitirmişim gibi güçsüzleşiyor.

"*Her şey* güçlü bir kelime, Ateşböceği. Boş yere kullanma."

Elini çekiyor ve aptalca bir nedenden dolayı dudaklarım bomboş kalıyor.

Julian arkasını döner ve kapıya doğru yönelir.

"Bekle!" Tezgahı itiyorum. "Peki ya benim kabulüm?"

"Sadece bir garson. Başka bir şey değil." Omzunun üzerinden atıyor, sesinden hoşnutsuzluk damlıyor.

Julian elini cebine atıyor ve bana başımın çok üstünde ve ulaşamayacağım bir şey fırlatıyor. Yakalamak için sıçradım ve sonra hatamı fark ettim.

Sorgularken başını eğiyor. Julian

kesinlikle reflekslerimi test ediyor.

Gözlerim bana verdiği nesneye takılıyor ve dudaklarım

aralanıyor. Bilekliğim. Zoe'nin hediyesi.

Neredeyse sevinçten ağlayacaktım.

Julian yüzüme odaklanmadan önce o meraklı, sinir bozucu kara gözleriyle bir kez daha bakıyor. "Burnunu ait olmadığı yere sokma."

Kapı arkasından tıkırdayarak kapanır.

Bir duygu kasırgası beni ele geçirdi. Bir garsondan daha fazlası olamayacağımı düşündüğü için öfke. İstediğimden değil, Tanrım hayır, ama beni küçümsediği için canı cehenneme. Bana bir şey olamayacağımı söyleyen son kişi

- Sanki kızlar boks yapamazmış gibi. Bir maçta burnu kırılmıştı.

Seçmelerin, tüylerimi diken diken edecek bir şey yapmama gerek kalmadan bitmiş olmasının rahatlığı.

Bana dokunduğunda vücudumdan geçen tüm voodoo hakkında kafa karışıklığı.

Ama en önemlisi, başarı duygusuyla sırıtıyorum. İçerideyim. Zoe'yi bulmaya bir adım daha yaklaştım.

Julian da yüzde bin oranında 'kaçınılması gerekenler' listesinde.

Onun akıl oyunlarına ve o karanlık, uğursuz gözlerinde ne olup bittiğine ayıracak vaktim yok.

Le Salon'un personeli ve çalışanlarının malikanede yaşamaları gerekiyor. Bunun güvenlik için olduğunu söylüyorlar. Ben de bizi yakından izlemek ve bir sorun çıkarsa ortadan kaldırmak için olduğunu söylüyorum.

Belki de Zoe'ye olan budur.

Bu düşünceyi geldiği gibi hızla uzaklaştırıyorum. Ona ölümcül bir şey olduğuna inanmayı reddediyorum. O hayatta kalan biri. Kimse onu dize getiremez.

Odam üçüncü katta, diğer kızlardan ve Mist'in ofisinden mümkün olan en uzakta. Eminim Julian'ın bununla bir ilgisi vardır.

Benden şüphelenmeye devam ederse başımıza bela olacak.

Bavulumu arkamda yuvarlıyorum. İyice arandığından eminim.

Kapıyı açar açmaz beni kabarcıklı bir enerji karşılıyor. Yüksek sesli bir doksanlar rock şarkısı havayı dolduruyor. Benim yaşlarımda, muhtemelen daha genç görünen bir kız şarkıyla dans ediyor - ya da daha çok yatağın üzerinde zıplıyor. Pembe bir şort ve üzerinde 'Polite as Fuck' yazan pastel şeftali rengi bir tişört giyiyor. Yüzü çoğunlukla platin sarısı kalın saç telleriyle kamufle edilmiş.

Tam dikkatini çekmek için seslenmek üzereydim ki müzik aniden durdu. Kız yataktan zıplayarak indi ve vahşi yelesini yüzünden uzaklaştırdı. Derin kehribar gözleri heyecanlı bir parıltıyla bana bakıyor. Minyon yüz hatları ve yarı saydam teni ona bir oyuncak bebek görünümü veriyor. Klişe ama gerçekten de gerçek hayattaki porselen bebeklere benziyor.

Yakından bakınca 18 yaşından büyük görünmüyor. Burada reşit olmayanları mı işe alıyorlar? Bu düşünce kanımı kaynatıyor.

"Oasis'in bir efsane olduğunu söyle."

İnanamayarak bakıyorum. "Ne?"

"Bunu söylemek zorundasın." Sesi bile yüz hatları kadar yumuşak. "Oasis bir efsane mi?"

Kollarını açıyor ve beni kucaklıyor. "Seni şimdiden seviyorum, yeni oda arkadaşım."

Kaskatı kesildim ve beceriksizce sırtını sıvazladım.

Kız sonunda kendini itiyor ve bana sıcak bir gülümseme sunuyor. "Ben Scarlett. Bana Scar diyebilirsin."

"Ben Emmanuelle. Elle iyi."

"Güzel!" Kolunu omzuma doluyor. Tatlı bir kiraz parfümü kokuyor. "Çok eğleneceğiz, Elle! Adın Fransız olduğuna göre, Fransız Ordusu'nun dünyanın en büyük ordusu olduğunu ama Hitler'in İkinci Dünya Savaşı'nda Fransa'yı işgal ettiğini biliyor muydun?"

"Hayır mı?" Neden bir soru olarak ortaya çıktığını bilmiyorum, ama bu rastgele gerçek beni şaşırttı. Scarlett'in bir kızla ilgileneceğini hiç düşünmezdim.

İkinci Dünya Savaşı. Ama daha ilk görüşmemiz olduğu için muhtemelen basmakalıp konuşuyorum.

"Bavulunu açmana yardım edeyim!" Daha ben tam olarak içine girmeden bavuluma atlıyor.

Kapıyı kapatıp onu takip ediyorum. Sayısız makyaj malzemesi konsolun üzerine saçılmıştı. Scarlett ince ahşaptan yapılmış gömme dolaba doğru yürüyor. İçindeki alan gülünç derecede büyük. Neredeyse odayla aynı büyüklükte. Büyük bir kısmı benimkileri utandıracak kadar şık elbiselerle dolu.

Gardırobun kapısında gitarlı bir adamın siyah beyaz dev bir posteri asılı. Yanlış hatırlamıyorsam Oasis'in solisti.

Kıyafetler, ayakkabılar ve aksesuarlar her yerde. Aradığı şeyi bulması saatlerini alıyor olmalı.

Scarlett ve ben bu konuda hemfikiriz. Düzenlemek Zoe'ye karşı en büyük zaafımdı. O tam bir düzen manyağı.

Kıyafetlerim için fazlasıyla yeterli olacağından emin olduğum birkaç boş raf buluyorum.

Bakışlarım Scarlett'e kaydı. Bir yandan az önceki şarkının melodisini mırıldanıyor, bir yandan da yürümek için yer açmak üzere kutuları tekmeliyor.

Scarlett bu tür bir yer için bana garip geliyor. Çok neşeli ve dışa dönük. Ama bu muhtemelen Zoe ve Liam'dan başka yakın arkadaşım olmamasından kaynaklanıyor. Normal insanlar her zaman arkadaş edinir. Scarlett belli ki iyi biri ve içeriden bilgi almak için mükemmel bir fırsat.

Alanı temizlemeye yardım ediyorum. "Ne zamandır buradasın?"

Aşağı bakıyor, hâlâ mırıldanıyor. "Yaklaşık bir yıldır mı?"

"Buraya geldiğinde reşit değil miydin?" Bir çığlığı zar zor bastırdım.

"Küçük mü?" Yüksek sesle gülüyor, başı geriye eğiliyor. "Çok komiksin, Elle. Yirmi yedi yaşındayım."

"Vay be. Gerçekten mi?" Benden üç yaş büyük. Bir kez daha baktım. On sekiz yaşından bir yaş büyük görünmüyor. "Çok genç görünüyorsun."

"Bebek gibi bir yüzüm var." Sırıtıyor. "Senden hoşlandım, Elle. Umarım kalırsın. Önceki oda arkadaşım bir anda ortadan kayboldu."

Kulaklarım diken diken oldu. Zoe'den bahsediyor olabilir mi? Umursamaz davranıyorum ve en yakın elbiseyi asıyorum. "Kayboldu mu?"

"Evet. Dikkatli olmalısın, biliyorsun." Bütün gülümsemeler ve neşeli enerji kaybolur. Scarlett yaklaşarak fısıldadı: "Büyük kafaları kızdıranlar gitti."

Kaslarım kilitleniyor ve dudaklarım büzülüyor.

Hayır. Zoe olamaz -

"Şaka yapıyorum!" Scarlett kendini iterken gülüyor. "Sadece bıraktılar."

İstifa etmediklerine adım gibi eminim. İçimdeki her şey daha fazla soru sormam için beni zorluyor, ama Scarlett temkinli davranabilir. Julian zaten benden şüpheleniyor. Bu kadar erken bir zamanda daha fazla belaya ihtiyacım yok.

Kapı çalınır.

Kyle içeri giriyor. Üzerinde yine modaya uygun bir kot ceket ve gözlerinin rengini ortaya çıkaran koyu mavi bir pantolon var.

Scarlett en sevdiği oyuncağını alan bir çocuk gibi zıplıyor. "Kylie!!"

Adam kollarını açıyor ve kadın hemen dalıyor, adamın yanağına özensiz öpücükler konduruyor. PDA hakkında konuşun. Ben kıpırdanmaya başladıktan sonra birbirlerine sarılmayı bırakıyorlar.

"Doğum günüm için partiye hazır mısınız hanımlar?" Bakışları bana doğru eğilirken muziplikle parıldıyor. "Kabul edileceğini biliyordum, aşkım."

"Moral desteği için teşekkürler." Ben de sırıttım. "Seninle gelmeme izin verildiğini sanmıyorum?"

Sanırım Scarlett eskort ve Kyle'ın da rütbesi var. Ben garsonum, yani bir yerlerde bir hiyerarşi var.

"Elbette öylesin!" Parmaklarını şıklatır. "Ben doğum günü çocuğuyum. Bu gece her konuda söz hakkım var."

Partiler beni sinir bombasına çeviriyor. Kaos beni her zaman çıldırtır ama bu benim bir şeyler öğrenme şansım. Umarım diğer kızlar da oda arkadaşım kadar misafirperverdir.

Gerçi...

Yumruklarım sıkılıyor. Ya bu serserilerin toplantısında benden bir şey bekleniyorsa? Sadece bir garson olduğumu biliyorum ama bu tür etkinliklerde işlerin nasıl yürüdüğünü kim bilebilir? Zoe için bile olsa, bedenimi kurban olarak sunabileceğimi sanmıyorum.

Ben anne olmayacağım. Asla.

Scarlett göz alıcı küçük siyah bir elbise giyiyor ve bana şöyle bir bakıyor. Görünüşe bakılırsa, başını salladığına göre elbiseyi onaylıyor, ama beni oturtuyor ve makyajıma hızlı bir rötuş yapıyor. İşini bitirdikten sonra üçümüz kapıdan çıktık.

Biz koridorda yürürken Scarlett ve Kyle gülüyor ve birbirlerine sarılıyorlar. Belki de bir çifttirler. Ama Kyle'ın nasıl olduğuna bakılırsa

Diğer kolunu omzuma dolasa -ki bükmek için can atıyorum- o kadar emin olmazdım.

Mist'in ofisinin bulunduğu kattan geçerken, "Herkes partide olacak mı?" diye sordum.

"Tabii ki!" Scarlett diyor ki. "Mist bütün kızları topladı bile. Hepimiz parti yapacağız!"

"Herkes gibi mi?" Ben soruyorum.

Kyle sırıtıyor. "Evet. Ne de olsa benim doğum günüm. Kimse atlayamaz." Bu benim şansım.

Yeni geldiğim için bunun ideal olmadığını biliyorum ama eğer hepsi partide olacaksa, Zoe'nin kaybolduğu günün güvenlik görüntülerine bakmak için tek şansım bu olabilir.

Karşılığında kovulabilirim ya da daha kötüsü öldürülebilirim. Sadece dikkatli olmalıyım. Eğer herhangi bir kırmızı işaret varsa, partiye geri dönüp hiçbir şey olmamış gibi davranacağım.

Merdivenleri çıkmadan önce, "Tuvalete gitmem lazım." dedim.

"Koridorun sonunda." Kyle işaret ediyor ve yanağıma dokunuyor. "Uzun sürmesin, aşkım."

Gülümseyip beni yönlendirdiği yere doğru yürürken yüzümü silme isteğime direniyorum. Scarlett'in o neşeli enerjisiyle gülüp konuşarak gözden kayboldukları anda Mist'in ofisine doğru dönüyorum. Birinin gelme ihtimaline karşı koridorları gözlüyorum.

Sırtımdan ter damlıyor ve kaslarım kilitleniyor. Casusluk düşündüğümden çok daha zormuş. Doğru düzgün nefes bile alamıyorum.

Sonunda kapıya vardım ve aralıktı. Kalp atışlarım hızlanıyor. Diğer taraftan kısık sesler mırıldanıyor ama onları seçemiyorum. Kulağımı kapıya yapıştıracak kadar yaklaşıyorum.

Tam o sırada bir adamın "...Hayalet..." dediğini duyuyorum. Nabzım hızlandı.

Burada olabilir.

Zoe'nin kaybolmasına neden olan adam bu kapının arkasında olabilir.

Tanıdık, derin bir ses kulaklarımı doldurmadan önce güçlü bir el omzuma iniyor. "Burnunu ait olmadığı yere sokma konusunda ne demiştim Ateşböceği?"

Beşinci Bölüm

Elbette, bu ateşböceği burnunu ait olmadığı bir yere sokacaktı. Farklı bir şey beklediğimden değil. Bu kadın çelişkilerle dolu.

Çelişkiler şüpheli anlamına gelir.

Etrafımda dönüyor, havamı pembe bir kokuyla dolduruyor ya da hala başımı döndürmeyi başaran bir saçmalık.

Hakkını yemeyelim, şaşkınlığını iyi gizliyor. O parlak mavi gözler, burada ne yaptığını anlamıyormuş gibi son derece masum bir şekilde bana bakıyor.

Aptalı oynuyorsun. Bunu sevdim.

O diğer casuslardan tamamen farklı bir seviyede. Hayatta kalma konusunda akıllı olan biri.

Onun burada olması, birinin kazmaması gereken yeri kazması fikri hoşuma gitmiyor ama Mist araştırmasını yaptı. Kadının ne ailesi ne de geri dönecek bir yeri var.

The Pit'ten önceki hayatım birbiriyle uyumsuz anı parçalarından oluşuyor ama evsiz olduğumu çok iyi hatırlıyorum. Soğuğu. Açlık. Sis, Gölge,

Birbirimizi ısıtmak için birbirimize çok yakın uyurduk. Yemek için hırsızlık yaptık ve yaşlı evsizler tarafından dövüldük.

Kimse bunu hak etmiyor.

"Ah, özür dilerim." Elimin altından kıpırdanarak çekildi. "Bayanlar tuvaletini arıyordum."

Ne yalancı ama.

"Tabii ki öyleydin." Başımı yana eğiyorum ve arkamı gösteriyorum. "Bu taraftan."

"Tamam." Beni geçmeye başladı ama bileğini tuttum. Çığlık atarak durdu. Başparmağımın altında nabzı yükseliyor.

Onun tepkisi, tıpkı daha önce olduğu gibi, içimde yabancı bir his uyandırıyor. Normalde insan yalan dedektörlüğü yapmam ama nabzını hissetmek ve ışıl ışıl parlayan gözlerindeki çarpıcı şaşkınlığa tanık olmak için içimde saçma bir dürtü var. O mükemmel pembelikteki dudaklarının şaşkınlıkla aralanışına.

"Seni bir daha kadınlar tuvaletini ararken yakalamayayım," diyorum.

Ben onu bırakana kadar elini benimkinin içinde döndürüyor. Arkasını döndüğünde yüzü sert çizgilerle belirleniyor. "Yapmayacağım."

Böylesine canlı, meydan okuyan bir bakışın sahibinin böyle bir yerde çalışmak istediğine inanmamı mı istiyor?

Tekrar dene, Ateşböceği.

Hâlâ başımı eğerek sırtına bakıyorum. Elbisesi kendinden emin adımlarıyla kabarıyor, krem rengi kalçalarının ortasına kadar uzanıyor.

O köşede gözden kaybolduktan sonra bile kendimi hâlâ bakarken yakaladığımda başımı sallıyorum.

Kadınlara bakmam. Onların üstünü uzun zaman önce çizdim. Onlara güvenmiyorum - ya da bu konuda herhangi bir yabancıya. Ama nedense Firefly'ın üzeri o kadar kolay çizilmiyor.

"Bu da neydi böyle?" Gölge, arkasındaki Sis'le birlikte ofisten dışarı çıkar.

"Şüpheli biri ve bu nedenle dışarıda olmalı." Sis kollarını göğsünün altında kavuşturuyor. "Ama Hayalet onu tutmak istedi."

"Julian," diye düzeltiyorum.

"Bu arada dostum," diyor Shadow ciddi bir yüz ifadesi ve alaycı bir tonla. "Julian çok korkak bir isim."

Onu görmezden geliyorum ve içeri giriyorum. "Alev?"

"Uyumak." Sis 'bunu sormaya gerek var mı' der gibi omuz silkiyor.

Üçümüz uzun koridorda yürüyoruz. Önümüzü kesen adamlar saygıyla başlarını eğiyor. Onların gözünde Sis ve Gölge hüküm sürüyor ve ben sadece onların askerlerinden biriyim. Bu, muhafızlarla yakınlaşmama yardımcı oluyor - özellikle de Hades, Hayalet'in kötü şöhretli, duygusuz bir canavar olduğunu yaydığından beri. Belki de öyleyim ama her gün birlikte çalıştığım insanların içine dehşet salmamayı tercih ederim.

Ayrıca, o günler geride kalmış olmalı. Ghost'un imajından kurtulmak için uzun bir yol kat ettim. Sadece onun geçmişinin kim olduğumu belirlemesini istemediğim için değil, aynı zamanda diğer arkadaşlarımı kurtarmak için ayık olmam gerektiği için.

"Emmanuelle hakkında," diye devam ediyor Mist. "Onu kovalım. Ona güvenmiyorum. Bana ters ters baktı. Fark etmediğimi sandı. Burada kesinlikle bir art niyet var."

"Muhtemelen Başkan Joe tarafından gönderilmiştir," diyorum. "Ama burada çalışması için ilk kez bir casus gönderiyor. Genelde dışarıda ya da kulüpte gizlenirler. Belki de hapisten çıktıktan sonra daha zeki olmuştur."

Elle gibi ailesi olmayan ve sokaklara ait olan birinin geçmişi çalışanlarımızın çoğuna uyduğu için içimize sızması kolay. Neredeyse onu dışarı sürüklemek ve bunu neden yaptığını sorgulamak istiyorum. Para için bile olsa, bizim gibi insanlarla ilişkiye girmemeli.

Ama bu beni ilgilendirmez. Benim dünyama girdi ve sonuçlarına katlanmaya hazır olsa iyi olur.

Shadow'un kaşları çatılır. "Johnny'nin kasığına tekme attığını söylememiş miydin? Eğer ikisi de aynı örgüttense, neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Beni öyle olmadıklarına inandırmak için." Bir elimi cebime sokuyorum. "Hakkında bilgi sahibi olduğumuz bir casus her zaman faydalıdır. Onu yanlış bilgilerle besleyeceğiz."

"Çok zekice." Gölge sırıtıyor. "Sen koyun postuna bürünmüş bir tilkisin, dostum."

"O bir kurt, tilki değil." Sis gözlerini
deviriyor. "Aynı lanet şey."

"Ben kuzu postuna bürünmüş bir kurt değilim," diyorum. "Hiçbir zaman iyi biri gibi davranmadım. Buraya kendi isteğiyle gelen o. Başkan Joe'nun bunun bedelini ödemesi gerekiyor."

"Başkan Joe'nun organizasyonuna karşı mı geliyoruz?" Sis sorar.

"Eğer geliri iki katına çıkaracaksak, bunu yapmak zorundayız." Başkan Joe'nun ağzının suyu akıyordu. Sadece küçük bir hissesi vardı ama yine de onu Met Polisi'nden kurtarmaya çalıştı. Eğer yeni fabrikayı öğrenirse, yeni fabrikadan bir pay isteyecektir.

Daha büyük bir pay. Birkaç ay önce hapisten çıktıktan sonra acımasızlaştı. Yıllardır bu işin içinde olan güçlü bir rakip. O hapisteyken organizasyonunun gelişmeye devam etmesi bir şeyler söylüyor.

"Hades konusunda ne yapacağız?" Sis beni düşüncelerimden geri çekiyor

"Mümkün olduğunca oyalamaya çalışacağım, ancak Hades sonuç beklediğini söylediğinde, sonuca ihtiyacı olduğunu kastediyor."

Bir süre tereddüt ediyor. "Peki ya ekibimizin geri kalanı?"

"Hawk demek istiyorsun." Gölge alay ediyor. "Hepsini umursuyormuş gibi davranmana gerek yok."

"Narsist benliğinden başka kimseyi umursadığın yok." "Ghost için buradayım, senin ikiyüzlülüğün için değil, yaşlı cadı."

Sis yavaşça başını eğiyor. Gözleri robotik hallerine dönüyor ve omuzları geriliyor. Öldürürken aldığı pozisyon.

"Sana bana öyle demeyi kesmeni söylemiştim," diye homurdanıyor.

"Ne?" Gölge onunla burun buruna duruyor. Kelimeleri alaycı bir tonla söylüyor. "Yaşlı cadı mı?"

Ona doğru hamle yapıyor ama ben aralarına dalıyorum. Sis saldırının ortasında durdu, burun deliklerinden neredeyse ateş püskürüyordu.

"Yeter." Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Hepimiz aynı sebepten dolayı buradayız. Neden birbirinizin boğazına sarılmak zorundasınız?"

"Yaşlı cadıya onu nereye götürdüğünü sor!" Gölge bağırıyor.

"Başkalarına soru sormak yerine," diye bağırıyor Sis. "Neden kendine sormaya başlamıyorsun?"

Başımın arkasında bir zonklama başlıyor. Yoksunluk. Lanet olsun. Sis ve Gölge gidip gelmeye devam ediyor.

Kırmızı noktalar mide bulandırıcı bir süreklilikle kafamın içine damlıyor.

Daml

a.

Daml

a.

Daml

a.

Boğazım kapanıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve dişlerimin arasından nefes alıyorum. Geriye doğru sendeliyorum ve sert eller omuzlarımı kavrıyor.

"İyi misin dostum?" Shadow kaşlarını çatarak soruyor.

"Seni kilitlememizi ister misin?" Mist'in ses tonunda endişe hakim.

"Ben iyiyim." Gölge'nin elinin altından kurtuldum. "Sen git, ben yetişirim."

Mist bir şey söylemek için ağzını açıyor ama ben dinlemiyorum. Köşeyi sendeleyerek dönüyorum ve erkekler tuvaletine giriyorum. Sert, terli parmaklarım kapıyı arkamdan kilitliyor.

Oda kör edici, beyaz bir ışık ve diğer uyumsuz renklerle dönüyor. Şakaklarıma şiddetli bir ağrı saplanıyor. Bir bıçakla kesilip açılmaktan daha kötü. Ve bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum çünkü ben de bu hissi yaşadım.

Gözlerimi kapattıktan sonra bile başımdan kan damlamaya devam ediyor. Başımı ellerimin arasında tutarken ter derimi kaplıyor.

Ama durmayacak.

Aldığım Omega dozunu her azalttığımda yoksunluk ağrısı daha da kötüleşiyor.

Kan damlamaya devam ediyor.

Daml

a.

Daml

a.

Daml

a.

Ses, dayanılmaz acıdan daha kötü. Bunu durdurmanın tek yolu kan almak.

Yumruğumu duvara vuruyorum. Şok parmak eklemlerimde yankılanıyor. Durmuyorum.

Parmak eklemlerimi kan kaplayıp duvarı boyayana kadar tekrar, tekrar ve tekrar yumrukluyorum.

Acı yumruklarımda patlıyor. Acı iyidir. Acı, Omega'nın kontrolü altında olmadığım anlamına gelir. Acı, ne yaptığımı hatırlayabileceğim anlamına gelir. Diğer insanların hayatlarına son vermeden hayatta kalabilirim.

Yapacağım son şey olsa bile, Sıfır Takımı'nın tüm üyelerini bu zehirden kurtaracağım. Hayatımın bundan öte bir anlamı yok. Benimle gelenler çoktan bırakmaya başladı ama Hades'in rehine olarak tuttuğu diğerlerinin çalışması gerekecek.

Yumruklama seansımın sonunda nefes nefese kalmıştım. Parmak eklemlerimden karo zemine kan damlıyor. Başımdaki ağrı artık beni sakat bırakmıyor.

Nefesimi tutarken alnım duvara yaslanıyor. Her şey bitti. Şimdilik.

Bu sefer kendimi kelepçelemem ya da kilitlemem gerekmedi. Bunu minimum dozu aldığım zamana saklıyorum.

Ellerimi yıkadıktan sonra dolaplardan birine uzanıyorum ve parmak eklemlerimi sarıyorum. Özensiz ve yarayı zar zor gizliyor. İşimi bitirdikten sonra

Parti. Ya da daha çok, Kyle'ın doğum günü partisini düzenlediği geniş odanın arkasına gizlice sızmak gibi.

Kulakları sağır eden müzik havayı dolduruyor, ancak mavi ışık loş tutuluyor. Kyle playboy tarzıyla tüm kızları etrafına topladı. Hatta 'destansı' doğum günü partisi için kulübü kapattı.

Büyümüş ve sağlıklı halini izlerken içimi bir sıcaklık kaplıyor. Beş yaşındayken bir deri bir kemik kalmıştı. Çukur'daki diğer çocuklar onu öldüresiye dövmüşlerdi. Onu zar zor kurtarabildim. Sonra, tüm o zayıflığı sisteminden attım. Hayatta kalmak istiyorsa, güçlü olması gerekiyordu. En güçlü olmasa bile.

Ona karşı sert ve acımasızdım. Diğer öğrencilerden bile daha fazla, çünkü o en zayıf olanıydı. Bazen Omega'nın etkisi altında kalıyordum ama Kyle onu neden bu şekilde eğittiğimi anlıyordu. Bunun onun hayatta kalması için olduğunu biliyordu.

O zamandan beri yanımdan hiç ayrılmadı.

O Sıfır Takımı'ndan değil ve bu nedenle Omega için Hades'le kalma zorunluluğu yok. İkinci nesil suikastçıların çoğu yıllar içinde firar etti ama Kyle benim yanımda kaldı ve benim izimden gitti.

Ben Omega'dayken ve hiçbir şey hatırlamıyorken, olan her şeyi bana anlatmayı kendine görev edinmişti.

Benim gibi insanlar çocuk sahibi olmayı hak etmez ama Kyle'ın beni babası olarak görmesini sağlayacak kadar şanslıyım.

Şu anda kızlar onlara tezahürat yaparken Shadow ile şut atma konusunda yarışıyor.

Mist arka koltukta tek başına oturmuş, başını yumruğuna yaslamış, tüm kızları bir şahin gibi izliyor. Kızların taciz edilmesi ya da bir şey yapmaya zorlanması dışında her şeyi affediyor.

Yanına oturmak üzereydim ki elektrik mavisi gözlerini gördüm.

Ateşböceği.

Kyle'ın koluna asılıyor ve Scar'ınkine benzer bir heyecanla ona gülümsüyor.

Gözlerimi kısıyorum. İçkileri akıcı ve kolay bir şekilde karıştırmak için Kyle'ı bırakıyor, kulaktan kulağa sırıtıyor. Şimdi ne planlıyor? Hem de Kyle ile.

Onu kabul etmek kötü bir fikirdi. Onu Kyle'ın yakınında istemiyorum. Ya da Shadow'un. Ya da muhafızlardan herhangi birinin.

Ya da kendim için, bu konuda.

Lanet olası uzak durmalıydı. Sadece ona bakarak, o kıpkırmızı yanaklara ve parıl parıl parlayan gözlere bakarak, onu yakınımda istiyorum.

Kimseyi yakınımda istememeliyim.

Büyük bir parçam onu bu çemberin dışına sürüklemek için kaşınsa da Mist'e doğru yürüyorum ve yanına oturuyorum. Bana bir içki ikram ediyor ve ben de yarısını yutuyorum. Viskinin yakıcılığı çok ihtiyaç duyulan bir rahatlık sağlıyor.

İçkiye ya da Kyle'ın iğrenç kahkahasına konsantre olmaya çalışıyorum ya da Shadow'un ölümcül yoksunluk belirtilerini izliyorum ama bakışlarım sürekli Firefly'a kayıyor.

Kalçalarının nazikçe sallanışı. Kyle'ın dokunuşundan nazikçe uzaklaşması. Gözlerinin meraklı bir şekilde etrafı araştırması. Ne arıyor, bilmiyorum.

Muhtemelen sorun.

Bakışları benimkilerle buluşuyor ve donup kalıyor. O parlak gözler meydan okumayla dolarken şişe ve bardak havada asılı kalıyor.

Bu bakış benim dünyamda çok nadirdir. Ateş. Meydan okuma.

Ona dokunmuyorum ama başparmağımın altında boynundaki nabzın fırladığını hissedebiliyorum. Dudakları parmağımı içeri sokmam için aralanıyor.

Pantolonum geriliyor.

Bundan nefret ediyorum. Planlarımı tehlikeye atabilecek şüpheli kadınları arzulamam.

Yine de gözlerimiz kilitli kalıyor. Sanki bu bağlantıdan en az benim kadar rahatsız olmuş gibi dudaklarını büzüyor.

Kyle bir kolunu onun beline dolayınca an sona eriyor. Açıklanamayan bir nedenden dolayı ruh halim kararardı. Oraya gidip onu çekip alma dürtüsü beni neredeyse boğuyor.

Kyle'ı uzak tutmak için mi yoksa başka bir şey için mi bilmiyorum.

Gözlerimi ayırıyorum ve Mist ile sessizce içmeye odaklanıyorum. Alkol yoksunluk belirtilerini uyuşturmaya yardımcı oluyor. Mist bardağına dokunmuyor. Son zamanlarda çok sık düşüncelere dalıyor.

Bir süre sonra Kyle elinde iki kadehle bize doğru geliyor. Gözleri kan çanağına dönmeye başlamıştı. "Benim için bir shot, vaftiz baba!"

İçkiyi aldım ve içtim.

Sis onunkini kabul etmiyor. "Alanım zaten baş döndürücü. Bu kaosu daha da arttırmak için alkole ihtiyacım yok."

Ayağa kalktım, ikinci atışı yaptım ve Kyle'ın omzuna sarıldım. "Mutlu yıllar, velet."

"Artık bir velet değilim, bana çocukmuşum gibi davranmayı bırak." Gülümsüyor. Burnu tıpkı ağlak bir bebekken olduğu gibi kırışıyor. "Daha sonra teke tek içmek ister misin?"

"Yapamam. Omega'yı kovalamak için düzgün uyumam gerek."

Yüzü kararıyor, ama sonra sırıtıyor. Gözleri muziplikle parlıyor. "O zaman doğum günü hediyelerimi paylaşmak ister misin?"

Mist'in yanına uzandım.

"Haydi." Kyle başparmağını arkasına taktı. "Yeni kız bile mi?" Bakışlarım

Scar için içki hazırlayan Firefly'a kaydı. "Hayır."

Kyle kaşlarını sallıyor. "O zaman neden onu izliyorsun?"

"Çünkü o şüpheli." Bakışlarını karşılıyorum. "Ondan uzak dur."

Gülümsüyor ve gözlerinden şeytan fışkırıyor. "Ya istemezsem?" "Kyle."

Sesimde bir uyarı var. Güven sorunları benim için bir oyun değil.

"Sadece senin olursa geri çekilirim." Dudakları o şakacı, şeytanın avukatı gülümsemesiyle kıvrılıyor. "Bunun dışında, o bir oyun."

Onu alkışlayan bir grup kızın yanına geri döner.

Bardağın geri kalanını yutuyorum ve yumruklarımı iki yanıma sıkıyorum. Kyle hiçbir kadını korumam altına almayacağımı çok iyi biliyor.

Sadece beni kışkırtıyor. İşe

yaramıyor.

Telefonum titriyor. Flame'den bir mesaj.

Buraya gel. Hades bir video gönderdi.

Kaslarım kilitlendi ve Mist yanımda kaskatı kesildi. Mesajı görmüş olmalı.

Aynı anda ayağa fırlıyoruz. Shadow'u neredeyse boynundan tutup sürüklüyorum. Kyle rahatsız edilemeyecek kadar meşgul ve sarhoştu.

Shadow, Mist ve ben ofise doğru koşuyoruz. Gölge kapıyı arkamızdan kapattı.

Sis ve ben olduğumuz yerde donup kaldık. Flame bile her zamanki gibi ortalıkta yok. Yanımda duruyor, dudaklarından yanmamış bir sigara sarkıyor. Ekranda beyaz bir odanın videosu var. Çukur'daki odalardan biri.

İçeride, Hawk çılgına dönüyor. Kükrüyor ve yırtılana kadar gömleğini pençeliyor. Tırnakları çıplak derisini kazıyor ve çiziyor. Kafasını defalarca duvara vururken göğsünden ve parmaklarından kan damlıyor. Dudaklarından gırtlak hırıltıları dökülüyor. Bu ses unutulmaz ve içinde çok fazla acı barındırıyor.

Hawk sessiz, düşünceli bir tiptir. Vurulduğunda bile neredeyse hiç ses çıkarmaz. Onu acı içinde kıvranırken ve çıldırmış bir hayvan gibi kafasını yere vururken görmek göğsümü sıkıyor.

Sonsuza kadar sürecekmiş gibi görünen bir sürenin ardından Hawk yere yığılır. Kanlı göğsü inip kalkıyor ama bilinci yerinde değil.

Yoksunluk. Şiddetli Omega yoksunluğu.

Eğer ilaç aniden elimizden alınırsa, yoksunluk aklımızı kaçırmamıza neden olabilir. Tıpkı Hawk gibi.

Yavaş yavaş detoks yapıyoruz ve şimdiden çok acıyor. Hawk'ın ne kadar acı çektiğini hayal bile edemiyorum.

Sis titriyor ama kollarını göğsünün altında kavuşturup yumruklarını sıkıyor.

Hades ekranda belirir. Purosunu yakarken aristokrat burnunu havaya kaldırır.

Vücut olarak zayıftır. Hiçbir zaman fiziksel olmadı ve bu onun gücü. Çukur'u inşa etmek için gereken tek şey zekâ ve planlar.

Saçlarının bir kısmı beyaz, geri kalanı ise siyahtır. Gözleri yeşilin derin bir tonu, yosunlu ve hesapçı. Yüzündeki köşeli hatlar ona otoriter bir görünüm veriyor.

Dudaklarından bir duman köpüğü çıkar. "Hawk, ben çifte gelir görene kadar sistematik geri çekilme seanslarına tabi tutulacak. Eğer bunu yapmazsam, tüm Sıfır Takımı aynı kaderi paylaşacak."

Ekran kararır. Gölge küfür ediyor.

Hades'i çıplak ellerimle öldürme dürtüsü görüşümü ele geçiriyor.
Kan kırmızısı görüş alanımı kaplıyor.

Sis yumruğunu öyle bir sıkıyor ki tırnaklarından kan akıyor. Gözleri parlıyor. Gözyaşları mı? Çocukluğumuzdan beri onu ağlarken görmemiştim. "Dediğini yapalım."

"Ve sokakları uyuşturucuyla mı doldurayım?" Sesimi yükseltiyorum.

"Genelde onunla aynı fikirde değilimdir," diye Mist'i işaret ediyor Shadow. "Ama kokain Omega'dan çok farklı dostum. Hawk orada ölüyor."

"Eğer uymazsak..." Sis sözünü keser. "Sadece Hawk değil, Sıfır Takımı'nın geri kalanı da işkenceye maruz kalacak."

Flame hâlâ siyah ekrana bakıyor, sigarasını baş ve işaret parmakları arasında yuvarlıyor. "Onları öldürecek."

Sikeyim.

Ya ailemi feda edebilirim ya da sokakları uyuşturucuyla doldurabilirim.

Tabii fabrikayı belli etmeden ortadan kaldıramazsam. Belki Başkan Joe ve ateş böceği casusu yardım edebilir.

Altıncı Bölüm

Birkaç gün geçti ve hâlâ elimde bir şey yok. Personel soğuk davranıyor ve kızlar bana ölüm bakışları atıyor.

Bunun Kyle'ın doğum günü partisinde beni ne kadar çok tercih ettiğiyle ilgili olduğunu çok geç fark ettim. Potansiyel bilgi kaynaklarını kendimden nefret ettirdim.

Boktan iş, Elle.

Kyle'dan bilgi almaya çalıştım ama o beni her gördüğünde sadece konyağı ya da içkisiyle ilgileniyor.

Görünüşe göre kokteyllerimi seviyor.

Şirketteki konumunu hâlâ tam olarak belirleyemedim ama her zaman kontrol odasında vakit geçiriyor. Baskın yapmayı planladığım yerlerden biri ama dikkatli bir stratejiye ihtiyacım var. Eğer Kyle bizzat orada değilse, en yakın korumaları sırayla gelir. Ayrıca mesafeliler, bu yüzden onlarla sohbet bile edemiyorum.

Odamdaki yatağa bağdaş kurup oturuyorum ve notlar aldığım şifre korumalı uygulamayı açıyorum. Bu organize etme yöntemleri bana göre değil ama Liam beni etkiledi. Tüm notlarımı tek bir yerde tutarsam, nereye gittiğimi net bir şekilde takip edebilirim.

Scarlett duş alıyor, yani yeniden toparlanmak için mükemmel bir fırsat.

Şimdiye kadar bulduğum noktalar:

Scarlett buradaki en iyi insan. Bir numaralı eskort olduğu için rock müziğe atlamadığı zamanlarda bir bilgi dağı olabiliyor.

Kyle anlaşılması zor biri değilse faydalı olabilir. Şüpheci değil. Kızlara iyi davranır ve onlarla asla oynamaz. Kendilerini ona atanlar onlar.

Mist benim bir numaralı şüphelimdi. Sert biri ama kızlar onu seviyor çünkü kimsenin onları taciz etmesine izin vermiyor. Ma'nın hanımının sadece parayı önemsediği düşünülürse, Mist'in farklı olması takdire şayan olmalı ama yine de o kadından hoşlanmıyorum.

Sis'in ortağı olan Gölge adlı adam gerçekten de bir gölge. Toplum içinde pek görünmez ve göründüğünde de genellikle bir köşeye çekilir. Biraz şüphecidir ama kızlara hiç dikkat etmez. Bazı kızların onun hakkında dedikodu yaptığını duydum ve görünüşe göre şirketin 'uygulayıcısı'. Sanırım bu bir tetikçi demek.

Ne kadar arasam da Hayalet'ten bir iz yok. Julian...

Kaşlarımı çattım. Onun hakkında hiçbir şey not etmedim. İçlerinde en gizemli olanı o.

Burayı keşfetmek için yaptığım keşif gezilerinde Scarlett'ten beni gezdirmesini istedim. Görünüşe göre Julian, Shadow ve Kyle, Le Salon'un eteklerinde bulunan iki katlı, gri bir depoda yaşıyorlar. Evlerine giden ve farklı vardiyalar için gelen diğer tüm muhafızlardan farklılar. Sanki depodan başka bir evleri yokmuş gibi.

Noktalara bakmaya devam ediyorum. Yazmalıydım: Julian, Mist'in en yakın yardımcısı ve bu nedenle en az onun kadar karanlık biri.

Ya onunla birlikte içiyor, ya ofisinde toplanıyor ya da gözden uzakta.

Beni rahatsız ediyor. Ve bu hiç mantıklı değil. Bana baktığında ya da dokunduğunda vücudumda aptalca bir şey oluyor diye mi? Onu düşman sınıfına koymamam için hiçbir sebep yok.

Şüpheli biri. Hepsi bu kadar. Notu titrek parmaklarımla yazıyorum. "Telefonuna neden kızgınsın?"

İrkildim. Scarlett birkaç adım ötede durmuş, havluyla sarı saçlarını kuruluyordu. Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki, onun odaya döndüğünü bile fark etmedim.

Ben tepki veremeden, az önce gördüklerini unutmuş gibi konsoluna doğru ilerliyor. Ya da görmediğini.

Scarlett'in ne yapacağı belli olmaz. Hiperaktif ve konular arasında o kadar hızlı geçiş yapıyor ki baş ağrıtıyor. Bu yüzden onu işe yarar bir şey hakkında konuşturmak ya da tutarlı bir bilgi vermek çok zor.

iPad'ine tıklıyor ve eski rock müziği etrafımızda dolaşıyor. Oasis. Yine Oasis. Telefonunun arka planında ana şarkıcının posteri bile var. Adı gerçekten de Liam. Scarlett'in tüm zaman boyunca ondan övgüyle bahsetmesi sayesinde onun hakkında bir şeyler öğrenmek zorunda kaldım. Onun deyimiyle, "Adamım o.

Şu anda büyükbabası yaşında olduğuna eminim.

Bugün Scarlett'in dar pembe gömleğinin üzerinde 'Uysal Kaltak' yazıyor. Saçlarını bir havluya sarmış, ayak parmaklarını ışıltılı yeşile boyuyor. Bu renk yatağının üzerine serdiği uzun elbiseyle mükemmel bir uyum sağlıyor.

"Mussolini'nin eski bir Romalı Sezar'la aynı kaderi paylaştığını biliyor muydun?" diye soruyor başını kaldırmadan. "İkisi de sokaklarda korkunç bir şekilde öldürüldü."

"Bunu hak ettiler."

Scarlett'in gözleri bana doğru parlıyor, kehribar renginin derinliklerinde bir ışıltı parlıyor. "İnsanların vahşice öldürülmesi fikri hoşuna mı gidiyor?"

"Sadece kötü olanlar."

"Hmmm." Doğruldu ve bir elini kalçasına koydu. "İlginç." Her ne demekse.

Ayağa kalktım ve dizime kadar uzanan imparatorluk tarzı bir elbisenin içine girdim. Burada garsonlar bile süslü, açık elbiseler giymek zorunda, böylece tüm iğrenç erkekler malları görebiliyor. Şimdiye kadar kimse bana asılmadı - Kyle dışında. Belki de müşterileri uyaran oydu. Bu hem iyi hem de kötü bir şey.

Karşılığında bir şey almayı ummasa iyi olur. "Şimdi, buraya gel." Scarlett konsolun koltuğuna vurdu.

İç geçirdim ve zorunlu makyaj için oturdum. Scarlett benim için yapmayı teklif etti çünkü onun deyimiyle 'ben umutsuz vakayım'. Buraya gelmeye hazırlanırken yaptığım onca pratikten sonra bile.

"Diğer oda arkadaşlarının da makyajını yaptın mı?" Fondöten sürerken sordum.

"Onlar senin kadar umutsuz değillerdi, Ellie. Ve pek oda arkadaşım olmuyor. Vahamı sevmiyorlar. Şimdi, sus, kımıldama."

İşte yine başlıyoruz. Makyaja odaklanmışken ondan bilgi almanın bir yolu yok.

Hareketleri özenli, hatta profesyonel. Diğer yandan ben? Bacaklarım sallanıyor ve can sıkıntısından ölüyorum. Keşke bu bir boks maçı olsaydı. Sabah rutinlerimi özlüyorum. İki saat koşmayı. Bir saat torbayı yumruklamayı. Bir saat daha güçlendirme antrenmanları.

Burası benim konfor alanımın tam tersi. Bastırılmış enerjiden patlayacakmışım gibi hissediyorum.

Scar hareket etmesini engellemek için

bacağıma vuruyor. Tanrım. Makyaj diktatörü

gibi.

O bitirene kadar hareketsiz kalıyorum. En azından

deniyorum. "Tada!" Beni aynaya doğru döndürüyor.

Ağzım açık kaldı. Dumanlı gözler bana bakıyor. Gözlerimin mavisini olağanüstü bir parlaklığa kavuşturuyorlar. Dudaklarım hatırladığımdan daha pembe ve dolgun. Bir dergi kapağında olabilecekmişim gibi görünüyorum.

"Bir şey değil!" Scar tiz bir çığlık atıyor.

"Teşekkürler." Ayağa kalkıp onunla yüzleşiyorum ve alaycı bir tavır takınmaktan kendimi alamıyorum. "Benim gibi umutsuz bir oda arkadaşına sahip olmak tatmin edici olmalı."

"Tabii ki öyle!" Elbisesine doğru dönüyor. "Son oda arkadaşım süslenmede iyiydi, bu yüzden onunla oynama şansım olmadı. Çok sıkıcıydı."

Nefesim kesildi. Zoe makyaj konusunda iyiydi. Güzellik ürünlerine harcadığı parayla hep dalga geçerdim. Scar'ın oda arkadaşı Zoe'ye çok benziyor. Bir parfüm şişesiyle oynuyorum ve umursamaz bir ses tonuyla, "Ona ne oldu?" diye soruyorum.

"Yanlış insanlara bulaştım." Scarlett durakladı. "Ya da daha çok, yanlış kişiye."

İçimde bir adrenalin patlaması yaşıyorum ve bunu kamufle etmeye çalışarak oturuyorum.

Hangi yanlış insanlar? Hayalet onlardan biri ve diğeri de belli ki Mist.

Julian da bu işin içinde mi?

Başım dönüyor. Julian'ı düşünmemeyi tercih ederim. Ondan ve ne zaman odaya girse beni ele geçiren o karanlık bakıştan uzak durmak için elimden geleni yapıyorum.

Scar elbisesinin içine adım atıyor, başı müziğe göre hareket ediyor. "Oasis'in bir efsane olduğunu biliyor muydun?"

İşte yine konular arasında gidip geliyor. Ama bu sefer onu yakalamalıyım.

"Tabii ki öyle. Liam dünyanın en iyi vokalisti." Başını aşağı yukarı sallayarak onayladığında gülümsüyorum.

"Peki, oda arkadaşınla ilgili olarak, nasıl oldu da yanlış insanlarla ilişki kurdu?" diye sorarken umursamaz bir tavır takınıyorum.

Elbisesinin fermuarını çekip bana bakıyor. Dantel ve tüller elbisenin alt kısmını süslüyor ve onu gerçek hayattaki bir oyuncak bebek gibi gösteriyor. Ancak yüz ifadesi soğuklaşıyor, sanki birkaç dakika önceki neşeli Scarlett değil. "Neden soruyorsun?"

"Um, merhaba?" Sakin davranıyorum. "Yani o insanlardan olabildiğince uzak durabilir miyim?"

Bana doğru koşuyor ve omzuma yarı sarılıyor. Onu itmemek için kendimi zor tutuyorum. "Endişelenmene gerek yok. Kylie'nin ve benim korumam altındasın. Kimse sana zarar veremez."

Aynanın ardından artık sıcak olan bakışlarıyla karşılaşıyorum ve kibar bir ses tonunu korumak için mücadele ediyorum. "Kusura bakmayın ama ona yardım etmediniz."

"Özlemediğimi kim söyledi?" Scarlett'in yüzünde nostaljik bir ifade beliriyor ve oda arkadaşını gerçekten özlemiş gibi görünüyor. "Ona uzak durmasını söyledim, ama beni dinlemedi. Aptal."

Yutkunuyorum, parmaklarım elbisemin kumaşını sıkıyor. "O... öldü mü?"

Scar'ın gözleri yere düşüyor. "Kim bilir?" Sonra bakışlarımla buluştu. "Sadece Kylie'nin ve benim yanımda kal, sana hiçbir şey olmayacak. Söz veriyorum."

Peki ya Zoe? Çığlık atmak istiyorum. Bana bir şey olmayacaksa, bu ona bir şey olduğu anlamına gelebilir.

Scar'ın nüfuzlu müşterileri var ama bu bölgenin yöneticisi, görünmez Hayalet, eleme emirleri verirse bana ya da başkasına yardım edemez.

Kyle'ın da yardımı olmaz. Rütbesi var ama Mist'in üstünde değil. Belki de Julian'la aynı rütbededir. Arka masada Mist ile yalnız otururken ve ondan bir içki kabul ederken uşakların ona saygı gösterdiğini gördüm.

İçime garip bir nefret duygusu yerleşti. Tıpkı Kyle'ın doğum günü partisinde onları birlikte gördüğüm zamanki gibi. Ve sonra birlikte hışımla çıkıp gittiler.

Onlar beni ilgilendirmez. Julian ve o karanlık, denge bozucu gözlerin planımda yeri yok.

Ben sadece Zoe için buradayım.

Kapı çalınmadan açıldı. Mist, sanki buranın sahibiymiş gibi zarafet ve kibirle içeri giriyor.

Sadece, şey... o biliyor.

İnce siluetini mükemmel bir şekilde düzleştiren uzun kollu, dar bir elbise giyiyor. Nude topuklu ayakkabılar ona ihtiyacından daha fazla yükseklik kazandırıyor ve kıpkırmızı saçları bir Fransız bükümüyle bağlanmış.

Odanın ortasında durmadan önce bakışları Scar'ın beni nasıl yarı kucakladığına takılıyor. Kollarını göğsünün altında kavuşturup, "Dışarı Scar," diyor.

Scarlett'in tutuşu omuzlarımda sıkılaşıyor. Daha önce bana attığı soğuk ve acımasız bakışlar geri döndü. Sanki o uysal görünen Fransız bebeği gözlerinin ardına ölümcül bir hayvan hapsolmuş gibiydi. "Hayır."

Sis kırmızı boyalı tırnaklarını koluna vurarak yavaş ama tartışmaya kapalı bir tonda tekrarlıyor. "Dışarı dedim. Dışarı Scar."

Scarlett'le yüzleştim. "Sorun yok."

Mist'e karşı neden agresif davrandığı hakkında bir fikrim yok. Çok fazla iletişim kuruyor gibi görünmüyorlar, ancak Le Salon'daki konumlarını göz önünde bulundurarak iyi geçindiklerini düşünebilirdim.

Scarlett beni bırakıyor ve kapıya doğru yürüyor. Mist'in yanında duruyor ve kulağına bir şeyler fısıldıyor. Mist'in tavrındaki tek değişiklik parmaklarını tıkırdatmayı bırakması oldu.

Kapı Scar'ın arkasından kapandı.

Oturmaya devam ediyorum ve yüzüm Mist'e dönük. Vücudum sanki dövüşecekmişim gibi geriliyor. Keşke Scar kalsaydı. Muhtemelen bu cehennem çukurunda kendimi yanında rahat hissettiğim tek kişi o.

Mist genelde garsonlarla konuşmaz. Onun asıl sorumluluğu eskortlardır. Son birkaç gündür onun şahin gibi radarından uzak kalmayı başardım. En azından ben öyle sanıyordum.

"Gönderileceksiniz," diyor o müstakil ses tonuyla.

Nabzım hızlanıyor. Hayır. Buraya ait olmak için her şeyi yaptım. Meşhur kokteyllerimi bile ben yaptım. Neden gitmemi istesinler ki?

Zoe hakkında daha fazla şey öğrenmeye yaklaştığım için artık gidemem.

Buğulu camlı gözlere bakarken sırtım dikleşiyor. "Ben yanlış bir şey yapmadım. Neden gönderileyim ki?"

Bir an için gözlerini kısıyor, sonra tekrar o bozulmamış duruşuna dönüyor. "*Yeni* bir şey teslim etmeni istiyorum."

"Yeni "yi nasıl vurguladığına bakarak gözlerimi kısıyorum.

"Neden ben?"

"Neden sen değil?"

Aklım başımdan gidiyor. Kızıl saçlı cadı bana ne teslim ettirecekti? Uyuşturucu mu? Tamam, belki de bu o kadar da anlamsız değildir. Liam'a bundan bahsedeceğim. Belki de Mist'in ve dolayısıyla Ghost'un düşmesi için yeterli kanıt toplayabilir. Biz de Zoe'yi nereye götürdüklerini öğrenmiş oluruz.

Belki Zoe'ye de uyuşturucu dağıttırmışlardır. Lanet haydutlar.

"Sana bir çanta vereceğim. Tek yapman gereken onu belirli bir adresteki müşteriye teslim etmek. İçine bakma. Hiçbir soruya cevap verme. Sadece teslim et." Sis kısa bir mesafe kalana kadar yaklaşır. "Bunu yapabilir misin?"

"Elbette," diyorum tarafsız bir tonda. Vitesleri hareket ettirme zamanı.

Bir şeyi söylemek ile yapmak arasındaki fark? Çok büyük.

Mist'in bana verdiği el çantasını taşıyarak ikinci katın koridorunda yürürken kalp atışlarım gümbür gümbür atıyor. Topuklarımın sesi kafamın içine giriyor.

Yasa dışılığı bilirim. Ben de yasadışı işler yaptım. Yeraltı boks maçları yasal bile değil ama uyuşturucu tamamen farklı bir hikaye.

Annem beni bu lanet zehir için terk etti.

Karanlıkta bir çöplüğün yanında, lanet bir köpek gibi yalnız ve ölü bulundu.

Dağıtımına yardım ettiğime inanamıyorum.

El çantamı sıkıca tutuyorum. Liam yardım ederdi. Bu canavarların sokakları mahvetmesini engelleyebilirdi. Ona çoktan bir mesaj gönderdim ve buradan çıkar çıkmaz arayacağım.

Bir el bileğimi kavrıyor. Diğer elim yumruk oluyor ama mucizevi bir şekilde yumruk atmaktan kendimi alıkoyuyorum.

Başımı kaldırıyorum. Derin kahverengi gözler karanlık bir parıltıyla bana bakıyor. Nefesim bir anda sığlaştı.

Julian'ın başı yana eğilmiş, tüm dikkatiyle beni izliyor. Bileğimi güçlü ve inatçı bir şekilde tutuşu nabzımın fırlamasına neden oluyor.

Cidden, onun etrafındaki bu tepkilerin nesi var böyle? Burnumdan nefes alıyorum ve kendimi serbest bırakmaya çalışıyorum.

Debriyajını sıkıyor. Sert ama acıtmıyor.

"Mist'in sana söylememesi ihtimaline karşı gidecek bir yerim var." Sesimdeki alaycılığı tokatlamak istiyorum. Onu kızdırmak kesinlikle benim yararıma değil.

"Hayır demedin." Sesinin soğuk tınısı etrafımda dolaşıyor ve buranın sıcaklığına aptalca bir etki yapıyor. Bileğimin iç kısmına değen tenini de ekleyince ateşleme noktasına yaklaşıyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Reddedebilirdin ama etmedin."

Omuz silktim. "Seçme şansım olduğunu bilmiyordum."

"Artık biliyorsun." Bileğimi hâlâ rehin tutarak, ona bakmak için başımı eğmek zorunda kalana kadar yaklaşıyor. Daha da kötüsü, sedir ağacının hafif kokusunu taşıyan doğal kokusu başımı döndürüyor. "Bana ne için burada olduğunu söylersen gitmek zorunda kalmazsın."

"Kendimi kaç kez tekrarlamalıyım? Çalışmak için." Ondan uzaklaşıyorum ve şaşırtıcı bir şekilde gitmeme izin veriyor.

Ayrıca şaşırtıcı bir şekilde, boşluğu hiç sevmiyorum.

"Seçim senin Ateşböceği." Arkasını döndü ve gitti.

Ceketinin çizdiği güçlü sırtına bakıyorum. Bu adam tam bir muamma. Onunla ne halt edeceğimi bile bilmiyorum.

Kalabalık caddede adımlarımı hızlandırarak öğleden sonra kaosunun içinden geçmeye çalışıyorum. İnsanlar barlara, diğerleri ailelerine koşturuyor. Diğer yandan ben? Doğruca bir uyuşturucu batağına doğru yürüyorum.

Belirlenen adrese yaklaştıkça avuçlarım daha da terliyor. Kolumdaki çanta o kadar ağır olmasa da kilolarca ağırlıkta gibi geliyor.

İki polis memuru yanlarından geçiyor, sohbet edip gülüşüyorlar. İlk düşünce: Kıpırdama. İkinci düşünce: kaçmak. Neyse ki ikisini de yapmadım. Tüm irademi kullanıyorum ama yutkunuyorum ve mutlu ve şanslı kalabalığın bir parçasıymışım gibi davranıyorum.

Gizli görevde olsam da olmasam da uyuşturucu dağıttığım düşüncesi midemi bulandırıyor. Sakin kalmak için bilekliğimi okşuyorum.

Etrafa ihtiyatlı bir bakış attıktan sonra telefonumu alıp Liam'ı arıyorum. Onu daha önce arayıp bilgilendirdim.

"Hemen arkandayım," diyor cevap verir vermez. "Arkana bakma, sadece devam et. GPS'in açık olduğu sürece seni takip edebileceğim."

"İşlemi yaparsam ne yapacaksın?" Fısıldıyorum. "Sis burada değil. Onu yakalayamazsınız."

"Hayır, ama sağlayıcısını işaret edebilecek alıcıyı yakalayabilirim."

Kulağa bir plan gibi geliyor.

Telefonu kapatıyorum ve etrafımı izlemeye devam ediyorum. Liam arkamda olduğu için biraz daha güvendeyim.

O ve Zoe bunu yapmasına izin vereceğim tek insanlar.

Adımlarım daha emin oluyor. Bu iş iyi gidecek. Liam önce Mist'i sonra da onu yakalayacak.

Bekle.

Mist ona ihanet edebilecek biriyle uğraşacak kadar aptal değil.

Adımlarım duraksıyor ve çanta omzumdan kayıyor.

Kahretsin. Bu bir tuzak!

Bunu bana tuzak kurmak için planladı. Bu teslimat, polis için casusluk yapıp yapmadığımı öğrenmenin mükemmel bir yolu.

Sürtük.

Telefonumu kapatıp insan kalabalığının arasına daldım. Liam'ı yanlış yönlendirmek parlak bir fikir değildi ve bu işe balıklama daldığım için beni boğardı ama Mist'in beni izleyen birileri olabilirdi. Liam'ı öğrenirlerse işim biter. Daha da kötüsü, onun da işi biter.

Çantadaki zehri dağıtmak içimi kemirse de, bu işlemi yapmak zorundayım. En azından güvenlerini kazanacağım. Zararsız olduğumu düşündüklerinde, bilgiye daha fazla erişimim olacak. Belki bir dahaki sefere Liam'ı uyuşturucu satıcılarının yuvasına götürebilirim.

İnsanların arasında koşuyorum. Topuklar ayaklarıma iğne gibi batıyor. Köşeyi döndüğümde kalabalık birkaç kişiye iniyor. Muhtemelen varoşlara yaklaştığım içindir. Mist elbise ve topuklu ayakkabı giymem konusunda ısrar etmeseydi, spor bir şeyler giyerdim. Bu kıyafetle doğru düzgün yumruk atamıyor ya da dövüşemiyorum bile. Belki de kızıl saçlı cadının başından beri planı buydu.

Alışverişin yapılacağı yer, İkinci Dünya Savaşı broşürlerinden fırlamış gibi görünen bir pub. Scarlett buna bayılırdı.

Yıpranmış ahşap kapının üzerinde bir 'Tadilat' tabelası asılı ama işçilerden ses yok.

Bileziğime bir kez daha dokunuyorum ve kapıyı açıyorum. Gıcırtı neredeyse beni zıplatacaktı.

İçeri adımımı atarken kalp atışlarım göğsümü dövüyor.

Ben güçlüyüm. Bunu yapabilirim.

Öğleden sonra ışığı pencerelerin bulanık camlarından süzülerek eski ahşap masa ve sandalyelerin üzerindeki kalın toz tabakalarını belirginleştiriyor. Yırtık eski duvar kâğıtları duvarları kaplıyor. Havada nem kokusu dalgalanıyor.

Boş barın yanında duruyorum. Tanıdık yerler bana her zaman sakinlik hissi verir.

"Alo?" Sesim kısık.

Hadi ama. Toparlanmam lazım. Ne yapabilirler ki?

Beni öldürmekten başka.

Tanrım. Liam'ı yanlış yönlendirmek çok kötü bir fikirdi. Eğer bundan sağ çıkarsam, derimi canlı canlı yüzecek olan o olacak.

"Alo?" Tekrar sesleniyorum, biraz daha yüksek sesle. Geldim bile. Ne pahasına olursa olsun bu işlemi yapmalıyım.

"Hey, bebeğim." Tanıdık sesten irkildim. Sonra yüzünü gördüğümde yumruklarım sıkılıyor.

Hayley'i ara sokakta köşeye sıkıştıran adam. Johnny, eğer doğru hatırlıyorsam.

Sırıtıyor ve bu soluk yara izini daha da çirkinleştiriyor. Eli alçıya alınmış, diğeri ise yanında hareketsiz duruyor. Giydiği ceket onu olduğundan çok daha zayıf gösteriyor. Şehvet dolu gözleri beni bir aşağı bir yukarı tartıyor. Göğüs dekoltemde duruyor ve üst dudağını yalayarak iğrenç bir gösteri yapıyor.

Görünüşe göre dersini anlaması için dangalağın iktidarsız hale getirilmesi gerekiyor. "Benim için bir şeyin olduğunu duydum." Çantamı işaret ediyor.

"Ben asla

Buraya geleceğini düşünmüştüm. Alıngan kadınları severim. Kırmak çok daha eğlenceli, değil mi bebeğim?"

İlerliyor. Adımlarımı genişletiyorum, ellerim önümde, avuç içlerim yukarıda. "Geri çekil!" En yüksek, en gırtlaktan sesimle bağırıyorum. O yaralı, bu yüzden onu alabilirim

ve yüzündeki o çirkin sırıtışa bir yumruk atabilirim, ama kendine olan güveninde bir şey beni rahatsız ediyor.

Onu tekmeledim. Bunu tekrar yapabileceğimi biliyor, bu yüzden beni hafife alması mantıklı değil.

"Geçen sefer gerçekten acıtmıştı, bebeğim." Gözleri mavinin cam gibi bir tonuna dönüşerek üzerimde yükseliyor. "Senin yüzünden üç kemiğim kırıldı ve iki gün boyunca acı çekmeden işeyemedim."

Hak ettiğini buldu.

Ama ne kadar istesem de onun kemiklerini kırmadım.

Neden bahsediyor bu?

Bu konuda akıllı davranmalıyım. Bu işlem benim Le Salon'a resmi olarak adım atmam anlamına geliyor. Her ne kadar Johnny'nin suratına yumruğumu indirmek istesem de, bunun zamanı değil.

Şu diplomatik halime bak. Zoe benimle gurur duyardı.

İçimi çekerek çantayı omzumdan çıkardım ve ona uzattım. "İşte. Mist selamlarını yolladı."

Elimden aldıktan sonra çıkışa doğru dönüyorum. Buradan kaçıp gitme ihtiyacı damarlarımda kızgın ateş gibi çarpıyor.

Başım büyük bir göğse çarpıyor. Geriye doğru adım attım, duruşum genişti. İki iri yarı adam ıssız bardan içeri daldı. Kel kafalı ve iri fizikli.

Oh. Kahretsin.

Mist ne halt düşünüyordu? Ölmemi falan mı istiyor? Sırtım başka bir göğse çarptı. Johnny'ninkine. Hâlâ sırıtıyor.

"Ödeme zamanı, bebeğim."

"Üçe bir mi?" Bakışlarım yan tarafıma kayarken gülümsüyorum, olası bir çıkış arıyorum. "Bu çok fazla değil mi?"

Çıkış yok. Johnny arka kapıyı kapatıyor ve iki adam da girişi engelliyor.

Savaşma zamanı.

Seçeneklerimi sayarken içimde enerji titreşiyor. Çok fazla seçeneğim yok. Johnny en kolayı. Kesinlikle onun güçlendirilmiş arkadaşlarına karşı gelmek istemiyorum.

Adamlardan biri koluma saldırdı. Eğildim ve dönüşümü Johnny'nin kasıklarına tekme atmak için kullandım. Topuklarımın ucu, acıdan hırıldayana kadar penisini eziyor.

Yere düşüyor, küfrediyor ve yüzü kızarıyor.

Arka girişe doğru atılıyorum. Zayıf adamlar hızlı olmamalı ama bu lanet topuklar beni yavaşlatıyor.

İri, nasırlı bir el enseme iniyor. K ı p ı r d a n m a y a çalışıyorum ama beni ileri doğru itiyor. Başım barın kenarına çarpıyor.

Şok alnımda patlıyor. Boşluk binlerce yıldıza dönüşüyor. Kısa bir an için gözlerimi kapatıyorum.

Onları açtığımda, biri kollarımı arkamdan çekerken Johnny'nin kızaran yüzü üzerimde geziniyor.

"Bunun bedelini ödeyeceksin, seni lanet sürtük."

Yedinci Bölüm

Hayalet olma zamanı.

Terk edilmiş bir binanın penceresinden atlıyorum ve ara sokakların gölgeleri arasında koşuyorum. Kapüşonum fermuarlı ve yüzüm kısmen gizli.

Daha akıllıca bir seçenek adamlardan birini Firefly ve çetesini gözetlemesi için göndermek olurdu. Ama toplantıyı kendi gözlerimle görmem gerekiyordu.

Hâlâ onu dışarı sürüklemeyi ve Başkan Joe için artık casusluk yapılmayacağını emretmeyi düşünüyorum.

Büyük ihtimalle ona borçludur. Onun gibi bir ateş topunun bunu yapmayı kabul etmesinin tek nedeni bu.

Eğer bunu zorunluluktan yapıyorsa, o zaman onu kullanmak doğru değil. Ama şu anda doğru ya da yanlış umurumda değil. Tüm bu karmaşanın icabına bakmak, ekibimi tek parça halinde geri almak anlamına geliyor - ve umarım tek bir ruh.

Hawk'ın kükremeleri hâlâ kulaklarımda yankılanıyor. Kaçınılmaz olanı ne kadar geciktirirsem, deliliğe o kadar yaklaşacak.

Bara giden köşede durdum. Etrafta kimse yoktu. Belki de Başkan Joe'nun adamları bölgenin güvenliğini sağlamıştır.

Gözlerim çatılara dalıyor. Arkamda ve etrafımda. Şüpheli bir şey yok. İngiltere'de keskin nişancılar nadiren bulunur ama bu alışkanlığı bırakamıyorum. Orta Doğu operasyonları sırasında baş belasıydılar.

Başkan Joe'ya gelince, o gerekmedikçe savaşmaz. On dört yaşındaki çocukları barut satmak için kullanan birinci sınıf bir pislik olmasına rağmen.

Bu saçmalık benim bölgemde söz konusu bile olamaz. Hapisteki yaşlı adam Owen, gençleri kullandı ama ben görevi devralır almaz onları kovdum.

Başkan Joe'nun en büyük zayıflığı doymak bilmez açgözlülüğüdür. Yeni bir fabrikanın faaliyete geçtiğini öğrenirse, onu ele geçirmek isteyecektir. Şiddet yanlısı biri olmasa da, fabrika için bir savaş başlatabilir.

Bu istediğim son şey.

Savaş, erkeklerin gecenin bir yarısı bıçaklanarak öldürülmesi demektir. Savaş demek, kızların hayatını tehlikeye atmak demektir. Buraya daha fazla can almaya gelmedim.

Benim aradığım seçenek B. Başkan Joe fabrikadan pay alamazsa, fabrikayı yok eder.

Shadow, herhangi bir hırsızlık olmaması için fabrika çevresindeki güvenliği çoktan güçlendirdi. Şimdi, ikinci seçeneği kullanması için Başkan Joe'yu kışkırtmam gerekiyor.

Casuslarına girin.

Genelde onları bulmak zordur. Muhtemelen uzaktan izlemeyi tercih ettiği içindir.

Elle'e kadar. Johnny'nin ve Başkan Joe'nun oyunlarıyla kokuyor ve olabildiğince şüpheli.

Çantasında yeni maldan bir örnek var. Başkan Joe ya da Johnny görür görmez daha fazlasını isteyeceklerdir.

Elle göründüğünden çok daha zeki olduğu için Mist'in sözlerinin ardındaki anlamı yakalamış olmalı. Bu yerde yeni bir fabrika yeni bir kıyamet demek.

Kapalı barın duvarına yaslanıp etrafa göz gezdiriyorum. Kimse yok.
Sadece öğleden sonra güneşi ve atık ve kusmuk kokusu.

Tek yapmam gereken işlemin iyi gittiğini onaylamak.

Boğuk bir ses kulaklarımı tırmalıyor. Bir kadın iniltisi. Parmak uçlarımda pencereye doğru ilerliyorum, elim belimdeki susturuculu silahıma kayıyor.

İki iri adam bir kadını yerde tutuyor. Biri kadının bileklerini kavrarken diğeri ayak bileklerini tutuyor. Yaralı ucube Johnny pantolonunun kemerini çözmüş ve kendini kadına doğru indiriyor.

Kadın sanki ele geçirilmiş gibi çırpınıyor, kıvranıyor ve kıpırdanıyor.

Sonra, zihnime davetsizce girmeye devam eden o parlak, mavi gözler ortaya çıkıyor.

Ateşböceği.

Kafamın içinde kan damlaları damlıyor. Öldürme ihtiyacı alışılmadık bir duyguyla karışıyor ve damarlarımdan fışkırıyor. O şerefsizlerin ona ellerini sürdüklerini düşünmek bile nabzımın tek bir ihtiyaçla yükselmesine neden oluyor: öldürmek.

Başkası için öldürme dürtüsü benim için bir ilk. Omega'nın kuklasıyken bile.

Daml

a.

Daml

a.

Daml

a.

Bir kez olsun kafamdaki kan damlalarını silkelemeye çalışmıyorum. Kırmızı görüşümü örtüyor ve bu doğru renk.

Elle kaslı adamlardan birinin elinden kurtulduğunda silahımı penceredeki çatlaktan içeri doğrultuyorum. Toparlanıyor ve atletik bir bükülmeyle savunma pozisyonuna geçiyor.

Kan yanaklarından aşağı süzülüyor ama o buna aldırış etmiyor. Arka topuğu yerden hafifçe kalkıyor ve akıcı bir zarafetle yuvarlanmaya başlıyor. Yumrukları gözlerinin altında, saldırmaya hazır.

Profesyonel bir duruş.

Bunu daha önce de yaptığı açık. Birçok kez.

Vuracağım kıç deliğini engelliyor ve aparkatla vuruyor ama diğer adam onun yüzünü duvara çarpıyor. İlk kurşunu o yedi. Doğrudan kafasının arkasına. Et gibi yere düştü.

Öldürdükten sonra huzurlu hissetmem gerekiyor. Zaten bu yüzden Omega'nın etkisi altında öldürüyorum, ama şu anda? Damarlarımı dolduran tek şey öfke.

Elle dizlerinin üzerine çökmüş, burnundan yere kan damlarken başını sallıyor. Sonra yere yığılır. Johnny bir eliyle pantolonunun belini tutarken o ve diğer piç silahlarını çıkarıyor. Diğer adamın kalbine bir kurşun daha sıkıyorum ya da sıktığımı sanıyorum. Bir santimle ıskaladım çünkü Elle'den gelen yaşam belirtilerini izliyordum.

Kurşun iri adamın omzuna isabet etti. Göğsünden aşağı kan damlıyor. Bakışlarımla karşılaşıyor ve gözleri dehşet ya da şaşkınlıkla açılıyor, bilemiyorum ama

beni tanır. İşini bitirmek için zamanım yok. Sendeliyor ve arka kapıdan kaçıyor. Hay sikeyim. Bir tanık.

Zihnim seçeneklerle dolup taşıyor. Onu takip edip öldürmeliyim. Geride hiçbir iz bırakmamak Sıfır Takımı'nın son derece etkili olmasının sebebi. Ama bunu yaparsam, Elle Johnny ile yalnız ve bilinçsiz olacak.

Bu bir seçenek değil.

Johnny bir korkak gibi ciyaklıyor. Pencereye doğru nişan alırken silahı tutan eli titriyor - ama ben çoktan gitmiştim.

Arka kapıdan girdim ve silahı Johnny'nin ensesine doğrulttum.

Sarsılır ve ellerini havaya kaldırır. Silahı yere düştü. "Lütfen beni öldürme."

Tam da bunu yapma ve o pisliğin hayatını sonsuza dek sona erdirme dürtüsü görüşümü karartıyor. Elle'ye dokunmaya cüret etti, bir değil, iki kez. Hem de gözlerimin önünde.

"Başkan Joe intikamımı alacak," diye mırıldanıyor Johnny. "Az önce lanet bir savaş başlattın, Ghost. Bunlar onun en güvendiği iki adamıydı."

Kırmızı örtü giderek dağılıyor. Buraya bir savaşı önlemek için geldim ve savaşı tetikledim.

Sikeyim.

Elle yerde baygın yatıyor. Burnu kanıyor ve dudakları şişmiş. Bu piç yüzünden. Yine de onu öldüremem çünkü o Başkan Joe'nun sağ kolu ve tanık şimdi haberlerle ona koşuyor olmalı. Johnny'ye karşı dikkatsiz bir hareket yaparsam Le Salon'daki kızları tehlikeye atarım.

Tüm bölge, bu konuda.

Johnny'nin omzunu tutup onu öyle bir döndürüyorum ki, yine ciyak ciyak bir ses çıkarıyor. "Bunu ona neden yaptın?" Elle'yi işaret ediyorum.

"Neden başka? Beni tekmeleyen sürtük o." Kızaran yüzüne rağmen hırlıyor. "Hem de iki kere!"

Kırık bileğini tutuyorum ve acı dolu bir tıslama çıkarana kadar alçının içinden sıkıyorum. "Başka bir şey yok mu?"

Homurdanıyor. "Boynunu kırmak istemem dışında, hiçbir şey." "İyi dinle."

Bir patlama sesi duyana kadar bileğini büküyorum. Bağırıyor. "O kız artık benim korumam altında. Ona bir daha dokunursan bu sadece sikine tekme atmakla kalmaz. Anladın mı?"

Çılgınca başını sallıyor, gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak.

Onu bıraktığımda, çıkışa doğru koşuyor. Eşiğe geldiğinde omzunun üzerinden bağırdı. "Hâlâ lanet olası bir savaşın var Ghost. Yapabiliyorken kaltağına tutun!"

Öld

ürü

n.

Öld

ürü

n.

Öldür onu.

Derin nefes alıyorum ve dürtümü bastırıyorum. Bir gün yapacağım, ama şimdi değil. Tehlikede olan çok fazla şey var.

Johnny bir korkak olabilir ama gücü var. Genç haydutlardan ve uyuşturucu satıcılarından oluşan bir ordu kurarak ve Başkan Joe yokken örgütü ayakta tutarak elde ettiği bir güç. Ayrıca ilk komuta onda, yani masanın dışında.

Şimdilik.

Teslim olmuş bir iç çekişle Elle'in baygın bedenine ve kanayan yüzüne doğru dönüyorum. Johnny'nin peşinden koşma ve lanet olası hayatını sona erdirme dürtüsü neredeyse beni eziyor.

Silahımı bir kenara koyup kolumu omzuna dolamam bir mucize. Yumruğu bana doğru savruldu. Gözleri kapalı olduğu için vuruşu zayıf ve odaklanmamış ama yine de bana yumruk atmaya çalışıyor.

Lanet olsun. Bu kadın gerçekten bir savaşçı.

Şahdamarındaki yumuşak noktayı sıkıyorum. Böyle zamanlarda boğulmak daha kolay oluyor. Çok geçmeden gevşedi. Başını göğsüme yaslıyor ve nefes alış verişi düzene giriyor.

Şimdi Johnny'yi kızdırdı, onun için geri gelecek. Sahip olduğu her şeyi alsa bile. Onun egosu Başkan Joe'nun açgözlülüğünden daha büyük.

Aynı zamanda kibirli olan aptal insanlar tehlikelidir. Hayatı tehlikede.

Yüzündeki bir tutam saçı kaldırıyorum. Kana karşı her zaman nötr olmuşumdur ya da Omega'dan dolayı kan beni çekmiştir. Ama yanaklarına ve burnuna bulaşan kan, gördüğüm en iğrenç manzara.

Elimi bacaklarının altına, diğerini de arkasına koyuyorum. Kollarıma o kadar mükemmel oturuyor ki sanki hep buraya ait olması gerekiyormuş gibi.

Ki bu çok yanlış.

Kadınlar umurumda bile değil. Yine de bunun için bir savaş başlattım.

Tekrar yapar mıyım?

Kesinlikle.

Sekizinci Bölüm

Şakağım zonkluyor. Gözlerimi araladığımda boğazımın arkasından bir inilti kopuyor. Loş bir oda görünüyor ve erkek kokusu mu kokuyor? Scar'ın odayı yıkadığı her zamanki pembe parfüm olmalı.

Neredeyim ben? Kavgada falan mı dayak yedim?

Beni zapt eden domuzların görüntüleri çarpan başımı bıçaklıyor. Kalın parmaklar kollarımda böcekler gibi geziniyor. Biri beni alıkoyuyor, başımı duvara vuruyor ve -

Sarsılarak doğruluyorum, yumruklarım yüzümün önünde savunma pozisyonunda kenetleniyor.

Görünürde kimse yok. Ne Johnny ne de kaslı adamları.

Alt dudağım şiş ve kabarık hissediyorum ve burnum kısmen tıkalı. Zor nefes alıyorum.

O şerefsizler bana bir numara yaptı.

Ağrıyan başıma masaj yapıyorum ve Johnny'yi tekmeledikten sonra neler olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Adamlarından biri kafamı duvara çarptı ve sonra her şey karardı.

Şakaklarım nabız gibi atarken irkiliyorum.

Hayır. Tamamen siyah değil. Biri beni kaçırmaya çalıştı, ben de ona yumruk attım ve sonra...

Hiçbir şey.

Kesinlikle hiçbir şey hatırlamıyorum. Rahatlama dışında. Beni taşırken güvende hissettim. Bu çok garip. Bu bir kırmızı ışık durumuydu. Neden bayılacak kadar rahatlamış hissedeyim ki?

Parmaklarım titriyor ve onları kucağımda birbirine kenetliyorum. Lanet olsun. Ben güçlüyüm. Böyle küçük bir olay beni korkutmamalı.

Yine de gözlerim yaşarıyor. Eğer o kişi gelmeseydi, daha kötü bir durumda olacaktım. Ne kadar sert olursam olayım, üç adama dayanamam. İkisi benden çok daha iriydi.

Sarsak ellerimle gözlerimi siliyorum. Başkasının beni kurtarmasına izin verdiğim için kendimden nefret ediyorum.

Birine bu şekilde maruz kalmak her yanımı kemiriyor. Kimdi ki o?

Bakışlarım odanın içinde geziniyor. Basit ya da daha çok hapishane gibi aslında. Gri duvarlar beni çevreliyor, uzun Fransız penceresinden gelen ışıkla bile kasvetli bir renk veriyor. Bunun içeride dalgalanan kalın perdeyle ilgili olduğunu varsayıyorum. Üzerinde oturduğum büyük yatak göze çarpan tek mobilya - ama onda da gri çarşaflar var. Bir başka gri eşya - metal bir gardırop yan tarafta duruyor.

Bu kişi her kimse, kelimelerle ifade edilemeyecek kadar hüzünlü olmalı.

Kendime dikkat ediyorum. Yarı yırtık elbise yerine şort ve tişört giyiyorum.

Vücudum sertleşiyor.

Kıyafetlerimi kim değiştirdi? "Cupcake?"

Geriye doğru irkiliyorum, sırtım yatak direğine çarpıyor.

Bir adam içeri atlamadan önce pencerenin arkasından bir gölge geçiyor. Perdeleri açıyor ve kör edici ışıktan irkiliyorum. Bu Gölge. Bu Le Salon'a geri döndüğüm anlamına geliyor.

Beni kurtaran o mu?

Shadow çevik, uzun boylu ve Kyle'dan daha iri. Yakışıklı, eğer koyu sarı yatak odası saçı ve dikenli çene çizgisi olan kötü çocuk yakışıklılığından bahsediyorsak. Ama nedense, çekici erkeklerle ilgili endişelerimi hiç tetiklemedi. Muhtemelen gri saçlarındaki çarpıcı çelişkiden dolayı.

Gözleri. Her zaman yaramaz görünür ama bakışlarındaki ürkütücü tehlike beni uzaklaştırır. Ondan şüphelenmekten çok çekiniyorum.

Koyu renk kot pantolon ve beyaz bir tişört giyiyor. Kolları tamamen dövmelerle kaplı. Gözlerimi kısıyorum. İlk defa dövmelerine bu kadar yakından bakıyorum. Rengârenk Çin kaplanları pazularının üzerinden ön kollarına doğru iniyor. Birbirlerine hırlıyorlar. Detaylar o kadar karmaşık ki, sanki benimle kavga ediyorlar.

"Cupcake?" Shadow elinde bir kek tutarak tekrarlar.

İrkiliyorum, aval aval baktığımı fark ediyorum. Gölge de tüm dikkatiyle beni izliyor.

"Hayır, teşekkürler." Yemek yiyecek havada değilim. "Burası neresi?"

Gölge bir sandalye çekiyor ama normal insanlar gibi oturmak yerine sandalyenin üzerine çömeliyor ve kekinden bir ısırık alıyor. "Le Salon'un arka bahçesindeki bina."

"Çöp yığını, perili görünümlü depoyu mu
kastediyorsun?" "Selam bebek." Kaşlarını çattı.

"Kabalaşma lan." Burnumu kırıştırıyorum.

"İspanyolcamı mazur görün,"
diyor. "Fransızcamı mazur görün
mü demek istiyorsun?"

"Aynı şey, bebeğim. İkisi de yabancı dil." Kekini çiğnemeye devam ediyor, gözleri garip bir koyu gri ışıltıyla parlıyor. Gölge'yi Julian'ın etrafında sık sık görüyordum ama onunla hiç etkileşime girmemiştim. Julian'dan ve sonuç olarak Gölge'den de kaçıyordum.

"Beni kurtaran sen misin?" Derim karıncalanıyor. Başım çatlayacak gibi olsa da sesim yükseliyor. "Sen ve Mist beni öldürmek için mi oraya gönderdiniz ve şimdi kurtarıcıyı mı oynuyorsunuz?"

"Öyleydi..." Kekini kemirirken mırıldanıyor ve benim patlamamdan hiç etkilenmemiş gibi görünüyor. "Bir yanlış anlaşılma mı? Senin Johnny'nin takımında olduğunu sanıyorduk."

"Ne?" Neredeyse bağıracaktım.

"Hani şu taşaklarını tekmelediğin Johnny var ya?" Büyüleyici, çocuksu bir gülümseme ile sırıtıyor. "Güzel, bu arada."

"Beni taciz eden biriyle arkadaş olduğumu mu düşünüyorsun?" Diye bağırdım. "Sizin neyiniz var böyle?"

"Güven sorunları." Ayağa fırlarken sırıtışı genişliyor. "Sana tam olarak güvenmiyoruz." Gözleri kararıyor ve tüm mizah anlayışı kayboluyor. Bir elini uzatıyor ve ben içgüdüsel olarak geriye doğru itiyorum. Kürek kemiklerim

Karyola direğine çarptı ve ses etrafımızda yankılandı. Ondan yayılan bir tür siyah enerji var ve bu da lanet derimin açıklanamaz bir korkuyla sürünmesine neden oluyor.

Shadow'un parmağı sanki beni Şeytan için işaretliyormuş gibi alnıma değiyor. "Sende bir şeyler var. Sanki seni tanıyor gibiyim."

"Yapamazsın." Parmağını ittim.

"İşte bu yüzden garip." Sanki az önce şeytanı çağırmamış gibi birinci sınıf bir playboy gibi sırıtmaya devam ediyor. "Artık bizim korumamız altındasın."

Onların koruması altında olmak da ne demek oluyor? Başım dönüyor ve dudağımdaki yanma durumu daha da kötüleştiriyor.

"Kimsenin koruması altında olmak istemiyorum." Ayağa kalkmaya çalışıyorum.

Shadow elini omzuma koydu ve beni aşağı itti. Ona yumruk atmaya çalıştığımda, beni zorla yere indiriyor. Yine de gülümsüyor.

"Ben odama dönüyorum," diyorum.

"Hayır, değilsin." Girişten gelen ses sıçramama neden oldu.

Tanrım. Bir kez daha, bırakın bana bu kadar yaklaşmasını, içeri girdiğini bile hissetmedim.

Julian, Shadow'un yanında duruyor. Üzerinde bir şekilde sağlam ve ağzının suyunu akıtmaya değer göstermeyi başardığı o özensiz takım elbisesi var. Siyah ceketinin düğmeleri ilikli, geniş omuzlarını ve belinin güçlü kıvrımlarını ortaya çıkarıyor. Gömleğinin manşeti ceketin kolunun etrafına sarılmış.

Bir bileği her zamanki gibi bandajlı. Bileğinin etrafında dönen ve elinin arkasına doğru gölgelenen dövmelerinden birkaç ayrıntı daha göze çarpıyor ama tam bir görüntü alamıyorum.

Keşke o da Shadow gibi kısa kollu giyseydi.

Dudaklarımı kapatıyorum çünkü onu inceliyordum. *Gerçekten* onu kontrol etmek gibi. Kesinlikle bende bir sorun var. Ben çekici değilim, özellikle Julian gibi erkeklere karşı.

Adam resmen mafya, lanet olsun. Zoe'yi kaçıran mafya. Julian gözlerini kısarak Shadow'un omzumdaki eline bakıyor. Isı yanaklarıma yükseliyor. Neden bilmiyorum, ama gözlerindeki kasvetli bakış içimde derin bir akor oluşturuyor. Özgürce kıpırdama ihtiyacı beni eziyor.

Ki bu çok aptalca.

Julian'ın yanında başka bir erkeğin bana dokunmasını istememem için hiçbir sebep yok.

"Sis seni soruyor," diyor Gölge'ye, bakışları hâlâ arkadaşının elinin omzumda durduğu yere kayıyor.

Gölge gözlerini deviriyor. İlginç. O ve Sis, gizemli Hayalet'le birlikte burayı yönetiyor. Ama ondan pek hoşlanmadığını fark ettim. Kızıl saçlı cadının en yakın çevresini bile kızdırdığını bilmek güzel.

Shadow bir şey hatırlamaya çalışır gibi bana bir kez daha bakıyor, sonra başını sallıyor ve pencereden dışarı atlıyor.

Tuhaf biri ama nedense bana tehditkâr bir tuhaflık gibi gelmiyor. Sadece bu yerde beklediğim tuhaflık seviyesinde. Ama aynı zamanda içinde, maruz kalmak istemediğim bir tehlike de var.

Sonra, Shadow'un gidişiyle sadece Julian ve benim kaldığımı çok geç fark ediyorum.

Kahretsin. Onunla yalnız kalmamak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Bu korkakça ama kendimi ona kaptırmaktansa korkak olmayı tercih ederim.

Aramızda ağır, uzun bir sessizlik titreşiyor. Julian beni sinirimi bozan okunamaz bir ifadeyle izliyor.

İnceleyici bakışları altında oda havasızlaşıyor. Nefesim derinleşiyor ve altımdaki yumuşak çarşafın, etrafımı saran uysal erkeksi kokunun farkına varıyorum ve yontulmuş tırnaklarım yastığın kenarlarını kavrıyor. Scar benim için yaptığı Fransız manikürlü sanatı mahvettiğim için beni öldürecek.

Julian'ın sadece varlığının bileiçimdeki bu yabancı hisleri nasıl ortaya çıkardığı açıklanamaz.Ondan kaçtığımda bile. Artık yalnız olduğumuza göre, aklım kapalı bir odada baş başa kaldığımız son zamana kayıyor.

Güçlü elinin boğazımı kavraması. Vücut ısısının benimkini hapsetmesi. Ayrılan dudaklarımın arasından kayan parmağı.

Düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor.

Dur, seni aptal.

Sendeleyerek ayağa kalkıyorum ve göz teması kurmadan Julian'ı atlatmaya çalışıyorum. Ondan uzakta daha güvende olacağım.

Bileğimi kavrıyor ve karıncalanmalar yoğunlaşıyor. Uzun, zayıf parmaklarının dokunduğu tenim binlerce ateşle tutuşuyor. Beni neden tutup durduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama olması gerekenden çok daha kötüsünü yapıyor.

"Bırakın gideyim," diye yüksek sesle söylemeye çalışıyorum ama fısıltı olarak kalıyor. Tanrım. Bu adamın yanında berbat durumdayım.

"Şu andan itibaren burada kalıyorsun." Sözleri o berrak, sakin tonda, sesi derin ve hafif hırıltılı.

Durup dururken midem sıkışıyor. Sonra, sözleri kaydedildi.
Öfkem alevlendi. "Kim demiş?"

"Mist diyor." Beni geri çekti, böylece ona bakıyordum.

Onun yakınlığı tüylerimi diken diken ediyor ama öfkem daha güçlü.

"Sis beni ölüme gönderip sonra da kilitleyemez. Ben onun kölesi değilim."

Bir an duraksıyor, sonra çenesi sıkılıyor. "Korunmaya ihtiyacın var."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim. Teşekkür ederim ama hayır." Tutuşundan sıyrılıyorum.

Bu sefer kolumu kapıyor ve beni öyle bir güçle geri çekiyor ki reflekslerim ateşleniyor. Onu sağdan geçmeye çalışıyorum ama yumruğumu havada yakalıyor. Kahverengi gözlerinin derinliği tanıma ile parıldıyor. Altın halkalar neredeyse parıldıyor.

Oh. Kahretsin.

Dudakları nadir bir eğlenceyle kıvrılıyor, ama altında tanımlayamadığım başka bir şey var. "Bu bir sağ kroşe miydi, Ateşböceği? Sen boksör müsün?"

"Kendini savunma dersleri," diye geveledim hiç vakit kaybetmeden. "Size söyledim, kadınlar kendilerini savunabilmeli."

"Kendini savunma dersleri kadınlara profesyonel bir duruşla dönmeyi, eğilmeyi ve yuvarlanmayı öğretiyor mu?"

"Öyle." Ondan uzaklaşıyorum. Bu adamla arama mesafe koymak en iyisi.

Bekle. Beni yuvarlanırken gördü.

Çenem neredeyse yere düşecekti. "Beni kurtaran sen miydin?"

Hiçbir şey söylemiyor ama o olduğundan eminim. Sert göğsünün verdiği hissi ve rahatlamayı zar zor hatırlıyorum. Neden bir gangsterin kollarında kendimi güvende hissedeyim ki?

Cidden artık kendimi anlayamıyorum.

"Burada gerçekten ne yapıyorsun Ateşböceği?" diye soruyor soruma cevap vermek yerine - yine. Bu onun için bir alışkanlık haline geldi. "Eğer Başkan Joe'nun adamlarından biri değilsen, o zaman nesin?"

Nabzım yükseliyor ama soğukkanlı bir ses tonuyla idare ediyorum. "Ben bir barmaidim."

"O zaman başka bir yerde barmaid ol." Bakışlarının yoğunluğu yüzümde delikler açmaya yaklaşıyor. "Burası sana göre bir yer değil."

"Buna ben karar vereceğim, çok teşekkür ederim."

"Beni iyi dinle Ateşböceği." Yakınıma eğilip kişisel alanımı işgal ediyor ve bileğime uzanıyor. Teni tenime değdiği anda yine o sayıklama durumuna geçiyorum. Yakınlaşma ihtiyacı her zerremi ele geçiriyor.

Elimi çekiyorum. "Bana dokunmayı kes, lanet olsun! Bana dokunmadan konuşamaz mısın?"

Dudakları büzülüyor ve elini cebine sokuyor. Eğer çok fazla anlam çıkarmasaydım, şaşırdığını söyleyebilirdim. İncinmiş mi?

"Bir şeyler sakladığını biliyorum," diyor sert bir ses tonuyla. Sesinin gürültüsü sakin ama tehditkâr. "İstediğin kadar yalan söylemekte özgürsün, ama gizli amacını öğreneceğim. Her ne ise. Bize ihanet etmesen iyi edersin. Sonuçları hiç hoş olmaz."

Yutkunuyorum. Bununla ölümü kastediyor. Onun dünyasından çıkmanın tek yolu bu. Julian bir katil olmalı. Mist'in katili. Onu da mı Zoe'nin peşinden gönderdi? Tek ailemi elimden alan adama mı bakıyorum şimdi?

"Anlaşıldı mı?" diye soruyor otoriter bir ses tonuyla. Başımı sallıyorum.

"Kelimelerle söyle."

"Evet, Julian." Tehdit hala içimde aptalca bir korku uyandırıyor olsa da, alaycı bir ısırık almadan edemiyorum. Kollarımı kavuşturuyorum. "Şimdi, bırak da işimi yapayım. Beni neden burada tutuyorsun?"

"Johnny'nin hedefi haline geldin. Burası daha güvenli." "Ama çalışmam gerek."

"Şimdilik değil." Başını eğip tarafsız bir şekilde beni izliyor. "Bu suratla zaten çalışamazsın."

Isı yanaklarımı boğuyor. Bir canavara benziyor olmalıyım. Julian'ın beni nasıl gördüğünü umursadığımdan değil. Buraya Julian'ın özel modeli olmak için gelmedim.

Tüm bilgiler Le Salon'dayken bu depoda sıkışıp kalmamın imkanı yok. Benim tüm eşyalarım da orada.

"Bekle." Yanaklarım kızarıyor ve bileziğimi kavrıyorum. Sesim mırıltının bir kademe üstünde. "Kıyafetlerimi mi değiştirdin?"

Bu düşünce beni utandırıyor, ama küçük bir parçam, aptal bir parçam, açık bir neden olmaksızın heyecanlanıyor.

"Scar yaptı."

Oh.

Hayal kırıklığına uğramadım. Hayal kırıklığına *uğramadım*.

"O zaman Scar'la odama gitmek istiyorum." Kollarımı kavuşturdum. "Korumaya gelince, bunu Kyle yapacak."

Julian'ın gözlerinden biri kısılıyor ve eğer hayal görmüyorsam, çenesinde bir kas kıpırdıyor. Ses tonu sakin ve soğukkanlı, ama altında bir parça karanlık dolaşıyor. "Korunmaya ihtiyacın olmadığını sanıyordum."

"Var dediğinize göre, Kyle'ın sağlamasını tercih ederim."

Bu kez çenesinde bir kas sıkıştı. "Burada kalıyorsun ve bu son sözüm."

Kapı arkasından tıkırdayarak kapandı. Havaya bir yumruk attım.

O çok sinir bozucu bir piç. Neden beni kilitlemenin iyi olduğuna inanıyor?

Tekrar düşün dostum.

Kapı dışarıdan kilitli. Tekmeliyorum ve pencereyi kontrol ediyorum. Aşağı bakıyorum ve kalbim sıkışıyor. İkinci katta. Gölge buradan nasıl atladı? Tırmansaydı bile çok tehlikeli olurdu. Tutunacak hiçbir şey yok. Bir ağaç dışında ve o da çok uzakta. Ona ulaşmak için sıçramam ve düşme riskini göze almam gerekecek.

Odaya geri dönüyorum, kullanacak bir şey arıyorum ve dışarı çıkıyorum. Kapının yanında yerde bir ilk yardım kutusu ve merhemler var. Daha önce burada değillerdi. Julian getirmiş olmalı.

Şuna bakın. Birileri biraz terbiyeli.

Komodinin üzerinde bir telefon titriyor. Benimki. Ona doğru koştum. Liam beni bulmasın diye kapattığımı sanıyordum. Bu Julian ve diğerlerinin gizlice baktığı anlamına mı geliyor?

Cihaz kilitli. Sorun olmaz, değil mi? Ayrıca, Liam bana unutmam ihtimaline karşı tüm arama ve mesajlaşmaları otomatik olarak silen bir uygulama verdi.

Pencereye yöneldim, kenarına oturdum ve Liam'ı aradım. Julian'ın odasında kamera ya da dinleme cihazı olmaz.

"Rage Ball, seni lanet..." Diğer taraftan nefes alıyor, sert ve derin. "Bu sen misin?"

"Evet, ben iyiyim."

"Saçmalık! Ödümü kopardın. Le Salon'a pusu kuracaktım ve bu konuda bir şey yaparlarsa canları cehenneme."

"Her şey yolunda. Merak etmeyin." Kimsenin duymadığından emin olmak için etrafıma bakıyorum. "Başkan Joe ve Johnny'yi tanıyor musun?"

"Evet. Onlar eski başkan Owen'ın rakipleri. Ghost'un rakipleri olmaya devam ediyorlar." Sesi düşüyor ve bir kapı tıkırdayarak kapanıyor. "Ne oldu?

onlar hakkında?"

"Bence birbirlerine karşı çıkacaklar. Savaş ya da onun gibi bir şey." Aşağıya bakmaya devam ediyorum, mesafeyi sayıyorum. "Mist benim Başkan Joe için casusluk yaptığımı düşünüyordu, bu yüzden beni gönderdi. İşler kötüye gitti."

"Kötü derken neyi kastediyorsun?" Ses tonundaki ısırık irkilmeme neden oluyor.

Liam, Johnny'nin yaptıklarını öğrenirse, buraya gelip beni geri götürür. Buna izin veremem.

"Sadece Johnny götlük yapıyor."

"Saçmalık. Ne yaptı, Rage Ball mu?" Liam'ın sesi daha da kesik kesik çıkmaya başlar.

"Oh, lütfen. Sanki bana zarar verebilirmiş gibi. Ben Rage Ball'ım, unuttun mu? Onun kıçını tekmeledim. Sonra Julian geldi, yani sorun yok."

Parmaklarım bileziği boğuyor. Liam'a olanları anlatmaktan çok utanıyorum. Başka birinin beni kurtarmasına izin verdiğim için.

Yanıtımdan tatmin olmuş gibi görünerek nefesini bırakıyor. "Julian kim?"

Alt dudağımı kemiriyorum. "Mist'in en yakın adamlarından biri. Sevgilisi ya da onun gibi bir şey."

Bu düşünce midemi bulandırıyor. Neden umurumda olsun ki? Ayrıca, Mist neden sevgilisiyle kalmama izin versin ki? Beni yakından izleyebilsin diye mi? Aralarında çok fazla güven olmalı ki bunu yapsın.

"Ona göz kulak ol," diyen Liam'ın sesi düşüncelerimin arasından

süzülüyor. "Neden?" Dikkatlice soruyorum.

"Mist erkekleri yakınında tutmaz. Hiç ilişkisi olmamış kalpsiz bir sürtük olarak bilinir. Eğer bu Julian ona bu kadar yakınsa, o zaman işe yarayabilir."

"Hayır, ben..." Onu gözetleyemem. Onu her gördüğümde içimden aptalca bir his geçiyor.

"'Hayır' derken ne demek istiyorsun?" Liam yine gerginleşiyor. "Sana bir şey mi yaptı?"

Beni kurtardıktan sonra kendimi önemsiz hissettirmesi ya da vücudumun onun yanında nasıl yabancılaştığı dışında?

"Hayır." Sesimin çatlamadığına sevindim.

"O zaman bu, Mist hakkında elimizdeki ilk gerçek açıklık. Hatırlayın, Zoe'nin kayboluşuna o da katıldı. O Ghost'un sağ kolu. Eğer onu ele geçirebilirsek, Hayalet'i de ele geçirebiliriz."

Liam haklı. Bu Zoe'nin kayboluşunu araştırmak için iyi bir fırsat ama Julian'ı nasıl kullanacağım? Onu gördüğümde tek yapmak istediğim diğer tarafa kaçmak. Buna kendini koruma ya da her ne dersen de. Ayrıca, Julian tanıdığım en uyanık insan. Kolay kolay kandırılamaz.

"Elle? Her şey yolunda mı?"

"Evet, halledeceğim."

"Her zaman yaparsın, Rage Ball. Sadece kendini tehlikeye atma."

Yumuşak ses tonuyla kalbim ısınıyor. Sadece Liam, Zoe ve benim olduğumuz zamanları özlüyorum. Zalim koruyucu aileleri ya da kötü kız kardeşleri özlemiyorum ama gizlice dolaşmayı özlüyorum. Üçümüz sokağın aşağısındaki yaşlı bir kadının evine giderdik. Bize anahtarını verdiği ve orada okumamıza ve oynamamıza izin verdiği bir göl evi vardı. Liam bizi o küçük odada eğitirdi. Güçlü olmamız ve kendimizi korumamız gerektiğini söylerdi.

Onun sözleriyle, 'Dinleyin bakalım sizi küçük yaramazlar, ben etrafta olmasam bile kimsenin sizi incitmesine izin vermeyeceksiniz. Kız kardeşlerim güçlüdür, anladınız mı?'

Biz bir aileydik ve şimdi işlevsiziz çünkü aramızdaki bağ Zoe'ydi.

"Sence yaşıyor mudur?" Fısıldıyorum, gözlerim yaşarıyor. "Ya bunca zamandır ölüyse?"

Diğer uçta uzun bir duraklama var. Liam'ın bu seçeneği düşünmüş olduğunu biliyorum, ama buna önem vermek istemediğinden şüpheleniyorum.

"Onun güçlü kaldığına inanmak zorundayız," diyor sonunda.

Başımı sallıyorum. Elimizdeki tek seçenek bu. Alternatifi düşünülemez.

Telefonu kapattıktan sonra, sonsuza dek sürecekmiş gibi gelen bir süre ekrana bakıyorum. Dehşet göğsümü sıkıyor. Julian'ın yanında kalmak zorunda olduğuma inanamıyorum. Ve... tam olarak ne yapmalıyım?

Onu gözetleyeceksem, aldığı her nefes sırasında orada olmalıyım. Bunu yapmak için kendime güvenmiyorum.

Ama Shadow ve Kyle da burada kalıyor. Bu Julian'la teke tek olmaktan daha iyi.

Tam bacaklarımı içeriye doğru sallamak üzereydim ki, gözlerimin bana çevrildiğini hissettim. Aşağı baktım.

Koyu renk pantolon ve kapüşonlu tişört giymiş bir adam bana bakıyor.

Yüzü yarı gölgeli ama koyu renk, kısa, kızıl bir sakalı var. İfadesi duygusuz ve tamamen kopuk. Yüz hatlarında hiç insanlık yok. Gözleri soluk mavi. Bembeyaz olacaklarmış gibi çok ürkütücü ama beni etkileyen içlerindeki derin bıkkınlık. Bir parmağını işaret ediyor

Bana doğru geliyor ve kolunda bir ateş dövmesi görüyorum. Ya da daha çok 'yangın tehlikesine dikkat' işareti gibi.

"Düşeceksin," diyor yumuşak bir ses tonuyla.

Söyledikleri yüzünden değil, elinden sarkan bilezik yüzünden gözlerim açılıyor; lotus şeklinde gümüş bir bilezik. Bu bileziği nerede görsem tanırdım.

Çocukken özellikle Zoe için yapmıştım. Bana ateş böceği bilekliğini verdikten hemen sonra ilk arkadaşlık hediyem.

Neden o adamda var?

Le Salon'a doğru dönüyor. Nabzım fırladı.

Hayalet.

Bu o olmalı.

Sonunda isme bir yüz koydum. Ve Zoe'nin bileziği onda.

Dokuzuncu Bölüm

Hayalet ortadan kayboldu.

Neredeyse iki gün boyunca Julian'ın odasında delirmek üzere dolaştım. Karıştıracak kişisel bir şey bile yoktu. Sadece kıyafetler. Bir de kasa var ama onu açmanın bir yolu yok.

Shadow bana yemek getirdi, şüpheli bakışlar attı, hepsi bu. Sanırım beni dövüş ringlerinden tanıyor olabilir. O da bir yeraltı dövüşçüsü, ya da kızların dedikodularından öyle duydum. Her ne kadar kadın ve erkek maçları izole edilmiş olsa da ve benden çok daha büyük olanlarla asla kaynaşmasam da, belki beni etrafta görmüştür.

Sonuç olarak: Shadow'dan uzak durmalıyım. Julian, Gölge profesyonel dövüşümü açığa çıkarmadan da benden yeterince şüpheleniyor.

İkinci günün açılış saatlerine yakın, Julian'ın talimatlarını görmezden geldim. Beni odasına kilitledi ve kontrol etmek için bile dönmedi.

Lanet olası piç.

Birini hapse atıyorsa, en azından ziyaret edebilir.

Ev hapsinde olduğum süre boyunca kaçış planları yaptım. Shadow ayrıldıktan sonra, çarşaflarla bir ip yaptım ve aşağı tırmanmak için kullandım. Sonra Le Salon'daki odama yöneldim.

Yara beni anlamsızca kucakladı ve tonlarca makyajla yüzümü düzeltti. Dudaklarım hala doğal olmayan bir şekilde şiş ve burnum alçıda ama geri kalanı iyi durumda. Bu, bazen maçlardan sonra yaşadığım sakatlıklarla kıyaslanamaz bile.

"Bir daha yanımdan ayrılmayacaksın!" Ana kulüp alanına doğru ilerlerken Scar sert bir ses tonu kullanıyor.

Kalbim ısındı. Bu, ben eve yaralı ve kanlar içinde döndüğümde Zoe'nin söyleyeceği şeye çok benziyor.

'Benden çok daha kötü görünüyorlar' derdim ama Scar'a bunu söyleyemem. Zayıf biriydim ve kendimi savunamıyordum.

Başım utanç ve kendinden nefret içinde sallanıyor. Bu utancıma tanık olduğu için Julian'dan da nefret etmek istiyorum ama bunu yapamıyorum.

Onun yerine Scar'a, "Julian onunla kalmam gerektiğini söylüyor." dedim. "Julian gidip kendini becerebilir."

Dudaklarım yanana kadar kahkaha atıyorum ve irkiliyorum. Muhtemelen Julian hakkında böyle konuşabilen ve bundan kurtulabilen tek kişi o.

Bir numaralı eskort olmasına ve diğer eğlence salonlarından sürekli teklifler almasına rağmen, yüksek rütbeli liderlerin hiçbirinden neden en ufak bir rahatsızlık duymadığı merak konusu.

Diğer kızlar Kyle ile flört ediyor ve onları Shadow ve Julian'a bakarken yakalıyorum ama aynı zamanda onlardan korkuyorlar. Bir keresinde onlar gibi erkeklerle birlikte olmanın heyecanı ve tehlikesi hakkında dedikodu yaptıklarını duymuştum.

Öte yandan Scar bunların hiçbirini umursamıyor. O kendi dünyasını yarattı ve Le Salon'un geri kalanının içeri girmesine izin yok.

Oasis'in müziğinin bitmek bilmeyen patlaması ve konular arasında gidip gelmesi bir yana, onunla yaşamak eğlenceli. Eski rock şarkılarını bile sevmeye başladım.

Sayısız zengin adam kanepelerde toplanırken yumuşak müzik havayı dolduruyor. Kızlar onların sözlerine tutunuyor, gülüyor ve onlara dokunuyor. Çok skandal bir şey yok, sadece Le Salon'un sözlüğündeki 'aperatifler'.

Yanlarından geçerken kızların çoğu bana pis pis bakıyor. Muhafızlar sanki görünmez bir dışlanmışmışım gibi bana hiç ilgi göstermiyorlar. Scar bana sırtımın yarısını açıkta bırakan turkuaz rengi güzel bir elbise giydirip inci gibi topuklu ayakkabılar giydirdiğinde bile.

"Kyle'ın doğum günü partisinde bana nasıl davrandığı konusunda hâlâ tuzlular mı?" Scar'a fısıldadım.

Küçük çantasına uzanıyor ve etrafımıza tatlı kiraz parfümü sıkıyor. "Hayır, bu kendini becerebilen biriyle ilgili."

"Julian?" Neredeyse ciyaklıyordum.

Scar bir müşteriye el sallıyor, o da çılgınca el sallıyor. Gülümsemesi gerçekten bir oyuncak bebeğinki gibi. Tüm müşterilerin onun ayaklarına kapanmasına şaşmamalı. Arkadaşlığını kimin hak edeceğini o seçiyor.

Diyor ki, "Julian geri çekilmen için emir verdi. Onun koruması altındasın. Yani sen onunsun ya da her neyse."

"Ben onun değilim v e onun korumasına ihtiyacım yok!" Yanaklarımda sıcaklık yükseliyor, ama şaşırtıcı bir şekilde hepsi öfke değil.

Aptal bir yanım Julian'ın hakkımdaki haberi yaymasına seviniyor. Sonra, bunu bana güvenmediği için yapmış olabileceğini fark ediyorum. Moralim bozuluyor. Ayrıca, onun Mist'i var. Neden benim sahibim gibi davranabileceğini düşünüyor ki?

"Ona sen söyle, Ellie!" Scar kolumu sıkıyor. Sonra göğüslerini yeniden ayarlıyor ve uyluğunun ortasındaki elbisesinin sayısız fuşya katmanını okşuyor. "Nasıl görünüyorum?"

İnanamayarak ona bakıyorum. "Bunu sormaya gerek var mı? Göz kamaştırıcısın."

"Ölümcül derecede muhteşem, çarpıcı gibi mi?"

"Kesinlikle." Ona karşı aptalca bir koruma duygusuyla koluna dokunuyorum. Masanın karşısından onu süzen adam pis bir ifadeyle ona bakıyor. Bu hiç hoşuma gitmiyor. Parmaklarım onun gözlerini oymak için kaşınıyor. "Gitmek zorunda mısın?"

"Elbette." Yanaklarını sıkarken hiç de rahatsız olmuş gibi görünmüyor. "Roma'nın bir günde inşa edilmediğini biliyor muydun?"

"Öyle mi?"

"Bunu bir düşün, Ellie." Scarlett sırıtarak bakımlı orta yaşlı adama doğru yürüdü.

Onunla birlikte asansörde kaybolana kadar izliyorum. Adam elini kızın sırtına koymuş, kız da o neşeli enerjisiyle gülüyor.

Neden bu işi yapıyor ki? Belki Liam ve ben ona yardım edebiliriz. Gerçi Scar gibi birinin yardıma ihtiyacı olduğundan şüpheliyim.

Barın arkasında kokteyl hazırlamakla ve girişe göz kulak olmakla meşgulüm. Julian b e n i bulursa öldürür ama ben bu riski alıyorum.

Hayalet'i arayın. Mist'in ofisinde olabilir mi?

Zoe neden bileziği ona verdi? Cevap şu: Vermezdi. Onun için benim ateş böceği bileziğim kadar değerliydi. Tabii Ghost mücevheri bir ödül olarak saklamadıysa.

Midem düğümleniyor. Hayır. Hayatta olduğuna eminim. Yaşadığına inanmak zorundayım.

Yüksek bir raftaki votka şişesine uzanırken parmaklarım kolumun üzerinde geziniyor.

"Seni özledim, aşkım." Kyle şişeyi aldı ve bana uzattı. Dikkatli bakışları yüzümde geziniyor. "Kim senin güzel yüz hatlarını mahvetmeye cüret etti?"

"Bir göt deliği." Sırıtıyorum, sonra alt dudağımda bir acı patlak verince irkiliyorum. Yanağımı okşuyor. "En azından onların icabına bakıldı."

Kendimi geri çekme ihtiyacını tamamen unutup ağzım açık bir şekilde ona bakıyorum. "Onlar... öldüler mi?"

"Şşş." Göz kırpıyor. "Bu bir sır. Baba kahramanca görevleri hakkında konuşmayı sevmez."

"Vaftiz babası mı?"

Duraklıyor. "Julian."

Onları Julian mı öldürdü? Ayak parmaklarım kıvrılıyor. İyi olanından. Aptalca, mutlu bir şekilde. Benim için öldürdüğü için mutlu olmak mantıklı değil, ama o pislikler için en ufak bir üzüntü duymuyorum.

Votka şişesini tezgahın üzerine koydum. "Johnny de mi?"

"Hayır, aşkım." Kyle ellerini çekmiyor. "Bu hepimizin başını büyük belaya sokar. Vaftiz babam aptal değil."

Yine vaftiz babası. Kyle daha genç ama Julian o kadar da yaşlı değil. Tahminimce otuzlu yaşların başında ya da ortasında. "Neden ona vaftiz baba diyorsun?"

"O beni kurtardı." Gözleri ısınıyor ve ulaşılamayacak bir yerde kaybolmuş gibi görünüyor. "O benim için bir baba figürü olmasaydı burada olamazdım."

Bu itiraf beni derinden etkiledi. Kyle çok samimi ve minnettar görünüyor. Julian onun hayatında bir fark yaratmış olmalı. Bu Julian'ı tamamen farklı bir yere koyuyor. Vaftiz oğlunu böyle bir cehennemin içine itmemesi gerekse bile.

Nerede olduğunu fark etmiş gibi görünen Kyle'ın elleri yanaklarımdan çekiliyor ve geri çekiliyor. Onunla tanıştığımdan beri ilk kez yüzü kapalıydı. "Vaftiz babam aptal değil."

Başımı sallıyorum, neden tekrarladığından emin değilim.

Başını iki yana sallıyor ve o rahat, şakacı gülümsemesine geri dönüyor. "Seni iyi görmek ne güzel, aşkım." Yanağıma bir kez daha dokunuyor ve kontrol odasına giden merdivenlere yöneliyor.

Güçlü eller beni kolumdan çektiğinde hala bu ani değişimi düşünüyordum. Reflekslerim ateşlendi. Geri savruldum. Beni çekene yumruk atmak yerine, yumruğum bir avuç içine giriyor.

Julian'ın avucu.

Üzerinde çevik belinin muhteşem hatlarını sergileyen beyaz bir gömlek var. Kolları bile dirseklerinin altına kadar kıvrılmış. Siyah mürekkeple kaplı güçlü damarlı kollarını fark ettiğimde ağzım sulanıyor. Eskiz gibi çizgiler birbirine giriyor ve bileğinin etrafındaki bandajların altında kayboluyor. Ama yine de dövmeleri tam olarak göremiyorum. Bir anlamları var mı acaba?

Gözlerimi dikip baktığımı -yine çıldırdığımı- ve hâlâ kolumu ve yumruğumu tuttuğunu fark ederek gözlerimi onunkilere dikiyorum.

Vurdumduymaz, okunmaz yüz hatları beni karşılıyor.

Bir anlığına felç oldum. Beni arka taraftaki bir depoya sürüklüyor, kapıyı kapatıyor ve beni odaya doğru itiyor. Sırtım tahtaya çarpıyor ve vücudum canlanıyor.

O bana yaklaştıkça nefesim kesiliyor, o kadar yaklaşıyor ki onun sarhoş edici havasını soluyorum. Göğsüm onunkine sürtünmekten birkaç santim uzakta.

Bakışlarım onun karanlık bakışlarında kayboluyor. Ham yoğunluğu içinde bütünüyle emilmek gibi. Kekeleyerek nefes alıyorum. O uzun boylu ve geniş ve ben onun yanında çok küçüğüm.

Küçük hissetmekten hoşlanmıyorum.

Azim devreye giriyor. Göz temasını kesiyorum ve onun acımasız tutuşunun altından kaçmaya çalışıyorum.

Julian iki bileğimi de güçlü bir eliyle çekip başımın üstünden tahtaya vuruyor. Teninin benimkine değdiğini hissetmek neredeyse vücudumun karıncalanmasına neden oluyor. Yüzü sadece birkaç santim ötemde. Başımı hafifçe çevirsem dudaklarım onunkilerle buluşacak. Göründükleri kadar günahkâr bir tatları var mı?

Bu düşünce de nereden çıktı?

Kendimi kapıya yapıştırıyorum, vücudumun kapıyla bütünleşmesini istiyorum. Ve bunu itiraf etmekten nefret ediyorum, *nefret ediyorum*, ama hiperventilasyona başlamak üzereyim. Lanet olsun.

Julian'ın gözleri altın halkalar boğulana kadar daha da kararıyor. Bu daha önce ondan görmediğim bir karanlık seviyesi. "Burada ne halt ediyorsun?"

Ve küfretti. Daha önce hiç küfür etmemişti.

"Çalışıyorum," diyorum titreyen halimin izin verdiği kadar sakin bir şekilde. Ve bu öfke değil, lanet olsun. Onun ham enerjisini görmek ve ona yakın olmak bile kalçalarımın içinin titremesine neden oluyor. Meme uçlarım acı verene kadar elbisenin üzerinde zirve yapıyor.

İçimden bir ses bunun genel olarak yakışıklı erkeklerle ilgili olmadığını, daha çok onunla ilgili olduğunu söylüyor.

"Sana güvenli evde kalacağını söylemedim mi?" Bileklerimi sıkıca tutuyor. Tek hissettiğim o. Onun gücü. Onun ham erkekliği.

"Odanı öylece dekore edemem Julian. Ben bir heykel değilim."

Gözlerinden şaşkınlık geçer. "Bunu açıkça görüyorum Ateşböceği."

Bu adama inanamıyorum. İnsanlara emir verebileceğini ve onların da söyleneni yapacağını mı sanıyor?

"İşime dönmeme izin ver." Daha da önemlisi, beni serbest bırakması gerekiyor. Bana dokunmak konusunda çok rahat - her zaman - ve ben buna alışmaya başlıyorum. Daha da kötüsü, bunu dört gözle beklemeye başladım.

"Dışarıda flört etmeyi seviyor musun?" diye soruyor o derin, otoriter ses tonuyla. "Ya seviyorsam?" Çenemi çıkarıyorum. Neden damarına bastığım hakkında hiçbir fikrim yok,

ama o gizemli bir şekilde benimkini zorluyor. Benim de aynısını yapmam adil olur.

Bu çok aptalca. Kendimi kurtarmam ve buradan kaçmam gerekiyordu, onu kışkırtmam değil.

Bir uyarı almadım. Julian'ın bacağı benimkini ayırıyor ve dizi bacaklarımın arasındaki zonklamaya yaklaşıyor. Nefesim kesiliyor. Damarlarımda yabancı bir his filizleniyor. Heyecan ve heyecana çok benziyor. Sadece boks yaparken yaşadığım hisler. Ama şimdi, olanlar üzerinde hiç kontrolüm yok.

Karnım kasılıyormuş gibi dönüyor ve meme uçlarımdaki ağır his işkenceye dönüşüyor.

"Durmalısın, Ateşböceği." Julian ısınmış yanaklarıma doğru nefes alıyor. Sesinin gürültüsü bacaklarımın titremesine neden oluyor. "Tehlikedesin, bu yüzden tehlikede olan biri gibi davran."

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" Rahat görünmeye çalışarak boğuk bir sesle söyledim. "Battaniyenin altına mı saklanayım? Ben o tiplerden değilim, tamam mı?"

"Belli ki." Serbest eli yüzümü kavrıyor ve gözlerinde parlayan ateşten başka bir yere bakamıyorum. Sıcak başparmağı alt dudağımı okşuyor. Boğazımın arkasında boğuk bir inilti beliriyor.

Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama kendimi durdurabileceğimi sanmıyorum. Nabzımın boynumdan fırladığını görebildiğinden eminim.

Bir telefon titriyor. Sıçradım. Göğsüm düğümleniyor ve başım dönüyor.

Julian inliyor ve telefonunu kontrol etmek için geri çekiliyor. Nefesim sert ve düzensiz çıkıyor. Sanki bir adrenalin dalgasından i n i y o r m u ş u m gibi uzuvlarımdan bir titreme geçiyor.

Belki de öyleyimdir.

Bakışları bana doğru kayıyor ve başını eğiyor. "Güvenli eve geri dönüyorsun."

"Depo demek istiyorsun. Bir depoda ne tür insanlar yaşar?"

"Dikkat et, Ateşböceği." Artık kızgın görünmüyor, hatta sözlerinin altında biraz eğlence bile var.

Ancak, onun sınırlarını test etmeyi planlamıyorum. O da benimkini test eder. Bu hiç eğlenceli değil.

"Tamam." Titremelerimi gizlemek için kollarımı kavuşturuyorum. "Kapanış saatinden sonra döneceğim." "Otuz dakika içinde geri döneceksin."

Otoriter sesi beni rahatsız ediyor. Parmağımla onu işaret ediyorum. "Neden bana ne yapacağımı söyleyebileceğini s a n ı y o r s u n ?"

"Bizim yerimiz. Bizim kurallarımız." Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Hoşuna gitmezse her zaman gidebilirsin."

Huff. Tanrım. Çok sinir bozucu.

"Tamam, en azından gece yarısına kadar?" İşe yarayacağını umarak en tatlı ses tonumu kullanıyorum.

Kapıyı açmak için bana doğru u z a n ı y o r, ben de itiyorum. Artık kendimi koruyacağıma güvenim kalmamıştı.

"Otuz dakika," diyor Julian. "Eğer ben gelip seni geri götürmezsem, Shadow götürecek."

Tartışmak için ağzımı açtım.

"Bu son." Sözümü kesti.

Kapı arkasından kapandıktan sonra kapıyı tekmeliyorum ve onun ses tonunu taklit ediyorum. "Bu son. Bu kadar. Piç kurusu!"

Her zaman çok esnek olan Julian sayesinde artık bir teslim tarihim olduğu için, barın arkasından izlemek yerine içkileri dağıtıyorum. Bu şekilde, sohbet parçacıklarını dinlemek ve faydalı bir şeyler bulmayı ummak daha kolay.

Ama hiçbir değeri yok. Müşterilere Zoe'yi sormayı düşünüyorum ama Ghost ve çetesi polisi kandırmayı başardıysa, eminim müşterileri de susturmanın bir yolunu bulurlar.

Tabii eğer bir şeye tanık olmuşlarsa.

Scarlett görünürde yok. Herhangi bir domuzun ona bir şey yapabileceği düşüncesi göğsümü sıkıyor. O bir eskort ve ondan ya da kızlardan herhangi birinden seks beklenmediğini biliyorum, en azından rızaları olmadan, ama endişelenmekten kendimi alamıyorum. O olmadan burası cehennem gibi olurdu.

Masaların arasından geçerken kızlar bana iğneleyici sözler söylüyor.

"Julian'ın yeni kuklası."

"Senden bıkması ne kadar sürer? Yarın mı? Gelecek hafta mı?" "Onun nesi bu kadar özel? Tek yaptığı Scarlett'in arkasına saklanmak. etekler."

Suratlarına yumruk atmamak için kendimi zor tutuyorum. Sabrımın bir sınırı var.

Ama öfkeme rağmen sözlerini tartmaktan kendimi alamıyorum. Yeni kukla. Julian'ın kaç tane *kuklası* vardı ve benden gerçekten bu kadar çabuk bıkacak mıydı? Başımı sallıyorum. Umursadığımdan değil.

Bilmiyorum.

İçinde birkaç içki olan bir tepsi alıyorum ve bir müşteriye doğru taşıyormuş gibi yapıyorum. Bunun yerine, müşterilerin yanından geçip ikinci kata çıkıyorum. Mist genellikle bu saatlerde özel odaları ziyaret eder. Kyle kontrol odasında. Shadow ve Julian da Tanrı bilir nereye kayboldular. Muhtemelen gangster işleriyle uğraşmak için. Öldürmek gibi.

Tanrım. Julian'ın benim için *öldürdüğüne* inanamıyorum. Gerçek hayatlar aldı.

Bu onu Mist'e kesinlikle sevdirmez. Ayrıca bir savaşa da neden olabilir... *Sanırım*. Neden bunu riske atsın ki?

Zihnim aşırı hızda çalışıyor ve hiçbir şey bulamıyorum. Julian'ı anlamaya çalışmak tam bir baş ağrısı. Gözlerindeki karanlık kadar dipsiz.

Mist'in kapısının önüne geldiğimde etrafıma hızlıca bir göz atıyorum. Kimse yok. Julian beni bir daha buralarda dolanırken görürse, beni zindana kapatır.

Ancak burada bulunduğum süre boyunca izledim ve bu süre zarfında hiç ortalıkta olmadığından eminim. Bugün aldığı telefonla bunu teyit ettim. Buralarda olmadığına eminim.

Tepsiyi yere koyuyorum ve saçımdan bir toka çıkarıyorum. Zoe bana koruyucu ailelerimizden ve onların tacizlerinden kaçmamız gerektiğinde kilit açmayı öğretmişti.

Birkaç denemeden sonra kilit klik sesiyle açıldı. Nefes alıyorum, topuklularımı çıkarıyorum ve içeri giriyorum.

Görünürde kimse olmayınca rahat bir iç çekiyorum. Ofiste hâlâ o soluk kırmızı ışık var. Acaba bir anlamı var mı? Belki erotik bir şey. Ne de olsa Le Salon'dan bahsediyoruz.

Buraya ilk geldiğimde fark ettiğim kilitli kapıya yöneliyorum. Pimi tekrar kullanıyorum. Bu sefer, ışık ve garip, küçük kilit nedeniyle biraz daha uzun sürüyor. Parmaklarım nemli. Alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor.

Hadi ama.

Derin bir nefesle omuzlarımdaki bazı düğümler gevşiyor. Rahat bir tutuşla tekrar deniyorum.

Tıklıyor. *Evet!*

Arkama kısa bir bakış daha attıktan sonra parmak uçlarımda odaya giriyorum. Kalbim gümbür gümbür atarken sarsılarak duruyorum.

Ayaklarım sanki biri beni dondurucu suyla ıslatmış gibi olduğum yerde sabit kalıyor.

Mist ve Julian beyaz mermer bir zeminde oturuyorlar. Bilekleri odanın yarısını kaplayan devasa, kalın metal parmaklıklara kelepçeli. Hapishane kafesi gibi.

Julian daha önce giydiği gömleği giyiyor. Manşetleri bandajlı bileğine batıyor. Mist'in uzun kolları da kıvrılmış. Kelepçeli bileği de bandajlı.

Görüntü korkunç, ama beni donduran gözlerindeki bakış.

O kadar cam gibiler ki, insanlıktan çıkmış gibiler.

Bana bakıyorlar ama sanki içimi görüyorlar. İfadeleri perili, robotik, sanki bir şey tarafından ele geçirilmiş gibiler.

Tereddütlü adımlarla yaklaşıyorum, kalbim neredeyse boğazımdan fırlayacak. "Julian?"

Parmaklıklara doğru hamle yapıyor ve bir yumruk atıyor, Mist de öyle. Geri sıçrıyorum. Hâlâ beni görmüyorlar ama sanki duyuyormuş gibi hareketlerimi takip ediyorlar.

Kelepçeleri çekiyorlar. Metalin metale çılgınca çarpması tüylerimi diken diken ediyor. Kelepçeler Julian ve Mist'i yerinde tutuyor ama uyguladıkları güç nedeniyle kan bandajlarını ıslatıp yere damlıyor.

Bu yüzden Julian'ın bileği her zaman bandajlı ve Mist sadece uzun kollu giyiyor. Bunu - bu her neyse - her zaman yapmalılar.

Bu denedikleri bir tür uyuşturucu mu? Ama kendilerine zarar vermenin bir anlamı yok. Ve acı çekiyorlar. İfadeleri robotik olsa bile. Kan, beyaz mermerin üzerinde bir havuz oluşturuyor. Kimse bu kadar çok kanayıp da acı hissetmez.

Arkamı dönüp gitmeliyim. Julian ve Mist çiftinin çektiği işkence beni ilgilendirmiyor ama bu manzara karşısında kalbim sıkışıyor. Tam olarak kestiremediğim aptalca bir nedenden ötürü Julian'ı acı içinde görmekten hoşlanmıyorum.

Ben de en yüksek ses tonumla seslendim. "Julian! Kendine gel!"

Sis tekrar hamle yapıyor ama Julian bir heykel gibi yerinde kalıyor. Gözleri seğiriyor. Bu iyiye işaret olmalı, değil mi?

İlerlemek isterdim ama yakalanma ve boğularak ölme riski beni yerimde tutuyor. "Julian!"

"Çok gürültülü."

Tam arkamdan gelen sesle irkildim. Arkamı döndüğümde kalbim neredeyse yere düşecekti. Girişte duran, kapüşon takmış ve sıkılmış bir ifadeyle bana bakan adam, Zoe'nin bileziğini alan adamla aynı adam.

Hayalet.

Bileğine bakıyorum ama bilezik artık orada değil.

"Burada olmamalısın." Korkunç derecede soluk mavi gözleri Julian ve Mist'inkilere benziyor, ama onlardan farklı olarak, açıkça bana odaklanmış durumda.

Haydut.

"Onlara bu işkenceyi yaşatan sen misin?" Sesim yükseliyor.
Sis parmaklıkları hep birlikte sallıyor.

Julian kelepçelerini çekiştirerek daha fazla kan akıtıyor ama yüzünü benden çeviriyor.

Bileğinden damlayan kanı görünce göğsüm sıkışıyor.

Hayalet, laboratuvar faresini inceleyen bir araştırmacı gibi garip bir parıltıyla beni izliyor.

"Onlara ne yapıyorsun?" Tekrar soruyorum.

İşaret parmağını ağzının önüne koyar. Üzerinde dikey olarak 'DİKKAT' kelimesi dövmesi var. "Sesin durumu daha da kötüleştiriyor. Çık dışarı."

"Ama -"

Her şey o kadar hızlı oldu ki tepki bile veremedim. Ghost kolumdan çekip beni odadan dışarı itti ve sonra da bir çırpıda ofisten çıktı.

Lanet olası vahşi.

Kolumu çekiyorum ve derim çoktan kızarmaya başlıyor. Ghost ofisin eşiğinde duruyor ve ayaklarının dibindeki bir köylüymüşüm gibi bana bakıyor. "Scar'dan sana Omega'yı anlatmasını iste."

Dudaklarım aralandı. "O da ne?"

Kapı yüzüme kapandı.

Havaya bir yumruk attım. Lanet olası piç.

Kafam çok karışık olmasına rağmen ayakkabılarımı giyip Scar'ı bulmak için etrafta koşturuyorum. Her zamanki özel odasında değil.

Onu aramayı denedim. Cevap
vermedi. Bana bir mesaj
gönderdi.

Scar - *Biraz meşgulüm, Ellie. Sonra konuşuruz.*

Kahretsin.

Gözlerim saate takılıyor ve Julian'ın bana verdiği otuz dakikalık süre dolmak üzere.

Ayaklarım beni otomatik olarak depoya götürüyor. Tek düşündüğüm Julian'ın o yoğun gözlerini tekrar görmeyi ne kadar çok istediğim.

Robotik olanlardan nefret ediyorum.

Onuncu Bölüm

Sesler bilincime geri dönüyor, yüksek ve düzensiz. Nefeslerim.

Beyaz oda netleşmeden önce başımı bir, iki kez sallıyorum.

Metal çubuklar uyumsuz renkler gibi bulanıklaşıyor.

Bitti. Şimdilik.

Aklımı kurcalayan bir şey var. Ne olduğu hakkında bir fikrim yok.

Saatimi kontrol ettim. On dakika. Fena değil. Otuz dakikadan buraya kadar ilerledik. Kademeli detoksifikasyonumuza devam edersek, yakında Omega'yı tamamen kaybedeceğiz.

Bu küçük damlalar yoksunluğu hafifletiyor ama aynı zamanda beni tekrar o akılsız duruma itiyor.

Omega'nın etkileri her Sıfır Takımı üyesi için farklıdır. Shadow ve diğerleri dozu aldıktan sonra bile genellikle öfkelenmezler. Ya uykuya dalarlar ya da meditasyon yaparlar. Aslında Shadow öyle yapıyor ama bunun tek sebebi detoksta hile yapıp gereğinden fazla doz alması. Bu yüzden ona göz kulak oluyorum.

Mist ve ben herkesten tam tersi etkilerden muzdaribiz. Uyuşturucu ne zaman damarlarımıza girse, cehennem gibi tetikte oluruz. Bu yüzden

Alev ya da Gölge bizi kelepçelesin.

Kan bandajımı ıslatıyor ve beyaz mermerin üzerinde birikiyor. Mist başını sallıyor ve tökezleyerek ayağa kalkıyor. Bileği de kanla kaplanmış.

Neden kan var? Eğer tamamen sessiz kalırsak, hiçbir şey yapamayız.

Daha önceki dırdır geri döndü. Hatırlayamadığım önemli bir şey var.

Siktiğimin Omega'sı.

Kapı sallanarak açılır. Flame, işaret parmağından anahtarlar ve dudaklarından bir sigara sarkarak içeri girer. Kukuletasını takmıyor ve koyu kızıl saçları geriye doğru taranmış. Sıkılmış ifadesi olmasa neredeyse saygıdeğer bir beyefendi gibi görünüyor.

"Ne oldu?" Boştaki elimle zonklayan şakağımı tutarak mırıldanıyorum. "Ne oldu derken neyi kastediyorsun?" Kelepçelerimi çözdü, sonra Mist's.

"Kan kaybediyoruz." Kanın dolaşmasını sağlamak için elimi büküyorum. "Burada biri vardı."

"Öyleydim." Her zamanki camsı hallerine dönmeden önce gözlerinden bir parıltı geçiyor. "Seni kontrol etmeye geldim."

Eminim öyle değildir. Omega'nın Mist and I üzerindeki en önemli yan etkilerinden biri, üzerindeyken neler olduğunu unutmamızdır. Küçük bir doz bile kafamız iyi olduğu süre boyunca hafızamızı silebiliyor. Çukur'da, dozajımız sadece bir hedefin peşine gönderildiğimizde ve o hedef menzilde olduğunda verilirdi. Ateş et, temizle ve geri çekil. Shadow ve özellikle Kyle bana daha sonra neler olduğunu anlattı.

Flame ya bir şeyler saklıyor ya da ben aklımı kaçırıyorum çünkü bir kadın sesinin adımı söylediğini net bir şekilde hatırlıyorum.

"Julian!"

Çocukluğumdan kalan o bulanık anı olabilir mi?

"Burada kal, Julian. Annen hemen geri gelecek."

Zonklayan şakaklarımı iki elimle kavrıyorum. Hayır. Bu aynı ses değil.

Mist ve ben tökezleyerek ofise girdik. Flame bir eli cebinde, diğeri sigarasını tutarak arkamızdan vals yapıyor.

"Burada kimsenin olmadığına emin misin?" Şakaklarıma masaj yaparken ona soruyorum.

"Olumlu." Ağırlığını kanepeye verirken ve gözlerini kapatırken sesi kopuk. "Yakacak bir şey olduğunda beni uyandır."

Gözlerimi kısıyorum ve onu bir şahin gibi izlediğimi hissettiğini biliyorum. Flame, Mist ya da Shadow kadar yakın değil, muhtemelen kimsenin ne istediğini bilmediği ele avuca sığmaz bir piç olduğu için. Sıfır Takımı'nın geri kalanı kesinlikle umurunda değil ve kimse de onu umursamıyor. Sorunlu bir çocuk olsun ya da olmasın, onu her zaman ailemin bir parçası olarak gördüm çünkü birkaç kez arkamı kolladı. Ve bu görevde peşime takılmayı seçti.

Sadakat benim için şaka değildir.

Genelde ondan şüphelenmem ama daha önce adımı söyleyen kişiyle ilgili bir kaşıntı var.

Sis, Flame'in karşısındaki kanepeye çöküyor, başını yumruğuna yaslıyor ve telefonunu izliyor. Ön kolundan aşağıya doğru akan kana dikkat bile etmiyor.

Hades bize Hawk'ın videosunu gönderdiğinden beri tekrar tekrar izliyor. Özellikle de Hawk'ın yerde hareketsiz yattığı bölüm.

"Başkan Joe ile olası savaş konusunda ne yapacaksınız?" diye soruyor başını kaldırmadan.

Elle'i Johnny'nin pençelerinden kurtardığımdan beri ya bunu soruyor ya da bana soğuk davranıyor.

"Göreceğiz." Dolaba yöneliyorum ve kendime bir içki dolduruyorum.

Bileğim yanıyor ama dayanılmaz değil. Birkaç geri çekilme seansından sonra bu hisse alıştım. Artık kendimize zarar vermiyoruz, o yüzden bu durum sinirlerimi bozuyor. Mist ve benim iyi bir ilerleme kaydettiğimizi sanıyordum.

"Ne olmuş yani? Bir savaş mı başlatacaksın?" Dik dik bakıyor, elleri hafifçe titriyor. Omega'nın artçı etkisi. "Başkan Joe'yla ortaklığa gitmeli ve ihbarın onun adamlarından Met Police'e gitmesini sağlamalıydık. Ya da sadece uyuşturucu satmaya devam edebilirdik. Ama o kız için her iki planı da mahvetmek zorunda kaldın."

"O kızın bizim dünyamızla hiçbir ilgisi yok," diye homurdanıyorum ve bardağın tamamını tek seferde yudumluyorum. Yanık neredeyse damarlarımdakiyle yarışıyor.

"Biz onu uyardıktan sonra bile dünyamıza zorla girdi. Sorumluluk almalı."

"Onun saldırıya uğramasını ve öldürülmesini izlememi mi istedin? Sen, onca insan arasından?"

Elleri titremeye devam ederken gözleri açılıyor. "Tabii ki hayır. Ama o bir hiç. Bu," telefonunda Hawk'ın donmuş, kanlı görüntüsünü işaret ediyor, "*o* önemli biri. Neler yaşadığını kim bilebilir? Bizim on dakikamız

Hades'in ona dayattığı cehennemle kıyaslanamaz bile. Her biri. Tek. Gün."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Sesim yükseliyor. Mist'e karşı sesimi yükseltmem. Asla. Ama sinirlerimi bozmaya başladı. "Bir yolunu bulacağım. Pazarlık için Başkan Joe'yu aradım bile."

"Kabul etmeyecek."

"Onu ben yapacağım. Size söz veriyorum." "Eğer sen -"

Bardağı masaya çarptım. Parçalara ayrıldı. "Dedim ya. Sana söz veriyorum. Bu son, Mist."

Dudaklarını büzüyor. "Bunu göreceğiz."

Ofisten hışımla çıktım.

"Çok gürültülü..." Flame arkamdan mırıldanıyor.

Arka kapıdan girip güvenli eve doğru yürüyorum. Muhafızlar beni saygıyla selamlıyor, ben de başımla karşılık veriyorum. Sakin ve çekingen görünmeliyim. Gerçek şu ki, öfkeliyim.

Mist neden Sıfır Takımı'nı umursamadığımı düşünsün ki? Bunu ben başlattım. Hepsinin o zehirden kurtulmasını istiyorum. Biz iblisiz ama herkes ikinci bir şansı hak eder. En azından ben öyle olduğuna inanıyorum. Bütün bunlara zorlandılar.

Kendime gelince. Onları zincirleyen hiçbir şey olmadan ilerlediklerini görmekten memnun olacağım. Bu benim ikinci şansım olur. Hawk ve diğerlerinin işkence görmesinden mutlu olduğumu mu sanıyor?

O piç Hades'in onlara zarar vereceğini düşünmek bile kanımı kaynatıyor. Biyolojik ailem beni terk ettikten sonra Sıfır Takımı ve Kyle benim ailem oldu. Onlar için cehenneme bile giderim.

Mist'in benden şüphelenmesi göğsümü ezen bir ağırlık gibi. Hawk yüzünden stresli olduğunu biliyorum ama yine de.

Arkamdan bir hışırtı geliyor. Ağaçtan. Bir şey bana doğru hamle yapıyor. Duyularım Omega'da olduğum zamanki kadar keskin olmasa da, o şekli yere indiriyorum. O üstteyken yere doğru güreşiyoruz. Yüzüme saldırmaya çalışıyor. Kollarından çekip onu ters çeviriyorum, böylece onu yere sabitliyorum.

Parlak yeşil -gerçek göz rengi bu değil- gözleri bana nefretle bakıyor.

Celeste. İkinci nesil bir suikastçı ve Çukur'daki en yakın öğrencilerimden biri.

Küçük ucube her zaman beni şaşırtmaya çalışır. Her seferinde başarısız oluyor. Yine de yapmaya devam ediyor. Celeste'i tanıyorsam, meydan okuma yüzünden olmalı.

"Ugh!" Kıvranmaya çalışıyor ama faydası yok. Dizlerim neredeyse kalçalarını eziyor. "Tamam, bırak gideyim."

"Kaybettiğimi söyle, Mentor."

"Defol git, Mentor," diye homurdanıyor.

"Eğer söylemezsen," Dudaklarım seğiriyor. "Kyle'a bundan bahsedeceğim. Senin başarısızlıklarını sayıyor, biliyorsun."

Burnu kırışıyor. O ve Kyle en yakın öğrencilerim olmalarına rağmen, Shadow ve Mist'ten daha fazla birbirlerinin boğazına sarılmış durumdalar.

"Lanet olsun." Burnundan nefes alıyor. "Kaybettim, Mentor." "Çok daha iyi." Onu itiyorum ve sendeleyerek ayağa kalkıyorum.

Celeste ayağa fırlar ve savaş kıyafetinin tozunu alır. Tamamen siyah. Saçları bile koyu renk. Çocukken Çukur'a geldiğinde doğal saçları o kadar sarıydı ki beyaz görünüyordu. O zamandan beri saçları hiç o renk olmamış.

"Oh, hadi ama!" Sırılsıklam bandajımı işaret ediyor. "Kanaman var ve ben seni alamadım mı? Yarana nişan almalıydım." Gözlerini kısıyor. "Omega'da mısın?"

"Omega'da olsaydım, yarım şansın bile olmazdı."

"Pfft. Her neyse." Bir elini kalçasına koyar. "Ee? Beni neden aradın?"

Etrafıma bir göz attıktan sonra ona yaklaştım. "Hâlâ Çukur'a gidiyorsun, değil mi?"

"Evet. Rhodes'un üç oğlu kaçtığından beri Hades beni tercih ediyor."

Rhodes'lar da Celeste ve Kyle gibi ikinci nesilden. Celeste ve Kyle'ın aksine, onlar prestijli bir geçmişe sahipler. Soyadlarına rağmen Hades'in onları kaçırmayı nasıl başardığı hâlâ mantıklı gelmiyor. Sonra, on yıl önce kaçtılar. Bu da ikinci nesil suikastçıların çoğuna iltica etme fikri verdi.

Hades gücünü kaybettiği için çok öfkeli. Muhtemelen bu yüzden ilk nesli ve Omega aracılığıyla kontrol edebildiği bizler üzerinde güçlü bir tasma tutuyor.

"Zindanlara giriş izniniz var mı?" Ben soruyorum.

Gözleri tekrar kısılır. "Sıfırıncı Takımı serbest bırakamam. Hayatıma ihtiyacım var, çok teşekkür ederim."

"Yapamayacağını biliyorum. Hades seni öldürmekte tereddüt etmeyecektir. Ama içeriden bilgiye ihtiyacım var."

Kurnaz bakışları üzerime düşüyor. "Bana ödeme yapacak mısın?"

"Elbette." Yıllardır topladığım parayla yapacak bir şeyim olduğundan değil.

"Crow denen herif, bir asır önce hayatımı kurtardığı için bana iyilik yaptığını söyleyerek, para ödemeden onun için bir şey arattı. O serseri kazara oradaydı." Alay ediyor. "Sen de aynısını yapmayı düşünmesen iyi edersin."

Dudaklarım seğirdi. Hades'ten sağ salim ve toksinlerden arınmış olarak kaçmayı başardığına sevindim. Bunu yapabilen tek Sıfır Takımı üyesi. Bu özgürlük için Hades'e ve dünyaya ölü numarası yapmak zorunda kaldı. Crow'un deyimiyle, Güney Fransa'da gözlerden uzak bir malikanede hemşiresiyle birlikte sade bir hayat sürdüğü için 'buna değdi'.

Celeste'e "Ben öderim" dedim.

"Hades onların etrafında çıldırtıcı türden bir güvenlik tutuyor, biliyorsun." Dramatik bir şekilde sorgulayan bir yüz ifadesiyle düşünüyor. "İçine sızmak *çok* zor olacak."

"İstediğin kadar para, Celeste." Gözleri

parlıyor. "Söz veriyor musun?" "Evet."

"Güzel!" Ellerini birbirine sürtüyor, sonra kafasını kaldırıp arkama bakıyor ve yüz ifadesi sinirleniyor. "Oh, kahretsin. İşte sik kafalı Kyle geliyor."

"Neden ondan bu kadar nefret ediyorsun?"

"Neden ondan bu kadar çok *hoşlanıyorsun*?" O da karşılık veriyor. "Sen şahsen aramadığın sürece tüm müritlerinin neden seninle irtibatı kestiğini hiç merak ettin mi?"

"Bu da ne demek oluyor?"

"Ooh, bu Gölge mi?" Yüz ifadesi hesapçıya dönüşüyor. "Bana borcu var!"

Ve sonra, ters yöne koşuyor.

Başımı sallıyorum. Umutsuz vaka. Ama ailesini bulmak için o paraya ihtiyacı var, o yüzden bunu takıntı haline getirmesi adil.

"Onun burada ne işi vardı?" Kyle'ın ısıran sesi önümde durmadan önce bana ulaşıyor.

"Onu çağırdım."

Gözlerini kısıyor. Her zamanki şakacılığından eser yok.

"Neden?" "İşler yolunda giderse sana söyleyeceğim."

"Neden bana şimdi söyleyemiyorsun?" diye soruyor sabırsız bir ses tonuyla. "Neden o ne halt ediyorsa ben de onu yapamıyorum?"

Çünkü ben bencilim ve onu gözümün önünden ayırmak istemiyorum. Celeste Hades'le uzun yıllar geçirdi ve üstesinden gelecektir. Kyle daha genç ve Hades'e o kadar aşina değil. Risk yüksek.

Kaşları birbirine yaklaştı. "Hâlâ zayıf olduğumu mu
düşünüyorsun?" "Tabii ki hayır."
"Harika. O zaman bana Celeste'in görevini
ver." "Çocuk gibi davranıyorsun, Kyle."
"Bana onun görevini verirsen yapmam."
"Kyle." Ağzımdan nefes alıyorum. "Yanımda olmana ihtiyacım var."
"Celeste s ü r e k l i hareket ettiği için ben onun yerine geçmeye uygun muyum?" İç çekiyor, omuzları kamburlaşıyor. "Özür dilerim, vaftiz baba."

Omzuna sarıldım. "Önümüzde sadece senin yapabileceğin daha çok görev var."

Bakışları bana doğru kayıyor. "Öyle mi?"

"Evet, öyle. Ayrıca, Rus mafyası için o vurgunları yaparken Celeste'i yanımda götürmedim, değil mi?"

Gülümsüyor, gözleri parlıyor. "Aynen öyle. O Ruslarla çok eğlenmiştik. Geri dönmeliyiz, vaftiz baba."

Ghost eğlendi. O artık ben değilim.

Kyle'ın bakışları bileğime takıldı. "Kanaman var."

"Kurumuş."

Kyle'ın burnu kırışır. "Senin için temizleyeceğim. Sonra içer miyiz?"

Başımı salladım. "Uyumam gerek. Kafamdaki çınlamaya iyi geliyor."

Tekrar gülümsüyor ama bu sefer zoraki bir gülümseme. "İyi geceler, vaftiz baba."

El sallayarak güvenli eve doğru ilerliyorum ve merdivenlerden y u k a r ı çıkıyorum, artık kırmızı olan bandajı çekiştirmeye başladım bile. Elimi cebime atıp üç hap alıyorum, sonra da onları kuru kuru yutuyorum. Uyumadan önce alırsam parasetamol başımdaki zonklamaya iyi geliyor.

Hareketlerim odamın eşiğinde durdu. Elle pencerenin kenarında oturmuş, uzaklara bakıyor.

Ona verdiğim son tarihe kadar dönmesine şaşırdım. Son dakikaya kadar oyalayacağını ve onu omzuma atıp tekmeleyerek ve bağırarak geri sürüklemek zorunda kalacağımı düşündüm.

Bakışlarım vücudunda geziniyor. Hâlâ sırtının yarısını ve bacaklarının en görkemli, tonlu halini ortaya çıkaran o kısa elbisenin içinde. Yalınayak. Elbisesini çıkarmış.

ayakkabılarını pencerenin kenarına bırakmış. Bacaklarından biri kenardan sarkıyor.

Güvenli evi çevreleyen ağaçlarda ne gördüğü hakkında hiçbir fikrim yok, ama varlığımı fark etmeyecek kadar dalmış durumda.

Belki de çok sessizimdir.

Kendimi duyurmak yerine onu izlemeye devam ediyorum.

Son zamanlarda bunu çok yapıyorum. Uzaktan izliyorum. Her gülüşü ve yaptığı her hareket hafızamın derinliklerine kazınıyor. Kendime bunun ona güvenmediğim ve gözümü ondan ayırmamam gerektiği için olduğunu söylüyordum ama bu neden kaybolmaya başladı. Özellikle de Başkan Joe için çalışmadığını doğruladığımdan beri.

Ben kadınları izlemem.

Özellikle de sevdiğimden daha fazla dikkat çeken bir ateş topu değil. O beni i l g i l e n d i r m e m e l i ama Kyle ya da Shadow ona dokunduğu anda içimde bileklerini kırma dürtüsü oluşuyor. Bunu düşünmemeliyim. En iyi arkadaşımı ya da vaftiz oğlumu bir kadın için incitmek istemem.

Mist'in dediği gibi bir hiç.

Çünkü Elle tam olarak bu; lanet olası bir *hiç*. Keşke o kategoride kalsaydı.

Tatlı kiraz kokusu ve Scar'ın ona giydirdiği başka bir çiçekli saçmalık bana çarpana kadar ona doğru ilerliyorum. Elle'in saçları yana yatırılmış, boynu sergileniyor. Soluk teni ay ışığı altında yumuşak ve daha da güzel görünüyor.

Parmaklarım ona dokunmak için seğiriyor ve bağımlılık yapan nabzın parmaklarımın altında zıpladığını hissediyorum.

Elimi cebime sokuyorum. "Uçmaya mı çalışıyorsun, Ateşböceği?"

Bir çığlık attı ve ayağı kaydı, düşmek üzereydi. Bir kolumu beline doladım ve onu geri çektim. Tuttuğum yerde dönüyor, kolları sırtımı sıkıca sarıyor. Bacakları yere değmiyor bile.

Yumuşak kıvrımları içime doğru bastırıyor. Dolgun göğüslerinin kabarıklığı, düz karnı ve biçimli bacakları etrafımda sımsıkı sarılıyor.

Ereksiyonum canlandı.

Lanet olsun.

Kollarım garip bir şekilde yanımda kalıyor. Ona tekrar sarılma ihtiyacı içimde titreşiyor, ama bunu yaparsam, iki kolumu ona sararsam, hiçbir yere gitmesine izin vermeyeceğime dair bir sezgim var.

Hiçbir yere.

Bu şu anda ihtiyacım olan bir karışıklık değil.

Elle ne yaptığının farkına varmış gibi kendini geri itiyor. Vücut ısısı bir sarsıntıyla benimkini terk ediyor. Onu tutup geri çekme dürtüsünü görmezden gelmek giderek zorlaşıyor.

"İnsanlara sinsice yaklaşmayı keser misin?" Sert bir ton takınıyor ama yanaklarındaki kızıl renk tamamen öfkeden kaynaklanmıyor.

"Hayır."

Kaşlarını çatıyor. Dudaklarım seğiriyor. Neden bilmiyorum, ama bu ateşli ifadeleri görmek hoşuma gidiyor.

"Ne..." Yutkunuyor, elimi işaret ediyor. "Ne oldu?" "Bir kaza."

"Kazalar bandajlı bileğinizi kanatıyor mu?" diye soruyor lakayt bir ses tonuyla ama meraklı bir kedi yavrusu gibi bilgi aradığının kokusunu alabiliyorum.

"Bizim dünyamızda kazalar her zaman olur." Islanmış bandajı çekip çıkarıyorum ve gardıroptan ilk yardım kutusuna uzanıyorum. Yatağa oturuyorum ve kutuyu açıyorum. Temiz bir bandaj arıyorum ve bileğimdeki kesiğin üzerinde yuvarlamaya başlıyorum.

Elle önüme düşüyor ve bandajı kapıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Önce onu temizlemen gerekiyor." İlk yardım kutusuna uzanıyor ve bir şişe alkol alıyor. Titiz hareketlerle yarayı dezenfekte ediyor ve bir yara bandı takıyor, ardından bileğimin etrafına tam bir bandaj sarıyor. Bunu daha önce de yapmıştı.

Bunu başka bir erkek için yaptığı fikri içimde yabancı bir parçanın sarsılmasına neden oluyor. Bu yüzden boks yaptığı için yaptığına inanmayı seçiyorum.

Saçlarının ipeksi telleri yüzünün her iki yanına düşüyor. Boştaki elim, saçlarını itme ve ona daha iyi bakma dürtüsüyle savaşırken sıkılıp açılıyor. Nabzının düzenli olup olmadığını ya da benimki gibi yükselip yükselmediğini kontrol ediyorum.

Ama bana ona dokunmamamı söyledi, ben de ellerimi kendime sakladım. Şimdilik.

Elle'in parmaklarının uçları kırılmış parmak eklemlerimin üzerinde kayıyor. Bunu yapmayı bırakması gerekiyor yoksa onu altımda çevireceğim.

Düşük bir ses tonuyla, "Bu da mı bir kaza?" diyor.

"Evet, öyle."

"Kazalar arasında duvara yumruk atmak da var mı?"

"Çok fazla soru var, Ateşböceği." Elimi onunkinden çekip alıyorum ve bandajı bağlıyorum.

Beni garip bir ifadeyle izliyor, sempatiye yakın ama gerçek değil. Bir yara yüzünden bana neden acısın ki?

Arkamı dönüyorum, ayakkabılarımı çıkarıyorum ve yatağa uzanıyorum. Muhtemelen hapların da etkisiyle zihnimde yorgunluk hakim. Toparlanmak için birkaç saate ihtiyacım var. Elle'in neden olduğu kafa karışıklıklarına ayıracak vaktim yok.

"Yatağı alırsan ben nerede uyuyacağım?" diye sorar ve ardından ilk yardım kutusunun yatağın altına sokulma sesi duyulur.

"Sen de yatakta uyuyabilirsin," diye gözlerimi kapatıyorum.

"Yeterince büyük." "Tabii ki hayır!"

"O zaman yerde yat."

"Scar'la birlikte odama döneceğim."

"Hayır."

"Bir kez olsun evet diyemez misin?"

"Hayır."

"Çileden çıkarıyorsun, bunu biliyor muydun?"

"Çok fazla soru var, Ateşböceği." Acı yine şakaklarımı parçalıyor. "Uyumam gerek."

Aslında hiçbir şey söylemiyor ve buna minnettarım çünkü tıpkı detoksifikasyonum gibi, uyumak için de sessizliğe ihtiyacım var.

Yatak eğiliyor. Tek gözümü açıyorum. Elle dikkatlice yatağın kenarına kayıyor.

Şuna bak. Blöfünü test ediyordum. Benimle aynı yatağı paylaşmaktansa halının üzerinde uyumayı tercih eder diye düşünmüştüm.

Göğsüm minnettarlığa benzer bir şeyle genişliyor... minnettarlık mı? Rahatlama mı? Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama kafamı karıştırıyor.

Arkasını dönüyor, böylece yarı çıplak sırtı bana dönük oluyor. Elbisesi solgun kalçalarının ortasına kadar kıvrılıyor ve boynu sergileniyor. Dürtü bu sefer beni eziyor.

Siktir et.

Yaklaşıyorum ve kolumu arkadan beline doluyorum. Önüm onun sıcak sırtına yapışıyor. Benim sert olduğum yerde, o yumuşak ve... doğru.

Elle nefes nefese kalıp kurtulmaya çalışıyor. Onu yerinde tutmak için tutuşumu sıkılaştırıyorum.

Bana bakmak için başını çeviriyor. Gözlerinin derinliğinde şaşkınlık var, ama aynı zamanda hissettiklerim kadar açıklanamaz bir şey de var.

Konuştuğunda sesi ancak bir mırıltıya dönüşüyor. "Ne yapıyorsun?"

Bilmiyorum.

Tek emin olduğum şey, onun yakınına ihtiyacım olduğu ve bununla savaşacak durumda olmadığım.

Elle kendini tekrar kurtarmaya çalışıyor ama yarım yamalak. Çaba bile göstermiyor. "Bırak beni."

"Hayır."

"Julian!" diye fısıldıyor.

Çenem omzuna dayanıyor ve meyveli kokuyu içime çekiyorum. "Bu sadece bir önlem." dediğimde donup kalıyor. Ben uyurken ne yapacağını kim bilebilir?"

"Hiçbir şey yapmayacağım. Söz veriyorum."

"Hâlâ hayır," diye fısıldıyorum kulağına. "Benim yatağım. Benim kurallarım."

Elleri benimkilere doğru hareket etmeyi bırakıyor ve keskin bir nefes alıyor. Boynundaki nabız neredeyse dışarı fırlayacak. Parmaklarım boğazını sarmak ve başparmağımın altında hissetmek için kaşınıyor. Ama bunu yaparsam, bu sefer duramayacağım.

Elle tam olarak rahatlamıyor ama kollarımda yumuşuyor. Kısa bir süre sonra gözleri kapanıyor.

Lambayı kapatmak için uzanıyorum ama elimi tutuyor ve gözlerini açmadan mırıldanıyor. "Açık kalsın."

Karanlıktan mı korkuyor? Ona nedenini sormak istiyorum ama nefes alış verişi çoktan düzleşti. Onu takip etmekten başka çarem yok.

Uzun zamandır uyuduğum en iyi uyku olacağını biliyorum.

On Birinci Bölüm

Zoe boş gözlerle bana bakıyor. Bir zamanlar yumuşak olan yüz hatları şimdi kasvetli. Başının yan tarafından bir çizgi kan damlıyor. Sonra bir çizgi daha. Ve bir tane daha. Ta ki tüm yüzü kana bulanıncaya kadar.

"Koş, Elle!"

Nefes nefese kaldım, irkilerek uyandım. Sırtım terden sırılsıklam ve ellerim titriyor.

Bir kabus. Sadece bir kabus.

Zoe iyi. İyi olmalı.

Kendime bunu söylerken bile dudaklarım titriyor ve gözyaşlarım dökülmek üzere. Onları tutuyorum ve gri çevreme hızlı bir bakış atıyorum. Saat sabah beşi biraz geçiyordu.

Julian'ın yattığı taraf soğuk ve boş. Kaşlarımı çatıyorum çünkü... Bundan hiç hoşlanmadım.

Dün gece, ondan önceki gece ve ondan önceki gece beni nasıl uyuttuğuna dair kokusu her tarafımda.

Üç gecedir beni kucaklayarak uyutuyor ve üç gecedir bebek gibi uyuyorum ama bu iğrenç boşluğa uyanıyorum.

Kollarını ilk kez bana doladıktan sonra ona karşı koymadım bile. Ne anlamı vardı ki zaten? Julian bir şey yapmaya karar verirse, yapacaktır. Ayrıca, onu gözetlemem gerekiyordu, bu yüzden yakın olmak çok mantıklıydı.

Ya da onun kucaklamasına teslim olurken kendime böyle söyledim.

Sert göğsünü sırtıma yasladığını, damarlı kollarını belime doladığını ve bacaklarını bacaklarıma doladığını hatırlamak bile kalçalarımın zonklamasına neden oluyor.

Garip bir nedenden ötürü, ona yakın olmak, vücut ısısının benimkini bastırdığı noktaya kadar, bir güvenlik hissi uyandırdı. Ki bu aptalca. Güvende hissetmek için kimseye ihtiyacım yok.

Julian bana bunu sorgulatıyor. Kanıksadığım pek çok şeyi sorgulamama neden oluyor.

Geçen gece onu o insanlık dışı durumda görmüş olmam da yardımcı olmuyor.

Ölü, cam gibi bakışlar beni rahatsız ediyor. Ölümcül. Acımasız. Soğuk. Kuşkusuz, Julian bu özelliklerin bir kısmına sahip, ama hepsi bu değil. Gerçek Julian bana odaklanır ve kim olduğumu bilir. Kelepçeli adam benim tanıdığım Julian'dan başka bir şeydi.

Onu normale dönmüş görünce içime dolan rahatlama beni şaşırttı. Umursamamam gerekiyordu. Julian sadece Zoe'yi bulmak için bir araç. Başka bir şey değil.

Kesinlikle *hiçbir şey*.

Bu kararlılıkla yataktan fırladım. İki gün önce Scar'la birlikte kaldığım odadaki giysilerim kapının yanında belirdi. Tipik Julian.

Telefonum titriyor. Bir mesaj.

Scar - *Geri döndüm, Ellie! Buraya gel.*

Son üç gündür Le Salon'da değildi. Bana tatile ihtiyacı olduğuna dair bir mesaj gönderdi. Omega Ghost'un bahsettiği şeyi sormak için koltuğumun ucunda dönmesini bekliyordum.

Duş alıp kot pantolon ve kaşkorse giydikten sonra depodan çıkıyorum.

Kapalı gökyüzü görüş alanıma kadar uzanıyor. Dışarı adımımı atar atmaz homurtular dikkatimi çekiyor. Buradan Le Salon'a olan mesafe, neredeyse ayrı bir mülk olacak kadar uzun. Yani bu homurtular Le Salon'dan geliyor olamaz.

Sesi takip ediyorum ve bu beni deponun arka bahçesine götürüyor. Ya da daha çok uzun otların olduğu bir arazi parçasına.

Uzakta uzanan çam ağaçları Le Salon'u meraklı gözlerden kamufle ediyor. Ana sisteme bağlı gizli alarm tuzakları vardır. Buradan

Dışarıdan bakıldığında dağınık bir yer gibi görünse de son derece güvenlikli.

Kontrol odasının etrafında dolanırken öğrendiğim şey buydu.

Deponun köşesinde donup kalıyorum. Homurtuların sebebi Julian ve Shadow'un şiddetli bir boks maçına tutuşması. Duvarın köşesine tutunup arkasına saklanıyorum. Sadece kafam dışarı çıkıyor.

Julian bu yüzden mi bu kadar erken uyanıyor?

İkisi de şort giyiyor. Üst vücutları tamamen sergileniyor. Görüş alanımdaki tek kişi Julian. Sonunda dövmelerinin tamamını seçebildiğimde gözlerim açılıyor.

Julian'ın sırtında büyük bir savaşçının eskiz tarzı dövmesi var. Zırh giymiş ama tanıdığım bir döneme ait değil. Muhtemelen bir samuray? Metal bir miğfer yüz hatlarını kaplıyor ve gözleri kara delikler halinde. Savaşçının kolları Julian'ın pazularının üzerinde kayıyor ve eldivenli eli kollarını sıkıyor. Karmaşık dallar taslaktan fırlıyor ve Julian'ın yanları, omuzları, köprücük kemiği ve bilekleri etrafında dönüyor. Detaylar o kadar canlı ve hareketli ki, sanki savaşçı dışarı fırlayıp hayatları toplayabilirmiş gibi.

Julian'ın güzelliği karşısında ağzım sulandı. Acaba savaşçının bir anlamı var mı? Julian ve Shadow'un dövmeleri çok gerçek ve çarpıcı. Belki de aynı sanatçı tarafından yapılmışlardır. Açgözlülükle daha fazlasını gözlemekten kendimi alamıyorum.

Julian hantal ya da zayıf değil. İkisinin arasında bir yerde. Çevik ve vuruşları kadar keskin. Tüm gövdesi terle kaplanmış.

Çapkın yüzünün kenarından süzülen ter damlacıklarını takip ederken yutkunuyorum. Boynundaki zonklayan damarlardan aşağı, belirgin göğsüne ve kesik karnına doğru yollarına devam ediyorlar. Şortu kalçalarından aşağı sarkıyor, mükemmel bir V ile alay ediyor.

Kendimi maça odaklanmaya zorluyorum.

Julian ve Shadow eldiven kullanmıyor. Onun yerine yumrukları sargılı. Bu çok tehlikeli. Özellikle de birbirlerine hızlı kroşe ve tekmeler savurdukları için. Vuruş güçleri çok acımasız. Beni bir ağaca çarptıracaklarına eminim.

Shadow, Julian'ın çenesine keskin bir aparkat fırlatıyor. Julian eğilir ve darbe köprücük kemiğine gelir. Julian geriye doğru s e n d e l i y o r ve Gölge'nin yüzüne doğru bir tekmeyle geri dönüyor. Gölge'nin engellemesine rağmen Julian onu ağzından yakalıyor. Shadow'un alt dudağından kan fışkırır ve boynundan aşağı damlar.

Bu boks, Tayland boksu ya da çıplak muştalı sokak dövüşü bile değil. Düpedüz acımasız ve can yakmaya yönelik. Neden birbirlerine bunu yapsınlar ki?

İfadelerine daha iyi bakabilmek için birkaç deneme adımı atıyorum. Yeterince yaklaştığımda, soğukluk uzuvlarımı donduruyor.

Gözleri cam gibi, ölü ve insanlık dışı arasında gidip geliyor. Geçen gece Julian ve Mist'in yüzlerinde gördüğüm ifadeye rahatsız edici derecede benziyor. Yakından bakınca dövmelerinin sayısız yara iziyle dolu olduğu görülüyor. Sargılı eklemleri kanıyor ama hiç aldırış etmiyorlar. Sanki hiç acı hissetmiyorlar ve hiç kan görmüyorlar.

Ne tür gangsterler bunlar? Bakışlarım Julian'a kayıyor. Julian nasıl biri? Kendinden geçmesine ne sebep oluyor?

Keskin kara gözler bana doğru

bakıyor. Julian'ın.

Düşünmüyorum. Le Salon'a geri koşuyorum. Onunla bu halde yüzleşmek istemiyorum. Bu hali içime derin bir korku salıyor.

Nedenini öğrenmenin tek bir yolu var.

Scar'ı odada Oasis'le dans ederken buldum - yine. İnsanlar Oasis'le dans eder mi bilmiyorum ama Scar ediyor.

Bugün üzerinde 'Yasak Fantezi' yazılı bir tişört giyiyor. Her ne demekse.

İçeri girdiğimde beni kucaklıyor, sonra makyajımı yapmak için aynanın karşısına oturtuyor. Bazen beni oyuncak bebeği gibi mi görüyor diye merak ediyorum.

Fondöten sürerken ve 'doğal makyaj' dediği şeyi yaparken sessiz kalıyorum. Eğer bu makyajsa, neden doğal deniyor?

Aklım Julian'a ve onun değişmesine neden olan şeye kayıyor. Son birkaç gecedir çok sıcaktı ve söylemeye cesaret edebilir miyim, çok... gerçekti. Bu sabah gözlerindeki bakış hiç de sıcak değildi.

Nedenini bilmem gerek.

Çünkü onu kullanıyorum ve kimi kullandığım hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım var.

Hepsi bu kadar.

Yara izi şimdi saçıma geçti, bu yüzden konuşma şansım oldu.

"Hayalet sana Omega'yı sormamı söyledi," diyorum lafı dolandırmadan.

Şaşırmasını ya da beni soru yağmuruna tutmasını bekliyordum ama saçımı düzeltirken sadece sırıttı. "Şimdi mi?"

Yüzümü ona dönmeye çalışıyorum ama omzuma vurup beni yerimde tutuyor. İçimi çekiyorum ve aynadan ona bakıyorum. "Ghost'u nereden tanıyorsun?"

"Beni o getirdi."

"Neden?"

Birkaç saniyeliğine nostaljik görünüyor, hareketleri saçlarımda mekanikleşiyor. "Çünkü yaşadığımı hissetmek için buraya ihtiyacım var."

"Kendini rastgele erkeklere sunarak yaşadığını mı hissetmek istiyorsun?" Neredeyse ağzıma bir tokat atacaktım. "Özür dilerim. Yargılayıcı olmak istememiştim."

Aynadan bana gülümsüyor. Saçlarımı avuçluyor ama hiçbir şey yapmıyor. "Bazılarımızın yaşadığını hissetmek için çılgınca şeyler yapması gerekir. Belki bir gün anlarsın."

Yapmayacağım. Ama baskı yapmıyorum. Scarlett her zaman tuhaf olmuştur, ama buna zorlanmadığı sürece, bu konuda söyleyecek bir şeyim yok.

Ben de elimdeki önemli konuya odaklanıyorum. "Omega'nın nesi var?"

"Ben yokken etrafı gözetliyor olmalısın." Aynada gözlerini bana dikiyor ama bu her şeyden çok bir eğlence.

"Bunun bir önemi var mı?" diye sordum. Sessiz kaldığında ona cesaretlendirici -ya da sabırsız gibi görünen- bir bakış atıyorum. "Ne olmuş yani?"

"Kendi iyiliğin için fazla meraklısın, Ellie. Bu konuyu kapat. Ne kadar az bilirsen o kadar iyi."

"Neden? Omega nedir?"

Saçlarımı tarıyor. "Bu bir uyuşturucu."

"Sokaklardakiler gibi mi?" Daha önce hiç kimsenin yüz ifadesinin Mist ve Julian'ınki kadar soğuk olduğunu görmemiştim. Ve sokaklarda yaşarken pek çok uyuşturucu bağımlısı ve haydut gördüm.

Scarlett gülüyor. "Oh, hayır. Bu sokakta satılan bir şey değil. Özel ve sadece belirli insanlar için yapılmış. Diğer şeylerin yanı sıra aşırı odaklanmış, soğuk ve neredeyse hiç acı hissetmez hale geliyorlar."

Gölge, Sis ve Julian gibi. Kanları akarken bile hiçbir acı belirtisi göstermemeleri mantıklı.

"Ama..." Scarlett sözünü kesiyor, ifadesi kayboluyor ve parmakları saçlarımda duraklıyor.

"Ama?" Israr ediyorum.

"Kişiye bağlı olarak birden fazla yan etkisi vardır. Bazıları etkileri geçtikten sonra retrograd amneziden muzdarip oluyor, bu yüzden ilaçları kullanırken yaptıklarına dair hiçbir şey hatırlamıyorlar. Diğerleri öfkeden deliye dönüyor ve hatta bazıları ölüyor."

"Ölmek mi?" Kalp atışlarım hızlandı ve bacaklarım zıplamaya başladı. Zoe bu ilacı kullanıyor olabilir miydi? Onu kobay olarak mı kullandılar? Belki de bu yüzden ortadan kayboldu.

Tanımlayamadığım bir yanım da Julian için endişeleniyor.
O da ölecek mi?

"Başlangıçta hayatta kalanlar değil," diyor Scar. Garip
bir rahatlama kaslarımı gevşetiyor.
Bekle.

"Bütün bunları nereden biliyorsun Scar?" Aynanın içinden onun bakışlarıyla karşılaşıyorum. Belli ki gizli tutulan bir şey hakkında çok bilgili. Sorularıma cevap vermesi hoşuma gitse de, bir şeyler yolunda gitmiyor.

"Doğru bağlantıları kurarak, Ellie." Saçlarımı düzeltiyor ve sırtımın alt kısmına düşüyor. Her zamanki gibi sadece birkaç rimel, göz kalemi ve pembe ruj dokunuşuyla beni güzelleştirdi. "Eğer yeterince zekiysen, bu bağlantıları sen de kurabilirsin."

"Eskort olarak mı?" Düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor.

Gülüyor. "Julian buna izin vermez. Sen onunsun, unuttun mu?"

"Ben *onun* değilim." Yanaklarım kızardı. Kızgınlıktan mı yoksa utançtan mı bilmiyorum. İkisi arasında ince bir çizgi var.

Eğlenerek omzumu sıvazlıyor. "İkinci Dünya Savaşı sırasında Noel'de Leningrad kuşatmasında dört bin kişinin açlıktan öldüğünü biliyor muydun?"

"Hayır. Bilgi için teşekkürler." Neden böyle acımasız tarih gerçekleriyle ilgilendiğini gerçekten merak ediyorum.

"Benim için zevk!" Scar yatağına uzanır ve Oasis müziği açar. Bu da artık açılmayacağı anlamına geliyor. Eğer soru sormaya çalışırsam, bir saat boyunca vokalist hakkında konuşacak.

Onu rahat bıraktım ve bara yöneldim. Küçük bir sayımdan sonra temizlik görevlilerinden birine konyak deposunu soruyorum. Kyle gün içinde içmeyi seviyor, nedenini bilmiyorum ama bu kontrol odasını tekrar denemek için mükemmel bir fırsat.

Scar'ın bana anlattıklarını düşünürsek, Zoe bu Omega ilacını almış olabilir. Belki de hayatta kaldı ve Ghost'un yaptığı gibi onu bir yere kelepçelemek zorunda kaldılar.

Mist ve Julian.

Muhtemelen fazla abartıyorum ama güvenlik kayıtlarını almam lazım. Liam polisin Le Salon'u aramak için emir veremeyeceğini, hatta kanıt olmadığı için kameraları bile göremeyeceğini söyledi.

Zoe'nin kaybolduğu günün görüntülerini ele geçirebilirsem, işe yarar bir şeyler bulacağıma eminim. Kyle genellikle kontrol odasında yalnız kaldığı için gündüz vakti bu tür görevler için en iyisidir.

Bir bardak konyak doldurduktan sonra yukarı çıkıyorum. Düşüncelerim Zoe'ye ilacı kimin aldırdığı konusunda gidip geliyor - eğer durum buysa.

Sis listenin başında. O kızıl saçlı cadıyı hiç sevmedim. İlk günden beri hep soğuk, işbirlikçi bir kaltak gibi göründü. Bununla birlikte, kızlarla nasıl ilgilendiğini ve hatta herhangi bir müşteri çizgiyi aştığında korumalarını gönderdiğini fark ettim. Ama bunu sadece işini korumak için yapıyor olabilir.

Shadow kaygısız görünüyor ama çözmesi en zor olan o. Geçen günkü konuşmamızdan sonra bana şüpheli bakışlar atmaya başladı. Julian'ınki gibi yoğun değiller. Shadow beni tanıdığını düşünüyor ve bu sinir bozucu.

Hayalet... garip. Tam olarak anlayamıyorum ama Hayalet'in nasıl biri olduğunu hayal ettiğimden çok farklı görünüyor. Bir şey planlamadığı sürece bana Omega'dan bahsetmesi mantıklı gelmiyor. Hâlâ en şüpheli kişi o çünkü Zoe kaybolmadan hemen önce Liam'a onun adından bahsetmişti.

İsmine sadık kaldı ve iz bırakmadan ortadan kayboldu. Mist'in ofisinin yakınlarında onu yakalamayı umarak gözetlemeye çalıştım ama Mist'in telefonuna bakması dışında ondan hiçbir iz yok.

Sanki Ghost'u sadece o istediği zaman görebiliyorum, başka türlü değil.

Kontrol odasının kapısını çaldım. Kyle beni göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle karşıladı,

gözleri yaramazlıkla parlıyordu. Onu şüpheliler listemin sonuna koydum bile. Gangsterlerin dünyasında yakalanmış şık bir tipe benziyor. Bazen, başka seçeneği var mıydı yoksa sadece Julian'ı mı takip ediyordu diye merak ediyorum.

Ve sonra, Julian'ın neden bu dünyada olduğunu merak ederek sonsuz bir döngüye giriyorum. Neden uyuşturucu alıyor ki?

Julian hakkında merak etmemem gereken bir sürü şey merak ediyorum. O sadece Zoe'yi bulmak için bir basamak.

Kesinlikle.

Kesinlikle.

"Seni görmek her zaman büyük bir zevk, aşkım." Kyle kapıyı sonuna kadar açtı. "İçeri gel."

İçeri girdim ve tepsiyi kanepenin önündeki küçük masaya yerleştirdim. Beklendiği gibi Kyle yalnızdı. Duvarlar koridorların ve kulüp alanının çeşitli ekranlarıyla dolu. Farklı açılardan, hatta barın arkasından. Tanrıya şükür orada tuhaf bir şey yapmıyordum.

Ekranların önündeki sandalyeler boştur. Kyle kot ceketini çıkarmış, kot pantolon ve gri bir tişörtle kanepede oturuyor. Konyağın tadını çıkarırken tatmin olmuş sesler çıkarıyor.

Şaşkın bir ifade takınıyorum. "Vay be. Bütün bunlara göz kulak mı oluyorsun?"

"Artık bir şey yok, aşkım. Baş ağrısı gece olur." Göz kırpıyor ve yanındaki yeri okşuyor. "Bir içki için bana katıl."

"Sadece bir bardak getirdim." Gözlerimle odada dolaşırken ihtiyatlı olmaya çalışarak oyalanıyorum. Kyle ilk kez beni dışarı sürüklemiyor. Belki de bana güvenmeye başlamıştır. Yan tarafta metal bir dolap var, üzerinde 'Arşiv' yazıyor.

Bingo.

Açabileceğimden emin olduğum geleneksel bir kilit var. Bu kadar kolay olabilir mi? En zor kısmı bir açıklık bulmak olurdu. Kontrol odasının boş olması imkansız. Eğer Kyle burada değilse, adamlarından biri ya da ikisi bu görevi üstlenir. Onlara alkolle rüşvet vermeyi denedim ama sadece beni kovdular.

Julian yüzünden olduğunu biliyorum. Onun koruması altında olan birine bakmaya ya da dokunmaya cesaret edemiyorlar. Görevimi on kat daha zorlaştırıyor.

Bir el benimkini çekiyor. İrkildim ve yumruk atmamak için yumruğumu sıktım. Geri çekiliyorum ve kendimi Kyle'ın kucağında, ona dönük otururken buluyorum. Kollarından biri belimi sararken diğeri aramızdaki konyak bardağını tutuyor. Sırıtırken gözleri parlıyor. "Paylaşabiliriz, aşkım."

Yutkunuyorum. Eğer onu itersem, bir daha buraya gelmeme izin vermeyebilir. Ellerimi omuzlarına koyuyorum ve gülümsüyorum. "Elbette."

Dudaklarıma bakıyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor. Odaklanmaya, omurgamdan yukarı tırmanan huzursuzluğu durdurmaya çalışıyorum ama yapamıyorum.

Bu sadece bir öpücük, Elle. Daha önce de öpüştün. Hiçbir şey olmayacak.

Yine de Kyle belimdeki sarılışını sıkılaştırırken tek düşünebildiğim önceki gecelerde beni sımsıkı tutan o güçlü kollar oluyor. Ben

Kyle'ın dudaklarını görmek. Tek hayal edebildiğim Julian'ın sıcak nefesinin boynumu gıdıklaması ve sıcaklığının beni uyutması.

Kyle'ı öpmek istemiyorum. Aklımda tamamen farklı bir adam varken olmaz.

Kapı açıldığında onu itmek üzereydim. Julian içeri adım atıyor, öfkeli bir kaş çatma yüzünü geriyor. Geniş adımlarla bize yaklaşıyor. Beyaz gömleğinin altındaki kasları esniyor.

Ağzım kuruyor ve yutkunuyorum, gözlerindeki yoğunluğa bakamıyorum. O kadar çiğ ve fiziksel ki, vücuduma aptalca şeyler yapıyor.

Julian elimi büyük eliyle kavrıyor ve beni ayağa kaldırıyor.

Tepkisini anladığımda midem sıkışıyor. Sanki Julian'ın öfkesi ellerini büyütmüş ve tüm bedenimde dolaşıyor. Beni öpüyor ve anlamsızca tahrip ediyor. Bacaklarımın arasındaki boşluk karıncalanıyor ve sıcaklık beni boğuyor.

Kesinlikle bende bir sorun var çünkü onun tepkisini sevdiğimi düşünüyorum.

Hayır. Eminim öyledir.

On İkinci Bölüm

Julian'ın yüzündeki derin karanlık beni yerimde sabit tutuyor. Sadece yan profilinden bile esrarengiz bir şeyler sızıyor. Tamamen ilkel ve erkek. Çenesinin keskin hatlarını ve Kyle'a dik dik bakışını incelemekten ağzım kurudu.

Eğer bakışlar öldürebilseydi, Kyle şu anda parçalara ayrılmış olurdu. Yine de hiç etkilenmedi. Aksine, yüzünü memnun bir parıltı kaplıyor ve bir sırıtışla tamamlanıyor.

"Sana ellerini ondan uzak tutmanı söylemiştim," diye homurdanıyor Julian, sesi sert ve kıyamet kopmanın eşiğinde.

Her zaman sakin ve soğukkanlıdır, herhangi bir şeyin onu korkutabileceğinden şüpheliydim. Robotik halinde bile heyecanlanmamıştı. Sanki şu anda tamamen farklı bir insana tanıklık ediyor gibiyim.

Benim yüzümden.

Bu değişim tamamen *benim yüzümden*.

Bunun bir anlamı olmamalı ama kalbim kaburgalarıma çarpıyor.

Kyle, Julian'ın bakışlarını rahat bir gülümsemeyle karşılıyor. "Sana söyledim, eğer -"

"O benim," diyor Julian. Sonra duraksıyor. Birbirimize bakıyoruz. Onun gözlerindeki genişleme benimkilerle eşleşiyor. Sanki az önce söylediklerine o da inanmıyor, tıpkı benim doğru duyduğumdan emin olmadığım gibi.

Ellerini havaya kaldırırken Kyle'ın sırıtışı sonuna kadar genişliyor. "Harika."

Julian onu görmezden geliyor ve beni arkasından sürükleyerek Le Salon'un ana binasının dışına, kesilmiş çim alanın yanından geçip depoya götürüyor. Hâlâ o kadar şaşkınım ki hiçbir tepki göstermiyorum. Belki de Julian'ın elinin ne kadar sıcak ve rahatlatıcı olduğu ya da nabzımın neredeyse boğazımdan fırlayacakmış gibi atmasıyla ilgilidir.

Bir de baktık ki Julian'ın odasındayız. Perdeler gece vakti gibi kapalı. Tek ışık komodinin üzerindeki lambadan geliyor.

Julian kapıyı arkamızdan çarpıyor ve beni serbest bırakıyor. Gözlerini bana diktiğinde altın yüzük neredeyse yok olmuştu. "Ne halt ediyordun, Elle?"

Küfrediyor ve adımı kullanıyor, bu da kızgın olduğu anlamına geliyor. Artık dokunuşu tepkimi uyuşturmadığı ya da savunmamı bozmadığı için kendi öfkem yeniden ortaya çıkıyor.

Göğsümü öne doğru şişiriyorum. "Ne yapıyordun lan sen? Sen kim oluyorsun da bana el kaldırıp seninim diyorsun?"

"Elle..." diye uyarıyor.

"Ne var? Ne oldu, Julian? Ben bir nesne değilim."

"Seni hiç öyle düşünmemiştim!" Gergin bir elini saçlarının arasından geçiriyor. Hâlâ heyecanlı olan gözleri vücudumda geziniyor ve tenim ateşe verilmiş gibi ısınıyor.

Ne. Ne. Cehennem mi?

"Ama Kyle gibi bir oyuncuya bulaşacak tipte biri olduğunu da hiç düşünmemiştim." Arkasını döndü ve beni tamamen sildi. "Belki de seni yanlış anladım."

Gözlerimden yaşlar akıyor ve bu yüzden kendimden nefret ediyorum. Zayıflıktan nefret ediyorum. Kırılganlıktan. Julian gibi birinin beni nasıl okuduğunu neden umursayayım ki? O sadece Zoe'yi bulmak için bir basamak.

Kendime bunu ne kadar çok söylersem, o kadar az doğru geliyor.

Beni asla aşağı çekmeyeceğine yemin ettiğim tüm bu aptalca duyguları hissettiriyor. O, ne kadar istesem de bir türlü ulaşamadığım o açıklanamaz kaşıntı.

Bu yüzden en mantıklı şeyi yapmak yerine -onu görmezden gelip Scar'a geri dönmek- önüne geçip parmağımla göğsünü işaret ediyorum. "Zaten Mist'e sahipken Kyle hakkında konuşmaya nasıl cüret edersin? Benimkine mi? Bana bir rahat ver. Ben ne olacağım? Bir metres mi? Garnitür mü? Haftanın lezzeti mi?"

Kaşları çatıldı. "Mist ve ben bir ilişki içinde değiliz."

Öfkelendim. "Ofisinde geçirdiği onca saatle beni kandırabilirdi. Hatta onun sunduğu her şeyi içiyorsun."

Gözlerinin altın halkasında eğlenen bir parıltı parlıyor. Dudakları hafifçe seğiriyor ve ben bunu onun gülümseme versiyonu olarak sınıflandırmaya başlıyorum. "Kıskandın mı Ateşböceği?"

"Tabii ki hayır!" Bağırıyorum ve sonra sesimin ne kadar savunmacı çıktığını fark ederek elimi ağzıma götürüyorum.

Kıskandım.

Mist de kaşıntının bir parçası. Onun yüzünü her gördüğümde, sadece Zoe'nin ortadan kaybolmasının arkasında onun olabileceğini düşünmüyorum, aynı zamanda onu tüm bu zaman boyunca Julian'la görmekten nasıl *nefret* ettiğimi de düşünüyorum.

Ben kıskançlık yapmam. Hiçbir şeye herkesin geri çekilmesini gerektirecek kadar göz dikmedim. Ama ne zaman o kızıl saçlı cadının yanında olsam, tek yapmak istediğim onu o mükemmel saçlarından tutup aşağı çekmek oluyor.

Bu adam yüzünden bana neler oluyor?

"Sen öyle diyorsan." Julian'ın gözleri hâlâ parlıyor. Az önceki tüm öfkesi gitmiş. Sinirlerimi bozmaktan daha çok zevk alıyor gibi görünüyor.

Sinir bozucu piç.

Sinirli bir hırıltı çıkarıyorum ve kapıya doğru yöneliyorum.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye soruyor kırpılmış bir ses tonuyla. "Le Salon'a dönüyorum."

"Hayır, değilsin." Julian bileğimi kavrıyor ve beni geri çekiyor. Kendimi göğsüne yaslanmış ve o yoğun gözlere bakarken buluyorum.

"Çalışmak zorundayım." Kıpırdanmaya çalışıyorum ama tutuşu acımasız. Ya da ben elimden geleni yapmıyorum.

"İş gece başlıyor," diye düşünüyor.

"Ama-"

Elimi boynuna atıp beni kollarında taşıdığında irkiliyorum. Ona karşı küçüğüm ama garip bir nedenden dolayı kendimi tehdit altında hissetmiyorum. Karıncalanmalar omurgamdan aşağı akıyor.

Beni o terk edilmiş bardan çıkardığında hissettiklerimi hayal meyal hatırlıyorum.

Güvenlik. Rahatlama.

O piç Johnny'nin söylediği bazı rahatsız edici sözler vardı, ama hayatım boyunca onları hatırlayamam. Tek hatırladığım bu yumuşama hissi. Bırakma hissi.

Bu beni çok korkutuyor.

Yine de Julian beni yatağın kenarına yerleştirirken ayak parmaklarım kıvrılıyor. Doğruldu, ceketini çıkardı ve sandalyeye fırlattı. Güçlü parmakları gömleğinin kollarını kıvırıyor.

Gömleğinin kaslı vücudunu nasıl ortaya çıkardığına bakamıyorum. Varlığı tüm odayı dolduruyor ve nefesimi kesiyor. Kollarını sıvadıkça o güçlü, damarlı kollarında daha karmaşık dövmeler beliriyor.

Sıcaklık beni istila ediyor ve beklenti uzuvlarımdan fırlıyor. Heyecan göğsümde kabarcıklar oluşturuyor ve ağzım kuruyor. Bacaklarım bile zıplamaya başlıyor. Onları hareketsiz kalmaya zorluyorum.

Julian'ın sandalyeden yatağa doğru yaptığı kısa yolculuk sonsuzmuş gibi geliyor. Sonunda yan yattığında, ateşleme noktasındayım.

O bana uzanırken yutkunuyorum. Gözlerimi kapatmak üzereydim ve -

Julian'ın eli arkama uzanıyor ve lambayı kapatıyor. Sonra arkasına yaslanıp gözlerini kapatıyor ve ön kolunu yastık olarak kullanıyor.

Sanki buz gibi bir suyla ıslanmışım gibi içime bir soğukluk sızıyor.

Piç kurusu.

Kendimden nefret ederek alt dudağımı ısırıyorum. Neden bana dokunmasını isteyeyim ki zaten?

Keşke kendimi yumruklayabilseydim.

Ayağa kalkmaya başlıyorum ama arkamdan güçlü bir kol belimi sarıyor. Julian'ın sert göğsü sırtıma yapışıyor ve sıcak nefesi saçlarımı okşuyor.

Bu his göz kapaklarımın kapanmasına neden oluyor. Elimde değil. *Yapamıyorum işte.* Önceki gecelerde olduğu gibi, onun sıcaklığı beni her sardığında uykuya dalmak istiyorum.

"Gergin olmayı bırakır mısın?" diye soruyor, derin sesi kulağımda alçak bir gümbürtüye dönüşüyor.

"Ben bunu yapmam," diye itiraf ediyorum. Onun için mi kendim için mi emin değilim. "Neyi yapmıyorsun?"

"Bu." Elimi havaya kaldırıyorum. "Sen. Tüm bu samimiyet olayı."

"Neden olmasın?" Sesi beni gerçekten merak ediyormuş gibi geliyor.

Belki de ona bu yüzden söylüyorum. "Çünkü ben sokaklarda doğdum. Orada ölmek ya da öldürmek var. Samimiyet zayıflık demektir."

"Katılıyorum."

Gözlerim açılıyor ve çenem neredeyse yere düşüyor. "Sen... sen biliyor musun?" Saçıma doğru başını sallıyor.

"O zaman neden uyumam için bana sarılıyorsun?"

Bir anlık sessizlik oldu. Nefesimi tutup cevabı bekliyorum. "Bilmiyorum." Tekrar duraklıyor. "Henüz."

Kafası karışan tek kişinin ben olmadığımı bilmek güzel.

Cesur bir hareketle arkamı dönüp onunla yüzleşiyorum. Kolu ortamdan kalkmıyor ve şimdi sırtımı sarıyor. Yüzüm onunkinden sadece birkaç santim uzakta. Hafif bir sapmayla o dudakları öpebilirim.

Lanet olsun sana, Elle.

Onun yerine Julian'ın gözlerine bakıyorum, ki gözlerindeki vahşeti düşününce bu daha iyi bir alternatif değil.

Boğazımı temizliyorum. "Neden Kyle'a senin olduğumu söyledin?"

"Çok fazla soru var Ateşböceği." Sesi gürültüye dönüşüyor. Bacaklarımın arasında bir karıncalanma hissediyorum.

"Bu hiç adil değil," diye mırıldanıyorum. "Neden sen benim hakkımda her şeyi biliyorsun da ben senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum?"

"Ne bilmek istiyorsun?" Yüz ifadesi son derece ciddi.

Dudaklarım ayrılıyor. Açılacağını hiç düşünmemiştim. En azından isteyerek.

Bugün beni o kadar çok şaşırttı ki. Bu bana kamçı etkisi yapmaya başladı.

Ağzımı sayısız soru dolduruyor ama ben en önemlisini soruyorum. "Bu dünyaya nasıl geldin?"

Belimi biraz daha sıkıca kavrıyor. "Kendi seçimim değildi."

"Herkesin bir seçimi vardır."

"Bazen bu seçme özgürlüğü elimizden alınır, Ateşböceği."

Bunun sebebi ilaç mı? Kalbim onun için acıyor. Ama kendini kelepçeliyorsa, bu onun da bundan hoşlanmadığı anlamına gelmeli, değil mi?

"Ailen nasıl?" diye sordum.

"Benim yok." Eli belimden düşüyor. Kendime lanet ediyorum. Belki de bu çok fazlaydı.

Paylaşım zamanının bittiğini varsayıyorum ama Julian uzak bir sesle, "Bir annem vardı. Yüzünü hatırlamıyorum. O sadece bir anneydi. Ben annemi kaybettiğimde

Belki dokuz yaşındaydım, beni lunaparka götürdü, bir banka oturttu ve 'Burada kal Julian. Annen hemen geri gelecek' dedi. Hiç gelmedi."

Kalbimdeki sızı acıya dönüşüyor. Ona sarılma dürtüsü beni ele geçiriyor. Ellerimi kendime saklıyorum. Julian'ın merhamet istemeyeceğinden eminim. Annesinin onu bir lunaparkta terk ettiğine inanamıyorum. Benim annem de pek iyi biri değildi ama bana destek oldu. Uçurtma gibi uçmadığı zamanlarda bana sevildiğimi ve değer verildiğimi hissettirirdi.

Bu yüzden acımak yerine, ben de kendimden bir parçayı paylaşıyorum. İlk kez Zoe ve Liam dışında birinin bunu duymasına izin veriyorum: "Ben de çocukken annemi kaybettim. Altı yaşındaydım ve sınıf birincisi olduğum için mutlu bir şekilde okuldan döndüm. Kafasının iyi olduğunu biliyordum çünkü kafası iyi olmadığı zamanlarda da beni okuldan alırdı. Hatta diğer velilere benim en zeki çocuk olduğumu anlatırdı. Genelevde değildi, bu yüzden saatlerce onu aradım."

Anılar tekrar içime doluyor ve dudaklarım titriyor. "Onu arka girişte, bir çöp kutusunun yanında buldum. Çok karanlıktı, uyuduğunu sandım. Kafası güzelken genelde her yerde sızıp kalırdı. Ama bu sefer... uyumuyordu..."

Gözlerimde yaşlar oluşuyor ve dökülmekle tehdit ediyor.

Sadece zayıf sürtükler ağlar, Emmanuelle.

Gözyaşlarımı yutuyorum. Annemin sözleri beni her zaman güçlü tutmayı başardı.

Julian yumuşamış bir ifadeyle bana bakıyor ama neyse ki ellerini kendine saklıyor. Eğer bana dokunursa, kendimi tutamayabilirim.

Ortamı yumuşatmaya çalışarak gülümsedim. "Bu arada, annem çok güzel ve ünlüydü. Genelevin önünde onun için sıra bekleyen erkekler vardı. Bu yüzden babamın kim olduğunu bile bilmiyorum." Acı bir kahkaha attım. "Annemin de bildiğinden şüpheliyim. Ona ne zaman sorsam, babamın sokaklarda olduğunu söylerdi. Zalim, acımasız bir babaydı ve ondan kurtulmak için güçlü olmam gerekiyordu. Ben de öyle oldum."

"O zaman burada ne işin var Ateşböceği?" Ses tonu suçlayıcı değil, sadece meraklı. "Ne için savaşıyorsun?"

Tanrım, keşke ona Zoe'den bahsedebilseydim ama Mist'le -ve muhtemelen Ghost'la- olan bağlarını bildiğim için beni incitebilir ya da kovabilir. Açıklanamaz bir şekilde Julian'a çekiliyor olabilirim ama yaydığı tehlikeyi ya da o robotik bakışını bir kez bile görmezden gelmedim.

Bu yüzden güvenli oynamaya çalışıyorum. "Ailem için savaşıyorum. Borçlarım var, unuttun mu?"

Gözlerini hafifçe kısıyor. "Bir ailen var mı?"

"Bir arkadaş," diye fısıldadım. "Annemin ölümünden beri o benim ailem oldu."

Tanınmaz bir şeyin parıltısı yüzünün çizgilerini kaplıyor. Sanki yüz ifademden sözlerimin ardındaki anlama kadar her şeyi okuyor. "Nasıl oluyor da seni hiç ziyaret etmiyor?"

"Seyahat ediyor," diye mırıldanıyorum ve hemen ardından "Buraya yaklaşmasını istemiyorum," diye ekliyorum.

"Sen de buranın yakınında olmamalısın Ateşböceği." Sesinde ve yüzünde alışılmadık bir yumuşaklık var. Neredeyse eriyordum.

"Bana zarar verir misin?" Kendi sesim zar zor duyuluyor. "Eğer işleri berbat edersem, beni öldürür müsün?"

Gözleri kararıyor. "Çuvallamaya niyetli misin?"

Garip bir gülümseme sunuyorum. "Ya olursa diye

soruyorum." "İhaneti affetmem ama..."

"Ama?"

Gözlerindeki yoğunluk neredeyse beni yutuyor. "Sana güvenmek istiyorum, Ateşböceği."

"Ama yapamazsın."

"Çünkü bana izin vermiyorsun."

"Sadece korkuyorum." Kendi sözlerime şaşırdım. Çünkü şaşırdım. Ondan. Bu dünyada onun için büyüttüğüm köklerden. Sadece Zoe için gelmem gerekiyordu ama şimdi Julian da var ve artık bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

Çizgiler bulanıklaşıyor.

Konuyu değiştirmeye çalışıyorum. "Yani, eğer... bilirsiniz... kızların zarar göreceğine dair bir söylenti duydum."

"Biz kızlara zarar

vermeyiz." "Asla mı?"

"Asla." En ufak bir şüphe ya da tereddüt yok. Doğruyu söylüyor.

Tuttuğumu fark etmediğim uzun bir nefes beni terk etti. En azından Julian Zoe'ye zarar vermedi. Bu konuda neden açıklanamaz bir şekilde mutlu olduğumu bilmiyorum.

Bu aptal mutluluk yüzünden gözlerimi kapatıp göğsüne yaklaşıyorum.

"Korkmalısın, Ateşböceği." Julian'ın kolu çelik gibi bir kucaklamayla beni sarıyor. "Artık benim dünyamda olduğuna göre, gitmene asla izin vermeyeceğim."

Bu beni dehşete düşürmeli, tepelere doğru kaçmamı sağlamalı, ama küçük, aptal bir parçam *"O zaman yapma"* diye düşünüyor.

On Üçüncü Bölüm

Shadow bana yeni fabrikanın üretimi hakkında bilgi veriyor ama ben sadece yarım yamalak dinliyorum. Mist'in ofisine giden koridordaki duvar kağıdı bulanıklaşıyor.

Bu kez, Omega'nın yoksunluk semptomları yüzünden değil.

Hepsi yatağımda uyurken bıraktığım kadın yüzünden. O yatak eskiden ne zaman yorgunluk sinirime dokunsa bedenimi attığım bir yerdi. Omega'nın detoksifikasyonundan sonra yeniden toparlanmak için bir gereklilik.

Elle kollarımda uyumaya başladığından beri, o yatak benim en sevdiğim yer haline geldi.

Sadece iki hafta oldu ama uyumak için ona sarılmak doğal hale geldi. En doğal şey onu altıma alıp içine girmek olsa da, geri döndüğümde genellikle uyuyor ve yola çıktığımda derin uykuda oluyor. Bu yüzden ona sadece sarılıyorum.

Şimdilik.

İç çekip kollarıma yaslandığında, bu garip bir şekilde kafamdaki kaosu dindirmeye yetiyor.

Uykusunda o çatık yüz ifadesiyle mırıldandığında, tüm o acıyı dindirmek istiyorum. Onu güvende ve korunmuş hissettirmek istiyorum. Sokak hayatını ve çektiklerini unutmasını istiyorum.

Bazen gecenin bir yarısı uyanıyor, havaya yumruklar atıyor ve ışık olmadığında çıldırıyor. Bunun sebebinin annesini nasıl bulduğu olduğunu biliyorum. Kendi annem beni terk etmiş olsa da, onunla herhangi bir bağlantım olduğunu hatırlamıyorum. Elle hatırlıyor ve bu onu hâlâ rahatsız ediyor. Bu korkuları öpüp uzaklaştırmak istiyorum ama o her zaman kendisini zayıf gösterebilecek her şeyi saklıyor.

Gerçek benliğini benden saklaması beni delirtiyor ama buna tahammül ediyorum ve ona sarılıp tekrar uyuyorum.

Çünkü gerçek şu ki... bu korkular adına ne teklif edeceğim? Daha vahşi bir hayat. Sırtımızda Hades, kanımızda Omega ve suikastçılardan oluşan bir aile. Aklı başında kim bunun için imza atar ki?

Onun benim olduğunu iddia ederek düşüncesiz bir aptallık yaptım. Ama Kyle'ın -ya da başka herhangi bir erkeğin- ona ellerini sürdüğü düşüncesi bile damarlarımda ateşler yakıyor.

Bu kararı tekrar verir miydim?

Kesinlikle.

"Dostum!" Shadow parmaklarını yüzümün önünde şıklatıyor. "Nereye gittin sen?"

"Ben buradayım."

"Bir sürü saçmalık! Bu sabahki antrenman sırasında da dikkatin dağınıktı." Mist'in ofisinin önünde durur. Her zamanki mizah anlayışı yüzünden silinir. "Başkan Joe, Hades ve hatta lanet polis bile peşimizde. Şu an kafayı dağıtmanın zamanı değil."

Elimi yüzümde gezdiriyorum. O haklı. Bu sadece benimle ilgili değil, ailem olarak gördüğüm insanların hayatlarıyla da ilgili.

Hawk hâlâ işkence görüyor ve Celeste'in elinde işe yarar bir şey yok. "Ben iyi olacağım." Omzunu tuttum. Gerildi ve ben de hemen elimdeki el. Benim neyim var böyle? Dokunulmaktan nefret ettiğini biliyorum. "Benim hatam."

"Sadece kafanı memelerinden çıkar," diye homurdanıyor Shadow. "Doğru söz şudur: Kafanı kıçından çıkar."

"Aynı şey." Meraklı bakışları üzerimde geziniyor. "İyi olduğuna eminmisin?"

"Evet."

"Söz veriyor musun?"

İnledim. "Neden bugünlerde herkes benden söz istiyor?"

"Çünkü bugünlerde kendinde değilsin dostum. Güvendiğim tek şey senin sözün."

"Sende."

Tatmin olmuş görünerek Mist'in ofisinin kapısını açıyor ve içeri giriyoruz. Mist kanepede oturuyor, ilk kez telefonuna bakmıyor. Üzerinde uyku bornozu var. Kolları kısa, bileklerindeki -her zaman sakladığı- manşet izlerini gösteriyor. Saçları dağınık ve gözlerinin etrafında koyu halkalar var. Elinde yarısı dolu bir viski bardağı ve boş bir şişe duruyor. onun önünde.

Bütün gece içti mi?

Zamanla kendine gelir diye düşünmüştüm ama durumu kötüye gidiyor. Artık kulübe bile gelmiyor. Kıyafetlerini bile değiştirme zahmetine girmiyorsa, durum düşündüğümden de kötü.

"Hey, yaşlı cadı, buradasın." Shadow ağırlığını onunkinin karşısındaki kanepeye atıyor ve kolunu arkaya atıyor. "Bu kadar kırışıklığın arasında seni tanıyamadım."

İçkisinden bir yudum alıyor ve onu tanımıyor bile. Bu bir ilk.

"Hayalet." Sivri bakışları üzerime düşüyor. Sesinde hafif bir titreme var. Mist'in alkol toleransı yüksek, yani bu seviyeye ulaşmak için çok içmiş olmalı. "Başkan Joe üç gün içinde bir toplantı istedi. Ya onun dediklerini kabul eder ve yeni fabrikayı Hades'in haberi olmadan bir şekilde ona devredersiniz ya da dağıtımımıza başlarız."

"Sokakları uyuşturucuyla doldurmuyoruz ve bu son sözümüz." Shadow'un yanına oturdum. "Ama Başkan Joe'nun şartlarını kabul edeceğim. O zaman dağıtıma başlar başlamaz fabrikayı havaya uçuracağız ya da polise haber vereceğiz."

"Yan." Flame'in kızıl kafası Mist'in koltuğunun arkasından bakıyor, gözleri uykulu. "Fabrikayı *yakmama* izin vereceksin, Hayalet."

Omuz silkiyorum. "Nasıl isterseniz."

Tekrar kanepenin arkasında kaybolmadan önce soluk gözlerinde tatmin olmuş bir parıltıyla başını sallıyor.

Shadow işaret parmağıyla alt dudağını ovuşturuyor, kaşları konsantrasyonla çatılmış. "Eğer Hades fabrikayı Başkan Joe'ya devrettiğimizi öğrenirse, Hawk -"

"Kapa çeneni." Mist bardağını masaya çarpıyor ve damlacıklar elinin üzerine sıçrıyor. "Sakın o cümleyi bitireyim deme. Hades neden bilsin ki? Senin gibi lanet bir sıçan ona söylemediği sürece."

Gölge yavaşça duruyor, sanki saldıracakmış gibi omuzlarını geriye atıyor. Karanlık bir kasvet yüz hatlarını kaplarken Mist'e doğru ilerliyor ve sonra onun üzerinde beliriyor. "Ben pek çok şeyim ama fare bunlardan biri değil. Anlaşıldı mı?"

Kadehinden yavaşça yudumlar. Dökülen alkol damlacıkları kolundan aşağı akıyor. "Ben olsam o kadar emin olmazdım. Sen sadece kendini düşünüyorsun, bu yüzden kimse seni umursamıyor. Belki de bu yüzden bir çöp tenekesine atıldın."

"Mist," diye uyarıyorum, sesim kısık. Sarhoş ve sinirli ama bunu söylemeye hakkı yok.

Gölge'nin gözleri çelik grisine döner. Sırtı sert bir çizgiye oturur. Belli ki kendini dizginlemek için yumruklarını sıkıp açıyor.

Güzel.

Eğer birbirlerine girerlerse, ben bile onları durduramam.

"Dinle beni, seni lanet olası cadı," diye hırlıyor. "Seni öldüresiye yumruklamamamın tek nedeni, bir zamanlar Ghost'un hayatını kurtarmış olman ve onun da benimkini kurtarmış olması. Ama unuttuğumu sanma, tamam mı? Eğer bana Zoe'yi nereye sakladığını söylemezsen, o lanet boynunu kırarım."

"Deneyebilirsin." Sis en ufak bir şaşkınlık göstermiyor. Onun yerine içkisinden bir yudum alıyor. "Onu bulduğunda ne yapacaksın, ha? Onu cehennemine geri mi sürükleyeceksin? Onun senin gibi bir pislikle hiçbir şey yapmak istemediğini hiç düşündün mü?"

Gölge sanki karnına yumruk yemiş gibi geriye doğru sendeliyor. Sis'in sözleri benim de içimde yankılanıyor.

Cehennemde yaşıyoruz. Hep öyle oldu. Ama bu bize diğer insanları da bu cehenneme sürükleme hakkı vermez. Elle gibi masum, saf insanları. Sokaklarda sertleştiğini sanıyor ama yeraltı dünyasının çok daha pis ve tehlikeli olduğundan haberi yok. Her gece bana sarıldığında neye bulaştığının farkında bile değil.

Akılsız bir yanım onu burada boğmak istiyor, böylece asla gitmeyecek, ama bu yanım bir pislik.

Gölge uzun ve mizahsız bir kahkaha atar. "Daha iyi olduğunu mu sanıyorsun, yaşlı cadı? Ben pislik olabilirim ama sen de iğrençsin. Hawk bile bakmayı reddediyor

artık yüzüne bakmıyorum."

Sis elbisesinin altına uzanır ve bir bıçak çıkarır. Saldırdığı anda Gölge silahını çıkarır.

"Yeter." Aralarında durarak yüzlerindeki ölümcül ifadeleri engelliyorum.

Daml

a.

Daml

a.

Daml

a.

Kan damlacıkları beynime dağılıyor ve bir kez daha odadaki öldürme enerjisiyle büyüleniyorum. Şiddet uygulama ihtiyacı beni hipnotize ediyor.

Başımı sallıyorum. İki gün önce Omega almayı bıraktım ve kan damlacıklarının tamamen yok olacağını düşünmüştüm. Görünüşe göre durum öyle değilmiş. Bu iki çatışan düşmanlığa yardımcı olmuyor.

"Başkan Joe'nun toplantısına benimle birlikte kim katılacak?" Gerginliği dağıtmak amacıyla sordum.

Gölge hâlâ Sis'e bakarak, "Bakacağım," diyor.

"Ben de öyle." Sis hâlâ bıçağını ona

doğrultuyor. "Alev mi?" diye soruyorum.

"Bir şey yakma zamanı geldiğinde beni uyandır," diyor uykulu bir sesle. "Bu kadar gürültücü olmayı bırak."

İki arkadaşıma da ters ters baktım. "O zamana kadar birbirinizi öldürmek yok."

"Bana onun nerede olduğunu söyleyeceksin." Shadow, ofisten hışımla çıkmadan önce silahını Mist'e doğrultur.

Ona parmağını çeviriyor.

Tedavi edilemezler.

Shadow'un peşinden gidiyorum ve omzumun üzerinden Mist'e söylüyorum. "Buralarda bir şey olursa bana haber ver."

"Nereye gidiyorsun?" Sis sorar.

"Başkan Joe ile görüşene kadar fabrikayı bizzat ben denetleyeceğim. Bu aşamada sürprize ihtiyacım yok."

Elle'yi üç gece boyunca kucaklayıp uyutamamanın verdiği rahatsızlığı görmezden gelip kapıdan çıkıyorum.

Üç gece sonra, Başkan Joe ile görüşmeden hemen önce, kendimi odamın penceresinin karşısındaki ağaçtan kendi güvenli evimi izlerken buluyorum. Lanet bir maymun gibi.

Saat gece yarısını geçti, Elle yatakta uzanmış ve yüzü bana dönük, muhtemelen derin uykuda. Her zamanki gibi lamba açık. Üzerinde dar bir tişört ve minik bir şort var - Scar'ın etkisi.

Elle'in uzun, biçimli bacakları yatağın üzerinde uzanıyor. Tişörtü kamburlaşmış, karnının soluk teniyle alay ediyor.

Ve şimdi

sertleştim. Sikeyim.

Oraya atlayıp o küçük şortu çekip çıkarmaktan daha çok istediğim bir şey yok ama Mist'in geçen günkü sözleri ve ortaya çıkmak üzere olan tüm kaos beni yerimde sabit tutuyor. Rahatsız edici ve sapıkça ama yine de kendimi tutmaya çalışıyorum.

Onun yanında olmamak, onun sıcaklığını etrafımda hissetmemek Omega'nın yoksunluk semptomlarını çok daha kötü hale getiriyor. Ancak, geri dönüşü olmayan noktaya gelmeden önce tüm bu kaosu çözmem gerekiyor.

Bir parçam, onu çoktan benim olarak kabul ettiğim konusunda ısrar ediyor. Bekleyecek ne var ki? Eğer istersem Elle tamamen ve tüm kalbimle benim olacak. Eğer o bana izin verirse. Tek yapmam gereken o pencereden atlamak.

"*Godfaaaather*." Kyle'ın şarkı söyleyen sesi aşağıdan sesleniyor.

Hay sikeyim. Aşkını gözetleyen bir ergen gibi yakalandım.

"Başkan Joe ve Shadow'un deyimiyle 'hamamböcekleri çetesi' burada," diye devam ediyor Kyle. "Güvenlik kontrolündeler."

Dalları kullanıyorum ve aşağı atlıyorum. Kyle her doğum gününde bana aldırdığı şık kot ceketlerinden birini giyiyor. Bir kahkahayı bastırmak için dudaklarını büzüyor ama omuzları titriyor.

"Kendine sakla," diye uyarıyorum.

"Tabii ki hayır!" Kaşlarını sallarken gözleri muziplikle parlıyor. "Her zaman bu işlerin üstünde olduğunu düşünmüştüm, vaftiz baba."

"Ne eşyası?"

"Duygular." Yüz ifadesi kapanıyor. "Ama bilmem gerekirdi. Omega'nın onları susturmuş olması, orada olmadıkları anlamına gelmez."

"Neden sesin onaylamıyor gibi çıkıyor?"

"Omega'dayken çok daha eğlenceliydin" derken yüzü okunmuyor.

"Az önce ne dedin sen?" Vicdan azabı duymadan ve kim ya da ne olduğumu hatırlamadan öldürürken daha mı eğlenceliyim?

"Şaka yapıyorum, vaftiz baba." Uzun ve sert bir kahkaha atıyor. "Hiç espri anlayışın yok."

Arkamdan sessiz ayak sesleri geliyor. Kyle hala güldüğü için onları fark etmiyor. Silahıma uzanıyorum ve çalılara doğrultuyorum. Pembe tavşan terlikleri giymiş ve sarı saçlarını geriye atmış Scar ortaya çıkıyor. Tişörtünün üzerinde bile bir tavşan var ve üzerinde 'Onları Sevimlilikle Öldür' yazıyor.

Kaşlarını çattı. Bir elini kalçasına koyuyor ve ayağını yere vuruyor. "Elle'i geri götürüyorum."

Silahımı ceketimin altına yerleştirdim. "Hayır."

"*Julian*," diye uyarıyor.

"*Scarlett*," diye karşılık veriyorum.

Uysal yüz hatları alev alıyor. Gözlerinin kehribar rengi alevlere dönüşmek üzere. "Benimle kalmak istiyor."

"Öyle olsaydı, orada olurdu." Aslında Elle'in neden Scar'a geri dönmediğine şaşırdım. Onu kalmaya zorlamak için orada değildim.

"O her zaman gelir!" Scar bağırıyor.

"Seni sormak için, vaftiz baba." Kyle başparmağını kendine d o ğ r u çevirdi, yüz ifadesi son derece samimiydi. "Ben de oradaydım."

Kalp atışlarım hızlandı. Elle beni mi soruyordu? "Seni lanet hain!" Scar parmağıyla Kyle'a vuruyor.

"Böylesi daha eğlenceli." Bir kolunu kızın omzuna doluyor ve onu sürükleyerek götürüyor. "Otuz dakika içinde buluşuyoruz, vaftiz baba."

"Orada olacağım," diyorum.

"Daha bitmedi, Ghost!" Kyle onu götürürken Scarlett bağırıyor. Hâlâ başka bir şeyler mırıldanıyor ama ben çoktan güvenli eve doğru koşmaya başladım.

Güvenliği bir kez daha kontrol etmeli ve Başkan Joe'yu erkenden karşılamalıyım ama aklımdaki tek şey yatağımda uyuyan kız.

Firefly beni sorup duruyor.

Sadece bu düşünce bile adımlarımı üçer üçer atmama neden oluyor.

Son birkaç gün lanet bir kara delik gibiydi. Onun nefesini, ruhunu, ışığını arzuluyorum ve onu karanlıkta lekelemekten çekinmiyorum.

Sonunda odaya vardım.

Elle hâlâ yan yatmış uyuyor - her zaman arkasına geçtiğim pozisyon. Yan sehpanın üzerindeki zayıf ışık yumuşak yüz hatlarını aydınlatıyor.

O kadar güzel ve huzurlu görünüyor ki, her ayrıntıyı hafızama kazımak istiyorum. Birkaç asi saç teline uzanıyorum ve alnından okşuyorum. Hâlâ saçlarını okşarken yatağın kenarına oturuyorum. Parmaklarım yanağındaki şişlikte geziniyor. Sonra elimi boynuna doluyor ve başparmağımı nabız noktasına koyuyorum.

Nefes alışının sabit ritmini hissetmek benim bağımlılığım haline geldi. Omega gibi değil. Bu daha yoğun ve tatmin edici.

Elle kıpırdanıyor ama gözleri kapalı. Dudakları ayrılıyor. Sonra inliyor, "Julian..."

Kalbim neredeyse duracak. Ereksiyonum canlanıyor. Tek bir kelime ve ben mahvoldum.

Tekrar inliyor ve gözbebekleri göz kapaklarının ardında hızla hareket ediyor. Rüyasında ne görüyor?

Gözleri çırpınarak açıldı. Bana odaklanmadan önce sağa sola bakıyorlar. O derin mavi kapılardaki şefkat beni hazırlıksız yakalıyor. Hiç kimse bana bu şekilde bakmamıştı. Önemsiyorlarmış gibi. Çevremdeki insanlar ya benden korkar ya da nefret eder. İkisinin arası yok.

Benim çevremdekiler bile berbat durumda. Önemsemek diye bir şey yok.

Elle neden umursasın ki? Bana o şekilde baktığı için göğsümdeki bu sıkışma da neyin nesi?

Yumuşak elleri benimkileri kavrıyor - hala boynunu kavrıyor. Fısıldarken dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Sen buradasın."

Sanmıyorum.

Başımı eğiyorum ve dudaklarımı onunkilere çarpıyorum. Tadı çok tatlı ve çok doğru. Ağzını açıp onu yutmam için bana erişim izni verdiğinde, kesin olan bir şey olduğunu biliyorum.

Bu kadının gitmesine asla izin vermeyeceğim.

Bölüm On Dört

Julian'ın dudakları benimkileri aralıyor ve dili benimkilerle karışıyor.

Bu bir rüya değil.

Öpücüğü aynı anda hem nazik hem de tutkulu. Sanki yavaşça tadıma bakıyor, beni hafızasına kazıyor. Isı bedenimi istila ediyor. Başım dönüyor ve biri yüksek sesle inliyor. Ben.

Sanki düğmeye basmışım gibi, Julian'ın yumuşak evresi çığlık atarak durur. Vücudumu bacaklarıyla kafesliyor ve beni öpmeye devam ederken üzerimde geziniyor. Bu sefer açgözlü, hayvani ve kontrolden çıkmış bir öpüşme.

Parmaklarımı kalın saçlarının arasından geçiriyorum ve onun amansız saldırısına teslim oluyorum. Uzaklara sürükleniyorum ve dağılıyorum. Denge için tutunabileceğim tek kişi, dünyamı paramparça eden aynı adam.

Elbette, daha önce de öpüldüm ama Julian'ın ilkel yoğunluğuyla kıyaslandıklarında acınacak haldeydim.

Başparmağının altında nabzım neredeyse boğazımdan fırlayacak. Boynuma dolanmış parmaklarının hissi bile kalçalarımın arasında bir zevk kıvılcımı çaktırıyor.

Julian'ın sıcak dudakları çenemde ve boynumda öpücükler bırakıyor.

Beni istiyor. Açgözlülükle benim tadıma bakmasından çok belli.

İri vücudu benimkinin her yerinde, sanki kendini benimle kaynaştırmaya çalışıyor.

Ve biliyorum. Şu andan itibaren asla eskisi gibi olmayacağımı biliyorum.

Çok korkutucu.

Cehennem kadar

heyecan verici.

Julian köprücük kemiğim boyunca uzanan hassas deriyi emiyor. Boğazımdan bir inilti ve tanımadığım boğuk bir ses kopuyor.

Meme uçlarım sanki onun dikkatini çekmek için yalvarıyormuş gibi tişörtümün ince kumaşına doğru geriliyor ve sivriliyor.

Bir ihtiyaç birikintisine dönüşüyorum ve bunu durdurmanın bir yolu yok. Durdurmalıyım. Julian benim için doğru kişi değil. Julian, Zoe'yi benden alan dünyanın bir parçası ama son üç gündür düşündüğüm tek şey Julian.

Benim lanet iznim olmadan, o bir sabit haline geldi. Bir bağımlılık. Her gün dört gözle beklediğim bir uyuşturucu. Ortadan kaybolması içimde açıklanamaz bir boşluğa neden oldu. Bir endişe. İyi olup olmadığını öğrenme ihtiyacı.

Uyuduğumda onun sıcaklığının beni sarmadığını hissettiğimde, bu benim ihtiyacımdan mahrum bırakılmak gibi bir şeydi. Scar'a dönmeyi ve onu tamamen unutmayı planlamıştım. Şimdi, artık rol bile yapamıyorum.

Onu istiyorum. Hayatımdaki hiçbir erkeği istemediğim kadar çok.

Bu yüzden omuzlarına yapışıyorum, içimde tutuşturduğu sürtünmenin daha fazlasına ihtiyaç duyuyorum. Zamanın varlığı sona eriyor.

Julian'ın güçlü elleri tişörtümün altından kayıyor. Sıcak teni benimkiyle buluştuğunda eriyorum. Bu yetmezmiş gibi, parmakları kaburgalarıma değiyor ve yukarı doğru kayıyor.

Yukarı.

Yukarı.

İşaret parmağı çıplak göğsümün kabarıklığını okşadığında kekeleyerek nefes alıyorum. Nasırlı parmağı şişkin meme ucumu buluyor ve sıkıyor. Sertçe. Acı ve zevk doğrudan içime işliyor ve haykırıyorum.

Julian homurdanıyor. Bu ses çok ilkel ve süper hassas tenime garip şeyler yapıyor. Hararetli gözleri benimkilere dikiliyor, altın halkaları ateşleniyor. İçlerindeki ham şehvet karşısında dudaklarımı yalıyorum. Benim için.

Bu doğaüstü bakış sadece benim için.

Ona karşı koyuyorum, sessizce daha fazlası için yalvarıyorum.

Daha ne istediğimi bilmiyorum ama bir şeyler yapmasını istiyorum.

Julian'ın dudakları yine benimkileri yutuyor. Öpüşmüyorlar, iddia ediyorlar. Nefes alamıyorum. Düşünemiyorum bile. Ama buna ihtiyacım yok.

Şimdi olmaz.

Tişörtümü kaldırdı. Öpüşmeyi kesip tişörtümü başımın üzerinden çekmek yerine, doğrudan yırtarak açıyor.

Göğüslerim serbest kalırken onun ağzına karşı

nefes alıyorum. Aman Tanrım. Cehennem.

Bu adam bir mağara adamı.

Uyluklarımın iç kısımları sadece bu hisle bile nabız gibi atıyor. Keşke bunu şortuma da yapsa.

Bu düşünce de nereden çıktı?

Çıplak göğüslerime bakmak için geri çekiliyor. Eğer gözler ateş saçabilseydi, şu anda küle dönmüş olurdum. Meme uçlarım zonkluyor, daha önce yaptıklarından daha fazlasını istiyorum.

"Lanet olsun sana ve ne kadar güzel olduğuna, Ateşböceği," diye homurdanıyor Julian. Benden nefret ediyormuş gibi bana bakıyor. Sanki ona böyle hissettirdiğim için nefret ediyormuş gibi.

Bu ikimiz için de geçerli. Bunu ben de istememiştim. Ama oradayız ve o bunu biliyor. İkimizin de bu konuda söz hakkı olmadığını biliyor.

Eğiliyor ve sıcak, ıslak ağzıyla bir meme ucunu ısırıyor. Dili hassas derinin etrafında yuvarlanıyor. Bacaklarımın arasında zevk havuzları oluşuyor. Kıvranıyorum ve sırtımı kamburlaştırıyorum, parmaklarım saçlarında kayboluyor. Beni kemiriyor, ısırıyor ve çıldırtıyor. Beni bir karmaşaya dönüştürüyor.

Ama bu sadece benim bedenim değil.

Onun dokunuşu benim kalbimde de aptalca şeylerin olmasına neden oluyor.

Bükülmüş dizi bacaklarımın arasına yerleşiyor ve onları birbirinden ayırıyor. Ya da ben isteyerek açıyorum.

Sürtünmeye ya da başka bir şeye ihtiyacım var. Herhangi bir şey.

Ağzıyla göğsüme tapmaya devam eden Julian'ın eli karnımda geziniyor ve ardında kavurucu bir sıcaklık bırakıyor. Zayıf parmakları şortumun altından kayıyor ve kaygan kıvrımlarımı buluyor.

Başını kaldırıp ağrıyan meme ucumu serbest bırakıyor. Hem hayal kırıklığı hem de ihtiyaç içinde inliyorum.

Homurdanırken gözlerindeki karanlık arzu beni yutuyor. "Çok ıslaksın."

Alt dudağımı ısırıyorum, kalçalarımı döndürüyorum ve sessizce

devam etmesi için yalvarıyorum. "Benim için mi?" diye soruyor.

"Senin için." Bunu inkar etmek anlamsız.

Parmağı içimde ilerlerken gözlerini aç bir sahiplenme dolduruyor. Başım sözsüz bir iniltiyle geriye eğiliyor. Ağzımdan başka garip sesler de çıkıyor. Ellerim çarşafları yumrukluyor.

Bir parmak daha ekliyor ve onları hareket ettirmeye başlıyor. Duvarlarım onun etrafında kenetleniyor ve karnım sıkılaşıyor. Ağzı tekrar hassas meme ucumu buluyor. Boştaki eli boğazıma dolandığı an, her tarafım paramparça oluyor.

Orgazm güçlü bir dalga gibi vuruyor ve içimden hızla geçiyor. Dudaklarımdan yüksek, garip sesler çıkarken gözlerimi kapatıyorum.

Bir dakika bile dayanamadım. Bu normal mi?

Sonunda gözlerimi açtığımda Julian bacaklarımın arasına diz çökmüş, sanki aç bir aslanmış ve ben de onun avıymışım gibi beni izliyor.

Bu bana kırmızı alarm vermeliydi, ama az önce olanlardan sonra tamamen kayboldum. Julian varlığından haberdar olmadığım bir ateş yaktı ve şimdi sönmesini istediğimi sanmıyorum.

Erkekliğine hayran olmamak elde değil. Gömleğinin manşetlerinden ve yakasından dövmeler görünüyor. Birkaç koyu renk saç teli düzgün saçlarından kurtulup alnına düşüyor.

Tam ben de onları okşamayı düşünürken, Julian'ın eli belimin altından kayıyor. Beni kendine doğru çekiyor, böylece ben de onun gibi yatakta diz çökmüş oluyorum. Hâlâ ağrıyan meme uçlarım gömleğine değdiğinde inliyorum.

"Çok fena sıçtın, Firefly." Bir kolunu belime doluyor, böylece ereksiyonu karnımın alt kısmına baskı yapıyor. "Şimdi, iyiliğin için içeridesin."

Aramıza küçük bir mesafe koyuyorum, böylece elimi onun çıkıntısına uzatabiliyorum. "Sen de öylesin, Julian."

Pantolonunun üzerinden ona dokunduğum an, boğazının arkasından bir inilti kopuyor. Ses o kadar erkeksi ve hayvani ki, bacaklarımın arasında yeniden karıncalanmalar başlıyor.

Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok ama nefes alana kadar parmaklarımın altında sertleşmesine bayılıyorum. Tıpkı onun benim üzerimdeki etkisi gibi benim de onun üzerinde etkim var.

Bir yerlerde bir telefon

titriyor. Hiç dikkat etmiyoruz.

Kendimi onun önünde düzgün bir şekilde konumlandırıyorum. Onu kumaşın üzerinden okşarken dokunuşum daha cesur oluyor.

"Siktir, Firefly." Julian homurdanıyor, parmakları saçlarımı yumrukluyor. "Beni delirtmeye mi çalışıyorsun?"

Eğilip ereksiyonuna bir öpücük konduruyorum ve büyük bir memnuniyetle gülümsüyorum. "Belki."

Kemerini çözmek üzereydim ki kapıya büyük bir gümbürtü çarptı. Hayır. Pencereye.

"Siktir git!" Julian homurdanıyor.

"Gitme zamanı!" Gölge pencereden bağırıyor. Kafasını içeri uzatmasa da yırtık tişörtümü göğsümün üzerine geçirip çarşafın altına giriyorum. Yanaklarım ısınıyor.

"İçeri girersen seni öldürürüm!" Julian bağırarak karşılık veriyor ve elini yüzünde gezdiriyor. Hararetli bakışları üzerime düşüyor. "Bu iş daha bitmedi Ateşböceği."

Bu söz üzerine kalp atışlarım hızlandı.

"Bak ne yaptın." Acı dolu bir ifadeyle kendini yeniden ayarlıyor.

Rahatsız edici bir sertlikle gitmek zorunda olduğu için kendimi suçlu hissediyorum ama yine de gurur duyuyorum.

Gölge gitmiş olsa da çarşafları gövdemin etrafına sıkıca sarıyorum.

Julian ayağa kalktığında, "Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

"Bir buluşma." Eğiliyor ve sanki yapılacak en doğal şey buymuş gibi dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. Göğsüm yine o aptal sıkılaşmayı yapıyor. Belki, sadece belki, ben de bunun yapılacak en doğal şey olmasını istiyorum.

"Burada kal ve kımıldama. Sen farkına varmadan dönmüş olacağım." Julian kasasını sakladığı metalik dolaba yönelir. Bir kod giriyor, silahını -yedek silahını- alıyor çünkü diğeri her zaman üzerinde ve dışarı çıkıyor.

O fazladan silah alıyorsa ve Gölge de gidiyorsa, bu gece büyük bir şey olmalı.

Hala içimde uğuldayan zevke rağmen, alarm beni yakalıyor.

Julian'ı dinlemek yerine ayağa fırlıyorum.

Düşük bir ihtimal ama belki bu Zoe'nin kayboluşu hakkında bilgi verebilir.

Bunu kaçıramam.

Le Salon'un salonundaki enerji her zamankinden farklı. Saat gece yarısını geçtiği için etrafta fazla müşteri olmaması normal, ancak bu gece her zamankinden daha az müşteri var. Sadece üç sıradan adam kızlarla sohbet ediyor.

Gardiyanların sayısı da arttı. Hepsi burada çalışıyor ama genelde vardiyalı çalışıyorlar. Bu gece çoğu geldi. Omuzları sanki kavgaya hazırmış gibi dik.

Boğucu enerji omurgamı sertleştiriyor. Le Salon, Liam'la birlikte mağarasında çalıştığımız o korkunç yere benziyor.

Mafya. Onlar lanet olası mafya ve toplantıları muhtemelen evreni biraz daha mahvetmekle ilgili.

Ve ben burada yapayalnızım.

Bar alanına doğru giderken yutkundum. Zoe de burada tek başınaydı ve onu eve götürmek benim görevim.

Scar'ın gardırobu için fazla kasvetli olduğunu düşündüğü küçük siyah bir elbise seçtim. Rahat ve güzel - uyumlu topukluların aksine.

Scar ortalıkta yok, Kyle da yok, o yüzden toplantıya katıldığını varsayıyorum. Bir şişe konyak alıp Mist'in ofisine gidiyorum - tüm toplantıların orada yapıldığından eminim.

İkinci katın girişinde, kare yüz hatlarına ve kel kafaya sahip bir gardiyan elini yüzümün önüne doğru itiyor. "Kimsenin girmesine izin yok."

Aynada Scar ile pratik yaptığım en tatlı gülümsememi takınıyorum. "Kyle konyağını istiyor. İçkisini alamadığı zaman ne kadar huysuzlaştığını biliyorsun."

Gardiyan kaşlarını çatar ve tepsiyi çekmeye çalışır. "Ben alırım."

Tabağı usulca çekiyorum ve cilveli bir ses tonuyla, "Bunu getirmemi istemesinin bir nedeni var. Eğer almak istiyorsan, tamam. Ona sadece sen izin vermediğin için gelmediğimi söyleyeceğim."

Yine kaşlarını çatıyor ama yoldan çekiliyor.

Vay be. O kadar da zor değilmiş. Scar ile daha fazla yüz ifadesi çalışmalıyım.

Tüm koridor çatık kaşlı muhafızlarla dolup taşıyor. Onları selamlayarak ve gülümseyerek ölçülü adımlarla aşağıya doğru yürüyorum. Mist'in odasına yaklaştığımda

gardiyanların yüzleri giderek daha az tanıdık gelmeye başladı. Şirketten değiller. Öyle olsalardı, onları etrafta görürdüm.

Belki de bu diğer gangsterlerle bir toplantıdır.

Liam kesinlikle bunu bilmek isterdi. Sanırım herkesin bahsettiği savaşla bir ilgisi var.

Julian beni burada bulursa çok sinirlenir ama dikkat çekmemeye çalışacağım.

Mist'in ofisinin önünde duruyorum ve korumaları geçmeye çalışıyorum. Tek kelime bile edemiyorum. Bu sefer uzun boylu, esmer tenli bir gardiyan benimle konuşmuyor bile. Elimden tepsiyi alıyor ve kapıyı açıyor. Arkadaşı daha fazla ilerlememi engellemek için iki elini omuzlarıma koyuyor.

O anda, içeride kimin olduğunu görmek için parmak uçlarıma basarak muhafızların etrafına bakıyorum. Sis ortaya çıktı. Bacak bacak üstüne attığında kalçalarına kadar kıvrılan inanılmaz kısa bir elbise giyiyor.

Bu kadar güzel olmasından nefret ediyorum.

Sonra, adamın ona iğrenç gözlerle baktığını fark ettiğimde, öfke beni ele geçiriyor.

Johnny. Göt herif. Oraya dalıp onu öldüresiye yumruklama isteği içimde kabarcıklar oluşturuyor.

Johnny'nin yanında oturan adam dikkatimi çekiyor. Kel ve sivri kulaklı. Çizgili bir takım elbise giymiş ve kırmızı bir papyon takmış, neredeyse komik. İleriye, görüş alanımın dışındaki birine odaklanırken ifadesi tamamen dingin.

Yabancı der ki, "Johnny'yi yaralayan kızı bize ver ve savaş olmasın, Hayalet."

Nabzım hızlandı ve Ghost'u daha iyi görebilmek için yana doğru eğildim. Kapı yüzüme kapandı.

Omzumu tutan muhafız beni asansöre doğru çeviriyor. "Dışarı çık."

Gülümsüyorum ve kaçıyorum. Zaten beni içeri almalarına imkan yoktu.

O adam Johnny'ye zarar veren kızı ona vermekle ilgili bir şeyler söyledi. Bana.

Ya bana verirler ya da savaş çıkar.

Hayalet ve Sis'in ne karar vereceği bir sır değil.

Koşmaya başlıyorum.

On Beşinci Bölüm

Başkan Joe'nun yüzü yuvarlak ve düz ve ölene kadar yumruklanmak için yalvarıyor.

Ayağa kalkıp kalbini göğsünden sökme isteğime rağmen rahat duruşumu koruyorum. Omega'nın beni cesaretlendirmesine bile ihtiyacım yok.

Sadece sözleri bile o çirkin, öfke dolu tarafı harekete geçirmeye yetiyor.

Shadow ve ben Başkan Joe ve Johnny'nin karşısında oturuyoruz. Mist onların yanına oturmayı tercih etti - dostça bir jest. Kyle korumanın getirdiği içeceklerle uğraşıyor. Bu tür toplantılarda oturmakla arası hiç iyi olmamıştır.

"Onu teslim etmek adil olur," diyor Başkan Joe ve çizgili kruvaze takımını düzeltiyor. Bakışlarımı soğuk, diplomatik bir bakışla karşılıyor ve buzlu viskisinden bir yudum alıyor. "Johnny'yi incitmek için daha iyi adamlar öldü. O sadece bir kız ve onunla ilgilenilmesini istiyorum."

Elim viski bardağına daha sıkı sarılıyor. Hepsini içmek istiyorum ama kendimi durduruyorum. Bu tedirginlik gösterirdi ve ben bunu yapmam. Özellikle de Başkan Joe gibi her zaman rakiplerinin zayıflıklarını koklayan bir köpeğin önünde.

Benim üzerimde hiç bulamadı. Denemediğinden değil. Şimdi ona bulma şansı vermeyeceğim.

Göz göre göre Mist'in gözünü oyan Johnny, başkanının sözleri üzerine döner ve babasını kavgaya getirmiş bir çocuk gibi göğsünü kabartır. Çünkü yaptığı tam olarak buydu. Johnny gibi bir korkağın gücünü göstermek için arkasında Başkan Joe'ya ihtiyacı vardır.

"Yaptığı şey için o kaltağı ellerimle sikeceğim." Hırlıyor ve bana dik dik bakmadan önce bir kadeh viski içiyor. Yara izi çirkin bir soluk renge dönüştü. "Onun için iki adamımı öldürdün!"

Peşlerinden göndermemek için kendimi zor tutuyorum.

Hırlamıyordu ya da hayatı için yalvarırken gözlerimin içine bile bakmıyordu.

"En iyi iki adamım. Tazminata ihtiyacımız var." Başkan Joe'nun sesi ve ifadesi sakindi, Johnny'ninkindeki pervasız öfkeden tamamen yoksundu. Hapisteyken bile onlarca yıl mafya gruplarını yöneterek hayatta kalmış bir mantık adamı. Sadece bu bile onu dikkate değer bir rakip yapıyor.

Elle'ye sürtük dediği için Johnny'nin dilini kesmememin tek nedeni Başkan Joe'ya ihtiyacım olması. Hades'in gazabından kurtulmanın tek yolu fabrikanın onun yüzünden yok olmasına izin vermek. Başkan Joe, Johnny gibi bir eziği yanında tutmak zorunda çünkü o piç uyuşturucu satışında başarılı.

Gölge dirseklerine yaslanır. "Tam olarak ne gibi?"

"Mesela..." Başkan Joe sözünü kesti ve bakışlarımı yakaladı. "Kurmakta olduğunuz yeni fabrikada bir hisse mi?"

Şimdi konuşuyoruz.

Ama Gölge maskeli baloya devam ediyor, böylece anlaşmanın kısa çubuğuyla çıkmayacağız. "Bazı adamların hayatları için lanet bir pay mı istiyorsun?"

"*En iyi* adamlarım." Başkan Joe doğruldu.

"Haydi millet." Kyle elinde bir bardak konyakla ve geniş geniş sırıtarak dolaptan çıkıyor. "Hadi biraz rahatlayalım."

"Eminim bir şeyler ayarlayabiliriz." Mist'in dudakları hoş bir gülümsemeyle kıvrılıyor, üst sınıf, zarif bir kadın gibi görünüyor. Hatta tasarım elbiselerinden birini giymiş ve makyaj yapmış. Görünüşü günlerdir içinde bulunduğu dağınık halinden çok farklı.

"O kaltağı istiyorum." Johnny'nin gıcırtılı sesi sinirlerimi bozuyor.

"Ve kız, tabii ki." Başkan Joe da aynı fikirde. "Kimse benim ikinci adamımı aşağılayamaz ve bunun hakkında konuşmak için yaşayamaz."

"Bunu düşüneceğiz." Mist elini Johnny'nin kalçasına koyar. Johnny gözle görülür bir şekilde irkilir, gözleri sanki aşık olmuş bir ergen gibi büyür. Kadın en ateşli bakışlarını fırlatıyor. "Eminim bize zaman tanıyacaksın, değil mi?"

"Elbette." Johnny yutkunur ve sırıtır.

"Bir hafta," der Başkan Joe, Johnny'nin söylediklerinden etkilenmeden. "Ya bize kızı ve fabrikadan pay verirsiniz ya da savaş çıkar." Ayağa kalkar ve elini uzatır. "Eminim bunu istemezsin, Hayalet."

Ayağa kalkıyorum, ceketimi ilikliyorum ve onu sıkıca sallıyorum. Keşke onun ve Johnny'nin kemiklerini kırabilseydim. "Tabii ki hayır."

"İrtibatta kalacağız." Hafifçe topallayarak dışarı çıkar. Johnny onu takip etmeden önce bakışlarını Mist'in üzerinde gezdirir.

Kapı arkalarından kapanır kapanmaz Kyle kanepeye oturur. "Çok sıkıcıydı. Flame ile kalmalıydım."

Gölge'nin temkinli bakışları bana doğru kayıyor. "Ne yapacaksın?"

"Ne demek ne yapacak?" Sis ayağa fırlıyor, kollarını göğsünün altında kavuşturuyor. "Elbette onlara istediklerini verecek. Zaman kazanmak için oyalanacağız ve Hades'in bu konuda hiçbir şey bilmemesi için izlerimizi kapatacağız."

Viski bardağımı elime alıp yarısını içiyorum. Yanık boğazımı tıkıyor. "Onlara Elle'i vermeyeceğim."

Kyle sırıtıyor. Gölge omuz silkiyor. Mist'in gözleri saçlarının rengiyle eşleşen kör bir öfkeyle doluyor.

"Az önce ne dedin sen?" diye tıslıyor.

"Elle'i o domuzlara teslim etmeyeceğim. Bu son sözüm."

"Son mu?" diye tekrarlıyor, inanamayarak. "Yani, 'Hades, Hawk ve diğerlerini öldürürse sorun yok' gibi mi? Bu tür bir final mi?"

Bardağımı masaya çarpıyorum. "Hawk benim eşim. Diğerleri de öyle ve onları kurtarmanın bir yolunu bulacağım ama onlar için masum bir kızı tecavüze uğrayıp öldürülmeye göndermeyeceğim. Anlaşıldı mı?"

"Beni dinle, Hayalet." Sis bir saniye içinde yüzümde. Burun delikleri sanki ateş püskürtecekmiş gibi parlıyor. "Bu kız sana ne yaptı bilmiyorum ama dün gelen biri için bizi terk edeceğini hiç düşünmemiştim. Onun ya da bir başkasının yüzünden Hawk'a bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim. Şimdi, *anlaşıldı* mı?"

Dolaptan bir şişe cin alır ve hışımla odadan çıkar.

"Tam bir drama kraliçesi değil mi?" Gölge ıslık çalıyor, ilk kez bir deyimi doğru anlıyor. "Boş ver onu dostum. Özellikle bu dönem çok sinirli."

Hawk yüzünden. Bir dereceye kadar haklı. Yıllardır bizden biri. Ama Elle'i o canavarlara vermemi nasıl bekler? Bırak Elle'i, başka bir kadın olsa bile bunu yapmazdım.

"Sis kin tutar, bilirsin." Kyle konyağından bir yudum alıyor ve sanki tüm bunlar normalmiş gibi telefonuna bakıyor. "Onu düşman edinmemelisin, vaftiz baba."

"Düşman hakkında kim bir şey söyledi?" Dişlerimin arasından iç geçirdim. "Sakinleştiğinde onunla konuşacağım."

"O yaşlı cadı hiç sakinleşmiyor." Shadow ağırlığını Kyle'ın yanına atar ve masadan bir şişe kapar. Bardakla uğraşmaz ve doğrudan şişeden içer.

"Sadece söylüyorum." Kyle bana bir içki doldurup ikram etti. "Gel benimle iç, vaftiz baba."

Kafamı toplamak için ona katılmak üzereydim ki kapı açıldı. Flame, yüzünün yarısını kamufle eden kapüşonlu bir tişörtle içeri girdi.

Ağzından gelişigüzel sarkan sigarasının dumanını üflerken odayı nikotin kokusu dolduruyor.

Kül tablasındaki dumanı söndürüyor ve arkadaki kanepeye uzanıyor. "Drama bittiğine göre nihayet uyuyabilirim." Bakışlarımla buluşuyor. "Tabii yakmam için bir şeyiniz yoksa?"

"Henüz değil." Johnny ortalıkta yokken Başkan Joe ile pazarlık yapmaya çalışacağım. Belki de Elle'i unutması şartıyla ona fabrikadan küçük bir paydan fazlasını teklif ederim.

Eğer işler yolunda gitmezse, Flame bütün evini yakmak zorunda kalacak. O zaman en başa dönüp sokakları uyuşturucuyla doldurmamanın bir yolunu düşüneceğim.

Hades'e karşı yine biz olacağız. Düşüncesi

bile şakaklarımı zonklatıyor.

"Bu arada," diyor Flame, gözleri kapalı. "O kız kaçtı. Adı neydi? Zoe..."

Shadow ayağa fırlar, elinde viski şişesi vardır ve omuzları tişörtüne yapışmıştır.

"Hayır... o değil," diye devam ediyor Flame. "Bütün bu zaman boyunca Scar'ın yanında olan... Emma bir şey."

"Elle?" Neredeyse bağıracaktım.

"Doğru. Scar ona böyle sesleniyor."

Birkaç adımda, uyuduğu yerde beliriyorum. "Nereye gitti?" "Bilmiyorum."

Tek gözünü açıyor ve sıkılmış bir ifadeyle bana bakıyor.
ifade. "Başkan Joe'nun onu teslim etmek istediğine dair bir şeyler duymuş ve sonra... *puf*."

Sikeyim.

Ne olduğunu anlamadan kapıya doğru koşuyorum. Kyle arkamdan sesleniyor, artık onunla içmediğime dair bir şeyler söylüyor ama onu duymazdan geliyorum.

Uzun zamandır unuttuğum bir sıkışma hissi göğsümü kavrıyor.

Hangi cehenneme gitti?

Bu Johnny'nin onu kaçırmak için mükemmel bir fırsat. Neden kendini tehlikeye atsın ki? Kendini lanet bir tepside sunuyor.

Ayrılmadan önce onu yatağa bağlamadığım için kendime kızdım.
Ne kadar inatçı olduğunu bildiğimden, tabii ki dinlemeyecekti.

Daha önce tanımadığım o bilinmeyen his beni tekrar boğuyor. Ve sonra... Elle'i görmedikçe daha da netleşiyor.

Bu korku.

Omega tarafından silinmiş olan bir duygu şimdi beni içimden yakalıyor. Elle'i kaybetmekten çok korkuyorum.

On Altıncı Bölüm

Koşuyorum, nefes nefese kalıyorum ve kanlı topuklarım ayaklarımın tabanına batıyor.

Gecenin içinde kaybolurken binalar ve yarı boş sokaklar görüş alanımda bulanıklaşıyor. Nereye gittiğimi ya da oraya nasıl ulaşacağımı düşünmüyorum bile. Ghost beni Johnny'ye teslim etmeden önce kaçmam gerekiyor.

Uzun bir koşudan sonra, bu eziyetli ayakkabılar artık koşmamı engelliyor. Sırtımdan aşağı ter damlıyor ve kaslarım efordan çığlık atıyor.

Kendimi birkaç kırık sokak lambasının olduğu boş, loş bir parkta buluyorum. Protesto için gıcırdayan bir bankın üzerine düşüyorum.

Terli bir elimle asi saçları gözlerimden uzaklaştırıp burnumdan ve ağzımdan nefes alıyorum.

Bu konuda aklı başında olmalıyım.

Eğer Ghost beni Johnny'ye bu kadar kolay teslim ettiyse, belki de uyuşturucu anlaşmaları için Zoe'yi de feda etmiştir. Bir gangsteri kızdırmış olabilir - ki ne kadar çok konuştuğu düşünüldüğünde bu muhtemel.

Yine de geri dönemem. Dönersem, o serseri Johnny beni öldürür. Ölürsem Zoe'yi arayamam.

Belki de çoktan ölmüştür. Bu dünyada bir ömür geçirsem de onu bulamam.

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor ama onları sarsakça siliyorum. İkimizi de kurtarmalıyım. Ama nasıl?

Kapılar yüzüme kapanıyor. Zoe'nin kaderiyle ilgili kasvetli düşünceler kafamın üzerinde dolaşıyor. Bizim gibi iki çocuğun bu dünyada hiçbir gücü yok. Sokaklarda hayatta kalmış olabiliriz ama bu daha ölümcül.

Asla büyük bir şey istemedim. Sadece onu o göl evine geri götürmek ve Liam'ın eskiden olduğu gibi bizimle orada buluşmasını istedim.

Telefonum sütyenimin içinde titriyor ve sıçrıyorum. Yanımda olduğunu unutmuşum. Gelen aramaya baktığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Julian.

Ona karşı bu tepkiyi verdiğim için, kimsenin yaklaşmadığı yerde ona izin verdiğim için kendimden nefret ediyorum ve ne için? Ghost'la birlikte ölümümü planladığı için.

Toplantıdaydı. O yaşlı adamın taleplerine tanık olacak kadar yüksek rütbeli ama tek kelime etmedi. Julian sadece bir gangster ve kurallara uyacaktır. Hayalet ve Sis ona beni öldürmesini emrederse, gözünü kırpmadan işimi bitirir.

Bir parçam yapmayacağına inanmak istiyor. Julian benim için onlara karşı dururdu. Ama bu parçam saf.

Aramasını reddediyorum ve elimde kalan tek kişiyi arıyorum. Liam birkaç kez çaldıktan sonra cevap veriyor.

"Elle?" Sesi sanki onu yeni u y a n d ı r m ı ş ı m gibi cılız ve ürkmüş geliyor. Doğru. Saat sabahın biri. "Bir sorun mu var?"

Ona toplantıyı ve Hayalet ile Sis'in Johnny ve Başkan Joe olduğunu tahmin ettiğim kişiyle bir anlaşma yapma olasılığını anlatıyorum. Ona savaştaki rolümü anlatırken, içimde ünlü bir enerji titreşiyor.

Kim olduklarını sanıyorlar da beni bir nesneymişim gibi teslim ediyorlar? Ben kaçacak biri değilim. Şimdi başlamayacağım.

"Saçmalık!" Liam etrafı karıştırıyor. Birkaç şey devriliyor ve sanki giyiniyormuş gibi bir hışırtı duyuluyor. "Olduğun yerde kal, seni almaya geliyorum. Bu görev sona erdi."

"Hayır." Sesim sert. "Buraya kadar Zoe'yi bulmadan gitmek için gelmedim."

"Elle." Sesi alçak ve saçma sapan. "Zoe bize bir önceki fabrika hakkında ipucu verdikten hemen sonra ortadan kayboldu. Eğer yeni bir tane varsa ve sen

Bunu zaten biliyorsan, sonun Zoe gibi olabilir demektir, lanet olsun."

"Umurumda değil. O sahip olduğumuz tek aile.

onu." Dudaklarım titriyor. Yoksa... yoksa, bu onun öldüğü anlamına gelir.

Bu olasılığı düşünmeyi bile reddediyorum.

"Seni Johnny'ye teslim etmeyi planlıyorlar, lanet olsun!" diye çıkışır. "Buna izin vermeyeceğim. Seni geri almak için adamlarımı getirip Le Salon'u yıkmak zorunda kalsam bile, anladın mı? Kovulmak ya da dava edilmek umurumda değil." Sesi yumuşamadan önce sert nefesleri telefonun içinden süzülüyor. "Zoe'den sonra, sen benim tek ailemsin, Rage Ball. Seni de kaybedemem."

Kalbim ısınıyor ama kararımı çoktan vermiştim. "Beni Johnny'ye teslim etmelerine izin vermeyeceğim."

"Bunu nasıl yapacaksın?"

"Dinle, sadece güvenlik kamerası görüntülerini almak için döneceğim. Güvenlik kameralarının arşivlerini buldum, bu yüzden Zoe'nin kayboluşuna kadar olanları çalacağım ve gideceğim. Söz veriyorum."

Sessizlik. Bacaklarımın zıplamaya başlamasına yetecek kadar uzun.

Liam'a gemide ihtiyacım var. Adamlarını gönderip buraya gelme sebebimi mahvedemez. Benim korumam için olsa bile. Olduğu kişi olmak için çok çalıştı. Kanun ve düzen onun sokaklara karşı koyma yöntemi. Onun hayali. Benim için kariyerini mahvetmesine izin veremem.

Sonsuza dek sürecekmiş gibi görünen bir sürenin ardından, hesapçı bir ses tonuyla, "Ya seni hemen Johnny'ye vermeye karar verirlerse?" diye soruyor.

"Kaçacağım. Beni almalarına izin vermeyeceğim." "Bu konuda rahat değilim, Elle."

"Bırak ben yapayım, Liam." Ses tonumu yumuşatıyorum. "Eğer her şey başarısız olursa, arkadaşlarını getirip Le Salon'u basabilirsin. Anlaştık mı?"

İnliyor ama olumlu bir ses çıkarıyor. Sonra sesi o kırpılmış, saçma sapan tonuna kayıyor. "Dikkatli ol. Bir şey olursa haber ver. Eğer bir şeyden şüphelenirsem baskın yaparım. Pazarlık yok."

Telefonu kapattıktan sonra olduğum yerde kalıyorum, nefesimi tutuyorum ve kendimi sakinleştiriyorum. Gecenin soğuğu tenimde tüylerimi diken diken ediyor. Kollarıma sarılıyorum, sonra onları bırakıyorum. Bu savunmasız jest de neyin nesi?

Ayağa fırlıyorum ve ileri geri adım atıyorum. Belki de Le Salon'dan ayrıldığımı kimse fark etmedi ama güvende olmak için döndüğümde uygun bir yalan söylemem gerekiyor.

Havaya ihtiyacım vardı. Çünkü, evet, tüm bu karmaşayı düşünmek için havaya ihtiyacım vardı.

Arkamdan sarhoş ayak sesleri geliyor. Arkamı dönüyorum ve iki adamla yüz yüze geliyorum. Deri ceketleri vücutlarını örtüyor, birbirlerine yaslanmış mırıldanıyorlar.

Uzunlar ama iri değiller. Benim avantajıma, ayrıca çok sarhoşlar, düz bir çizgide yürüyemiyorlar.

"Selam bebeğim. Bu saatte burada ne yapıyorsun? Sevişmek ister misin?" İçlerinden biri küfredip bana uzandı.

Çenesine bir aparkat indirdim. Geriye doğru sendeliyor, uluyor. Çıplak eklemlerimin kemiklerine batması canımı acıtıyor ama bu hoş karşıladığım bir acı. Bu enerjiyi birilerine boşaltmam gerekiyordu ve bu piçler bunu istemek.

"Seni küçük fahişe." Arkadaşı bana saldırdı ve bir sarhoşa göre çok hızlıydı. Elbisemin yakasından tuttu ve neredeyse gücü altında yırtılıyordu. Kasıklarına diz çökmek için omuzlarından tutuyorum. Baskın olan elimi yumruğunun içinde çeviriyor ve neredeyse eziyor.

Acı kemiklerime kadar işliyor.

"Seni lanet sürtük." Hırlıyor, neredeyse kolumu kırıyordu. İrkildim ve elmacık kemiğinin tam üzerinden geçtim. Geriye doğru sendeledi. Fırsattan yararlanıp kolumu çekiyorum ve bir aparkat ve bir tane daha atıyorum. Kendini bile korumuyor.

Bastırılmış enerji içime hücum ediyor ve bu ivmenin tadını çıkarıyorum. Sağ çapraz. Bir kroşe. Bir aparkat. Tekrar ve tekrar. Parmak eklemlerim acıyla patlayana ve adrenalin damarlarımda dolaşana kadar.

Yere düşüyor. Arkadaşı onu benden uzaklaştırıyor ve kısa süre sonra tökezleyerek geri dönüyorlar.

"Evet, kaç!" Bağırıyorum, yumruklarım hâlâ önümde çekili.

Uğuldayan enerji hâlâ içimde akıyor ve daha fazla serbest bırakılmayı talep ediyor. Öfkemi serbest bırakmayalı çok uzun zaman olmuştu. Şimdi bedenim daha fazlasını istiyor.

Nefes nefeseyim, duruşum geniş, yumruklarım çenemin altında, birinin canına okumaya hazırım. Herhangi birini. Umutsuzca bastırılmış duygularımdan arınmam gerekiyor.

Çünkü alternatif olarak, Zoe'nin ölümü ve Julian'ın ihaneti hakkındaki düşünceler göğsümü parçalamak üzere.

"Lanet olası otuzbirciler!" Gözden kaybolan sarhoş adamlara bağırıyorum ve çakıl taşlarını tekmeleyerek uzaklaştırıyorum. "Geri gelin ve benimle dövüşün!"

"Bunu yapacaklarından şüpheliyim."

Düşünmüyorum. Döndüm ve yumruğumu yüzüne doğru savurdum. Çenesini yakaladığımda acı parmak eklemlerimi parçalıyor. Nefesim kesildi ve geri adım attım ama savunma pozisyonumu korudum.

Julian acıdan çok rahatlamış bir şekilde bana bakıyor. Sanki neredeyse kemiklerimi kıracak olan yumruğu hissetmemiş gibiydi.

Eğilmedi ya da beni durdurmadı. Sanki öfkemi çıkarmamı istiyor gibiydi.

Bir kez daha, yaklaşırken ses bile çıkarmadı. Birkaç santim ötede, o çevik ama rahat duruşuyla duruyor. Bir eli pantolonunun cebinde, diğer eli ise dövmelerinin göründüğü yanında duruyor. Üzerinde sadece kaslarını zorlayan ve ince belini saran beyaz bir gömlek var.

Bütün gece tuttuğum gözyaşlarım dökülmekle tehdit ediyor. Onu görmek bile içimi bulanık duygularla dolduruyor. O benim dünyama ait olmamalı.

Ya da ben onunkinde.

Sonra, farkına vardım. Beni Hayalet'e geri götürüyor. Sadece Sis ve Hayalet'in emirleri yüzünden burada.

Şu anda bir mafya üyesine bakıyorum. Benim Azrail'im.

İhanetin acı tadı damarlarımda patlıyor. Bir saat önce onun kollarında nasıl dağıldığımı düşünmeden edemiyorum.

Şimdi de beni öldürmeye geldi.

Omurgam dikleşiyor. Gözyaşlarımı yutuyorum ve yumruklarımı çenemin altına sıkıştırıyorum. Savaşmadan pes edeceğimi sanıyorsa, başına başka bir şey gelmiş demektir.

"İyi yumruk, Ateşböceği." Dudakları Julian'ın sunabileceği gülümsemeye en yakın şeyle seğiriyor.

"Bir tane daha ister misin?" Yumruklarımı yüzümün önüne çekiyorum ve onun cevabını beklemiyorum. İçimi kemiren acı ve ihanet bir yumruğa dönüşüyor. Bu sefer Julian yumruğu havada yakalıyor. Eğilmeye çalışıyorum ama kolumu arkamdan büküyor ve göğsü sırtıma yapışacak şekilde beni döndürüyor. Güçlü eli diğer kolumu göğsümün üzerine kilitliyor.

Kurtulmak için çabalıyorum ama beni çelik gibi tutuyor. Bunaltıcı sıcaklığını da ekleyince, hüsrana uğramış bir duygu yumağına dönüşüyorum.

"Bir gün için bu kadar yumruk yeter," diye fısıldıyor kulağıma sıcak sözcükleri ve içimden bir ürperti geçiyor. "Hadi geri dönelim."

"Yani beni altın bir tepside Johnny'ye mi sunacaksın?" Sözlerimden acı ve öfke fışkırıyor. "Senin olduğumu iddia ettikten sonra beni bir kenara atman uzun sürmedi."

"Elle..." Sesi sertleşerek devam ediyor.

"Sisine geri dön." Böyle bir anda kıskançlığımı gündeme getirdiğime inanamıyorum. "Haftanın lezzeti Johnny'ye gönderilecek."

Julian beni öyle hızlı döndürüyor ki başım dönüyor. Dudaklarını dudaklarıma çarpıyor ve aralarını açıyor. Öpücüğü aynı anda hem açgözlü, hem öfkeli, hem de tutkulu. Benzer duygular içimde dönerken inliyorum. Bu adam benim ölümüm olacak ve bunu bilmeme rağmen onu sadece öpebiliyorum. Birbirimizi pençelerken, dişlerimiz ısırırken ve dillerimiz dönerken parmaklarım saçlarının arasından geçiyor.

Sonunda hava almak için ara verdiğimizde, Julian güçlü elleriyle belimi sarıyor ve alnını benimkine yaslıyor. O yoğun gözler doğrudan ruhuma bakıyor. Karşılığında o da bana kendi bakışlarını sunuyor.

O... o beni incitmek istemiyor. Bu onun varlığı kadar açık.

Göğsüm patlamak üzere.

Nefes alışımız sert. Dudaklarım şişmiş ve kalbim aptalca bir düğüme dolanmış.

"Sana ne demiştim Ateşböceği?" Bir kolunu belimde tutuyor ve diğer elini boynuma doluyor. Başparmağı nabız noktamı okşuyor. "Sana mahvolduğunu söyledim çünkü gitmene izin vermeyeceğim. Ne Johnny ne de bir başkası için."

"Mist için bile mi?" diye sorarken göğsümde aptalca bir umut

yeşeriyor. "Mist için bile değil."

Dudaklarım titriyor. "Ghost için bile mi?"

Ağzı bir gülümsemeyi bastırıyormuş gibi seğiriyor. "O lanet Hayalet için bile."

Bu sefer gözyaşlarıma engel olamıyorum, göğsüne defalarca yumruk atıyorum. Bir yumruktan diğerine. Sanki bu kalbimi kasıp kavuran kaotik duyguları hafifletecekmiş gibi. Her şeyimi vermeme rağmen Julian her birini alıyor. Onu incitmek, kendime gelebilmek için onu uzaklaştırmak istiyorum. Çünkü onun yanındayken tanıyamadığım birine dönüşüyorum.

Dünyamı, kalbimi yeniden şekillendiriyor ve ben bundan hoşlanmıyorum. Aynı anda üzerine atlamak, onu öpmek ve yumruklamak istemem hoşuma gitmiyor. Hiçbir insan diğerine böyle hissettirmemeli.

Ben güçlüyüm. Bunu başarabilirim. Julian'ın yanındayken bu kelimeler anlamını yitirmeye başlıyor. Bana belki de o kadar güçlü olmadığımı gösteriyor. Belki de gücüm sadece derin bir zayıflığı saklıyordur.

Ve bu yüzden ondan nefret ediyorum.

"Bunu ben istemedim!" Hâlâ göğsüne vurarak ve akan gözyaşlarımla ve beni güneye sürüklemeye çalışan duygularımla savaşarak bağırıyorum. "Bunların hiçbirini istemedim! Senden nefret ediyorum, Julian! Senden çok nefret ediyorum."

Bileklerimi güçlü bir elin içine hapsediyor ve arkama doğru savuruyor. Dudakları dudaklarıma değiyor ve gürleyerek şöyle diyor: "O zaman seni tam anlamıyla benim yaptıktan sonra benden çok daha fazla nefret edeceksin."

On Yedinci Bölüm

Kalbim ve kafam düğüm düğüm oldu.

Daha da kötüsü, ikisi de Julian'ınkiyle büyülenmiş aptal bedenim tarafından yönetiliyor.

Elimi avucunun içine aldı ve beni depoya doğru sürükledi. Kendimi onun elinden kurtarmamın ya da diğer tarafa kaçmamın hiçbir yolu yok.

Aptal bir yanım kaçmak bile istemiyor. Aptal bir yanım daha önce hiç hissetmediğim bir heyecan ve coşkunun aptalca havai fişekleriyle yanıyor. Dövüş ringinde bile.

Julian buraya gelirken garip bir şekilde sessizdi. Arabada tek kelime etmedi ya da bana bakmadı bile. Omuzlarında o kadar çok gerginlik vardı ki, uzanıp onlara masaj yapmak istedim.

Şimdi nesi var? Eğer parktaki kızgınlığım yüzündense, bunu daha önce göstermedi. Şimdi, sanki tatsız bir şeyin farkına varmış gibi.

Ya da belki de daha önce benim öfkeme ortak oluyordu ve şimdi kendi öfkesinin zamanı geldi.

Midem bulanıyor. Ondan gerçekten nefret ettiğimi mi düşünüyor? O an için aptalca bir numaraydı. Keşke kendimi ondan nefret etmeye ikna edebilseydim. Etmiş olsaydım, bu açıklanamaz duyguları yaşamazdım. Sanırım deliriyorum çünkü parmaklarım onu teselli etmek için kaşınıyor. Beni Johnny'ye teslim edecek olsa bile.

Kyle bizi girişte karşılıyor, elinde bir şişe konyak var ve sırıtıyor. Sarhoş ve melankolik görünüyor. "Geri döndün, aşkım. Büyük. Godfather'ın ne kadar - "

"Ona 'aşkım' demeyi bırak." Julian sert bir bakışla onun sözünü keser.

Kyle'a garip bir gülümseme sunuyorum ve o da göz kırpıyor. Julian bir elini arkama, bir kolunu da bacaklarımın altına koyup beni gelin gibi içeri taşırken gülümsemem bir çığlığa dönüşüyor.

Sahipleniciliğinin beni ne kadar tahrik ettiğini görünce şok geçiriyorum. Bunun olmaması gerekiyordu, değil mi? Normal insanlar böyle hissetmemeli. Ama kimi kandırıyorum ki? Julian ve ben normalden olabildiğince uzağız.

Yüzüm ısınıyor ve kalçalarımın içi jöleye dönüşüyor. Kollarımı boynuna doluyor ve yüzümü omzunun kıvrımlarına saklıyorum.

Odanın kapısını tekmeleyerek açıyor ve arkamızdan kapatıyor. Beni yatağa yatırdığında nabzım boğazıma sıçrıyor. Beni öpmek ve içimdeki sızıyı dindirmek yerine yatağın üzerinde yükseliyor. Gözlerindeki karanlık, cezalandırıcı bir yoğunlukla kıvılcımlar saçıyor. Şehvet orada, ama duruşunu sertleştiren öfke.

"Ne düşünüyordun, Elle? Sana olduğun yerde kalmanı söylediğimde neden yapmadın?" Homurdanıyor, sonra kendini sakinleştirmek istercesine derin bir nefes alıyor. "Johnny'nin adamları dışarıdayken nasıl gidebilirsin?"

Bu düşünceyle bedenimi bir ürperti kaplıyor. O haklıydı. Johnny'nin adamları beni yakalayabilirdi. Sesim fısıltıyla çıkıyor. "Bunu hiç düşünmedim. Sadece hayatta kalmak istedim."

Julian bir saniye içinde üzerimdeydi. Eli boğazımı sarıyor ve başparmağı kalp atışlarımı hissetmek istercesine nabzıma bastırıyor.

O derin sesiyle, "Benim yanımda hayatta kalacaksın," derken sıcak nefesler tenimde geziniyor. Şu andan itibaren, hayatta kalmak ve Julian kelimeleri eş anlamlı. Anlaşıldı mı?"

Bu beni sinirlendiriyor. Julian'ın yanında aptal olabilirim ama asla birinin beni kurtarmasını bekleyen saf bir bebek olmam. İçimde öfke kabarıyor. Bu

Şehvetle o kadar iç içe geçiyor ki, onu kan gelene kadar öpmek mi yoksa kafasını ısırmak mı istediğimi bilmiyorum. Muhtemelen ikisi de. Aynı anda.

"Kendimi koruyabilirim," diye bağırdım.

"O domuzlara karşı değil." Gözlerindeki vahşi yoğunluk beni yutuyor. "Bırak, Ateşböceği. Benim yanımda gergin ve temkinli olmayı bırak. Seni incitmek isteseydim, bunu çoktan yapardım."

Yanılıyor. Julian hâlâ beni olabilecek en kötü şekilde incitebiliyor. Öyle ya da böyle derimin altına girdi ve eğer onu çıkarmaya çalışırsam, bir parça bırakacak. Kalıcı bir yara izi.

Bu beni çok korkutuyor.

Bir gangsterin bu kadar yaklaşmasına izin vermemeliydim. Kendini yavaş yavaş kalbime kazıyor ve bundan nefret ediyorum. Kırılganlıktan nefret ediyorum.

Ama aynı zamanda, onu daha fazla inkar edemem. Bu gerilim beni öldürüyor. Goo'ya dönüşmeden ona bakamıyorum bile. Belki de onu sistemimden çıkarırsam, her şey daha iyi olacak.

Ona doğru çekingen bir el uzattım, ama o güçlü yumruğuyla elimi sıktı.

Julian başını sallar. "Önce, 'Evet, Julian' de. Hayatta kalmam seninle olacak. Bu lanet bir oyun değil, Elle. Tehlikenin ortasında dolaşmana izin vermeyeceğim."

Gözlerindeki derin samimiyet karşısında alt dudağımı ısırıyorum. Gerçekten umursuyor. Benim dikkatsizliğime duyduğu öfke çok açık. Ona ihanet etme düşüncesi kalbimi sıkıştırıyor. Met Polisi için çalıştığımı bilse nasıl tepki verirdi?

"Elle," diye bir uyarıda bulunarak ismimi telaffuz ediyor.

"Evet, Julian," diye fısıldıyorum. "Hayatta kalmam seninle olacak."

Ensemden tutup dudaklarıma yapıştığında şaşkın bir çığlık atıyorum. İçimde patlayan tutkunun tadını alıyor. Dilinin açgözlü darbeleri boğuk bir iniltinin benden kaçmasına neden oluyor. Azgın ereksiyonu karnımın alt kısmına baskı yapıyor. İkimize de istediğimizi vermesi için sessiz bir yalvarışla yataktan kalkıyorum ve pelvisimi ona sürtüyorum.

Julian homurdanıyor. Çıplak eli bir hamlede elbisemi parçalıyor. Sutyenle oynarken saten ve danteller parçalara ayrılıyor. Sütyen çıkmayınca, onu ve külotumu mağara adamı tarzında yırtıyor.

Kutsal. Cehennem.

Bu jest karşısında sırılsıklam oldum. Bunun beni bu kadar tahrik etmesi mi gerekiyordu? Alev alev yanan gözleri çıplak bedenimin her santimini ezberlemiş gibi geziniyor. Kalbim gümbür gümbür atıyor, neredeyse göğsümden fırlayacak. Daha önce hiç bir erkek

bana akşam yemeğiymişim gibi bakarlardı. Beni Julian gibi darmadağın edenlerden değil.

"İçine girmezsem patlayacağım Ateşböceği," diye hırıldıyor.

Cevabım kemerini karıştırmak. Benim aciliyet seviyem onunkiyle yarışıyor. Rekor bir sürede pantolonunu ve gömleğini çıkardı.

Göğsündeki belirgin kaslara bakarken alt dudağım dişlerimin arkasında yuvarlanıyor. Her hareketinde dalgalanıyorlar. Bu karmaşık dövmeler ve bu büyüleyici savaşçı Julian'a çok benziyor. Çok kıvrak ve çevik. Erkeksi güzelliği beni her zaman diken üstünde tutuyor. Şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı, ağzımın suyunu akıtan adam.

Boxer külotunu indirdiğinde nefesimi içime çekiyorum.

Düşünmeme fırsat kalmıyor çünkü Julian yine üzerimde. Bacaklarımı açıyor ve aralarına yerleşiyor. Sıcak dudakları boğazımı öpüyor ve kulak mememi ağzına alıyor. Onun altında kıvranıyorum. Kalçalarım ihtiyaçla sıkılırken meme uçlarım zonkluyor.

Uzunluğu kıvrımlarımda bir aşağı bir yukarı kayıyor. Karnım geriliyor. Zevk dolambaçlı bir ritimle artıyor.

Yan masaya uzanıyor ve paketleri bulana kadar karıştırıyor.
Prezervatifler. Kolunu tutup onu durdurdum.

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum," diyorum nefes nefese. Aramızda hiçbir engel olmasın istiyorum. Tenini tenimde hissetmeye ihtiyacım var.

Görünüşe göre bu onu da tatmin ediyor, çünkü gözleri vahşi bir açlıkla doluyor. Boynumdaki hassas noktayı kemiriyor.

O söyledikçe ben inliyorum. "Ben de temizim Ateşböceği."

İçime doğru itiyor. Sertleşiyorum ve hareketsizleşiyorum, o korkunç anı bekliyorum.

"Çok sıkı." Julian'ın yüzü zevk ve acı arasında gidip geliyor. Sonra dirençle karşılaşıyor ve duruyor. Kelimenin tam anlamıyla donuyor. Kocaman vücudu benimkinin üzerinde duruyor ama bir tahta gibi bomboş. Julian'la tanıştığımdan beri ilk kez gözleri açılıyor.

Sesimi dengelemeye çalışıyorum ama mırıltı halinde çıkıyor. "Bu benim ilk seferim."

İki eliyle yüzümü kavrarken ifadesi saf bir hayranlık ve yakıcı bir ateşe dönüşüyor. "Nasıl oluyor da bu senin ilk seferin oluyor?"

Omuz silkiyorum. "Daha önce vermek istediğim kimseyi bulamadım."

Saf şehvet ve ateşli sahiplenme duygusu gözlerinin derinliklerinde parlıyor. Sanki mümkünmüş gibi, homurdanırken giriş yerimde daha da sertleşiyor. "Ve bunu bana vermek mi istiyorsun?"

Yanaklarımın içini ısırıyorum. "Seviyorum."

"Teşekkür ederim." Yumuşak ses tonu ve dudaklarının dudaklarıma değmesi beni neredeyse çözüyor. "Sana karşı iyi olacağım Ateşböceği."

Ve öyle. Julian yavaşça geri çekiliyor. Boynumu öpmek, göğüslerimi yoğurmak ve kalçalarını çok yavaş ve nazikçe yuvarlamak için zaman ayırıyor. Ahlaksız bir karmaşa haline geliyorum. Sanki içimden sızan tüm ıslaklık yetmiyormuş gibi kaya gibi sert ereksiyonunu kaygan kıvrımlarımda aşağı yukarı kaydırıyor.

"Lütfen, Julian," diye mırıldanıyorum, bu işkenceli ritme daha fazla dayanamıyorum. Elimi uzatıp onu içime sokmak üzereyim.

"Lütfen ne?" Parmakları klitorisimi buluyor ve neredeyse o bağımlılık yapıcı yere geliyorum. "Kelimelerle söyle, Ateşböceği. Bana ne istediğini söyle."

"Beni kendinin yap, Julian." Nefesim kesildi.

Sanki sözlerim akorda vurmuş gibi, Julian homurdanıyor ve dalıyor. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Sanki kendi duygularımı yansıtıyormuş gibi vahşi bir şehvet ve hayranlıkla kararmışlar. Beni içten içe gererken hafif bir acı duyuyorum. Ama itmeye ve sinir yumağımla alay etmeye devam ettiği anda bu his kayboluyor.

Kalçalarını önce yavaşça benimkilere doğru yuvarlıyor. Sonra, ciğerlerimdeki nefesi kesen bir güçle içime çarpıyor. İlkel zevk sarsıntıları içimde dalgalanıyor. Arka tarafını bacaklarımla çevreleyip onu kafesliyorum. Ona bir çapa olarak ihtiyacım var. Yoksa düşeceğimden korkuyorum.

Julian'ın ağzı beni öperken benimkini buluyor. Sert, şiddetli ve çok çiğ. Sayıklıyorum. Gözlerimde yaşlar oluşuyor. Eli boğazımı sarıyor, başparmağı nabzıma değiyor. Bu hareket beni parçalanmanın eşiğine getiriyor.

Ritmini buluyor ve hızlı, evcilleşmemiş bir çılgınlıkla içime giriyor. Her itiş beni sadece coşkuyla doldurmakla kalmıyor, aynı zamanda beni kendimin eşiğine getiriyor.

Var olduğunu hiç düşünmediğim bir parçam, Julian'ın bana duyduğu akıl almaz tutku karşısında çözülüyor. Birbirimize o kadar kilitlenmişiz ki, onun nerede bitip benim nerede başladığımı bilmiyorum. Zihnim, kalbim ve ruhum öylesine iç içe geçmiş ki, orgazmın bedenime mi yoksa tüm varlığıma mı vurduğunu bilmiyorum.

Parçalanıyorum ve boğuk bir çığlıkla onun etrafında kenetleniyorum. Dalgalar ve dalgalar içimde sonsuz bir şelale gibi akıyor. Düşmeye devam ediyorum ama çarpma korkum yok. Çünkü nedense Julian'ın beni bir arada tutacağına güveniyorum. O beni güvende tutacak.

Sırt kasları sertleşirken bana sıkıca sarılıyor. Vahşi bir ihtiyaçla içime giriyor. Gözlerindeki alev alev yanan cehennem kontrolden çıkıyor. Etin ete çarpması ve onun içimi doldurma hissi beni yeniden o sınıra sürüklüyor.

Gırtlağından alçak bir hırıltı çıktığında ve içimi bir sıcaklık doldurduğunda, bağımlılık yaratan o yere çoktan varmış oluyorum.

Bu sefer, bir saniyeliğine bayıldığım için çok uçucu. Ya da birkaç saniye. Hiçbir fikrim yok. Kendime geldiğimde Julian üzerimde duruyor, beni ezmemek için ağırlığını dirseklerine veriyor. Becerikli parmakları nemli saçlarımın tutamlarını geriye doğru okşarken, çatık yüz hatlarıyla bana bakıyor. "İyi misin?"

Hayır.

Kesinlikle iyi değilim. Bu şekilde olmaması gerekiyordu. Seksin sadece fiziksel olması gerekiyordu, hepsi bu. Peki neden tüm bunlar fiziksel olmaktan başka bir şeymiş gibi hissettirdi? Tehlikeli bir çözülmeydi. Göz kamaştırıcı bir çılgınlık.

Tek yapmam gereken onu sistemimden çıkarmak mıydı? Az önce onu içime kazıdım.

Bunun ne anlama geldiğine hazır değilim.

Kıvranarak kurtuldum ve doğruldum. Bu çok kafa karıştırıcı. Kaçıp kendimi Julian'dan uzak, güvenli bir yere kilitlemeliyim.

Güçlü eller beni geriye çekti. Kucağında oturuyorum, göğsü sırtıma yapışmış. "Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye gürlüyor sert sesi kulağıma. Sesi kızgın ve biraz da kırgın geliyor.

Tanrım. Eğer roller değişseydi ve o akıllara durgunluk veren seksten hemen sonra ayrılmak isteseydi, ben de çok incinirdim. Ona karşı gevşedim.

"Seni incittim mi?" diye fısıldıyor. Sözleri gerçekten endişeli ve bu göğsümde daha derin bir yara açıyor.

"Beni mahvettin," diye itiraf ediyorum, ona dönüyorum ve başımı sert göğsüne gömüyorum. Artık kaçmak anlamsız.

Belki de hiç istemedim.

"Güzel." Başımın tepesini uzun ve derin öpüyor ve tenime karşı konuşuyor: "Çünkü beni de mahvettin Ateşböceği."

On Sekizinci Bölüm

Elle uykusunda bir şeyler mırıldanıyor ve bacağını benimkinin üzerine atıyor.

Üstümde yarı uzanmış olması yetmezmiş gibi, küçük eli omzumu sıkıca kavrıyor ve inliyor. Ereksiyonum canlanıyor.

Lanet olsun.

Bütün gece Elle'in uyuyan yüzünü izledikten sonra - ya da gecenin hangi bölümünde uyumasına izin verdiğimi - hala bana neler olduğunu anlamıyorum.

O benim dünyama ait değil. Onun gibi insanları canlı canlı yeriz. Hepimiz başkalarından özgürce çaldığımız hayata layık olmayan canavarlarız.

Plan basitti: Sıfır Takımı'nı Hades ve Omega'nın pençelerinden kurtarmak. Bu süreçte bana ne olacağı umurumda değildi çünkü hayatımın hiçbir anlamı yoktu. Annem beni lunaparkta terk ettiği gün öldüm. Hayalet doğdu. Hayalet gözünü kırpmadan öldürdü ve sakatladı. Hayalet sadece koruması gereken yoldaşları olduğu için var olan bir uyuşturucu bağımlısıydı.

Ama bu ateş böceği hayatıma girdiğinden ve ona benim olduğunu düşündürdüğüm isimle beni çağırmaya devam ettiğinden beri, Julian'ın

tekrar hayata gelebilir. Bu çok aptalca çünkü Julian'ın hayatını bile hatırlamıyorum.

Ben Hayalet'im ve Hayalet dikkat dağıtmaz. Hayalet yanlara bakmadan hedefine gider.

Ve bir de bu kadın var. Bu *lanet* kadın. Onun inlemelerini istiyorum. Çığlıklarını istiyorum. Benim olmasını istiyorum.

Parmaklarım Elle'in uzun saçlarının tellerini yumuşak yüz hatlarından uzaklaştırıyor. Bana onu benim yapmamı söylediğinde, hiç böyle bir coşku hissetmemiştim. Hayatında ilk kez onun derinliklerine daldığımda, sanki benim de ilk seferimmiş gibi hissettim. Ve bir bakıma öyleydi. Diğer kadınların yüzlerini hatırlamıyorum. O zamanlar aklım başımda değildi.

Kesin olan bir şey var: Hiçbir kadını çıplak bırakmadım. Elle ile prezervatif fikrinden bile nefret ediyordum. O başlattığında, onu zaten benim olarak düşünmüştüm.

Hiçbir şeyi kendime mal etmek istemedim. Sıfır Takımı'nı ailem olarak görsem de onlar asla benim olmadı. Hepimiz bunun için çok berbat durumdayız. Ama Elle? Belki daha önce itiraf etmek istememiştim ama o sokakta onun meydan okuyan, elektrikli bakışlarını ilk gördüğüm andan beri onu elimde tutmak istiyordum. İstediği kadar savaşabilir ama onu ilk gördüğüm andan beri benim.

Şimdi, Mist'in benden sonsuza dek nefret etmesine neden olabilecek zor kararlar vermek zorundayım. Kesin olan bir şey var: Elle'i bir daha asla gözümün önünden ayırmayacağım.

Pencereden bir hışırtı geliyor. Sessiz ve zar zor fark ediliyor. Gölge pencereden bakarken Elle'nin çıplaklığını örtmek için çarşafı atıyorum. Sadece şort giyiyor.

"Biraz mahremiyet," diye homurdanıyorum. "Artık pencereden içeri dalmak yok.
Bir kapı var."

"Kapılar sıkıcıdır." Pencere pervazına çömelmiş vaziyette duruyor. Bakışları Elle'den bana kayıyor, yüzünde gözlemci bir ifade var. "Biraz boks zamanı."

"Bugün olmaz." Hiçbir şey beni Elle'in yanından ayıramazdı.

"Hadi, dostum." İnliyor. "Sen aşırı enerjinden kurtuldun ama benim yumruk atmam gerek. Beni o yaşlı cadı Sis'ten düello istemeye zorlama, birbirimizi öldürürüz. Ve o lanet Alev sürekli uyuyor, nasıl formunu koruyor bilmiyorum."

"Benim sorunum değil." Ona sert bir bakış attım. "Yeraltı dövüş ringlerinize gidin."

"Memelerin kıçına düştü, ha dostum?" diye soruyor gözlerinde tuhaf bir bakışla. İlk başta, geri dönmeye çalışan o robotik bakışla ilgili olduğunu düşündüm,

ama bu gerçek bir üzüntü.

Bugünlerde ona neler oluyor? "Kıç memeden üstündür," diye düzeltiyorum.

"Her ne haltsa." Aşağı inmek için döner ama omzunun üzerinden şöyle der. "Kabul etmekten nefret etsem de Mist haklı olabilir. Belki de cehennemimize kimseyi getirmesek daha iyi olur."

Ve sonra gitti.

"Çok geç," diye mırıldanıyorum, Elle'e bakarak. Zaten çok derinde. Bir çıkış yolu olmayacak.

Elle kıpırdanıyor, gözleri yavaşça açılıyor. Parlak mavilikleri üzerime düştüğünde ve belli belirsiz gülümsediğinde, onu bütün olarak yemek istiyorum. O kadar güzel, güçlü ve masum ki. Hepsi aynı anda.

Telefonum komodinin üzerinde titriyor. Mist'in adına bir göz atıyorum ve görmezden geliyorum. Hades'in kendisi arasa bile cevap vermeyeceğim.

Görünüşe göre Elle'in de parlak bir görüşü var çünkü o da ismi yakaladı. Dudakları onu ölesiye öpmek istememe neden olacak şekilde somurtuyor.

"Bunu senin alman gerekmiyor mu?" diye soruyor. "Bu sis."

Parmaklarım göğsünde geziniyor ve boynuna dolanıyor. Nabzı hayatımdaki tek sabit şey haline geldi. Parmağımın altında zıpladığında, bu bir coşku atışı gibi. "Sadece burada olmam gerekiyordu."

Utangaç bir şekilde gülümsüyor. İşaret parmağımı alt dudağında gezdiriyorum. Ağzını açıyor ve göz temasını kesmeden parmağımı içine çekiyor.

Ereksiyonum acı verici hale geldi.

Sıcak, ıslak dili, ben neredeyse bir ergen gibi boşalana kadar parmağımın etrafında dönmeye devam ediyor.

"Çok mu ağrın var?" Homurdanıyorum.

"Hayır," diye mırıldanıyor ve bir patlamayla parmağımı bırakıyor. Sonra yüzünü buruşturdu. "Yani evet, ama sorun değil." Yanağının iç kısmını çiğniyor. "Neden?"

"Çünkü bunu yapmak zorundayım."

Onu yüzüstü çeviriyorum ve önce ciyaklıyor sonra gülüyor. Gırtlaktan gelen kaygısız ses, içimde var olduğunu hiç bilmediğim bir yere çarpıyor. Yüce kıçından bir avuç tutuyorum ve diğer elimle onu dirsekleri ve dizleri üzerinde kaldırıyorum.

Elle omzunun üzerinden bakıyor. En başta ruhum olmadığını düşünürken o masmavi gözlerin ruhumun içini görüyor gibi görünmesi aklımı karıştırıyor.

Bedenim onunkini arkadan sarıyor. Yumuşuyor ve içime giriyor. Saçlarından bir tutam tutuyorum ve tek seferde içine giriyorum. Bana karşı kükrüyor ve göğsümü bedenimden daha fazla karıştıran o derin boğazlı sesleri çıkarıyor. Şimdi onun içinde olmanın ne kadar coşkulu olduğunu tattığıma göre, bundan vazgeçebileceğimi hiç sanmıyorum.

Omega'nın etkilerinden çok daha güçlü.

Hâlâ ona vururken saçlarını çekiyorum, böylece bakışları benimkiyle buluşuyor. "Bana ne yapıyorsun, Elle?"

Altına kaçırıyor, gözleri çiğ bir şehvet ve şaşkınlıkla dolu. "Sen bana cevap verirsen ben de sana cevap veririm."

Ona daha derinden ve daha sert çarpıyorum. Ritmim kontrol edilemez bir çılgınlığa dönüşüyor. Elimde değil. Bu kadar evcilleşmemiş bir tutkuyla istediğim tek kadın oydu.

Elle'in çözülmesi uzun sürmüyor, adımı haykırıyor ve uzunluğumu boğuyor. Kısa süre sonra ben de onu takip ettim. Orgazm beni daha önce hiç yaşamadığım bir güçle vuruyor.

Çekildiğimde, sularımız kalçalarından aşağı akıyor. Hastalıklı bir memnuniyet beni ele geçiriyor.

Onu kendime yaklaştırıyorum. Kollarını ve bacaklarını etrafıma sarıp tembel ve tatmin olmuş mırıltılar çıkardığında geriye tek bir düşünce kalıyor.

Benimkini.

Saatler süren duşun ardından Elle odaya komik bir şekilde girer.

Ben gömleğimin düğmelerini iliklerken, o kıyafetlerini karıştırıyor. Bir havlu vücuduna, bir diğeri de saçlarına sarılmıştı. Onları çekip çıkarmak ve onu tekrar yutmak çok kolay olurdu. O vücuda hâlâ yapmak istediğim milyonlarca şey var.

Ama çok ağrıyor. Ayrıca, Mist durmadan arıyor. Onunla konuşmayı daha fazla erteleyemem.

Elle beni bakarken yakalıyor ve yanakları kıpkırmızı oluyor.

Tanrım, o çok sevimli. Hepsini istiyorum: Masumiyetini. Gücünü. Onun bağımlılık yapan ışığını.

Göz temasını kesiyor ve yatağın üzerine bir elbise seriyor. "İş sırasında garip bir şekilde yürüyeceğim."

"Ne işi?" Bir saniye içinde, onun üzerinde yükseliyorum.

Bana temkinli bir bakış attı. "Ben garson olarak çalışıyorum, hatırladın mı?"

"Tabii ki hayır." Elim kolundan aşağı kayıyor ve tüyleri diken diken oluyor. "Dün geceden sonra çalışmaya devam edebileceğini düşünüyor musun?"

Maskelenmeden önce gözlerinde hafif bir panik beliriyor. Bu da ne demek şimdi?

"Çalışmak zorundayım,

Julian." "Hayır."

O düşük sınıf domuzlara içki servisi yapmayacak.

"Julian..." Elimi avuçlarının arasına aldı, sesi yumuşadı. "Burada yalnız kalırsam çıldırırım. Kafamı duvarlara vurmaya başlayacağım."

Bunu hayal ederken dudaklarım seğiriyor. "Hâlâ çalışmıyorsun Ateşböceği. Boks yapıyorsun, değil mi?

Birkaç şeyi hallettikten sonra devam edebiliriz."

"Mist'e gittikten sonra demek istiyorsun." Yine suratını asıyor ve kollarını kavuşturuyor. Bu sefer gülümsüyorum. Kıskanmasını neden sevdiğimi bilmiyorum ama seviyorum.

Göğsümü dürtüyor. "Bu kadar komik olan ne?"

Onu kendime çekiyorum ve başının üstünü öpüyorum. "Bir kez olsun dediğimi yap ve burada kal."

Bana bakıyor. "Eğer çalışamayacaksam, en azından onun vardiyası başlayana kadar Scar'la kalabilir miyim?" Ben bir şey söylemeyince devam ediyor, "Lütfen?"

İnledim. "Tamam. Sadece Scar, Kyle ya da Shadow'un yanında kal. Tamam mı?" "Tamam." Kocaman gülümsüyor ve ben de onu öpmekten kendimi alamıyorum.

Dudakları şişene ve pantolonum sıkılaşana kadar o gülümseme.

Geri çekildiğimde bana şaşkın bir ifadeyle bakıyor. Sanki benim gibi onun da neler olup bittiğine dair en ufak bir fikri yokmuş gibi.

Onu duvara yaslamanın cazibesine kapılmadan önce odadan çıkıyorum.

Güvenli evin önüne gelir gelmez telefonum titriyor. Arayanın Mist olmasını bekliyordum ama arayanın kimliğini öğrendiğimde omuzlarım kaskatı kesildi.

Hades.

"Hayalet konuşuyor," diye cevap veriyorum en sert ses tonumla.

"Fabrika nasıl?" diye soruyor o lakayt, havalı sesiyle. "İyi."

"Başkan Joe ile görüşmeler hakkında rahatsız edici bir söylenti duydum?"

Lanet olası casuslar. Saçma sapan ses tonumu koruyorum. "Sonuçlar hoşunuza gittiği sürece uygun gördüğüm her yöntemi kullanabileceğim konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Tabii ki. Elbette." "Sadece söylentilere göre Başkan Joe'ya hisse vereceğiniz söyleniyordu." demeden önce küçük bir sessizlik oldu.

Zihnim koşuşturuyor. Hades'in casusları muhafızlardan ama dışarıda kalıyorlar. Toplantıdan haberdar olabilirler ama toplantıda ne olduğu hakkında hiçbir fikirleri yok. Ofiste dinleme cihazı olup olmadığını kontrol ettiğime göre, konuşmalarımıza kulak misafiri olmuş olamazlar.

Hain içeriden biri. Sırtım kaskatı kesildi. Hayır. Sıfır Takımı arkadaşlarım değil. Onlar bana asla ihanet etmez.

Bu fikri içime atıyorum ve Hades'e "Elbette hayır" diye cevap veriyorum.

"Güzel. Omega yoksunluğu dışında Hawk'a işkence yapıldığını biliyorsunuz. Şu anda delilikle ölüm arasında gidip geliyor. Eğer görmek istersen videoyu Mist'e gönderdim."

Hat kesildi.

Yumruğumu bir ağaç gövdesine sıkıştırdım. Lanet olası piç. Videoyu kime göndereceğini çok iyi biliyor.

Bu Mist'in bana ihanet ettiği anlamına mı geliyor? Doğru, Hawk için her şeyi yapar ve dün gece çok kızgındı, ama bana ihanet edecek kadar ileri gitmez, değil mi?

Shadow kaşlarını çatmış bir halde koşarak geldiğinde ben de bunu düşünüyordum.

Omuzlarım geriliyor. Biliyorum, sadece biliyorum, kötü haberler var. "Ne oldu?"

"Kyle vuruldu."

On Dokuzuncu Bölüm

Le Salon'da hava kasvetli bir enerjiyle dalgalanıyor. Yanlış bir hareket ve kurşunlar uçuşacak.

Birkaç gergin korumayı atlatırken hareketlerim dikkatli. Genellikle açılış saatlerinden önce onlarla takılan kızlar bile ortalıkta görünmüyor.

Bu uyanıklık seviyesi dün geceye benziyor. Sadece şimdi, daha boğucu.

Göğsüm sıkışıyor ve ellerimi birbirine kenetliyorum. Başkan Joe ve Johnny döndü mü? Şimdi teslim edilecek miyim?

Hayır.

Julian buna izin vermez. Ona neden bu kadar güvendiğimi bilmiyorum. Lanet bir gangstere güvenmek yanlış. Ama birlikte geçirdiğimiz geceden ve sabahtan sonra -tüm o tutku, şefkat ve yakınlıktan sonra- aramızdaki elektriği artık görmezden gelemem. Onun olduğumu söylediğinde, buna inandım. Vücudum uğulduyor ve hala onun içimdeki hissinden dolayı ağrıyor.

Merdivenlerin ortasına yakın bir yerde çığlık atarak duruyorum ve denge için avukata tutunuyorum.

Ona güveniyorum.

Hayatımda ilk kez kaderimi başka bir insana emanet ediyorum.

Ödüm bokuma karışıyor.

Merdivenlerden çıkarken hızımı arttırıyorum. Amacım Zoe'yi bulmak ve o görüntüye ihtiyacım var. Julian'a güvenebilirim ama Mist'e ya da iz bırakmadan ortadan kaybolan o gölgeli Hayalet'e güvenmiyorum.

Julian'ın umurunda olabilir ama etrafındakilerin umurunda olmadığı kesin. Kanıt mı? Mist beni potansiyel katilime gönderdi ve bunun için özür bile dilemedi. O ve Ghost mafya çıkarları için benden kurtulmaya çalışabilir. Bu yüzden Liam'a söz verdiğim gibi yapmalıyım; görüntüleri bulup gitmeliyim.

Julian'dan ayrılma düşüncesi ya da ona ihanet ettiğimi düşünmesi kalbimi kara bir delik gibi kemiriyor. Artık onun gözüne girmiş olabilirim ama ne kadar korkutucu olabileceğini herkesten daha iyi anlıyorum.

Julian'ın robotik bakışının anısı vücudumda bir ürperti yaratıyor. Onun o acımasız tarafıyla karşılaşmak istemiyorum.

Zoe'yi bulduğumda ona her şeyi

anlatacağım. Umarım beni affeder.

Aptalca bir nedenden dolayı, bana kızmasını istemiyorum.

Kontrol odasının kapı çerçevesinin yanında duruyorum ve aralıktan içeri bakıyorum.

Kyle hiçbir yerde bulunamıyor. Onun yerine, masaüstlerinin önünde oturan ve sanki bir şey arıyormuş gibi tüm görüntüleri kontrol eden bir düzine gardiyan var. Havada duman ve bira kokusu dolaşıyor.

Hepsi içerideyken hiçbir görüntüyü elime almam mümkün değil.

İki gardiyan, Vladimir ve Nick, gözetmenlik yapıyor. Kyle'a en yakın olanlar onlar. Vladimir'in Kyle ile New York'a gitmek hakkında konuştuğunu duydum. Oradaki Rus mafyasına.

Titriyor.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Nick. "Burada hiçbir şey yok. Hem neden bakıyoruz ki? Kyle bizim bölgemizin dışında vuruldu. Bana sorarsanız bir savaşa ihtiyacımız var."

Kalbim neredeyse duracak. Kyle vuruldu mu? Yaşıyor, değil mi?

Kendimi kapı çerçevesine yapıştırıyorum.

Vladimir bir sigara yakıyor ve gergin parmaklarını beyaz-sarı saçlarında gezdiriyor. Konuştuğunda kalın bir Rus aksanıyla, "Kapa çeneni. Hayalet bize bakmamızı emretti, biz de baktık. Hepsi bu."

"Ghost'un o amcık Başkan Joe'ya bir ders vermesi gerekiyor, tek söylediğim bu". Nick devam ediyor. "Sırtından vurulmuş. Sence hain olabilir mi?"

Vladimir'in dudaklarından bir nefes duman çıkıyor ve burun deliklerimi nikotinle dolduruyor. "Kendi işine bak ve işini yap."

Arkamdan ayak sesleri geliyor. Arkama bakmadan yoluma devam ediyormuş gibi yapıyorum. Beni kulak misafiri olurken yakalarlarsa, işim biter. Yeni gelen gardiyan görüş alanıma giriyor. Dün gece toplantı katına girmeme izin veren oydu. Ancak bugün gözlerini arkama diktiğini hissedebiliyorum. Kontrol odasına giriyor ve kapı arkasından kapanıyor.

Koridorda yürürken teoriler ve bilgi parçaları zihnimi dolduruyor. En çok da Kyle'ın yarasının ölümcül olma ihtimali kalbimi sıkıştırıyor.

Bu adamı bu kadar çok sevdiğimin farkında bile değildim ama sevmişim. Kyle ve Scar buradaki tek sıcak insanlar - Julian dışında.

Başına gelenler çok garip. Kyle, Başkan Joe ve Johnny'nin ziyaretinden bir gece sonra sırtından vuruldu. Muhafızlar arasında bir hainden ve savaştan söz ediliyor. Kyle daha dün bize gülümsüyordu, şimdi ise ölümle savaşıyor olabilir.

Ölmüş olabilir mi?

Scar'ın odasına koşarken kalbim güm güm atıyor. Kyle'ın iyi olup olmadığını bana o söyleyecekti.

Odaya daldım ve donakaldım. Kyle'la olan bağını düşününce, Scar'ı kaos içinde bulmayı bekliyordum. Onun yerine, yatakta bağdaş kurmuş oturuyordu. Odada Oasis müziği çalmıyor. Etrafında yanan beş mumdan vanilya kokusu yayılıyor. Gözleri kapalı, ifadesi sakin ve saçları başının tepesinde dağınık bir topuz halinde toplanmış. Üzerinde pastel yeşil bir şort ve üzerinde 'Savaş Değil. Lanet olası bir savaş.

Ağzım açık kaldı. Şu anda meditasyon mu yapıyor?

Önüne çömelip bir şişe uyku hapı buldum. Ne zamandan beri bunları kullanmaya başladı? "Scar!"

Kendi alanında kaldığında omzunu sarsıyorum. "Scarlett!" "Bana öyle deme," diye tıslıyor.

Gözleri bir anda açılır ve... ölüdürler. Tamamen ve tamamen ölü. Tanıdığım Scar'dan eser yok. Burada kalışımı çok daha katlanılabilir kılan o dost canlısı, hevesli ama tuhaf Scar'dan eser yok. Ölü kehribar rengi irisler korkunç derecede ürkütücü.

"Yara mı?" Çekinerek soruyorum. Tüm vücudum beni geri adım atmaya zorluyor.

Göz kırpıyor ve bir anda o sıcak kehribar renginde hayat yeniden parıldıyor. İçimi bir rahatlama kaplıyor. Bu Scar.

"Ellie?" Yüzünde hafif bir şaşkınlık olsa da gülümsüyor. "Ne zaman geldin?"

"Bir süre önce."

"Seni duymadım." Kaşları çatılıyor, sonra tekrar gülümsüyor.

Onun nesi olduğunu sorma isteğimi bastırıyorum çünkü Le Salon'da olup bitenler daha acil. "Kyle'a ne oldu?"

"Ah, Kylie!" Sanki acil bir şey hatırlamış gibi ayağa fırlıyor. Birkaç darbeyle mumları söndürüyor ve gardırobuna dalıyor. Kapının arkasından askı şıngırtıları ve giysi hışırtıları geliyor.

"Yara izi mi?" İçeri girerken dikkatli adımlarla yaklaşarak tekrar soruyorum. "Bu... Kyle yaşıyor mu?"

Kapının arkasından kafasını uzatıyor. "Evet. O tamamen iyi. Sırtından vurulmak onu öldürmez, merak etmeyin. Londra'nın dışında güvenli bir evde onunla ilgileniyorlar. Yarın burada olacak."

Ağırlığımı yatağa bırakırken rahat bir nefes alıyorum.

Scar kazmaya geri döner ve tarafsız bir tonda, "Ama onu kim vurduysa korkmuş olsa iyi olur," der.

"Evet. Eminim bu yüzden bir savaş çıkacak."

Gangsterler düşük rütbeli biri için bile savaş başlatırken, Kyle gibi yüksek rütbeli biri için bu bir kıyamet olabilir.

"Hayır, savaştan bahsetmiyorum." Duraksıyor. "Julian değer verdiği kişiler için kıyameti koparırdı."

Onun adını duyunca midem bulanıyor. Ne oluyor be? Ergen falan mı oldum ben?

Scarlett ten rengi dantel iç çamaşırlarıyla ortaya çıkıyor. Gerçekten büyüleyici. Karnının yakınında soluk bir yara izi görüyorum. Çirkin bir yara izi, sanki biri onu kesip açmış gibi, ama neredeyse derisiyle bütünleşmiş. Belki de bu yüzden daha önce fark etmemiştim. Oldukça eski görünüyor. Nasıl olduğunu merak ediyorum.

"Hangisi?" Elinde kısa, sıcak pembe bir elbise ve onun siyah ikizi var.

"Siyah olanı."

Benim seçtiklerimi atıyor ve pembeyi seçiyor. Başımı salladım. Sırf tam tersini seçmek için fikrimi sorduğunu düşünmeye başlıyorum.

"Kyle her zaman Julian'a vaftiz babası der," diyorum, Scar'ın dikkati dağılmadan önce konuşmayı yeniden toparlamaya çalışarak. "Sanırım yakınlar?"

"Julian onu bir oğul gibi yetiştirdi." Homurdanıyor. "Yine de onu buraya getirmenin akıllıca olduğunu söyleyemem."

Kalbim Julian için acıyor. Kyle'a olanlar yüzünden çok acı çekiyor olmalı. Keşke onu teselli edebilseydim.

İnsanları nasıl teselli edeceğimi bile bilmiyorum ama Julian için denemek istiyorum. "Şu gözlere bak." Scar sıcak pembe elbisesiyle önümde duruyor, bakışları bana sabitlenmişti.

Tanrım. Yaklaştığını duymadım.

Ayağını halıya vuruyor. "Julian'a gerçekten aşık olduğunu söyleme sakın?"

"Yapmadım!" Ses tonum kendi kulaklarım için bile çok savunmacı.

"Yapmasan iyi edersin." Scarlett parmağıyla beni işaret etti, gözleri alev alev yanıyordu. "Ona aşık olamazsın, Elle!"

Öfkesi beni hazırlıksız yakaladı. Ne oluyor be? "Neden bana bağırıyorsun?"

"Julian bir katil!" Tedirgin bir ses tonuyla devam ediyor. "Bu bilgi henüz kafana yerleşmedi mi? İnsanları vicdan azabı duymadan öldürüyor. O kadar çok insan öldürdü ki artık saymaya bile zahmet etmiyor. Uyuşturucu, fuhuş ve kumarla uğraşıyor. Uyuşturucu *kullanıyor*. O yanlış ve yasadışı olan her şey ve sen ondan uzak durmalısın!"

Sanki her kelimesi karnıma inen bir yumrukmuş gibi irkiliyorum. O haklı. Tüm bunları biliyordum ve bir şekilde başka yöne döndüm. Gözlerim yaşarıyor ve onları sarsak ellerimle siliyorum. Neyim var benim böyle?

Bakışlarım tekrar Scar'ın duygusuz yüzüne kayıyor. Parmakları titriyor, yanakları kıpkırmızı ve vücudu gergin. Aşırı ısınmış gibi görünüyor. Sözleri doğru olsa da, onlara karşı koymaktan kendimi alamıyorum. Histerik ve Julian'dan bilerek nefret etmemi istiyor gibi görünüyor.

"İlacın öldürmesine neden olduğunu söylediniz." Ses tonum dikkatli. "Bu konuda söz sahibi olmadıklarını söylediniz ve belli ki detoks yapmaya çalışıyor."

"Unut bunu." Scar yanıma oturuyor ve omuzlarımdan tutuyor, böylece ona dönük oluyorum. Yüz ifadesi yumuşuyor. "Julian'la kalırsan güvende olmazsın. Ben sadece seni korumak istiyorum, Ellie."

"Neden?"

Gözlerinin derinliğinde nostaljik bir bakış kilitleniyor. Bana bakıyor ama sanki içime bakıyor gibi. "Bana kaybettiğim kız kardeşimi hatırlatıyorsun. Bütün bunları onun için yapıyorum. Sadece seni de kaybetmek istemiyorum."

Kalbim ısınıyor. Şimdi neden böyle bir hayatın içinde olduğunu anlıyorum.

"Bana benim de kaybettiğim bir kız kardeşimi hatırlatıyorsun." Alt dudağımı ısırdım. "Sanırım onu tanıyorsun."

"Öyle mi?"

Onu bulmama yardım etmesi için Scar'a ihtiyacım var ve bunu söyleyecek kadar ona güveniyorum. "Adı Zoe. Sanırım önceki oda arkadaşındı?"

Scarlett hiç şaşırmış gibi görünmüyor, daha çok olayları bir araya getirmeye çalışıyor g i b i y d i . "Bu yüzden buraya geldin."

Soru değil. Bir gözlem.

İsteksizce elini elime alıyorum. "Biz birbirimizin ailesiyiz. Onu bulmam gerek Scar. Bana yardım edebilir misin? Lütfen bana bildiklerini anlat."

"Ben..." diye devam ediyor. Dudakları önce açılıyor sonra kapanıyor. Sonunda "Pek bir şey bilmiyorum" dedi.

"Lütfen, Scar." Elini sıkıca kavrıyorum.

"İkinci Dünya Savaşı'nda seksen milyondan fazla insanın öldüğünü biliyor muydunuz?"

"Yara..."

"Bunun için beni öldürecek." Gözlerini deviriyor. "Her neyse."

Kapıdan kaçmasından korkarak ona yaklaştım. "Ne olmuş yani?"

"Oda arkadaşım Zoe'nin yanlış insanlarla ilişkiye girdiğini söylediğim zamanı hatırlıyor musun?"

Başımı salladım, hevesle.

"Bu Shadow. Onu Tanrı bilir nereye götürdü."

Midem bulanıyor. Ama Zoe Liam'a Hayalet'ten bahsetti. Gölge hakkında tek kelime etmedi. Buraya gelene kadar Liam ve benim onun varlığından haberimiz yoktu.

"O..." Kelimeleri söyleyemediğim için sözümü kesiyorum.

"Tek başına o olduğunu sanmıyorum, ama onunla olan ilişkisinin ortadan kaybolmasına neden olduğu kesin." Kaşları çatıldı. "Onu uyarmıştım, tıpkı seni uyardığım gibi Elle. Dinlemedi ve şimdi kim bilir nerede. Sonun onun gibi mi olsun istiyorsun?"

"O... öldü mü?" diye sorarken kalp atışlarım gümbür gümbür atıyor.

"Kim bilir?" Kaşları kırılmış gibi çatık. "Bunu gizli tutuyorlar. Özellikle de Mist. Kaltak."

Sis ve Gölge şüpheliler listesinin başına geçtiler. Onlar hakkındaki gerçeği ortaya çıkarmak için ne gerekiyorsa yapacağım. İçimden bir ses Zoe'yi bulamayacağımı söylüyor. Belki de artık çok geç, ama o sesi susturuyorum.

Umudumu kaybetmeyeceğim.

"Başka bir şey biliyor musun?" Ben soruyorum.

Scar başını sallıyor ve ben ona inanıyorum. Zoe için gerçekten endişeleniyor gibi görünüyor.

Bir süre sessiz kaldık, sonra Scar beni ayağa kaldırdı.

"Şimdi gidip içelim. Onlar Kylie'yi getirene kadar üzüntümü alkolle boğmam gerek."

"Peki ya müşterileriniz?"

"Siktir et onları!"

Gece yarısından sonra, elimde yarısı boş bir votka şişesiyle odamıza döndüğümde sarhoştum.

Bizim.

Bizim odamız değil. Julian'ın odası. Katil ve gangster Julian'ın en iyi arkadaşları Zoe'yi alıp götürebilirdi.

Ama burası aynı zamanda en rahat olduğum oda. Scar beni odasına geri götürmek istediğinde, gizlice çıktım ve kendimi burada buldum.

Biri aklımı başıma getirmeli. Gerçi tüm bu duygusal kaosu düşünürken alkolde boğulmak pek de uygun değil.

Kendi ayağıma takıldım ve neredeyse düşüyordum. Votka damlacıkları yere sıçradı. *Oops.* Topukluları tekmeleyerek uzaklaştırıyorum ve çıplak ayaklarım yere değdiğinde gülümsüyorum.

Bulanık görüşüm Julian'ın yeni koltuğuna gömüldüğünü fark ediyor. Donup kalıyorum ve göğsüm hafifliyor. Bu gece dönmeyeceğini sanmıştım. Le Salon'un her yerini aradım ama ondan hiçbir iz yoktu.

Tuttuğumu bile fark etmediğim bir nefesi bırakıyorum.

Lambanın yumuşak ışığı yarı çıplaklığını aydınlatıyor. Üzerinde sadece pantolon var. Aç bakışlarım dar belinden karmaşık dövmelerle süslü belirgin kaslarına ve karın kaslarına kayıyor. Alkolden mi yoksa başka bir şeyden mi bilmiyorum ama sanırım eriyeceğim.

Julian o kadar güzel, karanlık ve yasak ki üzerine atlamak istiyorum.

Sonra yerde kanla ıslanmış bir bandaj ve bileklerine sarılmış yeni bir bandaj görüyorum. Julian kırılmış eklemlerini inceliyor.

Ona doğru koşuyorum - sarhoş halimin izin verdiği kadar koşuyorum. Şişeden daha fazla votka fışkırıyor. Kalbim yüksek sesle çarpıyor. Ona bir şey olacağı düşüncesi bile içimde derin bir sızıya neden oluyor.

Tutarsız adımlarım neredeyse beni yere düşürüyordu. Güçlü eller beni kavrıyor ve ileri doğru itiyor. Kendimi Julian'ın kucağında buluyorum. Bacaklarım onun her iki yanında. Elbisem kalçalarımın ortasına kadar uzanıyor. Avucum geniş omzuna dayanıyor. Kan ve alkol kokuyor - ya da muhtemelen ben kokuyorum

-Ama hala çok sıcak. Parmak uçlarımın altında sıcacık. Kucaklaması çok yanlış ama aynı zamanda olunması gereken doğru yer.

"Vay canına. Kendimi küçük hissediyorum." Lafı ağzımda geveledim ama neyse ki onun bu hali beni biraz ayılttı. "*Küçük* hissetmekten nefret ediyorum. Peki neden bundan nefret etmiyorum?"

O kadar da ayık değilmişim. Bunu düşünmem gerekiyordu, yüksek sesle söylemem değil. Kendime not: Scar'la bir daha içki içme.

"Birileri sarhoş olmuş." Julian yüzümdeki bir tutam saçı fırçalıyor. Gözlerinde dönen acıya rağmen dudakları hafifçe seğiriyor. Ona sarılma ve onu dünyadan koruma ihtiyacı beni eziyor.

Bu aptalca, çünkü Julian'dan korunmaya ihtiyacı olan benim.

Elini elimde tutuyorum ve parmak uçlarımı yaralı parmak eklemlerinin üzerinde gezdiriyorum. Yara düzgünce temizlenmiş. "Kendin mi temizledin?"

"Ben yaptım."

"Bandajlamadan önce bileğini temizledin mi?" Neyse ki artık konuşurken trajik bir dil sürçmesi yaşamıyorum.

Bir elini göğsüne koyar. "Evet, hanımefendi."

"Ne oldu Julian?" diye sormadan önce yüzümden küçük bir gülümseme kaçtı.

"Bazı cevaplar almak için Başkan Joe'nun adamlarını yendim."

Avucum yüzüne kayıyor ve yanağını kavrıyorum. "Kyle için çok üzgünüm."

Gözünün altındaki deriyi ve çenesindeki hafif kırışıklığı okşarken gözleri kapanıyor. Julian sanki bu hissin içinde kaybolmuş gibi iç çekiyor. Omuzlarındaki gerginlik azalıyor. Onun üzerinde bu etkiyi yarattığım için kalbim kanatlanıyor.

"Eminim hayatta kalacaktır," diye devam ediyorum.

"Öyle olsa iyi olur." Kaşları çatıldı. "Benimle buraya gelmek için ısrar ettiğinde onu durdurmalıydım. Burası ona göre değil."

"Ama bu senin için?" Scar'ın sözleri tekrar içime işlerken göğsüm sıkışıyor. Votkamdan bir yudum alıyorum. "Bu dünyada olmayı seviyor musun?"

Gözleri açılır ve kırgın görünür. "Tabii ki alınmadım."

Omurgamda karıncalanmalar başladı. Scar'ın onu resmettiği kadar soğukkanlı olmadığını biliyordum. "O zaman neden hâlâ bunu yapıyorsun?"

"Sana söyledim. Başka seçeneğim

yok." "Neden yok?"

"Çok fazla soru var, Ateşböceği."

"Lütfen söyle bana, Julian." Elimi kalbinin üzerine koyuyorum ve sabit atış beni rahatlatıyor. "Seni gerçekten daha fazla tanımak istiyorum."

"Yapmazsan daha iyi olur." Bir süre duraklar. "Kendi güvenliğiniz için."

"Umurumda değil. Zaten senin dünyandayım, değil mi? Eğer o kapıdan çıkarsam, Johnny peşimde olacak."

"Benim gözetimim altında kimse sana dokunmayacak," diye homurdanıyor. "Anladın mı, Ateşböceği?"

Kalbim takla atıyor ve şimdi tamamen Julian'ın büyüsü altında. Başımı sallıyorum. "Süresiz olarak kalacağımı biliyorum. Senin, hatırladın mı?"

Kolu belime sıkıca dolanırken gözleri sahiplenici bir parıltıyla parlıyor. "Aynen öyle."

Bunun işe yarayacağını biliyordum. Sorun şu ki, buna ben de inanmaya başladım. "Anlat o zaman."

İç çekiyor ve parmakları yan tarafıma giriyor. Biraz acı veriyor ama hareket etmiyorum. Şeytanlar gözlerini ele geçirmiş gibi görünse bile, ürkmüyor ya da kaçmıyorum. Muhtemelen yine alkolden, ama Julian'dan zerre kadar korkmuyorum.

Elimden votka şişesini alıyor ve kalanı bir dikişte içiyor. Büyülenmiş gibi bakıyorum. Ben teklif etmedim ama o benden bir içki kabul etti. Bunun anlamı... bana güveniyor.

Anı mahvetmemek için yutkunuyorum.

Julian boş şişeyi yere bırakıyor ve şişe yerde yuvarlanıyor. Yatağın ayak ucunda durduğunda, sesi sanki kendi bedeninin dışındayken kendisinden bahsediyormuş gibi sakinleşiyor. "Ergenlik ya da çocukluğumuzun başlarındayken The Pit adlı bir suikast örgütü tarafından kaçırıldık. Bize günlük dozlarda Omega verildi; yeteneklerimizi şekillendiren ama aynı zamanda insanlığımızı da yok eden bir ilaç. Elli denekten sadece on ikimiz hayatta kaldık. Yakın zamanda bir deneğimizi daha kaybettik. Her an ölebileceğimizi öğrendik çünkü ilaç bizi içten içe yok ediyordu. Detoks yapmaya karar verdik."

Acı kalbimde patlıyor, ama onu uyarmak istemediğim için tamamen hareketsiz kalıyorum. Yani detoks yapmak için kendini kelepçeliyor.

"Çukur'un başındaki kişinin hayatlarımız onun ellerinde çünkü bize Omega dozlarımızı o sağlıyor. Bu yüzden 'burayı yönetin' dediğinde, kabul etmekten başka seçeneğimiz yok."

"Ama detoks yapıyorsun, değil mi?" diye sordum. "Omega'yı bıraktığında, onun söylediklerine uyman için bir neden kalmayacak."

Yüz hatlarını bir hüzün kaplıyor. "O kadar basit değil. Hades aptal değil. Sadece beşimizi gönderdi ve diğerlerini gönlünce işkence etmek için yanında tuttu. Eğer sonuç alamazsak, hepsini öldürecek."

Oh. Buradaki beş kişi Sis, Gölge, Hayalet, Julian ve Kyle. Diğerleri rehine olarak alındı. Başım dönüyor. Ne tür bir insan başkalarını katil olmaya zorlar ve aralarındaki bağı daha da iğrenç şeyler yapmaları için kullanır?

"Tanıdığım tek aile onlar." Julian'ın sesi bir fısıltıya dönüşüyor. "Onları terk edemem."

Onun ne kadar sadık olduğuna dair içimden saygı ve hayranlık duyguları geçiyor. Bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyorum. Beni bu noktaya getiren Zoe'ye olan sadakatim ve bu nitelik benim için paha biçilemez.

Ailesi en alışılmadık olanlar olsa bile, hayatta kalmak için öldürmek zorunda olsalar bile, onlar hala onun ailesi. Görünüşe göre Julian değer verdiği kişileri korumak için her şeyi yapar.

Bu sefer elimde değil. Kollarımı boynuna doluyor ve onu uzun uzun, derin derin öpüyorum. Parmaklarım kalın, siyah saçlarında dolaşıyor ve vücudum onunkine yapışıyor.

Olunacak daha iyi bir yer yok.

Geri çektiğimde, Julian'ın kararmış gözleri saf bir memnuniyetle parlıyor. İki eli de kalçalarımda sahiplenici bir şekilde sıkılaşıyor. "Benimle kendini daha da batırdığının farkındasın, değil mi? Artık her şeyi bildiğine göre, hiçbir yere gitmiyorsun."

Her nasılsa, bu beni olması gerektiği gibi korkuyla doldurmuyor. Onun yerine, onunkine çok benzeyen bir memnuniyet beni etkiliyor. "Evet, Julian."

Gözleri parlıyor. "Tekrar söyle."

"Evet?"

"Hayır. Benim adım."

"Julian." Nefes alıyorum ve yanağı ile çene çizgisi boyunca yumuşak öpücükler bırakıyorum. "Julian, Julian..."

Gözlerim kapanıyor ve onun kollarında kıvrılmış, adını mırıldanarak uyuyorum.

Yirminci Bölüm

Kyle'ın vurulmasının üzerinden üç gün geçmişti ve hâlâ bilinci yerine gelmemişti.

İki gece önce buraya nakledildi ve üçüncü kattaki güvenli bir odaya alındı. Beş ya da daha fazla adam sürekli kapının önünde duruyor. Kimsenin içeri girmesine izin verilmiyor. Hayalet'in emri. O piç yüzünü göstermemiş olsa da. Ne tür bir lider o?

Bir başarısızlık, işte bu.

Ama olanlarla ilgili Başkan Joe'nun boğazına kadar battığını duydum. En azından bunu düzgün bir şekilde araştırıyor.

Scar, Başkan Joe'nun, Ghost'un bu yönde karar vermesi halinde, kendi bölgesinde herhangi bir haini öldürmeyi teklif ettiğini belirtti. Scar ayrıca Kyle'a isabet eden kurşunun Başkan Joe'nun silahından çıkmadığını da söyledi.

Başkan Joe silahı sadece bu operasyon için satın aldıysa bu hiçbir şeyi kanıtlamaz. Ancak bu, kontrol odasındaki muhafızların şüphelendiği gibi bir hain olasılığını gündeme getirir.

Scar durumla ilgili sessizliğini koruyor ama eminim o da bundan şüpheleniyordur. Bugünlerde herkes temkinli. Gerginlik

sert ifadeler ve boğucu havanın tadı.

Julian'ın durumu çok kötü. Huzursuzdu. Shadow ile saatlerce ortadan kayboluyor. Sanırım Ghost'la birlikte Başkan Joe'yu görmeye gidiyor. Döndüğünde genellikle Sis'le toplantı yapar.

Nefret etsem de kıskançlığıma yer yok. Julian sürekli gergindi. Boynundaki damarlar patlayacak diye korkuyorum.

Ama geceleri yatağa girdiğimde, kollarını bana doluyor ve hepsi bu. Sadece bir sarılma ve tüm düğümleri kayboluyor.

Onun üzerinde böyle bir etkim olmasını seviyorum. Beni arkamdan kafese koyup uyumamı söylediği o ilk geceden beri kendimi güvende hissetmemi sağlıyor. Onun endişelerini uzaklaştırmak en azından benim yapabileceğim bir şey.

Ama her sabah erkenden uyanıyor ve bitmek bilmeyen sorumluluklarına devam ediyor. Ya da Shadow ile kutuları. Son birkaç gündür şahin gibi izlediğim kişi.

Kontrol odası hâlâ korumalarla dolu olduğundan ve şimdilik içeri girmenin bir yolu olmadığından, elimdeki bir sonraki ipucunu takip etmeye karar verdim. "Zoe'yi Tanrı bilir neye çeken adam. Scar'ın dediği gibi.

Shadow, Julian'a kardeşi gibi öfkeyle sadık. Mist ile tartıştığını duydum ama söz konusu Julian olduğunda, genellikle o ne karar verirse ona katılıyor.

Julian da onu önemsiyor. Julian'ın Mist dışında yalnız vakit geçirdiği tek kişi Shadow - yani bir de ben. Boks yaparken hâlâ birbirlerinin kanını akıtıyor olsalar da, bu onların bastırılmış enerjilerini boşaltma yolu gibi görünüyor.

Bu yüzden bir parçam, Julian'ın labirentine kapılmış aptal küçük bir parçam, Shadow'un Zoe'nin kayboluşuna karışmasını istemiyor. O onun en iyi arkadaşı ve Julian'ın arada kalmasını istemiyorum.

Her şey Mist'te olsaydı farklı olurdu. Hiç pişmanlık duymadan o soğuk cadıyla yüzleşebilirim.

Son birkaç gündür Shadow'un alışkanlıklarını öğreniyorum - en azından öğrenecek ne varsa. Bilinen tek gerçek şu: O bir yeraltı boksörü ve buranın yöneticilerinden biri.

Bu kadar.

Odasına yapılan baskından tam bir çöp çıktı. Hiçbir şey yoktu. Julian'dan bile kötü. Sanki yatak odalarında kişisel hiçbir şey bulundurmamayı görev edinmişler.

Belki de öyledir. Ne de olsa hepsi isimsiz suikastçılar.

Shadow'un faaliyetleri çoğunlukla dışarıda. Le Salon'dayken, yan taraftan denetliyor. Gölgelerin arasına karışması ve adımlarının bu kadar sessiz olması ürkütücü. Tıpkı Julian gibi.

Julian'la boks yapmadığı ya da Mist'in ofisinde toplanmadığı zamanlarda Shadow yeryüzünden kaybolur.

Ben de bugün onu takip etmeye karar verdim. Julian, Le Salon'dan ayrıldığımı ve Johnny'nin orada gizlendiğini öğrenirse beni öldürür.

Öğleden sonra onu kısa bir süre gördüğümde, 'Ben burada olmadığım zaman Scar'la kal,' demişti.

Sonra tutkulu bir öpücük çaldı ve Le Salon'dan ayrıldı.

Hatırlamak için dudaklarımı büzüyorum, sonra başımı sersemlikten kurtarmak için silkeliyorum. Julian'a itaatsizlik etmek akıllıca değil ama Gölge'nin nereye kaybolduğunu bilmek zorundayım.

Ya Zoe'yi kaçırdıysa ve her gittiğinde onu ziyaret ediyorsa?

Julian'ın gazabını aklımın bir köşesine bırakıp kapüşonumu, eşofman altımı ve şanslı spor ayakkabılarımı giydim. Tanrım. Bu kıyafeti özlemişim. İki eldiven ve önceki hayatımı diriltecektim.

Artık yeraltı ringlerine geri dönüp dönmeyeceğime dair bir fikrim yok. Evet, boks her zaman benim bir parçam olacak ama artık o müsabakaları yapabileceğimi sanmıyorum. Dövüşmenin heyecanını ve yüksekliğini seviyordum, ama gerçek şu ki; her zaman hayatımı emdiler. Daha önce ayrılmayı düşünmemiştim çünkü kendime ve Zoe'ye bir hayat kurmak için paraya ihtiyacım vardı.

Bu arka plana atıldı çünkü onu bulmak önceliğimiz.

Gölge'yi Le Salon'un arka kapısından çıkarken takip ediyorum. O kalabalık caddelerde ilerlerken güvenli bir mesafeyi koruyorum. Öğleden sonra gri gökyüzü uzaklara kasvet saçıyor.

Gölge'nin rahat temposuna ayak uydururken binaların ve insanların arkasına saklandığım için nefesim kontrollü. Beyaz bir tişört ve kalçalarından aşağı sarkan koyu renk bir kot pantolon giyiyor. Her zaman beyaz tişört giydiğini fark ettim. Belki de renkli kaplan dövmelerinin tam kollarıyla kontrast oluşturmak içindir. Koyu sarı saçları dağınık ve yatak odası gibi.

Gerçekten yakışıklı, Kyle gibi model bir tip değil ve Julian gibi lezzetli ve karanlık bir tip de değil. Ama Shadow'un tehlike ve eğlenceyi çağrıştıran bir havası var. Garip bir kombinasyon ama ona çok yakışıyor.

Bu adam, bir katil, Zoe'nin kayboluşuyla ilgili olabilir. Julian kızlara zarar vermediklerini söyledi ama ya Shadow herkesin arkasından Zoe'ye bir şey yaptıysa?

Burayı o yönetiyor. Eminim izlerini örtebilir.

Kaslarım geriliyor ve onu takip etmeye devam ederken yumruklarımı ceplerimde sıkıyorum.

Mesafe çok uzun. Otuz dakikadan fazla yürüyeceğiz. Bu kadar uzağa gidecekse neden bir araba getirmedi?

Birkaç tur atıyor ve onu takip ettikçe kendini insanlardan daha da uzaklaştırıyor.

Tanıdık sokaklara girerken nabzım hızlanıyor.

Çok tanıdık.

Gölge eski mahallemizin köşesini dönerken paslı bir kapının yanında donup kalıyorum. Koruyucu ailemizle birlikte yaşadığımız mahalle.

Shadow'un buraya gelmesi tesadüf olamaz.

Dikkatli adımlarla onu caddede takip ediyorum. Gölge karşıdan karşıya geçerken köşenin arkasında cırtlak bir sesle duruyorum.

Gittiği yer alnımdan terler akmasına neden oluyor.

Merhum Bayan Adler'in göl evi. Benim, Zoe'nin ve Liam'ın saklanma yeri. Shadow devasa metal kapının önünde dururken gözlerim neredeyse dışarı fırlayacak. Ev, Bayan Adler'in ölümünden bu yana on yıldan fazla bir süredir terk edilmiş durumda. Üçümüz evi onun o t u z birci oğlundan satın almak için para biriktiriyorduk. Bahçedeki küçük göl bulanıklaştı ve yapraklarla doldu. Eskiden yüzdüğümüz göl evi yontulmuş ve eskimiş.

Shadow bunu nasıl öğrendi? Zoe'yi tanısa bile, neden ona burayı anlatsın ki? Bu *bizim* sırrımızdı.

Bir kez daha, ihanetin acı tadı ağzımda patlıyor. Önce görevini sakladı, sonra Gölge'yi sakladı ve şimdi de sırlarımızı Gölge ile paylaşmış gibi görünüyor.

Karşıya geçmeye başlamadan önce etrafımı tarıyorum. Çevresel görüşümden bir gölge geçiyor. Gölge'nin kendisiyle yüz yüze gelmek için dönüyorum.

Kalbim dizlerime düşüyor.

Bir eli pantolonunun cebinde, ifadesi okunamıyor. "Neden beni takip ediyorsun?"

"Ben değilim." Gülüp geçiyorum, esniyormuş gibi yapıyorum. "Sadece koşu yapmak için dışarı çıkmıştım."

"Julian senin bu civarda koşuya çıktığını biliyor mu?" Telefonunu alırken ne beden dilini ne de sesini değiştiriyor. "Bilmesi gerekir."

Kahretsin. Kahretsin!

Onu durdurmak üzereydim ama artık çok geçti. Çoktan telefonda konuşmaya başlamıştı, bakışları üzerimdeydi. "Elle dışarıda koşu yapıyor, Johnny'nin adamları gelip onu alacaklar."

"Ben değilim!" Julian'ın duymasını umarak bağırıyorum.

Shadow bir an durup dinliyor, sonra adresi veriyor ve görüşmeyi şöyle bitiriyor. "Ben lanet olası bir bebek bakıcısı değilim."

"Neden öyle söyledin?" Parmağımla onu işaret ettim. "Johnny'nin adamlarını çağırmak için burada değilim."

Şimdi Julian benden nefret edecek. Lanet olsun.

"Beni dinle, Emmanuelle." Gözleri kırmızıya dönecekmiş gibi öfkeleniyor. "Senin için neleri tehlikeye attığı hakkında hiçbir fikrin yok. Kanlı bir savaş, Mist ile arasının açılması, arkadaşlarının hayatını riske atması ve Kyle'ın vurulması. Bunların hepsi senin küçük güzel yüzün yüzünden oldu, bu yüzden o sana olduğun yerde kal dediğinde en azından olduğun yerde kalabilirsin."

Gözyaşlarım gözlerimde toplanıyor. Onlar için kendimden nefret ediyorum. En başta dışarı çıktığım için kendimden nefret ediyorum. Gölge gibi bir suikastçıdan nasıl bir şey bulmayı bekleyebilirdim ki?

Julian'ı boş yere kızdırdım.

Ama bu göt herif sırrımızı öğrenmesine izin verdiğine göre Zoe için bir anlamı olmalı.

Pislik herif arkasını dönüp bana baktı. Kaçmaya çalışırsam üzerime atlayacağından hiç şüphem yok. Kaçmak gibi bir isteğim olduğundan değil. Kulaklarıma kadar utanç içindeyim. Julian'la yüzleşmek zorunda kalmadan önce yerin yarılıp beni yutmasını diliyorum.

Arkadaşları ve yoldaşları benim için ayağa kalktı ve ben onun tek isteğini görmezden geldim.

Ugh. Bu konuda bu kadar kötü hissetmem mi gerekiyor?

Siyah bir Mercedes çıldırtıcı bir hızla bize yaklaşıyor. Kalbim yerde sürünüyor.

Shadow beni tanımıyor bile. Julian'ın arabası durur durmaz caddenin karşısına geçiyor ve köşede kayboluyor. Dengesiz ayaklarımla duvarı itiyorum ve yolcu tarafına doğru ilerliyorum.

Kapıyı açarken ellerim terliyor ve titriyor. Julian'ı hayal kırıklığına uğrattığım için neden kendimi gelmiş geçmiş en kötü insan gibi hissediyorum?

O bir hiç.

Eğer o bir hiçse, o zaman neden affedilmesi için yalvarıyorum?

Korkmuş bir kedi yavrusu gibi salyangoz hareketleriyle ön koltuğa yerleşiyorum. Julian'ın yüzü taş gibi soğuk. Çenesindeki hafif tik dışında hiçbir duygu yok. Ona bakarken bile iliklerime kadar ürperiyorum. Bu katil, acımasız versiyonu olmalı. Ve benim yüzümden çok kızgın.

"Julian, ben - " Araba beni susturan bir güçle ileri doğru hareket ediyor.

Sokaklarda ilerlerken emniyet kemerine tutunuyorum. Belli ki kızgın olmasına rağmen Julian o kadar da hızlanmıyor. Onunla bakışırken yanağımın içini ısırıyorum. Yan profili keskin ve cehennem gibi ateşli.

Tanrım. O açıkça öfkelenirken ben ne düşünüyorum?

Le Salon'un otoparkına girer girmez motoru zar zor kapatıyor ve arabadan iniyor. Kendi kapıma uzanacak zamanım yok. Kapıyı çekip açıyor ve kapalı bir ifadeyle orada duruyor. Yutkunuyorum ve emniyet kemerimi çözüp dışarı çıkıyorum.

Julian güvenli eve doğru ilerliyor. Bir şey söylemesine gerek yok. Başım öne eğik, kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırmış onu takip ediyorum.

Sis yolumuzu kesiyor. Julian'ın önünde duruyor, üzerinde o aptal kıvrımlarını okşayan dar bir elbise var.

Kollarını göğsünün altında kavuşturmuş, dudaklarında bir sırıtış. "Sana sorun çıkaracağını söylemiştim." Kibirli bakışları bana bakıyor. "Nankör velet."

Kanım kaynıyor. Kendimden duyduğum nefret, kör edici bir öfkeye dönüşüyor. Kızıl saçlı cadı beni çocukmuşum gibi eğitmeye nasıl cüret eder? Ona saldırdım, yumruklarımı kaldırdım. "Siktir git! Sen kim olduğunu sanıyorsun da benimle böyle konuşuyorsun?"

Boynumu kırmaya hazırmış gibi duruşu genişliyor.

Getir onu, sürtük.

Güçlü kollar belimi sarıyor ve bacaklarım havada sallanıyor. Mist'e ulaşamadan yerden çekiliyorum. Julian'ın elinden kurtulmaya çalışıyorum ama o beni tekmeleyerek ve ona doğru küfürler savurarak taşıyor.

Ancak odanın kapısı arkamızdan kapandıktan ve Julian beni yatağa bıraktıktan sonra gevşiyorum. Adrenalin kollarımda bir titremeye neden oluyor.

Bu utancı öfkeye dönüştürecek Sis olmadan, soğuk bir Julian ve bir mezar sessizliğiyle baş başayım. Aramızda istenmeyen bir gerilim dalgalanıyor.

Ayağa kalkarken kapüşonumu avuçluyorum. "Julian, bir şey söyle. Söyler misin?"

Bağırmak ya da yumruklamak dayanılmaz sessizlikten çok daha iyidir.

"Julian..." Ona doğru kararsız bir el uzattım. "Özür dilerim."

Bileğimi avucunun içine alıyor, gözleri alev alev yanıyor. "Yani üzgün olmayı biliyorsun ama güvenli bir yerde nasıl kalacağını bilmiyor musun? Senden sadece tek bir şey istedim. Tek bir şey."

"Biliyorum." Gözlerim yaşarıyor. Julian'ın beni bu kadar zayıf düşürmesinin bu kadar kolay olduğuna inanamıyorum. "Özür dilerim. Gerçekten üzgünüm."

Çatık kaşları beni karşılıyor. Sözlerini ürkütücü, korkutucu bir karanlık kaplıyor. "Seni oraya atmalıyım. Ya da daha iyisi, gelip seni alması için Johnny'yi aramalıyım. Seni alabilecekken neden sokaklarda aramak zorunda kalsın ki? Bunu isterdin, değil mi?"

Göğsüme bir sızı saplandı ama "Öyle demek istemedin. Sadece kızgınsın."

"Lanet olsun, kızgınım. Ne düşünüyordun, Elle? Aklından ne geçiyordu senin?"

"Özür dilerim. Bir daha yapmayacağıma söz veriyorum." En çok sevdiğini bildiğim cümleyi kullanarak onu ikna etmeye çalışıyorum - ve benim de en çok bunu sevdiğimi düşünmeye başlıyorum. "Ben seninim, Julian."

"Benim mi?" Bir kahkaha atıyor ve ben ne olduğunu anlamadan beni geriye doğru itiyor. Tökezledim ve yatağa düştüm. Her iki bileğimi de hapsediyor ve başımın üzerine çekiyor. Vücudu benimkinin üzerinde geziniyor. Kalçaları belimi kavrarken ateşli, boğucu kelimelerle tıslıyor. "Eğer benim olsaydın, kendini tehlikeye atmazdın, değil mi Elle?"

Sızlanıyorum ama hiçbir şey söylemiyorum. "Cevap ver bana!"

"Hayır, Julian." Mırıldanıyorum.

Gözlerinde dönen çiğ öfke boşluğa dönüşüyor. Tanıdığım Julian'ın izlerinin kaybolması beni çok korkutuyor. Sanki Mist'in ofisinde tanık olduğum robotik versiyona dönüşüyor. Bunu istemiyorum.

Bundan nefret ediyorum.

Kurtulmaya çalışıyorum ama parmaklarını etime geçiriyor. "Julian, lütfen. Canımı yakıyorsun."

Sadece fiziksel olarak değil. Yüzündeki derin kayıtsızlık içimi kemiriyor.

Elektrik çarpmış gibi bir sarsıntıyla bırakıyor ve başını sallayarak geri itiyor. Gitmek için döndüğünde derin bir acı yüz hatlarını kaplıyor.

Elini tutup onu durduruyorum. "Gitme."

Julian gitmek ya da kalmak için hareket etmiyor, ben de ayağa kalkıp kollarımı arkadan beline doluyorum. Fısıldarken yanağım onun sert sırt kaslarına dayanıyor, "Özür dilerim. Gerçekten çok ciddiyim. Bu şekilde gitme."

Arkasını dönüyor, böylece kollarım belini önden sarıyor. Parmak uçları çenemi eğiyor ve gözlerinin içine bakıyorum. Şimdi daha netler. Yoğun ama insani, sevinç gözyaşları dökmek istiyorum.

"Bunu bir daha asla yapma," diye seslendi. "Asla."

Başımı sallıyorum. "Bana bir daha kızma.

Korkutucuydu."

"Korkutucu olan ne biliyor musun? Johnny'nin eline düştüğünü ya da kim bilir nereye götürüldüğünü hayal etmek. Bu çok korkutucu, Ateşböceği." İtirafına benim kadar şaşırmış gibi dudakları benimkilerle birlikte aralanıyor.

"Bir daha yapmayacağım," diyorum usulca. Bana Ateşböceği diyor. Yani, onun iyi tarafındayım.

"Tabii ki yapmayacaksın." Çenemdeki tutuşu sıkılaşıyor. "Değer verdiklerimi korumak için yapmayacağım şey yoktur. Karşılığında tek istediğim sadakat."

Aptal gözyaşlarımı saklamak için yüzümü göğsüne gömüyorum ve onun meraklı bakışlarından saklanmaya çalışıyorum. Yoksa sırlarımı öğrenebilirdi.

Julian gizli görevde olduğumu ya da Liam'la çalıştığımı öğrenirse bu hikaye biter.

Ona ve kendime tüm bu karmaşayı unutturmak için parmak uçlarıma basarak dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum. Parmaklarım saçlarında dolaşıyor ve alt dudağını yalayıp ısırıyorum. Julian homurdanıyor ve beni öperken kalçalarımı avuçluyor ama hâlâ gergin.

Yatağa oturana kadar onu nazikçe geri itiyorum. Kucağına oturana kadar yavaşça üzerine tırmanıyorum. Julian kaşlarını kaldırıyor ama bir şey söylemiyor. Aslında, iki elini de yatağın üzerine koyuyor ve sanki ne yapacağımı dört gözle bekliyormuş gibi arkasına yaslanıyor.

Ne yaptığımı bilmiyorum ama Julian bana kendimi çok güvende hissettiriyor. Gözlerinde bir bakış var, karanlık ve vahşi ama aynı zamanda sevecen. O kahverengilerin içinde sonsuza dek boğulmak istiyorum.

Parmaklarım ceketini kavrıyor ve yavaşça, çok yavaşça ceketini omzundan itiyorum. Dudaklarım boynunu buluyor ve sıcak tenini ısırıyorum.

Julian'ın ereksiyonu kalçalarımın iç tarafını dürtüyor. Bu cesaretlendirmeyi kabul ediyorum ve kalçalarımı ona doğru yuvarlıyorum. Vücudum ısınıyor ve sürtünme içimde zevk kıvılcımları çaktırıyor.

Tempomu artırıyorum, ona sürtünüyorum ve boynunu emiyorum.

Julian hırlıyor. Gözleri ihtiyaçtan çılgına dönüyor. Beni kalçalarımdan tutup sırtüstü çeviriyor.

Ciyaklıyorum ama kıyafetlerimi yırtıp saf Julian tarzıyla içime girdiğinde şaşkınlığım geçmiyor. Kiloları kontrolden çıkmış durumda, neredeyse acı veriyor. Her cezalandırıcı itişinde, benim tatlı noktama vuruyor. Acı ve zevk o kadar iç içe geçiyor ki, bu beni çıldırtıyor. Bacaklarımı onun yüce beline sıkıca sarıyorum, benim için kendini nasıl dizginleyemediğine bayılıyorum. Yoğun bir orgazm beni vururken boğazımdan vahşi bir çığlık kopuyor.

Julian küfrediyor ve çığlıklarımı ağzıyla yutuyor. Beni uçurumun kenarına kadar takip ederken dili benimkinin etrafında dönüyor.

Zarif bedenlerimiz birbirlerine doğru kıvrılırken gözlerimi zar zor açabiliyorum. Onun güçlü kollarında kozalanıp uykuya dalıyorum. O alışılmadık sakinlik duygusu beni sarıyor.

Bu kolların, bir katilin kollarının en güvenli yer olması garip.

Rüyamda kan ve silah sesleri görüyorum. Sonra gözlerimi açıyorum ve bunun bir rüya olmadığını fark ediyorum.

Güvenli evin her yerinden silah sesleri geliyor.

Bölüm Yirmi Bir

Uzaktan mermi sesleri geliyor. Uzun ve sürekli.

Yastığımın altından silahımı aldım ve ayağa fırladım. En yakın gömleği çekiştirip bacaklarımı pantolonun içine sokuyorum.

Daml

a.

Daml

a.

Daml

a.

Enerji uzuvlarıma hücum ediyor. Koruma ihtiyacı. Geriye tek bir düşünce kalıyor: Öldürmek.

Saldırganların kim olduğunu bilmiyorum ama benim gözetimim altında Kyle'ın peşine düşebileceklerini düşünüyorlarsa başka bir şey daha var demektir.

Öldürün.

Öldürün lan.

"Julian?"

Başım, yatağımda yatan ve gövdesine bir çarşaf sarmış olan çarpıcı kadına kayıyor. Diz çöküyor ve koluma uzanıyor. Parmakları pazuma dolandığı anda nabzım sakinleşiyor. Daha doğrusu neredeyse sıfıra iniyor.

Öldürme ihtiyacı hâlâ var ama bu sefer Omega'nın kalıntıları ya da katil içgüdüm yüzünden değil. Bu sefer, bu kadını güvende tutmam gerektiği için. Ne olursa olsun.

"Neler oluyor?" Elle'in parlak mavi gözleri iri iri açılmış, nefes alış verişi kesilmiş ama kıpırdamadan duruyor. Başka biri olsaydı çıldırırdı.

Ama Firefly başka biri değil.

Onun gücü beni anlatılamayacak kadar gururlandırıyor. İşte benim kadınım.

Parmaklarımla başını eğiyorum, böylece o derin maviliğe bakıyorum. "Buradan ayrılma."

Yavaşça başını sallıyor.

"Ciddiyim, Elle. Dünü tekrarlamayı aklından bile geçirme."

O piç Johnny'nin onu bulursa neler yapabileceğini düşünmek kanımı kaynatıyor.

"Yapmayacağım," diye mırıldanıyor.

"Buraya birkaç muhafız yerleştireceğim. Eğer hareket ederseniz, sizi korumak imkansız hale gelir."

Dudakları titriyor ama onları sert bir çizgi halinde bastırıyor. "Kımıldama. Anladım."

İçinde bulunduğumuz duruma ya da sahip olduğumuz her neyse ona uygun olmayan aptalca bir hareketle başımı eğip dudaklarını hızlı ve tutkulu bir öpücükle yakalıyorum.

Bu kadın bir gün ölümüme sebep olacak. Bunu uzaktan görebiliyorum ama yine de ilerlemeye devam ediyorum.

Ayrılıyorum ve gitmek için dönüyorum, çıkarken gömleğimin düğmelerini ilikliyorum. "Julian?"

"Evet?" Girişte duraksıyorum ve omzumun üzerinden yatakta oturan uhrevi manzaraya bir bakış atıyorum. *Benim* yatağıma.

Elle'in gözleri korkuyla doluyor, saf ve evcilleşmemiş. Saldırıyla ilgili olduğunu düşünüyorum ama sözleri beni mahvediyor.

"Sakın incinme."

Gülümsüyorum. "Sana söyledim Ateşböceği. Benden asla kurtulamayacaksın."

O da bana gülümsüyor. Emin olmasam da, bunu yakıtım olarak kabul ediyorum ve dışarı fırlıyorum.

Birkaç muhafız güvenli evin etrafını sardı bile. Benim için buradalar ama endişelendiğim kendim değilim.

"Onu hayatlarınız pahasına koruyun." Hepsinin bakışlarıyla karşılaşıyorum, yüzüm buz gibi, ne demek istediğimi anlamaları için. Sonra silah seslerinin geldiği ön tarafa doğru koşuyorum.

Kızların yerleşkesi. Hay sikeyim.

Silahımı ileriye doğrultarak pencereden kulübün zemin katına tırmanıyorum. Sabahın erken saatleri olmasına rağmen içerisi karanlık ve loş. Perdeler kapalı. İyi karar. Keskin nişancılar ihtiyacımız olan son şey.

Asansörleri kontrol ettim. Hepsi kapalı.

Güzel. Sis ya da Gölge bunu yapmış olmalı.

Silah sesleri bir dakikalığına kesildi. Merdivenlerden ayak sesleri geliyor. Kızların odasına. Her seferinde dört basamak atlıyorum ve köşeye saklanıyorum. Merdivenlerin dibinde biri iri yarı, diğeri zayıf iki adam beliriyor. Zapt etmesi daha kolay olandan cevap alsam iyi olur. Hantal adamı alnından vuruyorum. Bir gümbürtüyle geriye doğru düştü.

Zayıf olan ateş ediyor. Öne doğru hamle yapıyorum ve atış pazumu çiziyor. Diyaframına tekme attım. Acı içinde ciyaklıyor ve bileğini bükme fırsatını değerlendiriyorum. Silah düşüyor ve kemiklerinde bir çatlak sesi duyuluyor.

"Seni kim gönderdi?" Silahımı kafasına dayayarak bağırdım.

Diğer eliyle bana yumruk atmaya çalışıyor ama namluyu şakağına dayadığımda duruyor.

"Seni kimin gönderdiğini söylemek için tam on saniyen var."

"Başkan Joe!" İnliyor ama sesi sahte geliyor. Bu çok kolay. Çok uygun. İçgüdülerim bunun bir tuzak olduğunu söylüyor.

Kırık bileğini sıkıca tutuyorum ama ses tonum sakin çıkıyor. "Başkan Joe adamlarıyla toplantıdayken ne giyer?"

Bir an için şaşırmış görünüyor. "... Ne?"

"Başkan Joe adamlarıyla buluştuğunda çok özel bir şey giyer. Eğer bunu bilmiyorsan, nasıl onun adamlarından biri olabilirsin?"

"Kırmızı papyon."

"Yanlış cevap. O her zaman papyon takar. Onun adamlarından biri değilken ne giydiğini nereden bilebilirim ki?" Parmaklarım kolunda ilerliyor, sonra büküyorum. Ben tarafsız bir tonla söylerken acı içinde çığlık atıyor. "Şimdi, söyle bana." Bir kemiği patlayana kadar tutuşumu sıkılaştırıyorum. "Seni kim gönderdi lan?"

"Pekâlâ!" Ağlıyor, yüzü kızarıyor. "Bu - "

Bir kurşun kulağımın yanından geçip doğruca adamın alnına isabet ediyor. Gözleri açılıyor ve gevşerken hiçliğe dönüşüyor.

Onu bıraktım ve etrafımda döndüm. Bir gölge merdivenlerden yukarı doğru koşarak gözden kayboluyor. Arkasından atlıyorum, adrenalin uzuvlarımı tekmeliyor.

İkinci kata ulaşır ulaşmaz, kızların ağlama ve inleme sesleri duvarlardan süzülüyor.

Hiçbir gölge görünmüyor.

Ofisin önünde, Mist ölü bir adamın başını kolunun altına almış, dizlerini sırtına dayamış. Yüzü buz gibi ve üzerinde bir uyku bornozu var ama yine de sakin ve yatıştırıcı bir tonda "Merak etmeyin kızlar. Her şey yoluna girecek."

Tam arkasında bir adam belirdi. Onu kafasından vurdum. Bir kurşun daha göğsüne saplandı. Yan tarafıma baktım. Gölge kapının girişinde duruyor, üzerinde sadece şort var. Gözleri robotik ve öfke dolu arasında gidip geliyor.

Sorguladığım adamı vuran kişiden hâlâ bir iz yok.

"Bu kat temiz." Sis elindeki ölü adamı tekmeler. Adam bir gümbürtüyle yüzüstü düşer. Kanlı ellerini ölü adamın tişörtüne siler ve ağlama seslerinin kaynağına doğru ilerler. Onları bir odada toplamış olmalı. "Kızlarla kalmam gerek."

"Kyle'ı kontrol eden oldu mu?" Merdivenlere doğru ilerlerken sordum.

"Oradaydım." Shadow silahının namlusuyla şakağını kaşıyor.
"Hâlâ Uyuyan Güzel gibi uykuda."

Bir nefes beni terk ediyor. Mist'in ofisinin kapısı açıldı. Silahımı doğrultuyorum. Alev dışarı çıkıyor, koyu kızıl saçları ve sakalı dağılmış. Esnerken yüz ifadesi değişiyor. Cebini karıştırıyor ve ağzına bir sigara atıyor. "Burada kimse biraz uyuyamaz mı?"

Tetiği çekerken bakışlarım onun üzerinde geziniyor. Son zamanlarda sinirlerimi bozmaya başladı. Nedenini bilmiyorum. Sadece yapıyor.

"Her ihtimale karşı sorgulayabileceğimiz birini arayın -" Üçüncü kata çıkan merdivenlerden gelen bir gürültü ile kesildim. Kyle'ın kaldığı yere.

Ben ileri atılıyorum, Gölge de öyle. Flame bile peşimden geliyor, elinde bir silah, sigarası hâlâ ağzında.

Bir adam çığlık atıyor. Ses çok gırtlaktan ve işkence gibi. Ama o Kyle değil. Kasları olmayan uzun boylu bir adam merdivenlerden aşağı sendeleyerek iniyor. Scar sırt üstü yatmış, bacaklarını beline sıkıca sarmış ve kolunu köprücük kemiğine dolamış.

Çığlıklarının nedeni, kadının sırtına defalarca bıçak saplamasıdır.

Ellerini geriye doğru savurup onu üzerinden atmaya çalışıyor. O konuda iyi şanslar. Öldürürken bir parazit gibi.

Bıçağını adamın boynuna saplamak için kaldırıyor. Onlara doğru hamle yapıyorum. "Scar, yapma!"

Yapar. Boynundan bir fıskiye gibi kan fışkırıyor ve yüzüne ve kıyafetlerine sıçrıyor.

Kırmızı gömleğimi de lekeliyor. Sıcak sıvı damlacıkları yüzümü kirletiyor.

Daml

a.

Daml

a.

Daml

a.

Başımı sallıyorum. Omega'nın etkisine kapılmanın zamanı değil.

Scar adamı bırakır ve geriye doğru atlar. Merdivenlerden aşağı düşer. Titreyen elleri boynuna gider, ama artık çok geçtir. Yaşayamayacak.

Koştum ve yüzünün önünde çömeldim. "Seni kim gönderdi?" Dudakları kıpırdıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"Kim?" Bağırıyorum.

"Siktir... seni..." diye mırıldanıyor vücudu gevşemeden önce kalın bir Rus aksanıyla.

Lanet olsun. Ondan hiçbir şey alamadım.

Bütün bu olanlarla ilgili bir şey beni rahatsız ediyor. Adam Rus. Bir şey ifade etmesi gerekmiyor ama hoşuma gitmiyor.

Kyle ve ben ABD'deki Rus mafyası için birkaç vurgun yaptık - muhtemelen bu yüzden buradaki insanlar Ghost'un bir Rus casusu olduğuna inanıyor - ama işimin peşine kimseyi göndereceklerini sanmıyorum.

Vladimir'i buraya getirdim. Eğer bir şey varsa, onlarla işbirliği yapıyoruz.

Ama yine de, bu konuda çok fazla şey okuyor olabilirim. Ölen pisliğin sesinin Rus gibi çıkması mafyayla bağlantısı olduğu anlamına gelmez.

"Ne oluyor, Scar? Her tarafım kan içinde." Flame, Scar'ın saçlarının tepesine bakıp kanlı sigarasını fırlatırken gözleri kızgınlıkla doldu. Sarı saç telleri şimdi kanla kırmızıya boyanmıştı. Flame'in önünde çok kısa görünüyor ama o küçücük bedende bir sürü çılgınlık var.

"Oops." Sırıtıyor ve yüzünde perçemler oluşturan, tişörtünü ve şortunu ıslatan kanla korkunç görünüyor. Bugün "Sikik Bebek" yazıyor.

Flame başını sallar ve ofise yönelir. "Bu kadar gürültücü olmayı bırak."

"Onu sorgulayabilirdik." Scar'a ters ters bakma sırası bende.

"Ona odama gelip meditasyon zamanımı mahvetmesini kim söyledi?" Oflayıp pufluyor, sonra gözlerini gömleğindeki bir yaraya dikiyor. "Ben yaralıyım."

"Bunun için madalya mı istiyorsun?" Gölge gözlerini deviriyor. Scar'ın korkunç cinayeti yüzünden tüm göğsü kanla parlıyor ama Flame'in -ya da benim- aksine bu onun umurunda bile değil. Fark ettiğinden bile şüpheliyim.

"Onun gibi zayıf biri." Scar ölü adamı işaret ediyor. "Beni yaralayamamalı. Zaman kaybediyorum ve reflekslerim bazen kapanıyor. Sana da oluyor mu?"

Gölge ve ben başımızı sallıyoruz. Sonra Gölge muzipçe sırıttı. "Muhtemelen sen de Mist gibi yaşlı bir cadıya dönüşüyorsun. Bebek yüzü bebek yaşı anlamına gelmez, Doll."

"Siktir git, göt herif." Hışımla odasına gitti.

"İlgilenmiyorum Doll!" diye bağırıyor arkasından. "Delilik beni tahrik etmiyor." Beni kimin delirttiğinden bahsetmişken. Telefonumu aldım ve Elle'i aradım.

Daha ilk çalma bitmeden cevap veriyor.

"Julian? Sen misin? İyi misin?" Kelimeleri birbiri üzerine o kadar hızlı yığılıyor ki, zar zor seçebiliyorum.

Sıcaklığa çok benzeyen garip bir his içimi dolduruyor. Daha önce hiç kimse benim için endişelenmemişti. "Ben iyiyim. Ya sen?"

"Tamamen iyiyim. Kimse gelmedi. Odamıza kapandım." Bizim.

Hay sikeyim. *Bizim odamız* dedi, senin odan değil.

Sanki az önce ne söylediğinin farkına varmış gibi, Elle tamamen sessizleşiyor. Neredeyse kaskatı kesildiğini hissedebiliyorum.

O bunu mahvetmeden önce, "Birkaç şeyi halledip döneceğim" diyorum.

"Evet, tabii. Sanki gidecek bir yerim varmış gibi."

Telefonu kapatırken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Bu kaosun içinde beni ayakta tutan tek şey garip bir şekilde o. İnatçılığıyla beni çıldırtsa bile.

Shadow başını yana eğmiş, kaşlarını çatarak beni izliyor. "Ona çok fazla güvendiğini düşünmüyor musun?"

"Ne?"

Silahını parmaklıyor. "Onu tanıyormuşum gibi bir his var içimde."

"Ve bu yüzden ona güvenmemeli miyim?"

Bir saniye içinde benimle burun buruna geldi. Yüzü soğuk, ama sert bir ses tonuyla konuşuyor. "Ona güvenmemelisin çünkü çok şüpheci biri. Çocuklardan biri geçen gün onu kontrol odasının yakınında gizlice dinlerken yakaladı. Dün beni takip etti ve Scar'a çok yakın. Arada bir anlaşma olmadan kimse Scar'ın delilik seviyesine yaklaşamaz. Ve sen söylemeden önce, Scar'dan ona göz kulak olmasını istediğini biliyorum, ama Scar sırf sen istedin diye bir şey yapmaz. Her zaman lanet olası bir art niyeti vardır."

Omuzlarım gerildi. Shadow'un burnuna yumruk atmamamın tek sebebi geçmişimizin çok eskiye dayanması. "Eğer kendini benim d o s t u m olarak görüyorsan

Elle hakkında bir daha asla bu şekilde konuşmayacağım."

"Ne şekilde? Ben gerçekleri söylüyorum." Bir omzunu kaldırdı. "Onlara inanıp inanmamak ya da onları göremeyecek kadar kör olup olmamak sana kalmış dostum."

"Gölge..."

"Hayır. Ne düşündüğün umurumda değil Ghost. Hayatını herhangi bir şekilde tehlikeye atarsa, o lanet boynunu kırarım."

Lanet olası Shadow. Bana olan sadakati olmasaydı, Elle'e zarar vermeyi aklından bile geçirdiği için onun bağırsaklarını deşerdim.

Nefesimi tutup dışarı çıkıyorum. "Gel bakalım. Bakalım sorgulayacak kimse kalmış mı?"

Hiç kimse yok. Ya öldürüldüler ya da kaçtılar.

Tamamen kan içindeyim - çoğunlukla Scar sayesinde ve pazumdaki kesik acıyla zonklamaya devam ediyor.

Shadow bana iki hap verdi, ben de onları bir bardak viskiyle boğdum.

Shadow ve ben Kyle'ın odasını bizzat koruyoruz. Arkadaşım bir yandan ilk yardım kutusuyla uğraşırken bir yandan da viski şişesinden bir yudum içiyor. Ağırlığımı Kyle'ın yatağının karşısındaki kanepeye, onun yanına atıyorum.

Yüzüstü yatıyor, teni solgun ve göz kapakları kapalı. Omzunda bir barkod var, ikinci nesil için tasarlanmış kimlik dövmesi; onları bizden ayırt etmenin bir yolu. Kyle'ın numarası 130. Bu, ikinci nesli oluşturmak için Çukura kaçırılan 130 çocuk demek ve sayı artmaya devam ediyor.

Çarşaf Kyle'ın alt yarısını örtüyor. Sırtının ortasında vurulduğu yere bir bandaj sarılmış.

Tıp eğitimi almış ikinci kuşak öğrencilerimden Aaron Rhodes iğnenin ciddi olmadığını söyledi. Kyle'ın hayati tehlikesi yok ama hâlâ uyanmadı.

En kötüsü de bunu ona kimin yaptığını bulamamış olmam.

Omuzlarım geriliyor ve pazumda ağrı zonkluyor ama Shadow'dan viski şişesini kapıp bir içki daha dolduruyorum.

"Hey, ben de ondan içiyordum." Homurdanıyor.

Tam başka bir şey söyleyecekken kapı açılıyor ve Mist içeri giriyor. Yüz hatlarını yorgun bir ifade kaplıyor ama kanlı bornozunu çıkarıp sade siyah bir elbise giymiş bile - eminim kızları korkutmamak için.

Kyle'ın yatağının kenarına oturuyor ve bana dönmeden önce ona bir bakış atıyor. "Kızlar çok korkmuş. Onları zar zor sakinleştirdim."

"Bunu makyajsız bir yüzle yapmayı başardın mı?" Gölge alay ediyor. "Tüm o kırışıklıklarla seni nasıl tanıdılar?"

"Kapa çeneni, pislik." Bakışlarımla buluştu. "O saldırı da neyin nesiydi?"

"Başkan Joe ölümünü istiyor, olan bu." Gölge bana bir sürü temizleyici ve bandaj fırlattı. Ne işe yaradıklarını bildiğinden bile şüpheliyim.

"Başkan Joe değil." Gömleğimin düğmelerini açtım ve çıkardım. Bez yaraya sürtünüyor ve homurdanıyorum. Kurumuş kan yarayı kaplıyor ama gerçekte olduğundan daha kötü görünüyor. Dikişe bile ihtiyacım yok.

"Ne demek Başkan Joe değil?" Shadow gövdesindeki kanı silmeye bile yeltenmez.

Yaranın üzerine alkol döküyorum. Yanık yüzünden çenem sıkıştı. Tamamen temizlememeyi düşünüyorum ama Elle bana cehennemi yaşatacağı için alkolü pamukla hızlıca siliyorum. "Saldırganlar paralı asker, gangster değil."

"Yani?" Mist kollarını göğsünün altında kavuşturuyor. "Paralı askerler tutmuş olabilir."

"Yapmaz," diyorum. "Başkan Joe'nun tek derdi kârdır. Fabrikanın hisseleri söz konusu olduğunda beni karşısına almayacak kadar akıllıdır."

"Johnny yapardı," diyor Shadow.

Yarayı sardım ve gerçekten acı veriyor. Sadece bir sıyrık için çok fazla nabız atıyor. Omega'dayken fazla acı hissetmeyiz. Göğsümdeki düğüm biraz gevşiyor. Bu, ilacın neredeyse sistemimden çıktığı anlamına geliyor.

"Johnny'nin bu kadar çok paralı asker tutacak parası yok," diyorum. "Ve bize yerleşkemizde saldıracak kadar aptal değil. Ayrıca..."

"Ayrıca mı?" Gölge soruyor, Sis ise beklentiyle bana bakıyor.

Ayrıca, birisi sorguladığım paralı askeri vurdu. Bilerek, konuşmasın diye. Ve beni vurmadılar. Tetikçinin kaybolduğu yerde ortaya çıkanlar bana en yakın iki kişiydi.

Sis ve Gölge. İçlerinden biri onu vurabilirdi.

Gözlerimi kapatıyorum. Bu seçeneği düşünmek bile istemiyorum. Ama Hades'in çağrısına bunu da eklersek, içeride bir hain olduğu çok açık.

Benimkilerden biri. Ailemden biri.

"Hayalet mi?" Gölge yüzümün önünde bir el sallıyor.

Göz kapaklarım açılıyor ve ayağa kalkıyorum. Alkol ve Shadow'un bana verdiği ilaçlar başımı hafifletiyor.

"Başkan Joe'nun ondan şüphelendiğimize inanmasını sağlayacağız. Bunu, fabrikadan pay almayı ve olası mülkiyeti kabul etmesini sağlamak için kullanıyorum."

"Ve Elle'i rahat bırak," diye çıkıştı Sis.

"Evet." Ters ters baktım. "O benim." İkisinin de bakışlarıyla karşılaştım. "İkiniz de bunu kafanıza soksanız iyi olur. Eğer biri onu tehdit ederse, benimle kişisel bir sorunu olacaktır. Anladınız mı?"

Yanıtlarını beklemeden odadan çıkıyorum.

Güvenli eve nasıl geldim bilmiyorum ama bir şekilde sallana sallana geçmeyi başarıyorum. Tek düşündüğüm Elle'in yüzünü görmem ve ona dokunmam gerektiği, böylece tüm bu kaosun bir şekilde ortadan kalkacağı.

En yakın dostlarım hain olabilir. Bu Diablo'nun ölümünden, Hades'in cehenneminden ya da Omega'nın robotik halinden daha kötü bir darbe.

Bu inşa ettiğim her şeyi mahvedebilir. Onlarca yıllık arkadaşlık. Alternatif bir aile.

Her lanet şeyi.

Gölge ve Sis'i hain olarak düşünmek istemiyorum. Düşünmeyeceğim de. Kanıt olmadan olmaz.

Odanın kapısını açar açmaz Elle kollarıma atlıyor. Vücudu benimkine sarılıyor ve bir Koala kucaklamasıyla kalkıp bana sarılıyor. Sağlam kolum beline dolanıyor ve ona sıkıca sarılıyorum.

Üzerime huzur çöküyor. Puslu beynimde tek bir düşünce kalıyor; onun içine ihtiyacım var. O zaman her şey daha iyiye gidecek.

Elle'yi yatağa taşıyorum ve yatağa yatırıyorum. Ne giydiğini gördüğümde başım dönüyor - ve bunun nedeni ilaçlar değil. Gömleğim. O kadar kıyafetin içinde Elle benim lanet gömleğimi giyiyor.

Daha güzel görünemezdi.

Üzerinden çıkarırken homurdandım. Düğmeler her yere uçuştu.

Kıkırdıyor. "Kıyafetlerle ilgili bir sorunun falan mı var?" "Senin üzerinde. Tabii ki var."

Yanakları kıpkırmızı oluyor ve ben hepsini öpüyorum. Bu lanet kadının masumiyeti, sevimliliği, gücü. Dışarıda normal bir yerde olmayı hak ediyor.

normal bir hayatı var, ama o değil. Ve olmayacak da. Onu lekeliyorum. Öyle olduğumu biliyorum. Çok uzun zamandır karanlıktayım, onun ışığıyla beslenmekten kendimi alamıyorum. Onu bırakabileceğim herhangi bir senaryo düşünemiyorum.

Hâlâ sersem gibiyim ama onun sıcaklığına gömülmeyi başarıyorum. Beni çıldırtan o küçük sesleri çıkarmaya başlıyor ve deli gibi içine girmeme neden oluyor. Adımı inlediğinde, ben de onunla birlikte oluyorum.

Yüz yüze uzanıp birbirimize o kadar yoğun bir şekilde bakarken kollarım onu sıkıca sarıyor ki bu neredeyse seksin kendisinden bile daha samimi. Kafasının içinde neler oluyor?

"Bana asla ihanet etmeyecek misin Ateşböceği?" Neden soru gibi geldi bilmiyorum. Bunun bir açıklama olması gerekiyordu ve tek söylemesi gereken 'Evet, Julian'. Çünkü onun ihanetini düşünmek bile çok acı verici. Gölge ve Sis'le olanlardan sonra olmaz.

Biraz sertleşiyor. Zihnim alarma geçiyor.

Gözlerinin parlak mavisi yumuşuyor ve yanağımı avuçlayıp gülümsüyor. "Yapmayacağım."

Hâlâ kararsızım, o küçük sertleşmenin geçmesine izin veremiyorum. Ama yüzünü göğsüme gömüp fısıldadığında, ne kadar tekrarlarsa tekrarlasın, sözleri beni çarpıyor.

"Ben seninim, Julian."

Başının üstünü öpüyorum ve "Ve ben seninim Ateşböceği" dediğimde kendimi şaşırtıyorum.

Yirmi İkinci Bölüm

Uyandığımda yatak acı verecek kadar boş ve soğuk.

İnliyorum ve yüzümü Julian'ın yastığına gömüyorum. Onun varlığının ve sarhoş edici, erkeksi kokusunun umutsuz bir bağımlısı haline geldim.

Emmanuelle, yeraltı savaşçısı, acı ve öfkeyle yaşayan kadın bunu yapmaz. Ama Emmanuelle çok acı verici bir şekilde yalnızdı. Artık onu düşünmek bile istemiyorum.

Ben seninim, Ateşböceği.

Ciyaklıyorum ve Julian'ın yastığını bir ergen gibi göğsüme sarıyorum. Bu çok aptalca, çünkü ben hiç ergen olmadım. Doğrudan yetişkinliğe atladım.

Ama Julian'ın o soğuk, hafif boğuk ses tonuyla söylediği sözleri hatırlamak tüylerimi diken diken ediyor.

Ayağa kalktım, her neredeyse üzerine atlamaya hazırdım. Gözlerim yatağın kenarındaki bir tepsiye takılıyor.

Ağzım açık kaldı. Julian bana yatakta kahvaltı mı getirdi?

Süslü püslü bir şey değil. Çoğunlukla protein, yumurta, kızarmış ekmek ve marmite. Ama yine de kahvaltı. Yanaklarımı çimdikliyorum. Hayır. Rüya değil. Rüya değil.

kahvaltı hala orada.

Bir şekilde dünyanın en harika gangsterine mi denk geldim ne? Tostun yanında katlanmış bir not fark ettim.

'İyi beslen ve boks kıyafetlerini giy. Sana bir maç borçluyum.'

Aptal gibi sırıtıyorum ve kahvaltıyı rekor sürede mideye indiriyorum. Julian'ın bunu benim için yapması çok anlamlı. Başkan Joe olayından beri en meşgul insan o, ama bana zaman ayırıyor. Bana bir maç sözü verdi ve Julian'ın her zaman sözünü tuttuğunu öğrenmeye başlıyorum.

Telefonum titriyor. Midem bulanıyor.

Liam.

Kızarmış ekmeğin üzerindeki son marmiti de yuttum. Son birkaç gündür ondan kaçıyordum, hatta Julian bir şey bulmasın diye telefonumu bile kapattım. Ama Liam'ın aramalarını görmezden gelmeye devam edersem, tehlikede olduğumu düşünecek ve buraya hücum edebilir.

Aslında, Zoe ile olanlardan sonra, Liam kesinlikle kariyerini riske atar ve arama izni olmadan buraya girerdi.

Bu istediğim son şey.

Ama aynı zamanda, Liam'a artık yardım edemiyorum. Julian'ı hayal kırıklığına uğratma düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor. Julian'a nasıl ve ne zaman bu kadar sadık oldum bilmiyorum ama Julian'ın arkasından Liam'a bilgi vermeye devam edemem.

Ayrıca, Liam'ın benim için kariyerini ya da hayatını riske atmasına izin vermem mümkün değil.

Herkes için bir orta yol bulunmalıdır.

Telefona cevap vermeden önce pencerenin ve kapının kapalı olduğundan emin oluyorum. "Hangi cehennemdeydin, seni küçük hergele?" Liam duraksıyor.

"İyisin, değil mi?"

"Merak etmeyin. Ben tamamen iyiyim.

Sadece..." "Sadece ne?" Sesi sertleşiyor.

Alt dudağımı ısırıyorum. İşte b a ş l ı y o r u z . Ya şimdi ya da asla. "Artık iletişime geçemiyorum."

"Neden olmasın ki?"

Çünkü hayatı pahasına bir gangstere güvenen saf bir aptal oluyorum. *En ateşli* gangster.

"Son zamanlarda burası biraz gergin." Ayrıntılardan bahsetmiyorum.

"Gizli tutuyor olsalar bile Kyle'ın vurulduğunu biliyoruz."

Bu, dünkü silahlı saldırıları duymadığı anlamına mı geliyor? Önemli değil. Tek kelime etmeyeceğim.

Bana ihanet etmeyecek misin, Ateşböceği?

Julian'ın sözleri kafamın içinde dönüp duruyor. Yapmayacağım dediğimde ciddiydim. Artık değil.

Liam'ın sesi bir uyarı gibi süzülür. "Eğer tehlikedeysen -"

"Ben değilim." Sözünü kestim. "Sadece kontrol odası korumalarla dolup taşıyor. Ortalık sakinleşince görüntüleri alacağım. O zamana kadar benimle iletişime geçme. Böylesi daha güvenli."

Hem onun için, hem Julian için, hem de benim için. Mist ya da diğerleri Liam'ın bilmesi gerekenden fazlasını bildiğini öğrenirlerse onu göz açıp kapayıncaya kadar öldürürler. Ailemden birini daha kaybetmeye hazır değilim.

"Saçmalık." Neredeyse bir şeyleri tekmelediğini görebiliyorum. "Seni oraya gönderirken ne düşünüyordum ki?"

"Bu Zoe için. Bırak ben yapayım Liam."

Uzun bir nefes aldıktan sonra "Bir şey olursa beni arayacak mısın?" diye soruyor.

"Söz veriyorum."

"Bir şey olursa "yı nasıl tanımladığına bağlı. Telefonu kapattığımda, sessiz bir vedayla gözlerimi kapatıyorum.

Liam'a mı yoksa eski hayatıma mı, hiçbir fikrim yok.

Arka bahçeye doğru ilerlerken başım dönüyor ve heyecanlanıyorum. Scar'dan ödünç aldığım şort ve atleti giymiştim.

Bana üzerinde 'Bana Dokunma Köylü' yazan bir üst giydirdi. Başka bir şey giymek istediğimde gardırobu anahtarla kilitledi ve meditasyona geri döndü. Son zamanlarda bunu çok yapıyor. Artık bütün gün Oasis'in müziğini bangır bangır çalmak yok.

Bazen Scar kelimelerle ifade edilemeyecek kadar tuhaftır. Tamam, çoğu zaman.

Benden daha ince olduğu için kıyafetler bir beden dar geliyor. Boks yaparken giymeye alışık olduğum şeyler bunlar değil ama eşofmanlarım yanımda değil ve Julian sahip olduğum tek kapüşonlu ve eşofmanlı pantolonu yırttı.

Şikayet ettiğimden değil.

Köşeyi döndüğümde donup kaldım.

Julian, Shadow'u içimi düğümleyen bir vahşilikle yumrukluyor. Shadow'u pek sevmem ama sanki Julian'ın arkadaşına karşı kişisel bir kini var. Kolundaki yeni yara onu korkutmuyor bile.

Shadow'un dudaklarından kan fışkırıyor. Julian'ın art arda gelen aparkat, sağ çapraz ve kroşelerini engellemek için kollarını kaldırdı.

İşe yaramıyor.

Julian bir ivme yakaladı. Cehennem kadar karanlık bir ivme. Gözleri neredeyse siyah ve tamamen hayattan yoksun. Altın halkalar yok. Beni uyutmak için sarılan Julian'dan eser yok.

Bu bir katil. Scar'ın dediği gibi, acımasız bir katil.

Vücudumu bir ürperti kaplıyor.

Julian durmuyor ve Gölge düşmek üzere. Yüzünün yarısı ve köprücük kemiği kana bulanmış. Parmak eklemleri bile kırılmış ve bandajsız yumruğunu kan kaplamış.

Birden onun hayatı için korkmaya başladım. Ya Julian onu

öldürürse? Kendini affetmez.

Ben müdahale edemeden Shadow kanla kaplı parmaklarını Julian'ın pazusundaki yaraya saplıyor. Sertçe.

Ona doğru koştum. "Hey! Neden kirli oynuyorsun?"

Parçalanıyorlar ve tek seferde bana doğru dönüyorlar. O robotik, insanlık dışı gözler karşısında geriye doğru irkiliyorum. Julian'ın bakışları beni görünce anında ısınıyor. Altın halkalar geri dönüyor ve içimi bir rahatlama kaplıyor.

Gölge'nin boş bakışı hâlâ duruyor.

Kolunun tersiyle ağzını siliyor, bu da kaplan dövmelerini kanla lekeliyor. Önceden hırıltılıydılar. Şimdi, düpedüz korkunç görünüyorlar. Sanki beni canlı canlı yiyebilirlermiş gibi.

Gölge gözlerini yüzüme dikiyor ve sonra uzaklaşıyor.

"Benimle ne sorunu var?" Köşede kaybolduğunda soruyorum.

Onunla sorunu olan benim. Zoe'nin kayboluşunda büyük bir şüpheli. Sadece onu göl evine bakarken gördüğümden beri - Zoe'nin asla bir düşmanına bahsetmeyeceği bir yer - artık ondan o kadar emin değilim.

Ben daha temkinliyim, gerçekten.

Shadow dikkatli davranılması gereken bir adam. Çekici tarafı beni hiç kandırmadı. Sanki daha karanlık, şeytani bir tarafını gizlemek için kullanıyor.

Julian arkamdan, "Boks zamanımızı çalmana çok kızdı," diyor.

"Onun kıçını kurtardım. Sen cehennemi dövüyordun -" Arkamı dönüyorum ve kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Julian bir şişe su içiyor. Kelimenin tam anlamıyla tek yaptığı bu. Sadece yarı çıplak. Şortu kalçalarından aşağı sarkıyor. Belirgin karın kaslarını kaplayan ter, dövmelerinin parlamasına neden oluyor. Ürkütücü savaşçı üzerime atlayabilirdi. Birkaç damla aşağı, aşağı, o mükemmel V çizgisine doğru ilerliyor ve şortun altında kayboluyor.

Dudaklarım aralandı ve kanlı bir köpek gibi salyalarım akmak üzere.

Hayatımda gördüğüm en güzel adam. Kalçalarımın arasında bir nabız atıyor. O bana dokundukça, bedenim onunkiyle daha da büyüleniyor.

"Buradayım Ateşböceği." Julian'ın ses tonundan eğlence damlıyor. Kahretsin.

Gözlerimi onunkilere dikiyorum ve o su içmeye devam ederken gözleri parlıyor. Zayıf, güçlü parmakları şişeyi kavrıyor.

O şişe ben olabilir miyim?

Kahretsin, yine. Neyim var benim böyle?

Julian şişeyi yere fırlattı. Gözleri hararetli bir açlıkla üzerimde geziniyor. "Eskiden böyle giyinerek boks mu yapardın?"

"Hayır. Bunlar Scar'ın giysileri."

'Don't Fucking Touch Me, Peasant' yazısına gözlerini kısarak bakıyor, sonra bana doğru yürüyor. Vahşi bakışları karşısında nabzım fırlıyor.

Sahiplenici bir kolunu belime doluyor ve beni sert göğsüne yapıştırıyor. Bacağı benimkinden ayrılıyor. Az önceki zonklama ihtiyaca dönüşüyor.

Julian başını eğiyor ve kulağıma sıcak kelimelerle fısıldıyor, "Scar'a söyle, ne zaman istersem benim olana dokunacağım."

Sahiplenici sözler midemi alt üst ediyor ve eminim ki sadece beni sıkıca tuttuğu için ayaktayım.

Eli atleti yumrukluyor, yırtmak üzere. Onu itiyorum ve geri sıçrıyorum.

"Yapma!" Öfkemi yatıştırmak için birkaç nefes alıyorum ve pozisyon alıyorum. Sargılı bileklerimi yüzümün önüne koyuyorum. "Bana bir kibrit borçlu olduğunu söylememiş miydin?"

Benim pozisyonumu yansıtırken dudakları bir gülümsemeyle seğiriyor. "Neyin var göster bana Ateşböceği."

Benim var.

Enerji uzuvlarıma yayılıyor ve saatlerce dövüşüyormuşuz gibi geliyor. Shadow ile boks yaparken sahip olduğu robotik görünümden eser yok. O zaman, bastırılmış enerjisini boşaltıyor gibi görünüyordu. Şimdi ise gerçekten eğleniyor gibi görünüyor.

Buna sebep olduğum için yüreğim kabarıyor.

Julian bana kolay davranmıyor. Beni değerli bir rakip olarak görüyor ve bana en iyi yumruklarını ve bloklarını veriyor. Sanki onun sakatlığı yokmuş gibi. Ne tür bir büyücülük bu?

Bir süre sonra, kirli oynamaya başlar. *Süper* kirli gibi. Kıçıma iki kez şaplak attı ve vücudunu benimkinin her tarafına bastırabilmek için beni yere yatırdı. Onun mağara adamı pençelerinden zar zor kurtuldum.

"Julian! Bu hiç adil değil!" Geriye sıçrıyorum ve kızmış gibi yaparak kollarımı kavuşturuyorum. "Boks yapıyor olmamız gerekiyordu."

Güçlü kolları arkamdan belimi sarıyor ve onun sarılışında erimekten kendimi alamıyorum. Kendimi çok küçük ama aynı zamanda çok korunaklı hissettiriyor. Mantıklı bile gelmiyor.

"Ne yapmalı?" Dudakları kulak mememi sıyırıyor. "Ellerimi senden uzak tutamıyorum."

"Ama Gölge'yle gayet iyisin."

"Milyonlarca kez farklı."

"Nasıl?"

"Seni her gördüğümde domaltmak ve anlamsızca becermek istiyorum. İşte böyle."

Aynen böyle, vücudum acayip bir karmaşaya dönüşüyor. Her ne kadar günaha boyun eğmek istesem de, dün geceden beri kafamda dolaşan bir düşünce daha acil.

Derin bir nefes aldıktan sonra yutkundum ve arkamı döndüm. "O zaman... bana nasıl ateş edileceğini öğret."

Gözlerini kısıyor ve sanki gücenmiş gibi bir elini göğsüne koyuyor. "Ben sikişmekten bahsediyorum ve senin aklın ateş etmekte mi?"

"Bunu daha sonra yapabiliriz." Parmaklarımı çenesindeki hafif kırışıklıkta gezdiriyorum. "Ama seni gün içinde çok az görebildiğim için eğlenceli bir şeyler yapmak istiyorum."

Julian gülüyor. Ses derin, kaygısız ve tamamen mutlu. Bana garip şeyler yapıyor. Kim bilir geçmişte hiç bu kadar kolay gülmüş müydü?

Aynalı gülümsememi bastırıyorum ve yanına dirsek atıyorum. "Neye gülüyorsun sen?"

"Sadece ateş etmek ve boks yapmak senin eğlence anlayışın." Yanağımı çimdikliyor. "Sen diğer kadınlardan çok farklısın."

Bir sızı göğsüme çarpıyor. "Başka kadınları mı tercih ediyorsun?" "Tabii ki hayır. Sen bir insanın isteyebileceği en iyi kadınsın."

Yanağıma bir sıcaklık yayılıyor. Boğazımı temizleyip ona dönüyorum. "Peki... bana öğretecek misin?"

Dik duruyor ama duruşunda bir sertlik yok. "Neden ateş etmek istiyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Dün geceden sonra, her ihtimale karşı kendimi korumak istiyorum. Silahı olan birine yumruk atamam, değil mi?"

Kaşları çatıldı. "Seni korumama izin ver Ateşböceği. Her zaman güçlü ve bir arada olmak zorunda değilsin. Benim yanımda zayıf ve çıplak olabilirsin. Seni asla yargılamam ya da bunu sana karşı kullanmam."

Sesli bir şekilde yutkunuyorum. Bir başkasına üzerimde böyle bir güç verebilecek miydim? Bir şekilde Julian'a yeşil ışık yaktım ama bunu itiraf etmek tamamen farklı bir şey.

Ona belirsiz bir gülümseme sunuyorum. "Beni koruyacağını biliyorum ama yine de her ihtimale karşı öğrenmek istiyorum."

Başını kısa bir an için yana eğiyor ve sonra başını sallıyor. "Haklısın. Her ihtimale karşı."

Silah kullanmak düşündüğüm kadar zor değilmiş. Belki de bunun mükemmel öğretmenimle ilgisi vardır. Julian'ın talimatları o kadar sert ki, emir gibi geliyor. Temel tekniği her *zaman* kalbe ya da alına nişan almaktır. Bu organizasyonda yüksek rütbeli olmasına şaşmamalı.

Bazen onun önce bir katil olduğunu unutuyorum. Hayati noktaları hedef almak, insanların hayatlarını bitirmek, onun yaptığı şey.

Ama bu hayata zorlandığını bilmek onun için her şeyden çok üzülmeme neden oluyor.

Ancak tüm ders boyunca Julian gergindi. Sanki bana nasıl ateş edileceğini öğretmek istemiyor gibiydi. Ya da belki de beni koruyabileceğine inanmadığımı düşündüğü içindir.

Çekimimiz bittiğinde, omuzlarındaki gerginliği azalttığını bildiğim tek şeyi yapıyorum. Kollarımı boynuna doladım, vücuduna tırmandım ve

onu uzun ve derin öp.

Julian'a nasıl ve ne zaman sarılmaya başladığımı bile hatırlamıyorum ama sarıldığımdan beri bırakamıyorum.

Julian'ın bir anını alıyor, ama sonra h o m u r d a n ı y o r ve beni gün ışığında öpüyor.

İçeri girdiğimizde, bu lanet adam Scar'ın 'Don't Fucking Touch Me' üstünü yırttı.

Üç gün sonra, harika haberler var: Kyle uyanır.

Tamamen dinlenmeye ihtiyacı var, bu yüzden kimsenin ziyaret etmesine izin verilmiyor. En azından resmi versiyon bu. Gerçekte, bence şirketteki herkesten şüpheleniliyor.

Kyle'ın iyi olduğundan emin olmak istiyorum ve eğer istersem Julian'ın ziyaret etmeme izin vereceğini biliyorum ama 'Kyle'ı ziyaret eden tek kişi' olarak öne çıkmayı tercih etmem.

Ama Scar Scar'dır, elimi tutuyor ve beni doğruca üçüncü kattaki korumalı odaya götürüyor. Kapalı kapının önünde beş iri yarı, soğukkanlı muhafız duruyor.

Doğal olarak, geçmemize izin vermiyorlar.

Scar, İkinci Dünya Savaşı'yla ilgili ıvır zıvırlarıyla gardiyanların kulaklarını çınlatıyor ve şikayet ediyor.

Gülüşümü ısırıyorum, karışık ifadelerini izliyorum. Basit bir şort ve üzerinde 'Verecek Tek Bir Sikim Var' yazan bir tişörtle bile göz kamaştırıyor, bu yüzden sert gardiyanlar bile ona bakıyor. Ancak, hiçbiri neden olduğu baş ağrısını takdir etmiyor gibi görünüyor.

Sonunda, Rus adam Vladimir öne çıkar ve pazarlığa açık olmayan, soğuk bir ses tonuyla şöyle der. "Kimsenin içeri girmesine izin yok."

"Julian bile mi?" Ben soruyorum.

"Hiç kimse." Vladimir bana bakmıyor bile. Uzakta bir noktaya bakıyor. "Hayalet'in emirleri."

"Hayalet'i sikeyim." Scar dilini şaklatıyor ama zorla içeri girmeye çalışmıyor. Altın sarısı saçlarını savuruyor, kolunu benimkine doluyor ve odasına geri dönüyoruz.

O haklı. Hayalet'i sikeyim. Saldırı olduğunda o piç neredeydi? Ya da Kyle vurulduğunda?

Ama o Hayalet, belki de duvarların arkasından çalışıyordur. Julian'ın Kyle'ı ziyaret etmesini yasakladığı için onu yumruklamak istiyorum. O onun vaftiz babası.

Kyle için çok endişeleniyordu. Onu görmek endişelerini hafifletebilirdi.

Kyle'ın bilincinin yerine gelmesinin rahatlamanın yanı sıra bir iyi yanı da kontrol odasının düzinelerce muhafızla dolup taşmamasıdır.

Julian garson olarak çalışmamı yasakladığı için artık alkol konusunu açamıyorum.

Şimdilik Scar'la takılıyor, kontrol odasına sızmak için doğru fırsatı bekliyorum.

Scar'a yakın olmanın iyi yanı, hiçbir kızın benim hakkımda saçma sapan konuşmaması. Ona saygı duymak yerine ondan korkuyor gibi görünüyorlar. Mist'in aksine ona tapıyorlar. Özellikle de saldırıdan sonra. Görünüşe göre Mist onları hayatıyla korumuş.

Mist'in iyi yönlerini görmek istiyorum ama yapamıyorum. Güvenilir biri değil.

Kızların Mist'in üzerine çullanmaları ama Scar'ın bakışları karşısında büzüşmeleri çok tuhaf.

Yara garip ama neden korkutucu olsun ki?

O duş alırken ben de aynanın karşısına geçip konsolun üzerindeki makyaja yarı göz ucuyla yarı korkuyla bakıyorum. Bunların bazılarını kendim yapmayı öğrenmek istiyorum. Makyajla ilgileneceğimi hiç düşünmemiştim ama Julian'ın bana attığı kızgın bakışlara değiyor.

Bir de Scar'ın uyku hapları var. Uyuyamadığında aldığını söylüyor ama son zamanlarda bunun daha sık olduğunu hissediyorum. Meditasyonu da ekleyince onun için endişeleniyorum.

Ön kapı pat diye açıldı. Kapı çalınmadı. İrkildim ve

yumruklarım sıkıştı.

Sis içeri giriyor. Üzerinde yine zarif, lacivert bir elbise ve inanılmaz yüksek stilettolar var ama yüzü yıpranmış. Makyajlı olsa bile.

Bakışları bana odaklanıyor. Kollarını göğsünün altında kavuşturuyor ve parmaklarıyla onlara vuruyor. "Bakın burada kim varmış. Küçük Bayan Bela."

Mist'in nesi beni kaynatıyor bilmiyorum ama kaynatıyor işte. Tek yapmak istediğim kızıl saçlı cadıyı Julian'dan uzak bir gezegene yumruklamak.

"Ne istiyorsun?" Scar'ın bitmek bilmeyen makyaj fırçalarına odaklanarak onu görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Gerçekten seni tuttuğunu mu düşünüyorsun?"

Onun mükemmel yüzünü mahvetme ihtiyacı beni bunaltıyor ama yine de ona saldıracak kelimelerim var.

Ona dönüp sırıtıyorum. "Aslında öyle. Beni yoruyor, biliyorsun. Geceleri. Sabahları ve gün içinde bulduğu her fırsatta. Sayısını unuttum."

Mist'ten kıskançlık beklerdim ama hiçbir şey yok.

Dokunmayı bıraktığında yüzü okunmaz haldeydi. "İlginç." Birkaç vuruş daha duraksıyor, sanki bir şey arıyormuş gibi beni tepeden tırnağa ölçüyor, sonra da ters ters bakışlarımla karşılaşıyor. "Bir gün seni dışarı atacak. Neden biliyor musun? Senin dünyanla onunki paralel çizgiler çiziyor. Asla kesişmezler."

Sarsılıyorum. Boyu daha uzun olmasına rağmen onunla baş başa duruyorum. "Flaş haber, Mist. Çoktan aldılar."

"Sen öyle sanıyorsun." Tüm bu konuşmadan sıkılmış gibi kırmızı boyalı tırnaklarını inceliyor. "Bizim dünyamız senin gibi birine göre değil."

Kanım kaynamak üzere. *Bizim*. Onun ve Julian'ınki gibi. Geçmişleri olduğunu biliyordum, ama bunu söyleme şekli sanki o daimi karısıymış ve ben de Julian'ın hayatındaki sayısız metreslerden biriymişim gibi hissettiriyor. Bir gün tüm bunlar bitecek, ben gideceğim ve Mist onun yanında kalacak. Her zaman olduğu gibi.

Öfkemi ne kadar bastırmaya çalışsam da, başka bir aptal duygu ortaya çıkıyor. Acı.

Bu hikâyede hiç kimse olabilmek canımı acıtıyor.

"Sana güvenmiyorum, Emmanuelle." Mist'in açık ela gözleri taş gibi soğuklaşıyor ve omuzları daha da geriye itiliyor. Julian ve Shadow'un boks yaparkenki bakışlarına çok benziyor. "Bir gün ona kazık atacağından eminim. Bunu yaptığında seni kendi ellerimle doğrayacağım."

Boğazımın arkasında binlerce karşılık oluşuyor ama hiçbiri dışarı çıkmıyor.

"Scar'a beni bulmasını söyle. Derhal." Dönüyor ve gidiyor. Ayakkabılarının tıkırtısı koridorda duyuluyor.

Aklıma korkutucu bir düşünce geliyor. Zoe, Gölge'yle ilişkiye girdi ve Mist onu kendi elleriyle mi öldürdü? Mist ve Shadow yakın görünmüyorlar ama bu bir paravan olabilir. Belki de kızıl saçlı cadı çevresine yönelik her türlü tehdidi ortadan kaldırıyordur.

Mist'in tehditlerine rağmen korkmuyorum. Beni içten içe saran şey hayal kırıklığı. Daha doğrusu, ne ondan ne de buradaki başka birinden korkmuyorum. Bu

Beni korkudan titreten tek kişi Julian.

Tek kelime etmeden dışarı çıktığım o günü hatırlamak bile tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. Hayal kırıklığına uğramış ve bana çok kızmıştı. Buraya Zoe için geldiğimi ya da Liam'a yardım ettiğimi öğrenirse, tepkisi çok daha kötü olabilir.

Bazen geceleri bana sarıldığında içimi dökmek istiyorum ama Scar'ın bana söylediklerinden ve Shadow'dan şüphelenme olayından sonra bunu yapamıyorum. O onun en iyi arkadaşı. Julian'a seçim yaptırmak istemiyorum. Muhtemelen içten içe seçilmeyeceğimi bildiğim içindir. Mist'in çok güzel ifade ettiği gibi, bir kenara atılacağım.

Gözlerim doluyor. Onlara ve kendime lanet ediyorum.

Yüzümü siliyorum ve makyajımı düzelttikten sonra koridordan aşağı iniyorum. Julian beni atsa kimin umurunda? Buraya sadece Zoe için geldim. O görüntüleri bulduğumda, zaten gitmeye niyetliyim.

Kalbim ağrıyor ama aldırmıyorum ve gizlice kontrol odasına giriyorum. İçeride sadece bir muhafız olduğunu fark ettiğimde nefesim kesiliyor. Bu Nick'ti. Kyle vurulduktan sonra Vladimir'le tartışan kişi.

Şanslıyım ki, Vladimir - kurallara uyan gardiyan - Kyle'ın odasının dışında görev yapıyor.

Nick bana hiç ilgi göstermiyor. Ama bir keresinde kızlardan birini ona oral seks yaparken yakalamıştım. Bağışıklığı yok.

Bara geri dönüp bir bira aldım ve Scar'ın uyku haplarından ikisiyle karıştırdım.

Elimde iki bira, yüzümde kocaman bir gülümsemeyle kontrol odasına giriyorum.

"Selam Nick. Çok çalışıyorsun, değil mi?"

Bakışlarını monitörlerden ayırıyor, izlenecek bir şey olduğundan değil. Kulüp birkaç gündür 'tadilat' -yani hasar onarımı- nedeniyle kapalı.

Nick şaşırmak yerine arsızca sırıttı. "Burada olmaman gerekiyordu, tatlım."

"Yalnız içmekten sıkıldım. Benimle içer misin?" Ona bir şişe bira teklif ediyorum.

"Julian bunu biliyor mu?" Kaşlarını kaldırıyor ama yine de içkiyi kabul ediyor.

"Neden bilmesi gerekiyor ki?" İçkimden bir yudum alırken umursamaz bir tavır takınıyorum.

"Şey, tatlım, sen onunsun, bu yüzden hiçbirimizin seninle içmeyi bırak, sana bakmaması gerekiyor."

Karşısındaki kanepeye oturup bir yudum daha alıyorum. "Ama belli ki benimle içiyorsun."

Bakışları üzerimde geziniyor, göğüs dekoltemde duraksadıktan sonra "Belli oluyor, tatlım" diyor.

Herif ya Julian'dan korkmuyor ya da Julian'a rapor vereceğimi düşünmüyor, ki vermeyeceğim tabii, yoksa Julian bin tane soru sormaya başlar. Nick'i bile incitebilir.

Bunu istemiyorum.

Ama Nick neden daha yüksek rütbeli bir kadınla göz göze gelecek kadar cesur?

Belki de o da Mist gibi yakında buradan gideceğimi biliyor ve protokole uymanın bir anlamı yok.

Yeniden ortaya çıkmaya çalışan ağrıyı dizginliyorum ve Nick'e kadeh kaldırıyorum. Birasını bitirdikten sonra onunla sohbet etmeye devam ediyorum. Kısa süre sonra gözleri kapanmak için çırpınıyor. Başını birkaç kez sallıyor ama artık çok geç. Sandalyeye uzandı.

Ayağa fırladım ve elimi yüzünün önünde gezdirdim. Hareket yok. Derin uykuda. Kapıyı sessizce kapatıyorum.

Arşiv dolabına doğru parmak uçlarımda ilerlerken kalbim çarpıyor. Kilit basit. Süslü bir şey değil. Arşivlerini sadece bununla korumaları garip.

İğnemi alıp üzerinde çalışırken bir yandan da Nick'e ve girişe göz kulak oluyorum.

Avuçlarım terliyor. Kilidi açmak normalden daha uzun sürüyor.

Hadi ama.

Derin bir nefes alıp ellerimi sabitliyorum. Birkaç denemeden sonra kilit açılıyor.

Evet!

Dolabın içinde ne olduğunu anladığımda heyecanım kayboldu. Lanet

bir kasa. Metalik. Kocaman. Parmak ucuyla erişim ve bir pin kodu.

Lanet olsun!

Neden arşivleri etrafa saçılmış halde bulacağımı düşünmüştüm ki? Elbette böyle bir yerde koruyacaklardı.

Kafamı ona vurmak istiyorum. Şimdi ne var? Kimin parmak ucu açıyor bunu?

"Bir şey mi arıyorsun?" diye soruyor soğuk bir ses arkamdan. Oh.

Kahretsin.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Vücudum sertleşiyor. Nefesimi tutuyorum.

Fark edildim.

Ama kapıyı kapattım ve açıldığını duymadım, içeri nasıl girdi?

Önemli olduğundan değil.

Liam'ın sözleriyle: Görevim tehlikeye girdi.

Julian'a her şeyi anlatacak olan kişiyle yüzleşmek için yavaşça döndüğümde kalbim dizlerimin üzerine düşüyor. Soluk mavi gözlerle karşılaştığımda nabzım yükseliyor. Yüzü kapüşonlu bir tişörtle yarı gölgede kalmış ama bakır rengi birkaç tutam saçı ve onunla uyumlu bir sakalı göze çarpıyor. Sahip olduğu tek sıkılmış ifadeyle beni izliyor.

Hayalet. Bedende.

Onu haftalardır görmedim ve bunun kasıtlı olduğuna eminim. Tıpkı şimdi aniden ortaya çıkmasının kasıtlı olduğu gibi.

Dudaklarım titriyor. Julian'a beni öldürmesini ya da Johnny'ye teslim etmesini emrederse. Bunu yapar mıydı?

Gözlerimi kapatıyorum ve açmadan önce derin bir nefes alıyorum. Julian bana zarar vermez. Buna inanmak zorundayım. Ayrıca, ölmeyi düşünmeyeceğim. Düşüneceğim.

Hayatta kalmak. Ben her zaman yaparım.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Kasayı işaret ediyor. Alev dövmesinin bir kısmı kolunun altında kayboluyor.

Sorduğu şeye geri dönüyorum. Kasayı açmama yardım etmeyi mi teklif ediyor?

Ben cevap vermeyince Ghost birkaç numara giriyor ve başparmağını tarıyor. Kasa tık diye açıldı. Çenem yere düştü.

Aylara göre sınıflandırılmış sayısız dosya görünür hale gelir. Flash sürücülerle de.

"Neden bana yardım ediyorsun?" Sesim temkinli ve bedenim kaskatı, savaşmaya ya da kaçmaya hazır. Ghost'un benim için kasayı açtığına inanamıyorum.

"Sana yardım etmiyorum." Hayalet'in dudakları mesafeli bir ifade yerine ürpertici bir sırıtışla kıvrılıyor. "Bir şeyleri ateşliyorum."

Nabzım hâlâ atıyor ama sanki bu bir bulmacayı çözecekmiş gibi ona bakmaya devam ediyorum.

"Devam et." Başını Nick'e doğru eğdi. "Birazdan uyanır.
Doz o kadar güçlü değildi."

Her şeyi izliyor muydu? O bir hayalet.

Delilik mi, içgüdü mü yoksa ikisi birden mi emin değilim ama arkamı dönüp kasayı kazıyorum. Eğer Hayalet bana zarar vermek isteseydi, bunu çoktan yapardı. Eğer bana bir şey yapmayı planlıyorsa, en azından Zoe'ye ne olduğunu bilirdim.

Kaybolduğu aya saldırıyorum. Liam'ı en son aradığı günü arıyorum; 12'sini. Dudaklarım ayrılıyor. Dosya orada, ama görüntüler değil.

Ne oluyor be?

"Bunu mu arıyorsun?" Yüzümün önünde bir flash bellek sallanıyor.

Etrafımda dönüyorum. Ghost'un genelde kapalı olan yüz ifadesini memnun bir parıltı kaplıyor. Genelde derken, şu ana kadar gördüklerimi kastediyorum. Onu okuyamıyorum.

Bugün kesinlikle özel bir ruh hali içinde.

"Birisi o günün görüntülerini silmiş." Parmakları uysal bir hayvanı okşar gibi flash belleğin üzerinde geziniyor. "Ama ben geri yükledim. Bu küçük videonun işleri biraz ısıtacağı bir zaman olacağını düşündüm."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim o görüntüye ihtiyacım olduğu. Onu kaçırmanın ya da gerekirse yalvarmanın yollarını arıyorum.

Ghost "Alabilirsin" dediğinde yine beni şaşırtıyor.

Fikrini değiştirmeden önce, ona uzanıyorum.

Başımın üstünde, ulaşamayacağım bir yerde tutuyor. "Bir şartla." Vay be. Tabii ki o kadar kolay değil. Sert bir ton takınıyorum. "Neymiş o?"

"Bunu benden aldığını kimseye söylemeyeceksin." Gözleri robotikleşti. Tamamen ve tamamen soluk mavi, beyazlama noktasına kadar. Bir buz fırtınası gibi.

Bu insanların nesi var böyle? Şalterleri falan mı var?

"Eğer yaparsan, öğrenirim." Duraklıyor ve ayak ayak üstüne atıyor. Boyu daha uzun ama yine de açık bir tehditle omuzlarını geriye itiyor. "Tepkime tanık olmak istemezsin."

"Evet, tamam." Zıplıyorum ve flaş belleği elinden çekip alıyorum. "Kimseye söylemeyeceğim. Anladım, Ghost."

Yüzü tiksintiyle doluyor. "Hayalet mi?"

Ondan uzaklaşıyorum ve flaş belleği sütyenime yerleştiriyorum. "Sen şu meşhur Hayalet değil misin?"

"Ben değilim." Oldukça kırılmış görünüyor. "Bana hakaret etme." Ve sonra kapıdan çıktı.

Çenem düştü. Eğer bu Ghost değilse, kim o zaman? En önemlisi, Ghost da kim?

Koridorda adımlarımı hızlandırıyorum, güvenli bir yere ve flash belleği izlemek için bir dizüstü bilgisayara ihtiyacım var. Julian'ın dizüstü bilgisayarı yok. En azından benim bildiğim kadarıyla yok ve Le Salon'un etrafındaki bilgisayarları kullanmak da güvenli değil.

Scar'dan yardım isteyebilirim.

Güçlü eller belimi sarıyor. Reflekslerim harekete geçiyor ve ona dirsek atmak üzereyim, ama sedir ağacı esintileri taşıyan derin, erkeksi kokusunu yakaladığımda, bedenim onunkine yaslanıyor.

Julian beni bir odaya çekiyor, kapıyı kapatıyor ve beni tahtaya yapıştırıyor. Gözlerindeki derin açlık ve özlem omurgamdan aşağıya karıncalanmalar gönderiyor. Hangi odada olduğumuzu bile bilmiyorum. Loş ve sanki yıllardır kullanılmamış gibi toz kokuyor. Ama bunların hiçbiri önemli değil. Gözlerim Julian'ınkindeki karanlık ve yoğunluk.

Beni yutmak üzere ve bunu yapması için can atıyorum.

"Ateşböceği..." diye mırıldanıyor ve parmakları boynuma dolanıyor. Nabzım canlandı. "Seni ne kadar özlediğimi biliyor musun?"

"Bu sabah beraberdik." İki kez. Ve duşta üçüncü kez. Bu bir rutin haline geldi. Bir bağımlılık. Detoks yapabileceğimden emin değilim.

"Yeterli değil." Burnunu boynuma yaklaştırıyor ve beni içine çekiyor. Kalp atışlarım çılgınca hızlanıyor ve eminim bunu başparmağının altında hissedebiliyor.

Omzundaki gerginliği hafifletmeye çalışarak saçının kalın tellerini geriye doğru tarıyorum. Her zamankinden daha gergin. Başkan Joe'nun işine, kulübe yapılan saldırıya ve Kyle'ın vurulmasına kafayı takmış durumda.

Ve beni koruyor.

Beni diğerlerinin pençelerinden koruyor. Shadow, Julian'ın benim için Mist ve diğerlerine karşı durduğunu doğruladı.

Ona her şeyi anlatmadığım için kalbim sıkışıyor. Aptal bir y a n ı m her şeyi ortaya dökmek ve sonuçlarına katlanmak istiyor. Ona ve kendime bu şekilde yalan söylemeye devam edebileceğimi sanmıyorum.

Ama bir kenara atılma korkusu beni hep durduruyor.

Bu yüzden sahip olduğumuz her şeye tüm gücümle sarılıyorum. Kollarımı boynuna doluyor ve onu öpüyorum. Dudaklarım ona yalvarıyor, ısırıyor ve emiyor.

"Bütün o toplantılarda," diye fısıldıyor ağzıma. "Tek düşünebildiğim sendin." Sanki bir şeyi kanıtlamak istercesine diziyle bacaklarımı ayırıyor ve ereksiyonunu içime bastırıyor. "Bu konuda ne yapacaksın Ateşböceği?"

Gün içinde beni arayıp sorması beni her zaman gururlandırıyor. Bazen bu biz buraya geldikten hemen sonra oluyor. Ellerini ve gözlerini benden uzak tutamamasını seviyorum. Onun beni çıldırttığı kadar benim de onu çıldırtmamı.

Cevap olarak vücuduna tırmanıyorum ve bacaklarımı beline doluyorum. Elbisem yukarı kalkıyor. Julian kemerini kurcalarken bir yandan da boynumdan aşağı sıcak, acil öpücükler bırakıyor. Vücudunu bedenimde hissetmek ve ellerinin her tarafımda dolaşması bile beni yakıp kavuruyor.

Göğüslerime doğru hareket ettiğinde, sertleşiyorum. Flaş bellek. O fark etmeden önce -ki Julian her zaman fark eder- sertliğine sürtünüyorum ki içime girebilsin.

O aldırmıyor. Dantelli iç çamaşırımı homurdanarak yırtıyor ve yanımızda bir yere fırlatıyor. Bağırıyorum ama yırtılmasından değil. İçimde dalgalanan zevkten dolayı.

Nasırlı parmakları kaygan, ıslak kıvrımlarımla buluştuğunda homurdanıyor.

"Kıyafetlerimi yırtmayı keser misin?" Yarı gülümsüyorum, yarı azarlıyorum.

Alt dudağımı ısırıyor. "Hayır." "Julian!"

"Yolumun üzerindeydi." Kalbimi düğümleyen o kaygısız haliyle gülümsüyor. O kadar güzel ki. Başka biri için resmen mahvoldum.

Julian tek seferde içime giriyor. İçime sert, hızlı ve acımasızca giriyor. Her itişinde sırtım kapının sert tahtasına çarpıyor. Acı erotik bir şekilde lezzetli. Uçurumun kenarına sürüklenirken denge için omuzlarını kavrıyorum. Birinin duyup duymadığını umursamadan adını haykırıyorum ve omzuna yığılıyorum.

İçim onun sıcaklığıyla dolarken boğazından gırtlaktan bir inilti kopuyor.

O içimde derin bir şekilde otururken ve kolları beni sararken bir dakika boyunca öyle kalıyoruz. Yoğun bir seksten sonra bana sarıldığı bu an benim bağımlılığım haline geldi. Benim uyuşturucum. Dopamin hazzının yanı sıra, bu yakınlık seviyesi beni sonsuz bir döngüye sokuyor ve tavşan deliğinden aşağı atıyor.

Bu sonsuza kadar bende kalsa nasıl olurdu?

Sonra annemi ve Zoe'yi hatırladım. Sonsuza kadar yaşayamam. Benim hayatımda işler böyle yürümüyor.

Julian bir gün ortadan kaybolacak - ya da o kızıl cadı Mist'in dediği gibi beni bir kenara atacak.

Çenemi kapalı tutmalıyım ama boynuna karşı sormadan edemiyorum. "Ben tekim, değil mi?"

Julian uzaklaşıp bana kırgın bir ifadeyle bakıyor. "Tabii ki.
Senin gibisi yok Ateşböceği."

Mist bile mi? Bunu sormak istiyorum ama aptalca kıskançlığımı itiraf etmek gibi olur, bu yüzden susuyorum.

Elini boğazıma sararken Julian'ın gözlerinde bir parıltı parlıyor. "Beni sahipleniyor musun, Ateşböceği?"

Hayır demek, tartışmak ve inkârın içinde boğulmak istiyorum. Ama başka bir kadının onun güçlü ve güvenli kollarında uyuduğunu, uyuyana kadar saçlarının okşandığını ya da kıyafetlerinin onun tarafından yırtıldığını düşünmek bile o sürtüğü yumruklayarak öldürmek istememe neden oluyor.

İçimden bir iç çekiş yükseliyor. "Seni başka bir kadının yanında istemiyorum."

Gözlerinin karanlığı garip bir memnuniyetle parlıyor. Sanki onu sahiplenmemden hoşlanıyormuş gibi. "Başka bir kadın istemiyorum."

Dudakları dudaklarıma yapışıyor ve beni uzun ve tutkulu bir şekilde öpüyor. Ayrıldığında nefes nefese kalmıştım.

Hiçbir şey söylemeyince, kuşkulu bir ses tonuyla soruyorum: "'Seni başka erkeklerin yanında istemiyorum' demeyecek misin? Bu fırsatın üzerine atlayacağını düşünmüştüm."

"Hayır." Dişleri kulak mememi sıyırıyor, sonra sıcak, karanlık bir tonda fısıldıyor, "Sana yaklaşırlarsa diğer erkekleri öldürürüm."

Yapardı. Bu lanet çılgın mağara adamının yapacağından hiç şüphem yok. Bu beni anlatılamayacak kadar mutlu ediyor.

Çünkü belki de çok uzun zamandır güçlüydüm ve Julian'la birlikte artık rol yapmak zorunda değilim.

Onu öperim ve neredeyse işi unutana kadar beynimi sikmesine izin veririm.

Julian toplantısına döndükten sonra ben de depoya gittim. Mağara adamı Julian sayesinde hâlâ lezzetli sertlikten dolayı ağrıyor ve iç çamaşırlarım yok.

Yırtık iç çamaşırlarını yerden nasıl topladığını ve çıkarken cebine nasıl tıkıştırdığını hatırlayarak aptal gibi gülümsüyorum.

Bir çift don bulduğumda, Scar'dan bir laptop isteyeceğim.

Sonunda daha rahat bir şeyler giyiyorum; şort ve atlet. Sonra flash belleği güvenle cebime sokuyorum. Duş almalıyım ama Julian'ın kokusundan çok fazla keyif alıyorum.

Dışarı çıkmak için kapı kolunu çevirdiğimde çevresel görüşümden bir gölge geçti. Donup kaldım ve etrafımda döndüm.

Yeterince hızlı değilim.

Gölge çoktan Azrail gibi sırtımda. İfadesi kapalı, yüzü okunmuyor. Omuzlarını dikleştirdiğinde, etkileyici boyundan bile daha uzun görünüyor. Yumrukları sanki bana yumruk atmamak için kendini tutuyormuş gibi yanında sıkılı.

Belki de öyledir.

Kalp atışlarım hızlanıyor ve savunmaya geçmek için duruşum genişliyor. Benden şüpheleniyordu ama genellikle mesafesini korurdu.

Anahtar kelime 'genellikle'.

Ona adını veren gölgeler, gözlerinin metalik grisinde dönüyor. Kaçma ihtiyacı içimde çığlık atıyor ve korku göğsümü dolduruyor. Ne kadar saklamaya çalışsam da.

"Sende bana ait bir şey olduğunu duydum," diyor monoton bir sesle. "Ver onu."

"Ne..." Yutkunuyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Görüntüler." Sesi otoriteyle kararıyor. "Ver. Ver."

Korku hala orada olsa da, öfke onu bir mil geride bırakıyor. Parmağımla göğsünü işaret ediyorum. "Neden? Suçunu gizleyebilmek için mi? Ona ne yaptın, seni hasta piç?"

Karşılık vermesini ya da güç kullanmasını bekliyorum ama Gölge olduğu yerde donup kalıyor. Koyu grinin içinde sanki bir yapbozun parçaları bir araya geliyormuş gibi bir tanıma var.

Sonsuza dek sürecekmiş gibi görünen bir sürenin ardından bir kahkaha atıyor. "Nasıl oldu da bunu daha önce fark edemedim? Boks. Etrafı gözetleme. Beni takip etmen." Yüz hatları biraz yumuşuyor. "Sen Rage Ball'sun."

Yumruk yemiş gibi geriye doğru sendeliyorum. "Bu ismi nasıl... biliyorsun?"

"Zoe bana senden bahsetti." Omuzları kamburlaştı. "Adından ya da seninle ilgili herhangi bir ayrıntıdan bahsetmedi. Tek bildiğim takma adın, ama senin hakkında övgüler yağdırdı." "Başka bir beyden olan kız kardeşi."

Denge için kapının pervazına tutunuyorum. Bu tam da Zoe'nin konuşma tarzı. Zoe, Shadow'a göl evinden ve takma adımdan bahsettiyse, onu düşman olarak görmesine imkân yok. Ama sonra...

"Ona ihanet mi ettin?" Bağırıyorum. "Onu susturmak için öldürdün."

"Ona zarar vermedim!" Sesi hakarete uğramış ve acı içinde geliyor. Gergin parmaklarını saçlarında gezdiriyor, dövmeli pazuları esniyor. Sonra uzun bir nefes veriyor. "Eğer bir şey varsa, o beni incitti."

Elini kot pantolonunun cebine sokuyor ve bir not çıkarıyor. Zoe'nin düzgün el yazısını gördüğümde neredeyse ağlayacaktım.

Gölge,

Beni kırdın. Umarım seni tekrar bir araya getirecek hiçbir parça kalmayana kadar kırılırsın. Canavar.

Zoe.

Gözlerimi Shadow'a dikiyorum, ona yüzlerce soru sormak istiyorum. Zihnim ne olduğuna dair binlerce teori ile doluyor

Ama nottan anlaşıldığı kadarıyla Zoe'nin kaybolmasına o sebep olmamış.

Ona ne olduğunu bulmak daha önemli. "Beni kırdın" ne demekse, onu daha sonra yumruklayabilirim.

"Görüntüleri birlikte izleyelim," diye öneriyorum. Shadow'un yüzünde hiç acı görmemiştim ama tedirginliği açıkça belli oluyor. Zoe'yi gerçekten önemsiyor gibi görünüyor. Ayrıca, onda bir düşman yerine bir müttefik olmasını tercih ederim.

Başıyla onaylıyor. "Dizüstü bilgisayarımı getireyim." "Shadow?"

Durdu ve omzunun üzerinden bir bakış fırlattı. "Ne?"

Yanağımın içini kemiriyorum. "Julian'a bundan bahsedecek misin?"

"Bu mu?" Şaşkın görünüyor, sonra o şeytani bakış gözlerinin grisini karartıyor. "Arkadaşını bulmak için onu kullandığın gerçeğini mi kastediyorsun?"

"Hayır! Onu kullanmayacağım." Avuçlarım terliyor ve kalbim sıkışıyor. "Belki başlangıçta, ama sonrasında değil." *Şimdi ona karşı kendime bile itiraf etmekten korktuğum aptalca duygular besliyorum.*

Gölge bana bakıyor ve kollarını kavuşturuyor. "Ona zarar vermeyeceksin." Bu bir soru ya da rica değil. Bir gerçeği ifade ediyor.

Ve sonra onu gördüm. Gözlerindeki kararma ve vücudundaki gerginlikte. Sadakat. Katil. Shadow, Julian için tereddüt etmeden öldürür. Julian'a zarar verdiğimi düşünürse hayatıma son vereceğinden hiç şüphem yok.

"Yapmayacağım." Julian'ı incitmek gibi bir niyetim yok.

"Madem Zoe'nin arkadaşısın, ona kendin söylemen için sana iki gün veriyorum. Eğer söylemezsen, ben söylerim."

Yeterince adil.

Shadow dizüstü bilgisayarı getirmeye giderken, aklım Julian'a nasıl söyleyeceğime dair düşüncelerle dolup taşıyor. Odada bir ileri bir geri yürüyorum.

Beni affedecek mi? Beni bir kenara mı atacak? Son seçenek kalbimi daraltıyor.

Shadow bir dizüstü bilgisayarla dönüyor ve Julian'ın tepkisiyle ilgili düşüncelerimi zihnimin gerisine atmayı başarıyorum.

Yatağın kenarında yan yana oturuyoruz. Flash belleği takarken dizüstü bilgisayar Shadow'un kalçalarının üzerinde duruyor. Yayının başlamasını beklerken bacaklarım zıplıyor.

İşte bu kadar. Sonunda Zoe'nin nerede olabileceğine dair bir ipucu buldum.

Gölge'nin hareketleri kusursuz olsa da yüzünü kaplayan kasveti yakalıyorum. Göz bebekleri bile hafifçe büyümüş.

Zoe için en az benim kadar endişeleneceğini kim bilebilirdi?

"Burada hiçbir şey olmayabilir," diyor Shadow ve beni mi yoksa kendisini mi teselli etmek istediğini bilmiyorum. "Pireyi deve yapıyor olabiliriz."

Kendime rağmen gülümsüyorum. "Pireyi deve yapmaktan mı bahsediyorsun?" "Aynı şey." Yayın başladığında ifadesi gerildi. Birkaç kamera.

Hepsi her kanatta.

Shadow birinci kattaki kameranın görüntüsünü ileri sarar. Pek bir şey olmuyor ve Zoe'den iz yok. Sonra ikinci kattaki kamerayı kontrol ediyor. Biraz ileri sardıktan sonra nefesim kesiliyor.

Ofisinin yakınında Mist'le birlikte bir sarışın beliriyor. Gölge hızlı ilerlemeyi durdurup yakınlaştırırken gözlerimi kısıyorum. O kocaman yeşil gözler ve yumuşak yüz hatları belirgin bir şekilde tanıdık geliyor. Zoe. Sonunda onu gördüğüm için gözyaşlarımı tutuyorum. Sadece güvenlik kamerasından bile olsa.

Zoe tedirgin görünürken Mist o mağrur duruşuyla hareketsiz kalıyor. Kameranın açısı uygun olmadığı için yüz ifadesinden pek bir şey okuyamıyorum ama etrafını izliyor. Sonra Mist onu ofise götürüyor.

"Kahrolası yaşlı cadı," diye mırıldanır Shadow ve hızlıca ileri sarar. Zoe yarım saat sonra ağlayarak tek başına çıkar.

Gölge yine küfrediyor ve ben de aynısını yapmak istiyorum. Mist'e koşup suratını dağıtmamak için kendimi zor tutuyorum.

Zoe üçüncü kata çıkan merdivenlere yönelir ama köşede durur. Gözleri büyür ve yanaklarından daha fazla yaş süzülür. Shadow onu bu hale getiren şeyin ne olduğunu görmek için kamerayı hareket ettirir.

Bu o.

Shadow, Kyle ile konuşuyor. Tişörtü kanlıdır ve yüz ifadesi sanki birini doğruyormuş gibi ölümcüldür. Zoe köşeye saklanır ve adam gittiğinde bir dakika boyunca arkasını kollamaya devam eder. Adam gözden kaybolduktan sonra bile. Sonra yere çömeliyor ve yüzünü ellerinin arasına saklıyor. Hüngür hüngür ağladığını anlamak için görmeme gerek yok. Zoe yıkıldığında böyle yapar. Sadece benim ya da başka birinin görmesine asla izin vermez.

Kaşlarım Gölge'nin üzerine düştü. Ne halt etti de hem ondan saklandı hem de peşinden koştu? Kapüşonlu bakışları beni saldırmaktan alıkoyuyor.

Dışarı. Onu bulduğumuzda Zoe'ye soracağım.

Birkaç dakika sonra Zoe sendeleyerek ayağa kalkıyor ve Scar'la birlikte merdivenlerden odasına çıkıyor. Bir saat kadar sonra siyah bir elbise giymiş olarak dışarı çıkar.

Onu bir kameradan diğerine takip ediyoruz. Merdivenlerden çatıya çıkıyor. Nefesim neredeyse kesiliyor.

Gölge'nin gergin parmakları çatıdaki kameraya yazıyor. Hava karanlık ve Zoe'nin rüzgârda uçuşan sarı saçlarını ve gölgeli yüzünü güçlükle seçebiliyorum. Çatının ortasında duruyor, ellerini ortasına sarmış. Sanki bir şey bekliyormuş gibi kıpırdamadan öylece duruyor.

Ya da birini.

Girişte bir adam beliriyor. Birdenbire. Yine de erkek olduğunu varsayıyorum, çünkü uzun boylu, geniş ve kapüşon takıyor. Tüm yüzü karanlık tarafından yutulmuş.

Shadow'un yumrukları sıkılıyor, benimkiler de öyle.

Zoe arkasını dönmediği için kapüşonlu adamın sessizce hareket ettiği anlaşılıyor. Kapüşonuna uzandığında bile. "Zoe, kaç!"

Sanki beni duyabiliyormuş gibi bağırıyorum.

Kadın arkasını dönüyor. Adam olduğu yerde duruyor ve silahını göğsüne doğrultuyor. "*Hayır!*" Çığlık atıyorum.

Tetiği çekiyor.

Zoe yere yığılır.

Kamera kararıyor. Benim dünyam da öyle.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Kyle'ın yatağının karşısına oturdum. "Kimdi o?"

Kalın perdelerin arasından tek bir ışık huzmesi süzülüyor. Doktor Aaron, Kyle'ın güneş ışığına maruz kalmasını tavsiye etti ama keskin nişancı riskine değmez. Le Salon'un etrafındaki güvenliği güçlendirsem bile.

Hava kapalı zaten.

Kyle inliyor. Yüzüne biraz renk gelmiş. Artık soluk bir cilt ya da mavimsi dudaklar yok. Ancak hâlâ yüzüstü yatıyor. Bandaj sırtının yarısını beyaz bir tahta gibi kaplıyor. Aaron ona güçlü ilaçlar veriyor ve Kyle belli ki bundan nefret ediyor.

İyileşecek.

Bu onun üçüncü kurşunu. İlk ikisinden sağ çıkınca bir nevi yenilmez oluyorsun.

Ya da Sıfır Takımı'nda kendimize böyle söylüyoruz.

"Yüzlerini görmedim," diye mırıldanıyor. Bir başka homurdanmayla, komodinin üzerindeki su şişesine ulaşabilmek için dirseğinin üzerinde durmaya çalışıyor. Gücü tükeniyor ve yüzüstü düşüyor. "Cehennem kanaması. Bu düşündüğümden de kötüymüş."

"Nasıl bu kadar dikkatsiz olabilirsin, Kyle?" Scar'ın ısrarıyla şişeyi pipetle tutuyorum - onun ya da herhangi birinin Kyle'ı ziyaret etmesine izin vermediğim için kulaklarımı kanattıktan sonra.

Bunu sadece önlem için yaptım. O zaten vuruldu. Ona başka bir şey olmasına izin vermeyeceğim.

Kyle bir yudum alır ve başını yastığa bırakır.

"Sırtından vurulmuştu, Baba, hatırladın mı? Bu konuda söz hakkım yokmuş gibi."

Yine de Kyle'ın refleksleri gafil avlanmayacağı kadar iyidir. Özellikle de Başkan Joe ve Johnny'nin gangsterleri ya da paralı askerleri tarafından. Biz deneyimli suikastçılarız. Kyle Omega'yı almamış olabilir ama hayatın ne olduğunu öğrenmeden önce kapsamlı bir eğitimden geçti.

Aslında, hayatın ne olduğu hakkında pek bir şey bilmiyor. Sıfır Takımı'nda kalan birkaç ikinci nesil suikastçıdan biri. Biz takılmak için yanlış kalabalığız. Birbirimize tahammül edebiliriz ama ikinci nesil bizden ya kaçar ya da korkar. Kimse bizim çılgınlık seviyemizden ya da Omega'dayken işlediğimiz korkunç cinayetlerden hoşlanmıyor.

Kyle değil. O sadece beni vaftiz babası olarak gördüğü için oradaydı.

Onu yanımda tutacak kadar bencildim. Çünkü onun üzerine titriyordum ve onda gerçek bir evlat görüyordum. Ve ben Omega'nın etkisi altındayken olan her şeyi bana yeniden anlatmakta yardımcı oldu.

Bencilliği bırakmanın zamanı geldi.

Onun için bir çıkış yolu olmalı. İltica eden ikinci nesil gibi. Sıfırıncı Takım farklı. Omega ve ekibimizin geri kalanı Hades'in pençesinde olduğu için bu işe bulaştık. Kyle başka bir hayat bulabilir.

Yanına, yatağın kenarına oturuyorum. "Çıkmak ister misin?"

"Yataktan çıkmak mı? Kesinlikle."

"Hayır. Çukur'dan ve tüm bu karmaşadan." Onun gittiğini hayal etmek bana acı verse de ses tonum sakin. Oğlunun gittiğini gören her normal baba gibi sanırım.

Kyle gözlerini kısar, sonra müstakil bir tonda konuşur. "Aklında ne var?"

"Rhodes iltica etti ve aileleri o kadar güçlü ki
Hades onları avlamakta zorlanıyor. Aaron ve Tristan Rhodes benim öğrencilerim. Onlardan bir iyilik isteyebilirim."

"Tristan ona nasıl öldürüleceğini öğrettiğin için senden nefret etmiyor mu?"

"Ama Aaron beni bunun için seviyor. Bu yüzden ne zaman doktorluk becerilerini istesem ortaya çıkıyor. Ayrıca, Tristan ona nasıl hayatta kalacağını öğrettiğim için içten içe minnettar. Aksi takdirde Çukur'dan kaçamaz ve ailesinin işini devralamazdı. Bir iyilik isteyebilirim."

Kyle uzun saniyeler boyunca bana bakıyor. Derin ve hesaplı; bela planlarken her zamanki ifadesi. Sonunda, "İyilik istemekten nefret ediyorsun, vaftiz baba." dedi.

"Seni güvende tutmak içinse hayır."

Kyle önce güler sonra yüzünü buruşturur. "Gerek yok. Gitmeye hiç niyetim yok. Tüm eğlence başladığına göre, şimdi olmaz."

"Mafya savaşı eğlenceli değildir."

"Hangi açıdan baktığınıza bağlı." Yüzündeki açık acıya rağmen sırıtıyor. "Daha da önemlisi, Başkan Joe ve ekibini uykularında ne zaman öldüreceğiz?"

"Yapmayacağız."

Kyle'ın yüzü hem şaşkınlığa hem de öfkeye bürünür. Gözlerinin berrak mavisi sertleşir. "Ne demek yapmayacağız? Beni vurdular amına koyayım."

"Bundan emin değiliz. Akla yatkın değil." Çenemde bir çan kulesi oluşturuyorum. "Saldırıdaki paralı askerlere açıkça Başkan Joe'nun adını söylemeleri söylenmiş. Onlara kim para verdiyse, seni vuran ve Başkan Joe'yu suçlamaya çalışanla aynı kişi olmalı. Birileri savaşı tetiklemeye çalışıyor."

Ve bir kısmı da benim yanımda. Sis ve Gölge. Bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor.

Kyle, "Başkan Joe olmadığından neden eminsin?" diye homurdanmadan önce birkaç saniye sessizlik hakim oldu.

"O akıllı bir işadamı ve ben ona reddedemeyeceği bir anlaşma yaptım. Benim öfkemi asla riske atmaz çünkü bu fabrikayı kaybetmek anlamına gelir. Ayrıca, şiddet her zaman son çaresidir, ilk değil."

"Sizi yanlış yönlendirmek için taktik değiştirmiş olabilir. O olduğuna eminim. Hadi, vaftiz baba. İntikama ihtiyacım var."

Yaralı olmayan tarafındaki bandajı dürtüyorum ve homurdanıyor. "Sen sadece iyileşmeye odaklan. Bunu sana kimin yaptığını bulacağıma ve bedelini ödeteceğime söz veriyorum."

Kapı açılır ve Sis içeri dalar. Kızıl saç telleri alev alev yanan yanaklarının etrafında uçuşuyor. Saçını bağlamamış. Bu nadir bir durum. Topuklarının tıkırtısı boşluğu dolduruyor.

"Misty..." Kyle sızlanıyor. "Vaftiz babamı yumuşaklıktan vazgeçmesi için ikna etmeme yardım et ve -"

"O ölüyor!" İçinde döngü halinde kısa bir video olan bir telefonu yüzüme doğru itiyor. Hawk - ya da Hawk olduğunu tahmin ettiğim kişi - Çukur'daki beyaz bir odanın tavanına zincirlenmiş. Her tarafı kan içinde, yüzü şişmiş ve göğsü yarılmış. Neredeyse tanınmayacak halde. Vücudundan kan damlaları akıyor ve gevşek ayaklarının yanında birikiyor.

Çenem gerildi. Siktiğimin Hades'i. Tam olarak hangi akoru vuracağını bilerek bunları Mist'e gönderip duruyor.

"Ölüyor lan!" diye bağırıyor, sonra sesi sanki sadece kendi kendine söylüyormuş gibi bir fısıltıya dönüşüyor. "Çoktan ölmüş olabilir."

"O değil." Nasıl yapacağımı bilmesem de onu teselli etmeye çalışarak omzunu tutuyorum. "O güçlü Mist. O Hawk."

Gözleri bana doğru fırlıyor ve saçlarının rengine dönüşmek üzereler. Elimi tokatlayarak uzaklaştırıyor ve Mist hayatında ilk kez yumruğunu savurup yüzüme yumruk atıyor. Bu hareket gerçek darbeden daha çok acıtıyor. Mist bana yumruk atmıyor. Mist benim sağ kolum, ama belki de artık öyle değildir.

"Bu son uyarı, Hayalet. Eğer bir şey yapmazsan, ben yapacağım."

Dişlerimi öyle sıkıyorum ki çenem titriyor. "Belki de çoktan yaptın."

"Belki de." Sivri bir bakış attıktan sonra fırlayıp gidiyor.

Kyle bu alışverişi dikkatle izledikten sonra, "Pek iyi olmadı," diyor. "Sana Mist'in hesaba katılmaması gerektiğini söylemiştim, Vaftiz Baba."

Öğrenmeye başlıyorum.

"İyi dinlen." Odasından çıkıyorum ve koridorda ilerliyorum. Adımlarım sakin ama içimde bir savaş sürüyor.

Sis ve Gölge'nin ihaneti ihtimali dışında her şeyle başa çıkabilirdim.

İç çekerek telefonumu aldım ve deponun güvenlik kayıtlarını kontrol ettim. Oraya gizli bir kamera yerleştirdim. Benden başka kimse bilmiyor.

Vladimir geceleri bazı garip hareketlilikler olduğunu bildirdi. Toplantılar. Kaçakçılık. Emin değilim. Vladimir'e bile o kadar güvenmiyorum ama New York'ta Bratva'daki Pakhan'ı Nikolai ile karşılıklı saygımız var. Bratva'sından herhangi biri bana saldırırsa, onları katletme şerefine nail olacağına dair bana güvence verdi. Nikolai, onunla çalıştığım onca yıl boyunca sözüne sadık bir adamdı. Sadece tekrar tetikçisi olmamı istiyor - çünkü Hayalet etkili ve iyi bir hayaletti. Kimse bir şey bulamadı.

Kanıt. Ama Nikolai asla benim bölgeme saldırarak gazabımı tehlikeye atmaz. O aptal değil.

Bu yüzden Vladimir deponun yakınındaki garip hareketliliği rapor ettiğinde, kimseye fark ettirmeden harekete geçtim.

Kanıt toplamak için bir kamera yerleştirdim. Şimdiye kadar bir şey çıkmadı.

Fabrika üzerinde çalışabilmemiz için Shadow'u aradım. Telefonu kapalıydı.

Mist'in ofisini deniyorum. İkisi de orada değil. Sadece Flame uyuyor. Kanepeye uzanmış, başını çapraz kollarına

dayamıştı. "Gölge'yi gördün mü?"

Flame gözlerini açmadan, "Senin kızla gitti. Adı neydi? Emma... bir şey."

Omuzlarım sertleşti. "Elle."

"İşte bu." Esniyor. "Acil görünüyordu."

Ne olduğunu anlamadan güvenli eve doğru koşuyorum. Sırtımda gerginlik dalgalanıyor ve görüşüm kızarıyor.

Shadow tehditlerine uyup Elle'e komik bir şey yapmasa iyi olur. Ona zarar verirse ne yapacağımı düşünmek bile istemiyorum.

İçeriden adım sesleri geldiğinde eşikteyim. Hızlı adımların Elle'e ait olduğunu fark ediyorum. Yanında kimse yok.

Kapıdan dışarı adım atıyor. Yüz ifadesi kapalı ve hissiz, sanki kendini bir yere saklamış ve sadece yüzeyini gösteriyormuş gibi.

Üzerinde şort ve kolsuz bir tişört var ve hava çok soğuk. Ama umursamıyor ya da fark etmiyor gibi görünüyor.

Yoluna devam ediyor, yanımdan geçip gidiyor ve tek kelime etmiyor.

"Elle?"

Beni duyduğuna ya da gördüğüne dair hiçbir belirti göstermiyor ve otomatik pilot modundaymış gibi ilerlemeye devam ediyor. Bu, bunca zamandır savaştığım Omega versiyonuna çok rahatsız edici derecede benziyor.

"Elle!" Kolundan tutup onu çığlık atarak durduruyorum. Yüzünü bana dönmesini sağlamaya çalışıyorum ama kıpırdanıp duruyor. Hatta odaklanma ya da hedef duygusu olmadan rastgele yumruklar atıyor.

"Ne oldu?" Bir elimle yüzünü kafesledim ve gözlerimi onun ölü, mavi gözlerine diktim. "Gölge sana bir şey mi yaptı? Nerede o?"

"Gitti. Sanırım." Sesi bile otomatik pilota bağlanmış. Onu sarsmak ve içinde gizlendiğini bildiğim ateş böceğini ortaya çıkarmak istiyorum.

"Konuş benimle Ateşböceği. Ne oldu?" Başını yukarı eğiyorum, böylece o büyüleyici gözler bana bakıyor. Ama şimdi, yıkanmışlar. Bunu ona her kim yaptıysa

bir insansa, bağırsaklarını deşer ve parçalara ayırırım.

"Gitmem gerek," diyor monoton bir ses tonuyla ve kıvranarak kurtulmaya çalışıyor. "Nereye gideceksin?" Kendimi tutmaya çalışsam da ses tonum sert.

"Yapmak zorundayım Julian, lütfen." Bakışlarımla buluşuyor ve parlak mavileri perişanlık ve yalvarışla doluyor. "O benim ailem."

Bu beni biraz sakinleştirdi. Bu geçen gün bahsettiği arkadaşıyla ilgili olmalı.

"Seni ben götüreceğim." Bu kadar tehlikenin ortasında tek başına gitmesine izin vermemin imkanı yok.

Bütün yol sessizlik içinde geçti. Binlerce kez uzanıp ona sarılmayı düşündüm. Ama o umursamayacak kadar uyuşmuş durumda. Çok fazla duyguyu içine atıyor ve eğer onları serbest bırakmazsa onu mahvedecekler. Keşke neler olduğunu bilseydim.

Bana adresini verdiği eve ulaştık. Eski ve yıpranmış.

Kapı paslanmış. Geçen gün Shadow'u takip ettiği yer burasıydı.

Arabayı durdurur durdurmaz Elle dışarı atlıyor ve terk edilmiş gibi görünen eve doğru yürümeye başlıyor.

Araba kornalarına ve sinirli sürücülere aldırmadan caddenin karşısına geçer.

Küfrediyorum ve şortunun cebinden bir anahtar çıkarıp kapıyı açarken onu takip ediyorum. Metal protesto için titriyor.

İçeri girdiğimde bakışlarım uzaktaki eski tarz evin etrafında dolaşıyor. Önünde bulanık yeşil bir göl var.

Elle eski bir teknenin halatıyla uğraşıyor. Onunla birlikte atlıyorum ve gölün ortasındaki küçük eve doğru gitmesine yardım ediyorum. En azından, derin bir özlemle bakmaya devam ettiği için oraya doğru gittiğini varsayıyorum.

Güverteye zar zor ulaşıyorum ve Elle tekneden atlayıp evin içine dalıyor.

Belli ki tedirginken bunu düşünmek yanlış, ama içeride bir erkek olmasa iyi olur.

Onu çıplak ellerimle öldüreceğim.

Göl evinde kimse yok. Eski taş duvarlarla dairesel, kubbe şeklinde inşa edilmiş ve birkaç oryantal yastıkla dekore edilmiştir.

Elle'in bakışları sanki burayı ilk kez görüyormuş gibi ama aynı zamanda sanki hayatı boyunca burada yaşamış gibi etrafta geziniyor.

"Burayı hep sevdi. Bir gün burayı bizim yapacağımızı söylerdi." Dudakları titriyor ama onları bir çizgi halinde inceltiyor. "Sonra gitti."

Kimden bahsediyor? Annesinden mi? Ama o öleli yıllar oldu. Onu böyle kaybolmuş ve incinmiş görmek bana acı veriyor.

"Ateşböceği." Ona doğru uzandım, ama ulaşamayacağım bir yere kaçtı.

"Yapma." Dudaklarını büzüyor ve duruşunu genişletiyor. "Ben güçlüyüm. Bunu yapabilirim."

"Yapmak zorunda değilsin. Bırak yardım edeyim. Bırak yükü ben de alayım." Yüzü bana dönük, ifadesi bozulmanın eşiğinde.

Ve sonra o yapar.

Elle kollarını bana doluyor ve hıçkırıklara boğuluyor.

Yirmi Beşinci Bölüm

Gözyaşlarım akmayana kadar ağlıyorum. İstemsiz nefesler alıp her yerim titreyene kadar.

En son ne zaman böyle ağladığımı hatırlamıyorum. Annemin dediği gibi, ağlamak sürtükler içindir. Zayıflar içindir. Ben zayıf biri değilim. Ben güçlüyüm. Ama şimdi, Julian bana sarılıp saçlarımı okşarken ve sırtımı ovarken, o derinlere yerleşmiş yalanlar yok olup gidiyor. Her zaman güçlüymüşüm gibi davranamam.

Yoruldum. Tek başıma durmaktan ve tüm zaman boyunca sert olmaktan çok yoruldum. Julian içime uzandı ve bu numarayı benden söküp aldı.

Ben hüngür hüngür ağlarken tek kelime bile etmedi. Sadece beni bir mindere oturttu. Daha doğrusu oturdu ve beni kucağına aldı. Kollarım onun beline dolanırken, güçlü kolları sanki parçalanmamı engellermiş gibi sırtımı sarıyordu.

Belki de yaptım. Ya da yapacağım.

Zoe benim için hayat oldu. Onun canlılığı ve parlaklığı beni kim bilir nereye sürüklenmekten alıkoydu. Eğer ona sahip olmasaydım, muhtemelen ölürdüm.

ya da yanlış insanlara bulaştım ve kendimi öldürttüm. Öfkemi ve herkese ya da her şeye öfkelenme ihtiyacımı her zaman dizginledi.

O benim dayanağımdı ve ben de onun dayanağı olmaya yemin ettim.

Ama şimdi, o gitti ve ben bu konuda hiçbir şey yapamadım. Onu kurtaramadım. Onun yanında olamadım.

Ona layık bir cenaze töreni bile yapamıyorum. O bir hiç olarak doğdu ve şimdi bir hiç olarak öldü. Onu sadece Liam ve ben hatırlayacağız. Ve belki Gölge.

Ağlayacak bir şeyim kalmadı sanıyordum ama taze gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı. Ve sonra, tekrar hıçkırmaya başladım.

"Hey..." Julian yatıştırıcı bir tonda mırıldanıyor ve saçlarımı okşuyor. "Ne oldu Ateşböceği? Bırak yardım edeyim."

"Ceset falan yok." Ağlıyorum, yüzüm sümük ve gözyaşlarıyla dolu ve büyük ihtimalle Julian'ın ceketine de bulaştırdım. "Gömecek bir cesedim yok."

"Bir ceset mi?" Sesi yumuşak ve dikkatli. Sabırlı davranıyor ve daha fazla minnettar olamazdım.

Zoe ve aradaki her şey hakkında içimi dökmek için dudaklarım titriyor. Zaten kendilerinden biri tarafından öldürüldü. Gölge değil, çünkü o videoyu izlediğimizde cani görünüyordu ve öldüreceğine emin olduğum o robotik ifadeyle gitti. Ama Sis tarafından gönderilmiş biri olabilir. Ya da Hayalet olduğunu düşündüğüm kişi.

Julian bana yardım edebilir. Belli ki Julian'ın umurunda yoksa göğsünde bir saat kadar ağlamama izin vermezdi. Ağlamak derken, başka hiçbir insanın tanık olmak istemeyeceği çirkin hıçkırıklardan bahsediyorum.

Ona bakıyorum ve o da beni beklenti içinde izliyor. O karanlık, büyüleyici gözlerinde sanki beni bu şekilde görmek ona acı veriyormuş gibi bir acı dolaşıyor. Yüzündeki şefkat ve ilgi benim aptal, karasevdalı kalbimi boğuyor.

Bunu kaybetmemin imkanı yok.

Julian'a Zoe'den bahsedersem, olayları birbirine bağlayacak ve burada gizli görevde olduğumu anlayacak. Ona sadece onu kullanmak için yaklaştığımı düşünecek. Beni bir kenara atar.

Düşündükçe nefesim daralıyor. Julian'ı da kaybedemem. Mist'in dediği gibi beni terk eder ya da bir kenara atarsa ben ne olurum? Zoe ve Julian'dan sonra ben ne olacağım?

"Ateşböceği mi?" diye soruyor ilk tanıştığımız andan beri beni heyecanlandıran o meraklı, yumuşak ses tonuyla.

"Beni terk etmeyeceğine söz ver, Julian." Sesim o kadar savunmasız ve zayıf ki, kendimi yumruklamak istiyorum. Ama aynı zamanda Julian'ın yanımda kalmasına ihtiyacım var. Eğer beni terk ederse bu taşan duygular beni boğacak.

Dudakları alnımda geziniyor. "Sana benimle kendini becerdiğini söylemiştim Ateşböceği. Gitmene asla izin vermeyeceğim."

"Bana söz ver," diye ısrar ediyorum. Julian sözüne çok önem verir. Nadiren verdiğini fark ettim, ama verdiğinde de geri dönüşü yok.

Başıyla onaylıyor. "Sana söz veriyorum."

Vücudum ona doğru sarkıyor ve nefes alış verişim biraz düzleşiyor. Hâlâ kendimi kaybetmiş durumdayım ve Zoe'nin ölümünün gerçekliğini anlamak bile istemiyorum. Liam'ı arayıp ona haberi vermeliyim. Zoe'nin neden öldüğünü bilmek zorundayım. Ama zihnim bomboş. Bunların hiçbirini düşünmek istemiyorum.

Sadece unutmak istiyorum. Bir an için bile olsa.

Boğazına doğru öpücükler kondururken parmaklarım Julian'ın saçlarına dolanıyor. "Sana ihtiyacım var, Julian."

İkinci kez sormama gerek yok. Dudakları dudaklarımı buluyor ve beni yavaşça ve şehvetli bir şekilde öpüyor. Başım dönüyor ve kalbim çarpmaya başlıyor.

Julian hiçbir kıyafeti yırtmıyor. Yüzümü, şiş gözlerimi ve kuruyan gözyaşlarımı öpmek için zaman ayırıyor. Sanki acımı dindirmek istermiş gibi hepsini öpüyor.

Beni mindere yasladı. Bacaklarımı beline doluyorum. Zaman ve düşünceler yok oluyor. Üzerimdeki ellerinden zevk alıyorum ve onu tutku ve terk edilmişlikle öpüyorum.

İçime girdiğinde, bu sadece sevişmek ya da seks, hatta keder bile değil. Bu sefer, bedenime sanki en kutsal yermiş gibi tapıyor.

Kalçalarımı kontrollü bir şekilde kavramasına rağmen, vücudunu yavaşça yuvarlıyor ve benim tadıma bakıyor. Yavaşça, neredeyse çok yavaş. İki bacağımı da güçlü omuzlarına yerleştiriyor. Ağzına karşı nefes alıyorum. Bu pozisyon ona daha önce hiç olmadığı kadar derinlik sağlıyor. Her hamlesinde benim yerime vuruyor. Zevk, şimdiye kadar hissettiğim en tatlı, en güçlü birikimle damarlarımda geziniyor.

Orgazm beni milyonlarca parçaya ayırdı.

Boşalıyorum, adını haykırıyorum ve her türlü sesi çıkarıyorum. Süpürme hissi orgazmların ve sikişmenin ötesinde. Bu, çıkış yolu olmayan derin bir uçuruma düşmek gibi bir şey. O kadar çiğ ve yoğun ki gözlerim yaşlarla doluyor.

Sonra, içimde hırlayıp sıkılaşırken, Julian'ın tarzında benimle seviştiğini fark ediyorum. Tek başına bu bile beni tekrar uçurumun kenarına sürüklüyor.

Vahşi hamlıktan bayılıyorum.

Kendime geldiğimde Julian beni sıkıca göğsüne bastırıyor. İkimizin de teni kaygan ve ter, birkaç tutam siyah saçı onun ruhani yüzüne yapıştırıyor. Julian ceketini kapıyor ve üzerime örtüyor.

"Sen iyi misin?" Onun derin endişeli tonu, içimde karmakarışık olan tüm bu duygulara ekleniyor.

"Öyleyim. Merak etme." Sesim bir mırıltının üzerinde. O akıllara durgunluk veren seks yüzünden hâlâ kemiksizim.

İkna olmuş görünmüyor. "Seni eve bırakayım."

Home.

Neresi orası? Benim bir evim yok. Zoe eskiden 'Ev, olmasını istediğin yerdir' derdi - ki ben hala onun birinden çaldığı bir söz olduğunu düşünüyorum. Ama Zoe haklıydı. Benim için ev, Julian neredeyse orası gibi görünüyor.

Öyle ya da böyle, o benim evim oldu.

Beni kaldırmaya başladı ama onu durdurdum ve kucağında daha da kıvrıldım. "Bir süre daha burada kalalım."

"Güvenli değil," diye homurdanıyor ama yerinde kalıyor.

"Buraya kimse gelmez. Yıllardır terk edilmiş durumda."

Meraklı bakışları, yazlık gibi görünen ve bir o kadar da rahat olan küçük göl evinde dolaşıyor. "Burası da ne böyle?"

Ona her şeyi anlattım. Zoe'yle burayı nasıl oyun odamız olarak gördüğümüzü... Ama onun adını anmıyorum. Sadece 'bir arkadaş' diyorum. Burada buluşmak için koruyucu ailelerimizden nasıl kaçtığımızı. Birlikte nasıl maç yaptığımızı. Sonra onun buraya bir daha dönmeyeceğini hatırlıyorum ve neredeyse kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Julian'ın eli ceketin altından kayıyor ve sırtımı okşuyor. Sormasına gerek yok, bahsettiğim arkadaşın gittiğini zaten biliyor. Muhtemelen onun hakkında geçmiş zamanda konuştuğum içindir.

"Geçen gün bahsettiğin arkadaşın bu mu?" Başımı

salladım.

Başımın üstünü öpüyor. "Beni onunla birlikte o özel yere getirdiğin için teşekkür ederim."

Biraz gülümsedim. "Takip ettin sayılır. Seni yanımda getirmedim."

Sırıtıyor ve bu nadir jest kalbimi eritiyor. "Ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Elbette." Zoe zaten Shadow'u buraya getirmişti, yani hiçbir kuralı çiğnemiyordum.

Onu önemsediği belliyken neden bana ondan hiç bahsetmediğini merak ediyorum. Onun sırrı mıydı? Roller değişseydi, Julian'ı sır olarak saklar mıydım? Liam'dan saklıyorum sayılır. Julian ve benim ilişkimize şiddetle karşı çıkacaktır. Suçlulara karşı saplantı derecesinde güçlü bir önyargısı var.

Ama Julian'ın durumunda Liam sadece dış görünüşü değerlendirecekti.

Julian çok daha derine iner. Bir lider. Bir vaftiz babası. Bir dost. Ve tanıdığım en harika adam. Bazı sahiplenme sorunları var ve zaman zaman beni çıldırtıyor ama bu yönünü de seviyorum. Ayrıca Omega draması, katil bir aile ve kızıl saçlı cadıyla olan yakınlığı da var ama bunları görmezden gelebilirim. Mafya olayını bile görmezden gelebiliyorum çünkü bunu kimseye zarar vermek için yapmadığını biliyorum.

O sadece hiç sevilmemiş bir adam.

Benim Zoe ve Liam'ım vardı. Onun kimsesi yoktu. Shadow, Mist ve hatta Kyle sayılmaz. Onlar da onun kadar berbat durumda. Sözlüklerinde 'sevgi ve ilgi' kelimelerinin olduğunu sanmıyorum.

Belki de ben sayılırım?

Kurtulmak için savaşan kelimelerin etrafında dudaklarımı kenetliyorum. Eğer onları söylersem, hiçbir çıkış yolu olmayacak. Kesinlikle hiçbiri. Onları içime atıyorum ve gözlerimi kapatıp sedir ağacının sarhoş edici kokusunu içime çekiyorum.

Dışarıda beni nelerin beklediğini bilmiyorum ama Julian yanımda olduğu sürece en ufak bir korkum yok.

Uyuyakalmış olmalıyım çünkü gözlerimi açtığımda hareket ediyorduk. Daha doğrusu Julian hareket ediyordu. Bir şekilde beni giydirmeyi, ceketiyle örtmeyi ve tüm tekne yolculuğunu yapmayı başardı ve ben hiçbir şey hissetmedim.

Şimdi beni kollarında arabaya doğru taşıyor. Bu hareket o kadar zahmetsiz ki sanki elinde tüy gibi bir şey tutuyor. Dışarısı karanlık. Yüzünün hatlarını zar zor seçebiliyorum.

"Günaydın uykucu." Dudakları küçük bir gülümsemeyle

seğiriyor. "Gece oldu." Gülümsüyorum ve başım ağrıyor.

Bir şey söylemeye başladı ama durdu. Uyanık gözleri etrafımızı saran ağaçlarda geziniyor. Beni dikkatlice ayağa kaldırıp arkasına hapsederken yüzü buz kesiyor.

Onun uyanıklık seviyesinden etkilenerek gözlerimi yana çeviriyorum ama hiçbir şey görmüyorum.

"Neler oluyor?" Fısıldıyorum.

Etrafımızda kurşunlar uçuşurken cevabımı alıyorum.

Yirmi Altıncı Bölüm

Julian beni ileri doğru itti ve arabanın yanında dizlerimin üzerine çöktüm.

Hareket edemeyecek kadar sersemlemiş durumdayım.

Arkamızdan birkaç susturucu silah sesi daha geliyor ve Julian kendi silahıyla karşılık veriyor.

Avuçlarım terliyor ve nefes nefese kalıyorum.

"Başını aşağıda tut!" Julian bana kalkan olmak için manevra yaparken emrediyor.

Çılgınca başımı sallıyorum. Zaten onlara başımı göstermeyi planlamıyorum.

Julian'ın yüzü tamamen sakin. Tedirginlik, korku ya da isteksizlik yok. Ne yaptığını, neden yaptığını ve tam olarak nasıl yapacağını bilen biri.

Bir katil.

Bu kadar. Julian bir gangster değil. O aslında bir katil. Nihai amacı diğer insanların hayatlarına son vermek olan biri.

Vücudum titriyor ve korkuyorum. Hayır. Dehşete düştüm. Ne olduğu için değil, ölümsüz olmadığı ve öleceği için. Şu anda bile ölebilir.

Hayır.

Garip bir enerji çekimi bana çarpıyor. Onu kaybetmemin imkanı yok.

Julian'a uzandım ve onu gömleğinden tutup çektim. "Yedek silahını bana ver."

Bir saniye kadar bana baktı.

Başımın üzerinden bir kurşun uçuyor ve Julian beni yere itiyor. Onun arkasına saklanırken sesli bir şekilde yutkunuyorum.

Çalıların arasında saklanan pisliklere birkaç el ateş ediyor. "Onların icabına bakabilirim."

Bir kurşun daha uçarak yanımızdan geçti ve arkamızdaki
ağaca saplandı. Julian'ı yakasından çekiştirdim. "Ver
onu!"

Homurdanıyor ama eliyle belini işaret ediyor. Sırtımı arabaya veriyorum ve Julian'ın arkasına geçene kadar ilerliyorum. Parmaklarım metalin etrafını sarıyor. Bana öğrettiği gibi şarjörü kontrol ediyorum. Dolu.

Vücudum adrenalinle geriliyor. Arabanın kaputunun üzerinden bakıyorum, nişan alıyorum ve çalıların arasındaki dallamalara ateş ediyorum. Bir kez. İki kez. Ta ki oradan başka ateş gelmeyene kadar. Birini öldürüp öldürmediğimi bilmiyorum ama şu anda bunu düşünecek lüksüm yok.

Emin olduğum tek şey Julian'ı korumak için her şeyi yapacağım. Tıpkı onun beni korumak için her şeyi yapmaya hazır olduğu gibi.

Bir mermi vızıldayarak yanımdan geçti. Tepki veremeyecek kadar sersemlemiştim. Güçlü kollar belimi sarıyor ve beni yere yatırıyor. Julian. Üstüme çıktı, yüzünü buruşturdu. Yüzüme sıcak sıvı damlacıkları düşüyor. Sonra omzundaki yarayı seçiyorum. Kalbim durdu.

Kan beyaz gömleğini kırmızıya boyuyor ve ıslak
damlıyor. "Julian...?"

Elini cebine atıp arabanın anahtarlarını tutarken homurdanıyor. "Sen sürebilir misin?"

Hareket edemiyorum. Zihnim bulanıklaşıyor. Julian vuruldu. Ölecek. Ölecek. Tam burada. Şu anda.

Julian'ı kaybedeceğim.

Nefeslerim çılgınca çıkıyor.

Sanırım bayılacağım.

"Ateşböceği!"

Bakışlarımı yavaşça kandan onun yüzüne kaldırıyorum. Hâlâ şaşkın. Donmuş.

Julian güçlü eliyle yüzümü kapatıyor. "Sadece bir sıyrık ama araba kullanmanı istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

Başımı sallıyorum. Yukarı ve aşağı. Yukarı ve aşağı.

"Ateşböceği." Julian gevşek bir elini boynuma doluyor.

İçimden yeni bir enerji geçerken çılgınca başımı sallamayı bırakıyorum. Pislikler hâlâ ateş ediyor. Buradan çıkmamız gerek.

Julian'ın elinden anahtarları kaptım. Eğer o hayatta kalacaksa, benim de aklı başında olmam gerekiyor. Ön kapıyı açtım ve başımı eğerek sürücü koltuğuna tırmandım.

Julian birkaç el ateş ediyor ve vurulmuş omzuyla çelişen bir çeviklikle yolcu koltuğuna gizlice oturuyor. O içeri girer girmez, terk edilmiş mahalleden hızla çıkıyorum.

Kimse bizi takip etmiyor ama ben yarı boş sokaklarda hızla ilerlemeye devam ediyorum.

Avuçlarım terliyor ve vücudum rahatsız edici bir sıcağa gömülüyor. Yola odaklanmak için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

Kelimeler ağzımdan art arda dökülüyor. "Biri polisi aramalı. Yani susturucu kullanmışlar - pardon, bastırıcı demek istedim - o yüzden belki kimse duymamıştır ama bu çok *büyük bir olay*. İngiltere'de silahlı saldırı olmaz. Kahretsin. Bizde mafya bile yok. Sadece bazı şirketler, organize suç örgütleri ve mahallenin haydutları. Liam bunun için çılgına dönecek. Tutuklanmak falan mı istiyorlar? Yani, o lanet korkakların sadece iki kişiye karşı birleştiğini gördün mü? Geri dönüp taşaklarına yumruk atmak istiyorum. Ne cüretle -"

"Ateşböceği." Julian elini kalçama koyuyor ve bir aptal gibi gevezelik ettiğimi fark ediyorum.

Bakışlarım ona doğru kayıyor. Ön koltuk kana bulanmış. Kırmızı, bej deriye karşı mide bulandırıcı. Gözyaşlarım yanaklarımı ıslatıyor ve titremeye başlıyorum. O ölecek.

Julian ölecek.

Düşüncelerimi okuyormuş gibi bacağımı sıkıyor. Teni solgunlaşıyor ama sakin görünüyor. "Olduğundan çok daha kötü görünüyor. Orada bir kurşun bile yok. Bu beni öldürmez."

Dudaklarım titriyor ve tuz tadı alıyorum. "Bana söz ver."

"Sana söz veriyorum. Benden o kadar kolay kurtulamazsın Ateşböceği." Gülümsüyor. Sanki normal bir olaymış gibi gülümsüyor. Hayatının ne kadar yanlış bir şekilde anormal olduğuna ağlamak mı yoksa acı içinde gülmek mi istediğimi bilmiyorum.

Eliyle yolu işaret ediyor. "Sadece beni Le Salon'a sağ salim götürmen gerekiyor."

Başımla onaylıyorum ve direksiyonu daha sıkı kavrıyorum. Daha öncekinden biraz daha az tehlikeli sürüyorum. Bakışlarım sürekli Julian'a kayıyor. Koltuğa yaslanıp telefonunu alıyor.

Bir çağrı temizlik ekibi göndermektir. Bir başka çağrı da doktor çağırmaktır. *Onun* Doktor, her ne demekse.

Dikkatimi onunla yol arasında bölüyorum. Solgunlaşıyor ve nefes nefese kalıyor ama konuşması normal.

Kulübe varır varmaz dışarı fırlıyorum ve kapısını açıyorum. Julian dışarı çıkmaya çalışıyor ama belli ki enerjisi tükeniyor. Bir elimi arkasına koyuyorum ve onu ön koltuktan çıkarmaya çalışıyorum. Ama çok büyük ve ağırdı. Her saniye gözyaşlarına boğulmak üzereyim ama yapmıyorum. Onu güvenli bir yere götürene kadar olmaz. Neyse ki birkaç muhafız bana doğru koşuyor ve onu deponun içine taşıyorlar.

Girişe kadar kan damlıyor. Midem düğüm düğüm olurken izleri takip ediyorum.

Zihnimde kasvetli düşünceler dolaşıyor.

Julian ölecek.

Başımı sallıyorum ve ona odaklanıyorum.

Zar zor yürüyor ve bilinci kayboluyor. Tıptan pek anlamam ama biri bilincini kaybederse bu kötü bir şeydir, değil mi?

Onları salona kadar takip ettiğimde terden sırılsıklam olmuştum. Gardiyanlar onu banka oturttular ama neredeyse yere yığılıyordu. Nefes alıp vermesi ağırlaşıyor.

"Doktor nerede?" Vladimir'in soğukkanlı yüzüne bağırıyorum. "Senden doktor çağırmanı istedi!"

Doktorun burada olmayacağını bilseydim, onu hastaneye götürürdüm. Ama orada daha büyük bir tehlike altında olabilirdi. Eminim personel silahla vurulduğunu rapor eder ve Julian parmaklıklar ardına gider.

"Ben geldim." Uzun boylu bir adam ön kapıdan çıktı. Ütülenmiş lacivert bir takım elbise giymiş. Saçları ve gözleri simsiyah. İrisler ve gözbebekleri arasında hiç boşluk yok. Bu alışılmadık görüntü ürkütücüdür. Ve çok korkutucu.

Julian'ın gözleri onun üzerine düştüğünde, dudakları seğiriyor. "Aaron. Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

"Birkaç gün uzun bir süre değil." Doktor - Aaron - yeryüzündeki en sıkılmış insan gibi görünüyor. Sanki tatilinden bir şey için çıkarılmış gibi.

önemsiz. "Sana eğlence olduğunda beni aramanı söylemiştim. Seni ve Kyle'ı dikmek benim eğlence anlayışıma uymuyor, ihtiyar."

Julian'ın dudakları seğiriyor. "Bu senin sıkıcı züppe hayatından daha eğlenceli, sence de öyle değil mi?"

Aaron hiçbir şey söylemiyor. Bunun yerine çantasına uzanıp bazı tıbbi malzemeler ve temizleyiciler alıyor. Bariz küçümsemesine rağmen, hareketleri hassas ve titizdir.

Her ikisinin de bu konuda ne kadar dikkatsiz olduklarını izleyerek yerimde duruyorum.

"Kim o?" Aaron bana hiç bakmadan soruyor. Titiz bir özenle eldivenlerini giyiyor.

"Seni ilgilendirmez." Julian homurdanıyor, sonra Aaron eldivenli parmağıyla yarasını dürttüğünde homurdanıyor. "Seni küçük -"

"Piç kurusu!" Bitiriyorum ve bir saniye içinde Aaron'ın yüzünün önündeyim. "Ne biçim doktorsun sen? Neden onu bilerek incitiyorsun?"

Koyu renk gözleri üzerime düşüyor ve şimdi keşke düşmeseydi diyorum. Çok siyah ve hayattan yoksunlar. Sanki yaşamama neden izin verdiğini düşünüyor.

Boğazıma oturan yumruya rağmen duruşumu koruyorum. Ne kadar korkutucu olduğu umurumda değil, kimsenin Julian'a zarar vermesine izin vermeyeceğim.

Aaron kuru bir sesle, "Bir mermi arıyorum," diyor.

"Öyle bir şey yok!" Bağırıyorum ve Julian biraz gülümsüyor.

"Öyle mi?" Aaron soruyor ama Julian'a bakıyor. Sonra sıkılmış bakışlarını bana yöneltiyor. "Sessiz kalarak bana yardım et."

Ona tekrar küfretmek üzereyim ama Julian kurnazca başını sallıyor. "İzlemek zorunda değilsin. Ben iyi olacağım. Sen yukarı çık, ben birazdan yanına gelirim."

"O ölmeyecek." Aaron'ın müstakil sesi sessizlikte sürükleniyor.

Tartışmak istiyorum. Julian'ı düzeltmek için Aaron'ı kaburgalarından dürtmek ya da yüzüne yumruk atmak istiyorum ama varlığımın ters etki yapacağından şüpheliyim. Julian'a bakıyorum. Bana güven verici bir gülümseme sunduğunda, isteksizce yukarı çıkıyorum.

Odanın kapısını kapatırken otomatik pilot modu hâlâ açıktı. Banyoya giriyorum ve titreyen avuçlarımı kaldırıyorum. Kan içindeydiler. Tişörtüm ve şortum da öyle. Aynadaki yansımama bakıyorum. Saçlarım dağınık, kahverengi teller kirli. Kan damlacıkları yüzümü kirletiyor.

Julian'ın kanı.

Julian bugün ölebilirdi.

Uzuvlarımda bir titreme oluyor, sonra her yerim titriyor. Tüm vücudum çökmek üzere. Bakışlarım tezgahın üzerine düşüyor. Benim ve Julian'ın fırçaları yan yana dizilmiş. Makyaj malzemelerim onun tıraş malzemelerinin arasına dağılmış. Şampuanlarımız birbirine bakıyor.

Hayatlarımızın bu kadar iç içe geçmesi çok doğaldı. Onun benim evim olması. Ve sonra, gidebilir ve asla geri dönmeyebilirdi.

Onu sonsuza dek kaybedebilirdim. Tıpkı Zoe'yi kaybettiğim gibi. Her şey bitebilirdi.

Kanlı giysilerimi çekip çıkarırken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. Nasıl oldu bilmiyorum ama bir şekilde Julian'ın hayatını kaybetmesi benimkini kaybetmemle eşdeğer hale geldi.

Hayır. Bunu düşünmeyeceğim. Hiçbir şey düşünemeyecek kadar bitkinim. Hızlıca bir duş alıyorum ve Julian'ın tişörtlerinden birini üzerime geçiriyorum. Altıma bir şey giymeye zahmet etmiyorum. Sadece onun rahatlatıcı kokusunu hissetmeye ihtiyacım var.

Onu beklemek niyetindeyim ama başımı yastığa koyduğum anda uyku beni alıp götürüyor.

Güçlü bir kolun beni arkamdan kavradığını görerek uyanıyorum. Yorgun sesi kulağımda çınlıyor: "O tişörtün içinde çok seksi görünüyorsun Ateşböceği."

Ona karşı döndüğümde gözlerim yaşarıyor. Bugün bu ağlamalar da neyin nesi?

Julian duş almış olmalı çünkü erkeksi şampuanı gibi kokuyor ve saçları nemli.

Yarasını kontrol ettim ve düzgünce dikilmişti. "Kaba doktorun iyi bir iş çıkarmasına şaşırdım."

Julian saçlarımı karıştırıyor ve gözleri sanki bir ilaç almış ve uyumaya ihtiyacı varmış gibi kısık. Sesi bile boğuk çıkıyor. "Bir dahaki sefere suikastçıları kışkırtma Ateşböceği."

"Oh." O bir katil. Onları mıknatıs gibi çekmeye devam ediyorum.

Boktan iş, Elle.

"Merak etmeyin. O benim öğrencilerimden biridir ve kadınıma asla zarar vermez."

Kadınım benim. Kocaman bir gülümsemeyi ısırıyorum.

Gözlerindeki yorgunluğa rağmen, "Benim yüzümden tehlikede olduğun için üzgünüm" derken bağımlılık yaratan yoğunluğunu koruyor.

"Umurumda değil." Başım sağlam omzuna gömülüyor, onu içime çekmek ve hayatta olduğundan emin olmak istiyorum. Avuç içim omzuna doğru uzanıyor.

Karmaşık dövmeler ve aşık olduğum cesur savaşçı. "Sadece sana bir şey olmasından korkuyordum."

"Ben de *sana* bir şey olmasından korkuyordum." Başımın üstünü öpüyor ve ben de onun kucağında eriyorum. "Orada bu kadar güçlü olduğun için seninle gurur duyuyorum."

Boğazımdan garip bir ses çıkıyor. İnlemekle iç çekmek arası bir ses. Ona sıkıca sarılıyorum ve başımı dövmelerinin dallarının uzandığı sert göğsüne yaslıyorum. Avucum savaşçının kolunun hasar gördüğü dikişlerin üzerinde geziniyor. Umarım kalıcı değildir. "Bu dövmeyi neden yaptırdın?"

Julian bir omzunu kaldırır. "Başka seçeneğim yoktu."

"Zorla mı yaptırdın?" Utanç verici. Her zaman bir başyapıt olduğunu düşünmüşümdür.

"Hayır." Sesinde mizah damlıyor. "Ya da evet. Nasıl baktığınıza bağlı. Sıfır Takımı'nda Ink var. Dahi bir dövme sanatçısı ama müşterisi yok. Sadece sanatına layık gördüğü kişiler için çizim yapar. Ben de onlardan biriydim. Dövmeyi ben istedim ama benim için ne yapacağına dair bir söz hakkım yoktu. Özel dövme yapmıyor ve sadece en az on yıldır tanıdığı kişilere dövme yapıyor. Dövme yaptığı kişileri tanıması, onlardan bahseden bir dövme yapmasını sağlıyor."

Parmaklarım Julian'ın sert pazusundaki kıvrımların üzerinde kayıyor. "Bence bir şaheser yaratmış. Bu savaşçı senden çok şey anlatıyor." Bakışlarına karşılık veriyorum. "Sanırım Shadow'un mürekkebini de o yaptı?"

Başını sallıyor. "Sıfır Takımı'nın tüm işlerini o yaptı. Mürekkep bize özel." Öfke ve üzüntüden oluşan bir parıltı gözlerinin kahverengisini deliyor. "Onu dışarı çıkarmalıyım."

Göğüs kaslarına bir öpücük konduruyorum. "Eminim yapacaksın."

Bir süre öyle kalıyoruz. Kalp atışları kulaklarımın dibinde dengeleniyor ve ben de uykuya dalmak üzereyim.

"Liam kim?" Julian o boğuk ses tonuyla soruyor. Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Ne?"

Kelimeleri sakin çıkıyor ama altında bir kasırga gizleniyor. "Daha önce arabada aklından geçen her şeyi anlatırken bir Liam'dan bahsetmiştin."

Oh. Kahretsin!

"Vuruldun ve kanaman vardı ve hala buna konsantre olacak zamanın mı vardı?" Gülüp geçiyorum.

"Evet, yaptım Elle." Sesi korkutucu bir ciddiyete bürünüyor ve vücudu sertleşiyor. "Kim o?"

"Bir arkadaş," diyorum, neredeyse çok hızlı, ama yalan değil. "Hmmm." Biraz rahatlıyor. Sadece biraz. "Sadece bir arkadaş mı?"

Gülüyorum - bu sefer gerçekten. Sadece kıskanıyor. Uzanıp onu öpüyorum, alt dudağını ısırdığımdan emin oluyorum. "Evet, Julian, sadece bir arkadaş. Sen benim ilkimdin, unuttun mu?"

Homurdanıyor, kolu belime dolanırken gözleri kapanıyor. "Aynen öyle. Ve senin sonuncun olmayı planlıyorum, Ateşböceği."

Bu kelimeler beni hem heyecanlandırıyor hem de korkutuyor. Bu sözler üzerine düşünmek yerine gözlerimi kapatıyorum ve Julian'ın kucağında uyuyorum.

Çünkü olunabilecek en doğru yer orası.

Boş.

Uyandığımda aklıma gelen tek şey bu. Julian'dan iz yok. Sadece kokusu.

Normal insanlar gibi iyi bir uyku çekeceğine inanmak ne kadar aptalcaydı. Yine de onu vuranların peşinden gitmek istemesi mantıklı. İşler ciddi şekilde tehlikeli olmaya başladı. Sadece Kyle vurulmadı, saldırı da oldu.

Julian kendini tehlikeye atmasa iyi olur.

İnledim ve doğruldum. Şakaklarım baş ağrısıyla zonkluyor. O kadar ağladıktan sonra ne bekliyordum ki?

Bakışlarım bileziğime takılıyor ve neredeyse tekrar yıkılıyorum. Çatışmanın yarattığı kaos ve Julian'ın yaralanması dikkatimi o kadar dağıtmıştı ki, bir an için en iyi arkadaşımın öldüğünü unutmuştum. Tam da kaldığım bu yerde.

Gözlerim yaşlarla doluyor ama onları siliyorum.

Bütün gün ağlayabilirim ama bu onu geri getirmeyecek. Yorganı üzerimden atıyorum. Zoe'nin ölümünün boşuna olmasına izin vermeyeceğim. Neden öldürüldüğünü ve bunu kimin yaptığını öğrendikten sonra yasını tutacağım.

Şortumu ve tişörtümü giydim. Pencereden bir esinti geldiğinde banyoya giden yolu yarılamıştım. Gölge. Pencereye çömelmiş

Dün giydiği koyu renk kot pantolon ve beyaz tişörtü giymiş. Saçları dağınık ve gözlerinin metal grisini koyu halkalar çevreliyor.

Kapıyı çalmak üzere. Cidden, zaten oradaysa ne anlamı var ki? "Sen hiç kapıyı kullanmaz mısın?"

"Bazen. Bugün değil." Her zamanki neşesinden eser yok. Bunun yerine, kasvetli bir aura yüz hatlarını sıkıca sarmış.

"Ee?" Önünde durana kadar yaklaşıyorum. "Ne yapacağız?"

Gözlerinin grisi, onları daraltırken koyulaşıyor. "Biz diye bir şey yok."

"Ne demek 'biz' yok? Gerçeği bilmem gerek."

"Ve yapacaksın. Sadece olduğun yerde kal." Kapalı yüz hatlarından kısa süreli bir acı geçiyor. "Zoe senin bu işe karışmanı istemezdi."

"Zoe öldü!" Bu bağırış beni olduğu kadar onu da şoke etti. Görünüşe göre Shadow onun ölümünü benim gibi sindirememiş.

Çenesi geriliyor ve yakışıklı yüzü ürkütücü derecede karanlık bir şeye dönüşüyor. Tehlikeli bir şekilde tehditkar. Bir katile. Tıpkı Julian gibi.

"Yardım etmeme izin ver," diye ikna etmeye çalışıyorum, becerebildiğim en sakin ses tonunu kullanarak. "Öylece oturup hiçbir şey yapmadan duramam."

"Yardım edecek bir şey yok. Videoyu inceledim ve çatıda onunla birlikte kimin olduğunu buldum."

Nefeslerim sığlaşıyor. "Kim o?"

Gölge başını sallar. "Onun işini kendim bitireceğim."

"Sadece kim olduğunu söyle? Onu Sis mi gönderdi? Hayalet olduğunu sandığım o şüpheli adam mı?"

Aramızda sessizlik uzanıyor. Yumruklarım sıkılıyor ve Gölge'yi sarsmamak için kendimi zor tutuyorum.

Bir yıl boyunca beni ölçüp biçtikten sonra, "Yoluma çıkmayacaksın değil mi?" dedi.

Başımı salladım. "Kesinlikle olmaz!"

"İstersen izleyebilirsin," diyor Shadow. "Bu gece. Onun işini bitirdiği yerde ben de onun işini bitireceğim."

Ve sonra, pencereden aşağı iniyor.

Damarlarımda enerji pompalanıyor. Ayaklarım kendilerini Julian'ın kasasına doğru ilerlerken buluyor. Fark ettiğimi düşünmüyor ya da muhtemelen fark etti ve etrafımdaki korumasını indirdi, ama kasanın şifresini yakaladım. Şifreyi giriyorum ve kasa tık diye açılıyor. İçinde sadece silahlar ve bıçaklar var. Pratik yaptığımız tabancaya benzer bir tabanca seçiyorum ve tetiğini okşuyorum.

Umarım Julian beni affeder. Sadece silahını çaldığım için değil, gerçeği sakladığım için de. Zoe'nin katilinin icabına baktıktan sonra ona söyleyeceğim.

Shadow'un bana söylediği gibi sadece izlemekle kalmayacağım. Ailemi benden alan o piçi alnından vuracağım.

Yirmi Yedinci Bölüm

Başkan Joe ve ben güneydoğu ucundaki terk edilmiş bir depoda buluştuk. Gri duvarlar ve granit zemin bizi çevreliyor. Kimsenin gizlice dinlemeyeceğinden emin olduğum kadar güvenli bir yer. Başkan Joe'yu kendim aldım, bu yüzden nerede buluşacağımızı önceden bilmiyordu.

Karşısında dik bir duruşla duruyorum. Mümkün olduğunca çok ağrı kesici almama rağmen yaramdan ağrılar fışkırıyor.

Başkan Joe her zamanki kruvaze çizgili takımlarından birini giymiş ve kırmızı papyonunu takmış.

O da silahsız. Bundan emin oldum. Genelde silah taşıdığından değil.

"Bazıları beni buraya öldürmek için getirdiğini düşünebilir." Ses tonu nötr, bu da öldürmeyeceğimden emin olduğu anlamına geliyor. "Saldırılarla hiçbir ilgim olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Evet, ancak sizin tarafınızdan biri ve benim tarafımdan bir başkası savaş çıkarmaya çalışıyor."

Parmakları papyonunun üzerinde kayıyor. "Plan nedir?"

"Hainimin kimliğinden hâlâ emin değilim." Telefonumu elime alıp birkaç şeye dokunuyorum. "Ancak hainimle kimin buluştuğundan eminim." Ona yakın zamanda depo alanına yerleştirdiğim kameranın güvenlik görüntülerini gösteriyorum. "Kendiniz görün."

Birisi deponun kapısını açar. Burası Le Salon'un eteklerinde yer alan bir depo. İçerideki kişi kameranın görüş alanından gizleniyor. Sadece bir el görünüyor ama eldivenli ve hiçbir şey ele vermiyor. Cinsiyetini bile. Ancak, kapıya doğru yürüyen fare güneş kadar nettir.

"Siktiğimin Johnny'si." Başkan Joe tükürür ve papyonunu gevşetir. "Onun icabına bakılacak. Söz veriyorum."

"Eğer onu bulursam, icabına kendim bakacağım. İzniniz var mı?"

Fareyi kesmek için izin istememe gerek yok, ama bu Başkan Joe'ya karşılıklı bir saygı sunumu.

Tiksinmiş gibi dilini şaklatıyor ve sonra uzaklaşıyor. "Bölgemde hainlere yer yok."

"Senin sağ kolun olsa bile mi?"

"Kendi ailem olsa bile olmaz." Gözleri sanki şeytanları görüyormuş gibi sertlikle doluyor. Belki de söylentilere göre kendi kızını evlatlıktan reddetmiştir.

"Harika. Artık bunu da hallettiğimize göre," Yaramdaki yanığa bakarak duraksıyorum. Omega'nın ağrı kesici etkisi şimdi iyi gelebilirdi. "İşte anlaşma. Eğer bana bir aylık kazancımın iki katını ödersen, fabrikanın yüzde yirmi beş hissesi sana verilecek."

Başkan Joe bir dakika boyunca sessiz kalır, papyonunu parmaklar. Pazarlık yapmanın en iyi yolu onlara reddedemeyecekleri bir anlaşma sunmaktır. Başkan Joe ilk fabrikayı duyduğundan beri ağzının suyu akıyordu. Yüzde yirmi beş çok büyük bir rakam ve umduğundan da fazla.

Hâlâ yüzde yetmiş beşe sahibiz ve bu yüzden de mal sahibi biziz. Hades bunu duymayacak çünkü bu sadece Başkan Joe ve benim aramda. Diğerlerine söylemedim bile.

İlaç üretimine devam etmekten ne kadar nefret etsem de, Sıfır Ekibi'nin tüm üyeleri çıkana kadar fabrikayı bir sülük olarak tutmak zorundayız.

Artık Elle'e sahip olduğuma göre, bir adım geri çekilip tüm Sıfır Takımı'nı kurtarabileceğimi düşünmeyi bırakacağım. Kendi ailemi kaybetme düşüncesi ne kadar acı verici olursa olsun, Elle'i kaybetmek çok daha kötü. O kadının bana ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok.

ama onsuz yaşayamayacağımı avucumun içi gibi biliyorum.

Artık değil.

Shadow'u şimdi anlayabiliyorum.

"Yüzde otuz." Başkan Joe pazarlık yapmaya çalışır.

"Yirmi beş son teklifim." Acıyı hafifletmek için yaralı kolumu gevşetiyorum. "İster al, ister alma."

Bana bakarken tam bir dakika boyunca sessizliğini korudu. Bana boyun eğdirmek için bir taktik. İnsanlar sessizlikten nefret eder ve onu ya doldururlar ya da atlatmaya çalışırken telaşlanırlar.

Bu tür psikolojik hileler bize genç yaşta öğretildi. Eğer Başkan Joe beni kendi oyunumda yenebileceğini düşünüyorsa, tekrar düşünse iyi olur.

Ben hiç etkilenmediğimde, Başkan Joe numarasının işe yaramadığını fark etmiş olmalı. İç geçirdi. "Anlaştık."

Telefonlarımızı geri alıyoruz. Avukatın bana verdiği tapuyu devrediyorum - çünkü fabrika yasal. Başkan Joe'nun kalıcı mülkiyeti kesinleştirmek için bir dahaki sefere avukatını getirmesi gerekecek.

Bu ilk belge, ona hisseleri satma konusunda verdiğim sözü tutmamı sağlıyor.

Başkan Joe parayı İsviçre'deki banka hesabına aktarır.

Muzaffer bir gülümseme yüzünü canlandırıyor. Elini sıkmak için uzatırken kel kafası bile parlıyor gibi görünüyor. "Seninle iş yapmak bir zevk, Hayalet."

Sıkı bir tokalaşma yaptım. "Siz de, Başkan Joe."

Pek sayılmaz. Ama elimdeki tek kart bu.

Depodan çıktıktan sonra omzumu gevşetiyorum. Çok acıyor. Shadow'u aramaya çalıştım ama telefonu kapalıydı. Yine. Dünden beri kayıp. Vurulduğumu bilseydi, içeri dalar, yumruklarını kaldırır ve 'hepsini öldürmemizi' isterdi. Sabah antrenmanımıza da gelmedi, bu da en hafif tabirle endişe verici. Umarım kendine tam doz Omega enjekte edip pervasızca bir şey yapmamıştır.

Detoksu bu kadar uzun süre aldattıktan sonra zar zor sıraya giriyor.

Mist de benimle konuşmuyor ama dün Aaron bana dikiş atarken yanıma geldi. Huysuz bir ifadeyle onun yanında durdu ve tıpkı Elle gibi acele etmesini emretti. Benimle konuşmamasına rağmen Mist, Aaron yaramın ciddi bir şey olmadığını doğrulayana kadar orada kaldı. Çünkü o kadar sadık. Bana karşı. Ve Hawk'a.

Onun ve dostum için doğru olanı yapma zamanı.

Hades'i arıyorum. Birkaç kez çaldıktan sonra açtı. Çağrıları almakta hep yavaş davranır. Emirleri veren kişi olmayı sever, tersi değil.

"Hayalet," diyor o yumuşak sesiyle. "Ayın sonu geldi, sanırım iyi haberlerin var."

"Ben yaparım. Prodüksiyon ücretlerinin iki katına sahibim."

"Harika." O iğrenç gülümsemeyi neredeyse görebiliyorum. "Onları transfer et."

O kadar çabuk değil. "Bırak Hawk gitsin."

"Yapacağım." Sesi sinirli geliyor. "Parayı transfer ettikten sonra."

"Ben anlaşmanın bana düşen kısmını tuttum, senin de tutmanı istiyorum. Sana bir adres göndereceğim ve Hawk'ın yarım saat içinde orada olmasını istiyorum. Eğer onu bırakmazsan, para olmayacak."

"Seni küçük..." diye devam ediyor ve nefes alış verişi telefonun içinden sert bir şekilde geliyor. "Beni tehdit mi ediyorsun? Senin *değerli* Sıfır Takımı'nın hepsi bende, Ghost."

"Ve eğer onlardan birinin gitmesine izin vermezsen, bu işi yürütmeye ya da para göndermeye devam etmeyeceğim." İyi bir önlem için durakladım. "Başkan Joe'nun bir savaş yürüttüğünü biliyorsun, değil mi?"

Bunu söylememe gerek yok ama Sıfır Takımı'nın geri kalanının bana ne kadar sadık olduğunu biliyor. Ben gidersem onlar da gider. Kimse Hades'in gangster işlerini yürütemez. En azından o sadık olduklarını düşünüyor. Ben artık o kadar emin değilim.

"Sadece Hawk," diyor ve hat kesiliyor.

Şimdilik sadece Hawk. Diğerlerini de er ya da geç çıkaracağız.

En azından Hawk'ın serbest bırakılması Mist'i daha az huzursuz edecek ve kafasını tekrar oyuna sokacak. Sağ elimi geri istiyorum.

Hades'e adresi gönderiyorum, sonra da Hawk'ı alması için Aaron'a iletiyorum.

Aaron dün yarım saat boyunca 'lanet olası bir şoför' olmadığı için söylenip durdu ama öldürülecek biri olması durumunda ilk irtibat kuracağım kişinin o olacağına dair ona söz verdiğimde kabul etti. Mist'i gönderebilirdim ama Hawk onu o hırpalanmış halde görmesini istemezdi. Ayrıca, onun için çok endişelenmiş olabilir ama yüz yüze konuşacak durumda değiller. On beş yıldan fazladır konuşmuyorlar.

Saflarımızdaki çürük meyveler için bir tuzak kurma zamanı.

Başkan Joe, Johnny'yi bir kenara attığından beri yardım isteyebileceği tek bir kişi vardır; suç ortağı.

Hainimiz.

Le Salon'un deposunun karşısındaki çatıya yerleşiyorum ve gece görüş dürbünümle çevreyi kontrol ediyorum.

Saat sabahın birini geçti. Soğuk hava kemiklerime sızıyor ve yaram kesilmiş gibi acıyor. Zonklamayı mümkün olduğunca görmezden gelmeye çalışıyorum.

Johnny, izlediğim son üç saat boyunca ortaya çıkmadı ama çıkması an meselesi.

Beklerken Aaron, Hawk'ın iki saat önce taburcu edildiğini doğruladı. Aaron'un sözleri 'Tanınmaz halde ama yaşayacak' şeklindeydi. Anlaşmanın bir parçası da Hawk'ı iyileştirmesiydi. Hades'e parayı gönderdim ama Sıfır Takımı'nın kalan üyelerinden birine işkence etmeye başlaması uzun sürmeyecek.

Bununla ilgileneceğiz. Artık en güçlü keskin nişancılardan biri olan Hawk da aramızda olacağına göre, görevimiz biraz daha kolay olacak.

Elimi yüzümde gezdiriyorum. Çok yorgunum ve bir gündür doğru düzgün yemek yemedim. Ya da iki. Ağrı kesici aldım ama omzumdaki ağrı sanki dövülüyormuş gibi zonklamaya devam ediyor.

Elle'yi kollarıma alıp acısıyla başa çıkmasına yardımcı olmaktan başka yapmak istediğim bir şey yok. Bana pek bir şey anlatmadı ama belli ki o arkadaşını çok seviyordu. Onu tekrar mutlu etmek için her şeyi yaparım.

Belki de kuzeyde daha az telaşlı bir yere gitmeliyiz. Ya da daha iyisi, ülke dışına. Onu Güney Fransa'daki Crow ve hamile karısını ziyarete götürebilirim. Ona Crow'un Sıfır Takımı olmasına rağmen normal yaşayabildiğini göstermek istiyorum.

Tüm bu hainlik işi bittiğinde, ateşböceğimi alıp gideceğim. İkimizin de buna ihtiyacı var, özellikle de son zamanlarda olanlardan sonra.

Hiç tatil yapmadım. Kelimenin anlamını bile bilmiyorum ama Elle'le olacaksa her şeyi yapmaya hazırım.

Tam ağzıma bir hap daha atacaktım ki deponun arkasından bir hareket geldi. Köşeden Johnny'nin silueti beliriyor. Lanet bir sıçan gibi duvara doğru sürünüyor.

Demir parmaklıkların arkasına saklandım, sadece dürbünler görünüyordu. Johnny kapıyı çalıyor.

Aç hadi. Aç, seni piç.

Bunu düşünürken bile nefesimi tutuyorum. Biliyorum, biliyorum, bana en yakın olanlardan biri açacak.

Gölge, Sis, hatta Alev ya da Yara.

Sadece bunu neden yaptıklarını bilmek istiyorum. Bana ihanet etmeleri için ne yaptım?

Bir kez daha, kapıdan sadece eldivenli bir el görünüyor. Bu ters açıdan ve gece görüş dürbünüyle bile onları seçemiyorum. Sanki izlediğimi biliyorlarmış gibi kapıyı bir santim açıyorlar.

Sikerim böyle işi.

Bunu öğrenmenin bir yolu var.

Dürbünü bırakıp merdivenlere doğru ilerliyorum. Öfke ve ihanet içimi kasıp kavuruyor.

Sol tarafımda bir hareketlenme oldu. Ya da daha çok sessiz ayak sesleri. Elim silahıma uzanıyor ama şakağıma bir tık daha geliyor.

Zayıflamış reflekslere lanet olsun.

"Ellerini görebileceğim bir yerde tut." Gölge'nin kapalı yüzü ortaya çıkar.

Silueti ay tarafından yarı belirsizleştirilmiş ama omuzları gerginlikten neredeyse kırılacak.

İçim daralıyor.

Sikeyim.

Başından beri Gölge miydi?

Acı bir gülümseme beni terk ediyor. "Neden bana ihanet ettin?"

"*Sana* neden ihanet ettim?" Bir kahkaha atıyor. "Seni sırtından bıçaklamadım. *Sen* yaptın!"

Kaşlarım çatıldı ama onunla yüzleşmedim. Öfkeli ve Gölge öfke nöbeti sırasında pervasızdır. Bu yüzden sakin bir ton takınıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Mist'in Zoe'yi ortadan kaldırdığını sanıyordum. Meğer bunca zamandır senmişsin! Onu hatırlıyor musun, Hayalet? Yoksa kalbine o lanet kurşunu sıktıktan sonra hafızandan silindi mi?"

Hay sikeyim. Zoe meselesinin er ya da geç geri geleceğini biliyordum.

Shadow'un ona ne olduğunu öğrenmesi için en kötü zaman.

Sağımdan ayak sesleri geliyor. Gözlerim o tarafa kayıyor. Her şey kararıyor.

Elle.

Silueti ay ışığıyla yıkanıyor ve gevşek, uzun saçları etrafına savruluyor. Kolları titriyor. Aslında tüm vücudu titriyor.

Elinde bir silah var ve bana nişan alıyor. "Sen G-Ghost musun?"

Yirmi Sekizinci Bölüm

Julian Hayalet.

Hayalet Julian.

Ve Zoe'yi öldürdü. En iyi arkadaşımı. Ailemi.

Kapının arkasından çıkıp ayın yıkadığı çatıya çıktığımda titriyorum. Şiddetli rüzgâr saçlarımı savuruyor ve hava çok soğuk ama vücudumun titremesine neden olan şey bu değil.

Ne yaptığımı bile bilmiyorum. Bir silahım var ve Zoe'yi öldüreni iki kaşının arasından vuracağıma söz verdim. Onun intikamını alacağıma söz verdim. Bir hiç olarak ölmesine izin vermeyeceğime.

Ancak, böyle gitmemesi gerekiyordu. Julian'ın bana bakan kişi olmaması gerekiyordu. Julian arkadaşımı öldüren ve onu vururken çekilmiş görüntülerini gördükten sonra beni teselli eden kişi olmamalıydı.

Gölge'nin vücudu kaskatı kesilmiş, Julian'ın şakağına silah dayarken geniş bir duruş sergiliyor. Hayır. Hayır.

Hayalet.

Onun adı Hayalet.

Her yerde onu arıyordum ama o hep gözümün önündeydi. Yanı başımda ve içimde.

Aman Tanrım.

Arkadaşımın katiliyle yatıyordum. Ellerine Zoe'nin kanı bulaşmışken onun bedenime, kalbime ve ruhuma girmesine izin veriyordum.

İstemeden de olsa, silahı Julian'a doğrulttuğumda gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. Sesim titriyor, acı ve öfkeyle doluyor. "Neden? Onu neden öldürdün? Neden?"

Shadow'a sorgulayıcı bir bakış fırlatmadan önce kaşları kısa bir an için çatılır.

"Elle, Zoe'nin arkadaşı. Onu bulmak için buraya geldi. Sana onu bir yerden tanıdığımı söylemiştim." Shadow'un sesindeki ve bedenindeki katılık, benimkindeki titreyen karmaşadan tamamen farklı.

Julian'ın gözleri bana doğru bakıyor. Karanlık derinliklerindeki acı miktarı neredeyse kalbimi parçalıyor.

Neredeyse.

Birkaç saniye sessiz kalır. İfadesi kapalı.

"Demek beni kullandın," diyor kalbime ilmik gibi dolanan bir acılıkla.

"Evet, seni kullandım!" Haykırıyorum, öfkem ve kalbimin kırılması sesime yansıyor. "Arkadaşımı bulmak için seni kullandım ama sen onu öldürdün! Onu öldürdün... onu..." Sesim son kelimelerde boğuluyor ve silah neredeyse elimden düşüyor.

"Bu konuda ne yapacaksın?" Julian kendisine iki silah doğrultulduğunu düşününce ürkütücü derecede sakin.

"Seni öldüreceğim." Sözlerimi olabildiğince sertleştirmeye çalışsam da, zayıf çıkıyorlar. Çarpıtılmış.

"Öldür beni o zaman." Göğsüne vuruyor. "Sana öğrettiğim gibi kalbinden, Ateşböceği." "Bana öyle deme!" Şimdi hıçkırarak ağlıyorum. "Yapma... yapma..." Bakışlarıyla buluşuyorum,

ve içlerindeki acı neredeyse benimkiyle eşleşiyor.

Parmağım tetiğe doğru titriyor ve biliyorum, sadece biliyorum ki Julian'ı vuramayacağım. Zoe'yi öldürmüş olsa bile. Bunca zamandır beni kandırmış olsa bile. Onu öylece öldüremem.

Silah kayıyor ve bir şangırtıyla ayağımın dibine düşüyor. Julian'ın dikkati onaylamaz bir tavırla silaha yöneldi. Muhtemelen bana silahları asla fırlatmamamı çünkü patlayabileceklerini söylediği içindir. Şu anda bunu düşünecek kapasitem yok.

"Neden?" Sesim titreyerek soruyorum. "Onu neden öldürdün? Sana ne yapmıştı?"

"Bunun cevabını ben de bilmek isterim." Shadow'un silahı tutuşu hiç sarsılmıyor. Julian'a olan aptalca hislerim yüzünden, Shadow'un parmağı tetiğin üzerinde her gezindiğinde kalbim küçük bir sıçrama yapıyor.

"Onu ben öldürmedim." Julian Gölge'ye bakıyor, beni görüş alanından tamamen siliyor.

"Ama videoyu inceledim ve görüntülerde senin yüzünü gördüm." Shadow'un sesi benim hissettiğim kadar incinmiş geliyor. "Bunu nasıl yapabildin?"

"Onu vurdum ama üzerinde yelek vardı. Ve belli ki tüm görüntüleri görmediniz çünkü sadece onu vurduğum kısmı sakladım. Onu rahatsız etmeye devam edersen diye kullanmam gerekiyordu."

"Ne demek istiyorsun?" Shadow soruyor ve ben nefesimi tutuyorum. Julian kollarımın ucuna gelene kadar bilmeden onlara yaklaşıyordum.

"Siz ya da polis onu aramaya devam ederse diye sahnede öldürülmeyi istedi."

"Sahte ölüm numarası mı yaptı?" Shadow'un sesi derinden incinmiş. Şaşkın ifadesi benimkiyle eşleşiyor. "Ama neden?"

"Çünkü bu hayattan kaçmak istedi. İşte bu yüzden." Julian iç çekiyor. "Benden ve Mist'ten bir çıkış yolu istedi ve biz de bunu sağladık. Yeni bir yer. Yeni bir hayat. Her şeyi. Eski fabrikayı yıkmamıza yardım etti, yani en azından bunu yapabilirdik. Ayrıca Hades, Met Polisi'ne ihbarı veren hainin öldürülmesini istedi ve Zoe'nin sahte ölümü faturayı ödedi."

Zoe yaşıyor.

Kalbim sanki yeniden diriliyormuş gibi çarpıyor. Rahatlama serin bir dalga gibi üzerime çöküyor. Belki de kanıtı görene kadar Julian'ın söylediklerine inanmamalıyım, ama kalbimin derinliklerinden onun doğruyu söylediğini biliyorum. Zoe'yi o öldürmedi. Kaçmasına yardım etti.

Ona sarılmak ve kollarında ağlamak istiyorum ama bana en ufak bir ilgi göstermediği için olduğum yerde kalıyorum.

Ona ihanet ettiğimi düşünüyor. Onu kullandığımı.

Boktan iş, Elle.

Neden çenemi kapalı tutamıyor ve tüm bu öfke olmadan ona anlatamıyordum?

Gölge silahını indirir, Julian'a da inanmış görünmektedir. Ancak arkadaşına dik dik bakarken kaşları birbirine yapışmış ve omuzları kaskatı kesilmiştir. Onu öldürmek istemeyebilir ama yine de ona kızgındır. "Bu

benden neden sakladığını açıklamıyor. Onu ararken ne kadar delirdiğimi biliyorsun."

Julian bir an duraklar ve sonra iç çeker. "Zoe sadece bu hayattan kaçmak istemedi. Aynı zamanda senden de kaçmak istedi."

Shadow böbreğine yumruk yemiş gibi geriye doğru sendeliyor. Aslında böbreğine yumruk yediğini gördüm ama hiç böyle bir tepki vermemişti.

Kendime ve Julian'la işleri ne kadar berbat ettiğime bu kadar acımıyor olsaydım, onu teselli ederdim.

"Nerede o?" Çekinerek soruyorum.

Julian benimle yüzleşmiyor. Beni tanımıyor bile. Beni bu kadar kolay silebildiği için gözlerim doluyor.

Neden bunu yapamıyorum? Neden tek isteğim onun kollarına koşmak?

Julian konuştuğunda hâlâ Shadow'a hitap ediyordu. "Onun onayı olmadan yerini açıklamayacağım. Eğer herhangi birinizle irtibata geçmek isteseydi, geçerdi."

Şimdi, yumruk yemiş gibi hisseden benim. Zoe bunca zamandır hayattaydı ama bana ya da Liam'a haber vermeyi hiç düşünmemişti. İkimiz de çıldırıyorduk. Hatta onun öldüğüne inandık ama bu konuda birbirimize yalan söylemeye devam ettik.

Zoe'ye ne oldu? Shadow'dan ve onun tehlikeli hayatından kaçmasını anlıyorum ama neden benden ve Liam'dan saklansın ki? Biz onun ailesiyiz.

Sırtımda bir sıcaklık hissettiğimde hâlâ bir şeyler düşünüyordum. Shadow henüz sersemliğini üzerinden atmış görünmüyor ama Julian bana doğru hamle yapıyor.

Yarı yolda dondu, yüzü buz gibi oldu. İşte o zaman şakağıma bir silah dayandığını hissediyorum. Boğazım kuruyor ve vücudum sertleşiyor ama bakışlarımı yavaşça geriye kaydırıyorum.

Kyle o yaramaz parıltısıyla beni izliyor. Teni biraz solgun, ay ışığından mı yoksa yarasından mı emin değilim.

Kyle neden kafama silah doğrultuyor?

"Korkma, aşkım." Sesinde bir sırıtma var. "Sadece Vaftiz Baba beni ifşa etmeye çok yaklaşıyor ve ben bir adım önde olmayı seviyorum."

"Ne oluyor, Kyle?" Gölge, Kyle ile silahın arasına bakar.

"Sen karışma Gölge." Kyle, duruşu dik olan Julian'a bakar. "Bu benimle Vaftiz Baba arasında."

Omurgamdan aşağı bir titreme yayılıyor ve yeniden titremeye başlamak üzereyim. Silah tutmak başka bir şey, ama silahın merhameti altında olmak tamamen başka bir şey.

Ölmek istemiyorum. Şimdi değil. Julian'ın bana sunduğu hayatın tadından sonra olmaz. Onu kullandığıma inanarak ölmek istemiyorum. Onunla konuşmak, kendimi affettirmek ve affetmesi için yalvarmak istiyorum.

Etrafıma bakıyorum, bir şey arıyorum, herhangi bir şey. Birkaç metre ileride daha önce fırlattığım silah var ama ona ulaşmaya çalışsam bile Kyle beni vurur.

İhaneti canımı yakıyor. Onu her zaman Le Salon'daki en nazik ve etrafta olması en kolay insanlardan biri olarak görmüşümdür.

Casuslukta ne boktan bir iş.

Bir tahta gibi kaskatı kesiliyorum ve zamanımı bekliyorum. Julian'ın yüzüne odaklanıyorum ve omuzları gergin olsa da varlığı bana garip bir sakinlik hissi veriyor.

Bana hep böyle hissettirmeyi başarıyor.

"Neden?" Julian soruyor ve ses tonundaki acı göğsümü düğümlüyor.

"Neden?" Kyle esprisiz bir kahkaha atıyor. "Bir bakalım... O gün beni kurtardın ve süper kahramanlara inanmasam da benim oldun. Bir babam olduğunu hatırlamıyorum ama sen benim babamdın. Birlikte harikaydık. Mükemmel bir takımdık."

"İşte bu yüzden nedenini soruyorum. Lanet olası neden, Kyle?" Julian'ın çenesi kıpırdıyor ve içimdeki her şey ona doğru koşup sarılmak istiyor. Çok acı çekiyor olmalı. Eğer Kyle'ın ihaneti beni incitiyorsa, Julian'ı da parçalıyor olmalı. Belki de Zoe'yi öldürdüğünü düşündüğümde hissettiğim ihanete benziyordur. "Sana her şeyimi verdim."

"Yapmadın lan!" Kyle'ın vücudu kaskatı kesilir. "O lanet detoksa başladığından beri artık bana ihtiyacın kalmadı. Kendinde değilken sana her şeyi anlatırdım. Her seferinde beni arardın. Sadece benimle bir içki içtikten sonra kendini toparladın. Ama sonra, durdun. Her şey durdu. Kafanı her şeye verdin ve beni unuttun. Beni görmezden geldin. Sanki beni kurtardığına pişman olmuş gibiydin."

"Seni kurtardığıma hiç pişman olmadım!" Julian bağırıyor ve sonra burnundan nefes alıyor. Kontrol için savaştığı çok açık. "Sadece seni bu hayata getirdiğim için pişmanım. Seni bir katile dönüştürdüğüm için. Senin için daha iyi bir gelecek istedim. Daha iyisini hak ediyorsun."

"Daha iyisini mi hak ediyorum?" Kyle tekrar güler, sesi kötü niyetli ve sadistçedir. "Senin yanında kalmayı hak ediyorum, vaftiz baba. Neden beni bu kadar kolay terk edebiliyorsun? Özellikle de *o* ortaya çıktığından beri. Seni test etmek istedim ama sen bu küçük şeye gerçekten göz diktin." Silahı şakağıma daha derin saplanıyor ve ürperiyorum. "Bütün dikkatini ona verdin ve beni unuttun. Ben de sana zarar vermek istedim. Johnny ile işbirliği yaptım ve hayatını zindan etmek için paralı askerler tuttum."

Shadow parmağıyla Kyle'ı işaret etmeye başlar ama belli ki bundan vazgeçer ve elini indirir. "Ama sen vurulmuştun."

"Şüpheleri üzerimden atmak için ödenecek küçük bir bedel." Kyle kulağa çok dirençli ve hesapçı geliyor. Her zaman şakacı ve eğlenceliydi, böyle karanlık bir tarafı olduğunu hiç düşünmemiştim. Gerçi onun aynı zamanda bir katil olduğunu düşünürsek bundan şüphelenmeliydim.

Kyle devam ediyor: "Sana çok acı çektirmek istedim, böylece en yakınındaki kişi tarafından incitilmenin nasıl bir his olduğunu anlayacaksın."

"Kyle..." Julian'ın sesi yatıştırıcı. "Yapma bunu."

"Neden olmasın?" Ses tonunda bir sırıtma var. "Eğer o ortadan kalkarsa, vaftiz babamı geri alırım."

"Saçmalama." Shadow silahını Kyle'a doğrultur. "Ona zarar verirsen kıçına tekmeyi basarım, seni aptal herif."

Shadow'un sözleri beni çok etkiledi, ağlamak istiyorum. Muhtemelen bunu Zoe'ye yakın olduğum için yapıyor ama yine de önemli.

"Umurumda değil." Kyle'ın dikkati sadece Julian'ın üzerindeydi. "Sadece vaftiz babamı geri istiyorum."

"Eğer ona zarar verirsen," diye homurdanıyor Julian, vücudu öne doğru eğilmiş ama kıpırdamadan duruyor. "Seni asla affetmeyeceğim, Kyle."

"Nasıl olsa ihanetimi asla affetmeyeceksin, vaftiz baba. Seni daha kötüye götüren kadından kurtulsan iyi olur."

Ben öleceğim. Üzerimizdeki parlak ay kadar açık. Kyle ona ne derlerse desinler geri adım atmayacak.

Savaşmadan ölürsem lanetleneceğim.

Adrenalin sistemime giriyor ve kaslarım geriliyor. Aklımdan geçen son düşünce Julian'a onu ne kadar çok sevdiğimi söyleyememek. O hayatıma girdiğinden beri hayatımın on kat daha parlak hale geldiğini.

"Beni unutma Julian," diye mırıldanıyorum ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Başını sallıyor ama ben tereddüt etmiyorum.

Kyle'ın yan tarafına dirsek atıp eğilmeye çalıştım. Etrafımızda bir silah sesi yankılanırken güçlü bir el beni öne doğru çekiyor. Julian'ın sedir dokunuşlu doğal kokusunu alıyorum. İşte o zaman onun sıcaklığıyla çevrelendiğimi anlıyorum. Kolları belime dolanıyor ve ikimiz de yerde yuvarlanıyoruz.

Hiç acı yok. Ama belki de ölmek böyle bir şeydir. Julian'ın kollarında öleceğim için minnettarım. Tek pişmanlığım ona hislerimden bahsetmemek.

Gözlerimi açıyorum ama hâlâ acı yok.

Elimi alnımda gezdiriyorum. Oh. Vurulmadım. Çılgınca Julian'ı kontrol ediyorum. Tek koluyla beni sıkıca tutuyor. Gömleği omzundan kanla ıslanmış ama vurulduğu için değil. Daha çok dikişleri patlamış gibi. İleride bir silah doğrultuyor, yüzü kararmış.

Kafam karıştı. Nefeslerim çılgınca girip çıkıyor. Julian yaşıyor. Ben de yaşıyorum. İkimiz de hayattayız.

Bekle...

Eğer hiçbirimiz vurulmadıysak, o zaman kim vurdu? Arkamı döndüğümde Kyle'ın yerde hırıltılı bir şekilde yattığını ve kanlı elini tuttuğunu görüyorum. Shadow silahını ona doğrultmuştu.

Vay be.

"Hayalet merhametliydi ve sadece elini vurdu," diyor Gölge. "Aptal gibi davranmaya devam edersen lanet olası hayatını sona erdireceğim."

Kyle hâlâ silaha uzanmaya devam ediyor. Kollarım Julian'ın beline dolanıyor. Onu korumak için her şeyi yaparım. Bu kendi hayatım anlamına gelse bile.

"Sana bir seçenek sunuyorum, Kyle." Gölge, Kyle'ın silahını tekmeleyerek uzaklaştırır. "O silaha uzanma."

Kyle sürünmeye devam ediyor. Elinin arkasından kan damlıyor ve arkasında mide bulandırıcı izler bırakıyor. Yüzü acıyla buruşmuş ama durmuyor.

"Yapma." Julian yalvarıyor. "Dur, Kyle."

"Neden?" Kyle'ın parmakları silaha ulaşmak için mücadele ediyor. "Zaten benden nefret ediyorsun." Julian'ın sesi yumuşar. "Senden asla nefret etmeyeceğim. Sen benim oğlumsun."

Kyle donakalır, neredeyse silaha erişmek üzeredir. Yüzü aynı anda hem dayanılmaz bir acıya hem de minnettarlığa dönüşür. "Ve sen benim sahip olduğum tek babasın." Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülür. "Ama beni asla affetmeyeceksin."

Silahı aldı ama bize doğrultmak yerine şakağına dayadı. "HAYIR!" Julian kükrüyor.

"Kyle!" Shadow ve ben bağırıyoruz.

Bir darbe sesi. Gözlerimi kapatıyorum ama bu bir silah sesi değil. Kyle'ın şekli bozulmuş cesedini görmeyi umarak gözlerimi yavaşça açıyorum. Yerde yatıyor ama kafası havaya uçmamış. Scar arkasında duruyor ve elinde kabzası kanlı bir silah tutuyor. Üzerinde şort ve 'Günün Süper Kahramanı' yazılı bir tişört var. Ve öyle de sayılır. Kyle'ın kendini öldürmesini ve muhtemelen Julian'ın hayat boyu iz bırakmasını engelledi.

"Bu çok korkakça, Kylie." "Korkakça, Kylie. "Tüm bu saçmalıklardan sonra öylece ölme. Yaptıklarının sorumluluğunu al."

Julian uzun bir nefes veriyor ve bu ses beni de rahatlatıyor. O ayağa kalkıyor ve ben de otomatik olarak onu takip ediyorum. Ayaklarım hafifçe sallanıyor. Görüşüm kararıyor ve denge için Julian'ın gömleğine tutunmak zorunda kalıyorum.

Dur bir saniye. Scarlett az önce Kyle'a bilincini kaybedene kadar vurdu. Bir silahın kabzasıyla. Normal bir kız bunu yapamaz.

"Yara izi mi?" İki büklüm olmasına rağmen soruyorum. "Nasıl...?"

"Oh, hey, Ellie!" Her zamanki neşeli enerjisiyle sırıtıyor. "Bu ekiple çalışıyorum, biliyorsun. Sana söylemediğim için üzgünüm. Ben bir tür gizli eskortum."

"Doğru." Yani, Scar aynı zamanda bir katil. Harika. Onları gerçekten mıknatıs gibi çekiyorum.

Julian'a bakıyorum ama beni düşünmüyor bile. Koluna hafifçe tutunmam dışında bana dokunmuyor. Kalbimin ortasında kara bir delik oluşuyor. Benden nefret ediyor. Beni affetmeyecek.

Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama az önceki baş dönmesi tüm gücümle beni vuruyor. Sendeliyorum ve neredeyse düşüyorum.

Karanlık beni bütünüyle yutarken güçlü kollar beni sarıyor.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Göz kapaklarımı açar açmaz şakaklarıma bir baş ağrısı saplanıyor.

Boğazım sanki yıllardır susamışım gibi kaşınıyor ve kuru. Odamızın duvarları beni çevreliyor. Aşinalık beni huzurla dolduruyor.

Keşke Julian da burada olsaydı da burası en güvenli yermiş gibi gelseydi.

Loş, sabahın ilk ışıkları pencereden içeri süzülüyor. Gece gündüze dönüştü.

Komodinin üzerinde bir şişe su duruyor. Kaptığım gibi yarısını rekor bir sürede yutuyorum. Bitirdiğimde rahatlayarak iç çekiyorum.

"Eğlenceli miydi?"

Başımı yukarı kaldırıp Julian'ın donuk gözleriyle karşılaştım. Ses bile çıkarmadı.

Aslında...

Kendini kasıtlı olarak fark ettirmediği sürece hiç ses çıkarmazdı.

O Julian değil. O Hayalet.

Kimsenin görmediği, kötü şöhretli, soğukkanlı Hayalet.

Ama ben gördüm.

İçeride benim için sadece Julian vardı.

Sertleşmiş, savunmacı bir duruşla yatağın kenarında duruyor. Belirgin kaslarını gerginlikle geren yeni bir gömlek giymiş. Omzunda kan yok.

Çok rahatladım.

Keşke aradaki mesafeyi silebilsem ve kendimi onun güçlü, güvenli kollarına atabilsem. Koyu renk gözlerindeki soğukluk beni yolumda durduruyor.

"Ne oldu?" Konuşmayı yumuşatmaya çalışarak sakin bir tonda soruyorum.

"Yorgunluk. Günlerdir bir şey yemedin."

"Oh." Kayıtsız konuşma tarzı karşısında alt dudağımı ısırıyorum. Julian bana böyle hitap etmez. Ama onu incittim ve hatamı düzeltmek için her şeyi yaparım.

Artık onunla savaşamıyorum bile. Öyle bir noktaya geldim ki onsuz bir hayat düşünemiyorum.

"Kyle?" Yine dikkatli bir ses tonu kullanarak bana açılmasını sağlamaya çalışıyorum. Daha önce olduğu gibi. Aramızda sınırların olmadığı zamanlardaki gibi.

"İyileşiyor. Onunla ilgilenilecek."

"Bunun için çok üzgünüm, Julian." Yer değiştirdim. Ellerimi daha fazla kendime saklayamayarak gömleğinin koluna uzanıyorum.

Julian kolunu çekip kurtarıyor. Altın halkalardan yoksun kahverengi gözlerindeki derin acı içimi kesiyor. Onu hiç bu kadar kasvetli görmemiştim. Bu kadar incinmiş.

"Senin endişelenmen gereken kendi ihanetin yok mu?"

Kolum yaralı bir hayvan gibi yanıma düşüyor. Benden gerçekten nefret ediyor. Beni nasıl affettireceğimi bilmiyorum. Beni dinlemesini. Bir dakikalığına bile olsa.

"Sen de Hayalet olduğunu sakladın." İkisi aynı şey değil ama o da bana yalan söyledi.

"Çünkü Hayalet olmakla ilişkilendirilen şeylerden nefret ediyordum." Sert bir şekilde nefes alıyor. Gömleğinin kumaşı sert omuz kaslarını geriyor. "Bunu seni sırtından bıçaklamak için saklamadım."

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor.

"Julian -" "Bana öyle deme,"

diye tıslıyor.

Gözyaşlarına boğulmamak için dudaklarımı bir çizgi halinde düzleştiriyorum. Parmaklarımın arasından kayıp gidiyor ve bunu nasıl düzelteceğime dair hiçbir fikrim yok. Gözlerinde görebiliyorum, pişmanlığı, ihaneti, derinlerde yatan öfkeyi. Neredeyse duyabiliyorum

"Sana ona güvenmemen gerektiğini söylemiştim" diye bağırıyor. Beni sildiğini hissedebiliyorum ve bu beni parçalıyor.

"Dişi ateşböceklerinin özel bir türü hakkında bir şeyler okumuştum," diyor kopuk bir ses tonuyla. "Işıl ışıl parlıyorlar. *Çok parlak*. Büyülü bir erkek onlara yaklaştığında, ne yaptıklarını biliyor musun?"

Başımı sallıyorum ve yanağımdan bir damla yaş süzülüyor. Cevabı bilmek istemiyorum. Julian'ın yüzündeki acıya bakılırsa, iyi bir cevap olmayacak.

"Onları çiğniyorlar. Tıpkı senin yaptığın gibi, Emmanuelle."

Artık Elle bile değil. Benim tam adım. Kişiliksizleştirme kalbimi kesip açıyor.

"Öyle demek istemedim." Ne kadar sabitlemeye çalışsam da sesim titriyor. "Ben sadece - "

"Kapa çeneni. Sesini bile duymak istemiyorum. Söylediğin her kelime lanet bir yalan."

"Hayır. Ben sadece Zoe'yi bulmak istedim. Başka bir şey değil."

"Aynen öyle." Çenesinde bir kas çalışıyor. "Geri kalan her şey yalandı."

"Hayır..." Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor ve onları durdurmaya çalışmıyorum bile.

"Soruma cevap verin. Eğlenceli miydi?" Gözleri öfkeli bir ateşle ısınıyor. "Beni kullanmak eğlenceli miydi?"

"Hayır." Kelimeleri bile oluşturamıyorum.

"Seni kullansam nasıl hissederdin?" Bir saniye içinde yüzüme baktı. Parmakları boynuma dolanıyor. Tenim ısınıyor. En azından bana dokunuyor. Bu mesafe beni öldürüyordu.

"Bana ihanet etmen konusunda sana ne demiştim? Seni öldürmeliyim."

Dudaklarım titriyor çünkü sıkmıyor. *Sıkamıyor*. Benim tetiği çekemediğim zamanki gibi parçalanmış ve kafası karışmış görünüyor.

"Sana asla güvenmemeliydim."

Yanaklarımdan daha fazla

gözyaşı dökülüyor.

"Senin beni incittiğin kadar ben de seni incitmeliyim."

Eğer tüm öfke ve acısını bu şekilde atması gerekiyorsa, benim için sorun değil. Sadece yakınımda olmasını istiyorum. Başımı eğiyorum ve dudaklarını dudaklarımla yakalıyorum. Önce afalladı, sonra dudakları dudaklarıma yapıştı. Eli ensemi sertçe kavrıyor ve ağzımı açıyor. Dillerimiz şiddetli bir çekişle birbirine çarpıyor. Onun ham gücü beni özümden vuruyor.

Beni çözen bir vahşilikle öpüyor. İçimde elektrikli bir zevk dalgası dolaşıyor. Sonra, sanki beni öpmemesi gerektiğini hatırlamış gibi, Julian alt dudağımı ısırıyor. Sertçe. O uzaklaşırken ağzımda metalik bir tat patlıyor.

Dudaklarından ayrılırken inliyorum. Bedenim kaybın yasını tutuyor.

Julian başparmağıyla dudaklarındaki kanı siliyor ve patlamak üzere olan bir fırtına gibi üzerime geliyor, ama aynı zamanda yüz hatlarını şaşkınlık kaplıyor.

Nefes nefese, omuzları gergin. Aramızdaki çekimi inkâr edemeyeceğinden eminim ama incinmişliğin ve öfkenin ötesini de göremiyor.

"O da mı yalandı?" diye homurdanıyor. "Tıpkı elimi tutup bana benim olduğunu söylediğin gibi mi? Kollarımda uyuduğun gibi mi? Her şey bir yalan mıydı, Emmanuelle?"

"Bana öyle demeyi kes! Dur!" Ayağa fırlıyorum, öfkem beni ele geçiriyor. "Bana hayatımın en güzel günlerinin bir yalan olduğunu söylemeyi kes! Yalan değil!"

"Hayır mı? Beni kullandığını yüksek sesle ve açıkça söylemiştin, hatırladın mı?" "Çünkü arkadaşımı öldürdüğünü düşündüm! Ve o zaman bile, ben
Hala seni incitmek istemedim. Yapamadım. Neden anlayamıyorsun, lanet olası?"

"Neyi anladın?"

"Seni seviyorum, seni lanet olası aptal!" Tüm gücümle göğsünü yumrukluyorum. "Sana aşığım!"

Julian'ın gözleri açılıyor ve az önce söylediklerime inanamamış gibi sersemlemiş görünüyor. İtiraf ettiğim şeyi içime sindirirken göğsüm ağır bir şekilde inip kalkıyor.

Duyguları yüzünden pamuk ipliğine bağlı bir kadın olacağımı hiç düşünmezdim. Hep zayıflık olduğunu düşünürdüm ama Julian'la birlikte hissettiğim tek şey güç.

Ya da en azından ben öyleydim. Benden nefret etmeden önce.

Dudakları aralandı ve ben de "Sakın duygularıma yalan demeye kalkma, yoksa suratına yumruğu yersin" diye bağırdım.

Koyu renk gözlerinde ısı tutuşuyor ve altın halkalar tam çiçek açıyor. Ağzı benimkine çarpıyor.

İnliyorum ve o aptal gözyaşları yine gözlerime doluyor. Üstüme tırmanıyor ve Julian'ın mağara adamı tarzıyla tişörtümü yırtarak açıyor. Ağlayan, gülen bir karmaşa içindeyim. Bu lanet adam asla değişmeyecek. Ve ona o kadar aşığım ki, ondan önceki hayatımı hatırlamak bile istemiyorum.

Sıcak dudakları boğazımda kavurucu öpücükler bırakıyor. Bir eli kalçamı sıkıca kavrarken, diğeri kalçamı kavrıyor. Bir anda onun için hazırım. Ellerim kemeriyle uğraşırken ereksiyonu nihayet serbest kalıyor ve girişimi dürtüyor.

Julian ikimize de istediğimizi vermek yerine dirseklerinin üzerinde duruyor ve elleriyle yüzümü kafesliyor. Yoğun gözleri benimkilerle buluşuyor ve kaotik bir duygu girdabıyla doluyorlar; özlem, ilgi, ama bir de incinmişlik kısmı var. İhanete uğramışlık. Dudaklarımı onunkilere değdiriyorum, her şeyi unutturmaya çalışıyorum.

"Beni becerdin, Ateşböceği." Alçak bir homurtuyla içime doğru itiyor. Kollarımı sırtına doluyor ve savaşçı dövmesine sarılıyorum. Karanlık, yalnız savaşçı.

Tıpkı Julian gibi.

Daha derine ve daha sert vuruyor, ama gözlerindeki bakış tamamen terk edilmiş bir bakış. Tatlı bir teslimiyet.

O büyüleyici gözlere yakalanmanın samimiyeti bile beni uçurumun kenarına yaklaştırıyor. Ateşleme noktasına yaklaştıkça midem sıkışıyor.

"Söyle." Vücudu benimkiyle sarmaş dolaş. Göğüslerimiz birbirine yapışmış. Bacaklarımız iç içe. Artık neyin ona, neyin bana ait olduğunu bile bilmiyorum.

"Ben seninim," diye nefes alıyorum, onu en çok tahrik ettiğini bildiğim şeyi. Çok ama çok yaklaştım.

Homurdanıyor, itişler daha acil hale geliyor, ama başını sallıyor. "Hayır, daha önce söylediğin şey."

"Seni seviyorum!" Orgazm beni çok sert vururken çığlık atıyorum, titreyen bir karmaşa haline geliyorum. "Seni o kadar çok seviyorum ki."

Julian kükreyerek onu takip eder.

Birbirimizin kollarına uzanıp birbirimizi içimize çekerken ikimiz de tükenmiş durumdayız. Ben onun her yerindeyim, o da benim her yerimde. Ten tene. Kalp kalbe. Ruh ruha.

Yorgun ve bitkinim ama aynı zamanda sevinçliyim. Sonsuza kadar bu kollarda kalmak istiyorum. O büyüleyici ritmiyle saçlarımı okşuyor ve ben çoktan uykuya dalıyorum.

"Seni hiç kullanmadım Julian," diye mırıldandım göğsüne karşı. "Sadece Zoe'yi bulmak için yardım isteyemeyecek kadar gururluydum. Gerçeği öğrenirsen beni bir kenara atarsın diye de korkuyordum." Dudaklarım ayrılıyor ve öpüyorum

göğüs kası. "Ben senin dünyana ait değilim..." *ama seni seviyorum ve birlikte geleceğimiz için bu dünyaya uyum sağlamaya hazırım*.

Çok daha fazlasını söylemek, benden istediği gibi ona kalbimi ve ruhumu dökmek istiyorum çünkü artık duygularından kaçan bir korkak değilim.

En önemli şeyi söylemeden önce uyku beni alıp götürüyor.

Lütfen beni bir kenara atma Julian.

Başıma bir şey çarptı. "Ugh..."

Gözlerimi açarak inliyorum.

Kör edici ışık arabanın camından süzülüyor. Oh, şuna bakın. İngiltere'de gerçek güneş var. Kaçırıldığını sanmıştım.

Bir dakika. Araba mı?

Hızla oturur pozisyona geçtim. Scar'ın bir süre önce bana verdiği bol elbiseyi giymiş, bir minibüsün arka koltuğunda yatıyordum. Dışarısı göz alabildiğine yeşil. Kırsal bölge. Bir tabelanın yanından geçiyoruz: Leeds.

Kuzey İngiltere'de ne işim var benim?

Gözlerim etrafı tarıyor. Sürücü koltuğunda kızıl bir yele saç var.

Bu düşündüğüm kişi olamaz, değil mi?

Yana doğru eğildim ve işte oradaydı. Mükemmel ve tertemiz.

Sis.

Kanlı etin içinde.

Kocaman bir güneş gözlüğü takıyor ve hiç umursamadan arabayı sürüyor.

"Beni hangi cehenneme götürüyorsun?" Çığlık atıp ona doğru hamle yaptım.

Bir eli yüzümdeyken diğeri hâlâ direksiyonu tutarak beni durduruyor.

Beni tek eliyle yenebileceğini mi sanıyor? Tökezleyerek ön koltuğa geçtim, neredeyse boynumu kırıyordum ama oturmayı başardım.

Ona yumruk atmaya çalışıyorum, ama zayıf ve narin görünen biri için güçlü bir tutuşu var. Yine de, o lanet bir katil.

Oh. Kahretsin.

Kızıl saçlı cadı beni öldürecek. Geçen sefer de böyle demişti. Julian'a kazık atarsam, beni kesecekmiş.

O kadar kolay değil.

Üzerine atladım ve yanağına sağ kroşe attım. O kadar sert fren yaptı ki, sadece onu bırakmakla kalmadım, aynı zamanda neredeyse ön cama çarpana kadar öne doğru yuvarlandım. Sis beni elbisemin yakasından kavradı ve kafamı kırmadan önce beni geri çekti.

"Yumruk atmayı kes!" Sürmeye devam ederken tıslıyor.

"Beni kolayca öldürmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Omzum ağrıyor ama yumruklarımı yüzümün önüne çekiyorum. "Getir onu."

Gözlüğünü burnundan aşağı kaydırıyor, böylece gözlerini devirdiğini görebiliyorum. "Bin yıl geçse de beni yenemezsin."

"Dene. Beni."

"Yeter. Bunun için zamanım yok." Bıkkın bir nefes verir. "Beş saatlik yol için zaten sinirliyim. O yüzden sinirlerimi bozma."

Ona temkinli bir bakış fırlatıyorum ve yavaşça söylüyorum. "Beni öldürmeyeceksin değil mi?"

"Hayır."

Kollarımı kavuşturuyorum. "O zaman beni neden kaçırıyorsun? Beni geri götür yoksa Julian bunun için seni öldürür."

Göz temasını bir saniye kadar sürdürüyor ve sonra bir mucize gibi ela rengi yumuşuyor.

Kızıl saçlı cadı yumuşuyor mu? Ne oluyor be? Rüya mı görüyorum?

"Onun izni olmadan seni onun odasından alacağımı mı sanıyorsun?"

Sözleri göğsüme bir bıçak gibi saplandı. Julian beni Mist'e mi teslim etti? Hayır. "Yalan söylüyorsun!"

Julian'ın beni terk ettiğine inanmamın imkanı yok. Mist benden hep nefret etti. Julian'ı kendine saklamak için bunu planlamış olmalı.

Ve yine de. Bu durumla ilgili içimde korkunç bir his var.

Mist elbisemdeki küçük bir cebi işaret ediyor ve gözlüklerini burnuna doğru kaydırıyor. "Kendiniz görün."

Cebime dalıyorum ve gerçekten de oradan bir kağıt parçası görünüyor.

Julian'ın el yazısı.

Haklısın. Sen benim dünyama ait değilsin, Elle. İyi yaşa.

Hayalet.

"Hayır, hayır, hayır..." Sözlerimde boğuluyorum. Gözlerim yaşlarla doluyor ve bedenim kasılıyor. Ciğerlerime nefes girmiyor. Sanki defalarca yumruk yemiş gibiyim.

Ama çok, çok daha kötü. Hasar vücuduma değil, kalbimi kanlı parçalara ayırıyor.

Beni terk etti. Her şeyden sonra beni bir kenara attı.

"Hey... um..." Mist'in sesi onu duyduğum en garip sesti. "Ağlama. Durum böyle işte. Onun yanında kalırsan ölebilirsin."

"Umurumda değil!" "Sadece onunla birlikte olmak istiyorum. Çok şey mi istiyorum?"

"Bazen öyle." Mist bana derin bir nostalji, acı ve yalnızlıkla bakıyor. Mist'e karşı böyle bir duygu besleyeceğimi hiç düşünmezdim ama onun için üzülüyorum. Ve bunun beni neden daha çok ağlattığını bilmiyorum. Belki de kendimi birkaç yıl sonra onun yerinde hayal ediyorum. Kırılmış, acı içinde ve tamamen yalnız.

"Hey... hadi. Ağlamayı kes." Tuhaflığa geri döndü. Belli ki Mist kızları ağlarken görmekten hoşlanmıyor ama teselli etme konusunda berbat. Geçmişine bakınca onu suçlayamıyorum. "Seni iyi bir yere götürüyorum."

Artık hiçbir yer benim için iyi değil. Yine de burnumu çekerken soruyorum. "Nerede?"

"Zoe'ye."

Otuzuncu Bölüm

Odamın kapısının önünde duruyorum. *Bizim odamızın*. O gideli iki hafta oldu ve ben hala içeri giremiyorum.

Burada anılar çok daha kötü. Onun kokusu. Eşyaları. Her şeyi. Hayaleti bile kapının arkasında pusuya yatmış, gitmesine izin verdiğim için benimle alay etmeyi ve beni lanetlemeyi bekliyor.

Yatağa bakıp da uykuya dalmadan önce ona sarıldığımı ve kokusunu içime çektiğimi hatırlamamak mümkün değil.

Sonra gitti. Ya da ben onu gönderdim.

Ama o gün, tüm Kyle kaosundan hemen sonra, benim dünyama ait olmadığını ve korkmaya hakkı olduğunu söyledi. Onu istiyorum ve ona ihtiyacım var ve onun için cehenneme bile giderim. Onu korumak için Omega'yı bile tekrar alırım ama eğer gitmek istiyorsa bencilce davranıp onu kalmaya zorlayamam.

O da Zoe gibi. İkisi de bu dünyaya gelerek bir hata yaptı ve onları korumanın tek yolu onları uzaklaştırmak. Shadow'un bunu henüz anladığını sanmıyorum. Ben bile zar zor kabulleniyorum.

Elle gittiğinden beri içimde bir kara delik var ve bunu hiçbir şeyin doldurabileceğini sanmıyorum. O kadın dünyamı alt üst etti ve akıl sağlığımı da beraberinde götürdü.

Bu yüzden her gün kapalı kapının önünde lanet bir heykel gibi duruyorum. İçeri girip onun anılarının saldırısına uğramayacak kadar korkağım. Ne kadar yumruklasam da bu acıyı sistemimden atmayı başaramadım.

Olacağından şüpheliyim.

İç çekerek arkamı döndüm ve Le Salon'un ön lobisine yöneldim.

Kyle, Shadow, Scar ve Flame ile vedalaşıyor. Baskın eli sargılı ve onu bir daha asla kullanamayabilir. Ama bu onu gitmek istemekten alıkoymadı. New York'taki Rus mafyasında arkadaşları var ve bir süre daha onlarla takılmak niyetinde.

O geceden sonra onunla konuşmayı reddettim. Yanıma geldi ve milyonlarca kez özür diledi ama ben yüzüne bile bakmadım. Ona çok kızmış ve hayal kırıklığına uğramıştım. İhanetten çok Elle'i incitmek istediği için. Diğerleri ihanete daha çok kızdılar ve onu affetmeden önce intikam almak için - hala yaralıyken - birkaç kez yumrukladılar. Çok kanlı ve şiddetliydi ama onları durdurmadım. Yaptığı şeyin sorumluluğunu taşıyor.

Son birkaç gündür, Omega'dan detoks yapmaya odaklanmaya başladığımdan beri onu nasıl ihmal ettiğim hakkında çok düşündüm. Dışa dönük bir insan olabilir ama Kyle her zaman yalnızdı. Her şey için bana bakardı ama ben onun büyüdüğünü ve artık benim rehberliğime ihtiyacı olmadığını düşünürdüm.

Görünüşe göre yanılmışım. Ve bunun sorumluluğunu taşıyorum. Eğer Scar onun intihar etmesini engellemeseydi, kendimi asla affetmezdim.

Bu yüzden Nikolai'ye onun için bir şeyler söyledim. Bana nasıl davranıyorsa Kyle'a da öyle davranacak.

"Unutma, tek bir kural var Kylie: Hayatta kalmak." Scar saçlarını karıştırıyor.

Yüzü, onu ne kadar çok yumrukladıklarından dolayı solan mavi ve sarı bir galaksi ile morarmış. Flame en çok onu yumruklamaktan hoşlanıyordu, içten içe Kyle'ın planı hakkında her şeyi bildiğini düşünsem de. Her şeyi bilip de kendine saklamak gibi bir huyu var.

Kyle inledi ve Scar'ın elini itti. "Kes şunu. Ben çocuk değilim."

"Geçen gece kesinlikle öyleydin," diye alay ediyor Gölge. "Beni pencereye kadar sürükledin."

"Duvarda, pencerede değil." Alev, Gölge'nin yüzüne nikotin üflüyor.

"Aynı şey."

Yanımdan küçük bir hışırtı geliyor. Sis. Benimle omuz omuza duruyor ve kollarını göğsünün altında kavuşturuyor. "Neden saklanıyorsun?"

"Burada ne yapıyorsun?" Ben de karşılık verdim. "Hawk'ı takip ediyor olman gerekmiyor mu?"

Gözlerinin açık rengini bir kasvet karartıyor ve derin bir hüzün ve acıyla doluyor. "Yapmazsam daha iyi olur." Duygular geldikleri gibi giderler. "Hâlâ Elle'den kaçıyor musun?"

"Ben değilim." Zorla söyledim. "Bu onun iyiliği için. Bunu biliyorsun."

"Kendisi için neyin en iyisi olduğuna karar verme hakkına sahip Ghost. O bir yetişkin, çocuk değil."

Gözlerimi kısıyorum. "Ne zamandan beri onun tarafını tutuyorsun?"

"Aynı gemide olduğumuz için." Parmağıyla göğsümü işaret ediyor. "Beni ve Hawk'ı tekrar etme, Ghost. Hiç eğlenceli değil."

Saçını yeniden düzeltiyor ve ilk kez kan görüntüsü vermiyor.

Mist bana bir kez daha bakıyor ve Kyle'a sataşan diğerlerine doğru yürüyor.

Bir nefes bırakıyorum ve onu takip ediyorum. Tüm konuşmalar aniden kesiliyor. Kyle'ın yüzü buruşuyor ve kıpırdanıyor. Hay sikeyim. Çocukluğundan beri kıpır kıpır olduğunu görmemiştim.

Ona hâlâ kızgın olabilirim ama o her zaman benim

oğlum olacak. Bunu hiçbir şey değiştiremez.

Omuzlarım gevşiyor ve ona babacan bir bakış atıyorum. "Bir içkiye ihtiyacın olduğunda ya da Ruslar sana zorbalık yaparsa beni ara. Onlara bir ders veririm."

Gölge ve Sis gülümsüyor. Flame sigara içmeye devam ediyor ve Scar beni dürtüyor. Kyle'ın geniş sırıtışı yüzünü neredeyse ikiye ayırıyor.

"Yapacağım, vaftiz baba!"

Gölge beni Sis'in ofisinde kendime bir içki doldururken buluyor. Artık güvenli evde yatmadığım için kanepeleri Flame ile paylaşıyorum. I

Arada bir bana attığı kaş çatmalarından *sevdiğini* anlayabiliyorum.

"Kyle gittiğine göre, tek eğlence olarak yaşlı cadıya kaldık." Shadow bir bardak alıp yarısını içtikten sonra yanıma oturuyor. "O nerede bu arada?"

"Hâlâ Omega'dan uzaklaşmak için biraz zamana ihtiyacı var." Bir kadeh viski içtim. Alkol artık su gibi gelmeye başladı. Ne kadar içersem içeyim, anıları ya da kalp acısını yok edemiyor.

Shadow ya da ben daha fazla alkol doldururken bardağın bardağa çarpması dışında ofise sessizlik çöküyor. Sefalet kanlı arkadaşları sever.

Bir süre sonra "Hades aradı," dedim.

"Dur tahmin edeyim." Gölge bir elini zaten dağınık olan saçlarında gezdiriyor. "Hawk'ı kurtarmak için onun elini bükmenden nefret ediyor."

"Onun gibi bir şey." İçkiyi elimde evirip çeviriyorum. "Bizi denetlemesi için birini gönderiyor."

Shadow içkisini ağzına götürürken duraksıyor. "Kim o?"

"Söylemedi, bizi germeye çalıştığından eminim. Ama Celeste bana bir ipucu verdi."

"Eğer ikinci nesilden biriyse, o zaman aptallaşıyor olmalı." Shadow huffs. "O ezikleri biz eğittik."

"Hayır. İkinci nesil değil."

"Muhafızlardan biri mi?"

Başımı salladım. "Ortaklarından biri."

"Lanet olsun." Gölge'nin dudakları aralandı. "Sadece kârı paylaşmak için var olduklarını ve asla kafalarını göstermediklerini sanıyordum."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Yanan iğneyi yutuyorum. "Ama görünüşe göre farklı bir oyun oynuyor."

Pit'in yönetim kurulu - eğer böyle adlandırılabilirse - her zaman Hades kadar hasta uluslararası zenginlerle dolu olmuştur. Hades ön planda kalırken onlar perde arkasından oynayan hissedarlardır. Bu mafya işinin başındaki Owen, onların arasında küçük bir balık. Bu, geri kalanların ne kadar berbat durumda olduğu hakkında bir şeyler söylüyor.

Eminim Sıfır Takımı ve ikinci nesil suikastçılar siyasi düşmanlarını ve onlara engel olan her şeyi öldürmüşlerdir. Hades'e doğru bedeli ödedikleri sürece hepimiz onların kuklalarıyız.

Teknik ayrıntılarla hiç uğraşmadılar, bu yüzden içlerinden birinin buraya geliyor olması çok yeni bir şey.

"Celeste bir isimden bahsetti mi?"

Flame'in sesine göz kırpıyorum. Karşımda oturuyor, ağzından bir sigara sarkıyor. Koyu kızıl saçları kapüşonu tarafından örtülmemiş ve alnına gelişigüzel düşüyor. Gözlerinde uyku ya da dalgınlık yok. Beyazımsı mavileri uzun zamandır gördüğüm en odaklanmış halleri.

"Doğru." Shadow parmaklarını şıklatır ve içkisini Flame'e doğrultur. "Bir keresinde sistemlerine girmiştin ve az kalsın ölüyordun. Bulduğun isimler neydi? Siyah, Duman ve..."

"Lisette," diyor Alev monoton bir ses tonuyla. Her zaman isimleri unutan biri için, bunu yıllar öncesinden yakaladığı kesin.

Başımı salladım. "Celeste'in bahsettiği isim bu."

Alev sigarayı ağzından çıkarır ve başparmağı ile işaret parmağı arasında oynatır. "Gerçekten geliyor mu?"

Omuz silkiyorum. "Muhtemelen. Şimdi de olabilir. Birkaç ay içinde de olabilir. Hades'i asla bilemezsin. İdeal olarak, o zamana kadar diğer arkadaşlarımızı da alırız."

"İdeal olarak." Flame, nadiren gösterdiği bir ürkütücülükle gülümsüyor. "Ya da *Lisette*'e bir ders verebiliriz."

Ayağa kalkar ve bir elini cebine sokar. "Başını gösterdiğinde benimdir."

Flame kanepenin arkasında kaybolurken Shadow ve ben bakışıyoruz.

Shadow başını sallıyor, bir yudum alıyor ve "Ne zaman istersen,

dostum" diyor. Yüzümü ona döndüm. "Ne?"

"Zoe nerede?" Gözleri kıpkırmızı ve bayılma anlarına tanık olmasam da geri döneceklerinden eminim. Ona güvenmediğimden değil, Omega'ya güvenmediğimden. Bizi akılsız yapmasının bir sebebi var. Ve Shadow zaten umursamaz.

"Bulunmak istemediğini söylemiştim."

"Ama Elle'i sen gönderdin." Bardağını masaya çarptı. "Yaşlı cadı Mist'in Scar'la bu konuda konuştuğunu duydum."

"Zoe, Elle'in ona katılmasını istedi. Onu haber vermeden göndermedim. Seninle ilgili sözleri tam olarak şöyleydi: 'Onun yüzünü bir daha asla görmek istemiyorum."

"O zaman sana iyi şanslar." Ayağa fırladı. "Çünkü onu bulacağım ve lanet yüzümü tekrar görmek zorunda kalacak."

"Gölge." İç çekiyorum. "Hâlâ fabrikanın icabına bakmamız gerekiyor. Johnny de kaçtı, bu yüzden oyunda kafana ihtiyacım var."

"Aklım oyunda, tamam mı?" Dudakları sırıtarak yukarı kalkıyor ve kapıya yönelmeden önce bardağının geri kalanını deviriyor.

"Gölge."

Omzunun üzerinden bakıyor. "Ne?"

"Aptalca bir şey yapma."

Bir omzunu kaldırır ve gider.

"Aptal onun soyadı." Flame'in kafası kanepenin arkasından belirir. "Bana hâlâ yakacak bir şey vermedin, Hayalet."

"Bir gün. Bugün değil." "Sıkıcı."

"Bana bir şey söyle, Alev." Çenemde bir çan kulesi oluşturuyorum. "Neden Shadow ve Elle'e o güvenlik kamerasını gösterdin?"

Sırıtıyor. "Çünkü eğlenceli." Başı kanepenin arkasına saklanıyor. "Yakacak bir şey olduğunda beni uyandır."

Bardağımın kenarını izliyorum. Bana hala kötü hisler veriyor, ama beni rahatsız eden daha çok onun umursamazlık hissi.

Telefonum titriyor. Scar'dan bir mesaj.

Bil bakalım neredeyim?

Onu görmezden geliyorum.

Bir saniye sonra, başka bir mesaj geldi.

Çok sıkıcısın, Ghost. Tahmin etmene gerek yok. Tada!

Scar bir selfie ekliyor. Nasıl gülümseyeceğini bile bilmediği için milyonlarca kez pratik yaptığı o utangaç gülümsemeyi takınıyor. Scar'ın arkasında, iki kişi farkında olmadan fotoğrafa yakalanıyor. Arkasına zum yapıyorum.

Elle.

O parlak mavi gözleri ve yumuşak yüz hatlarını fark ettiğimde nefesim derinleşiyor ve güçlü bir özlem duygusu beni çarpıyor.

Sonra, kollarını Elle'nin omuzlarına dolamış bir adama odaklanıyorum. Kırmızı görüyorum.

Elle gülümsüyor ama gözlerinde eskiden parlayan ışıltıdan eser yok.

Onu özlüyorum.

Onunla ilgili her şeyi. Onun yüzüyle uyanmak benim uyuşturucum oldu ve yoksunluğu Omega'nınkinden çok daha kötü.

Scar tekrar mesaj atıyor.

Daha yeşile dönmedin mi?

Ve tekrar.

Henüz değil mi? Tamam, tanıştırayım. Bu Liam. Hayatımda gördüğüm en iri yarı adam. İnan bana, biliyorum. Ne yazık ki piçin teki.

Ve tekrar.

Ama belki Elle o tiplerden hoşlanıyordur, biliyor musun? Bir zamanlar sana aşık olacak kadar aptaldı.

Başka bir metin.

*Oh, Liam bir Met Polis teğmeni * tiksinmiş emoji* Az önce Zoe ve Elle'in de onunla geleceğini söyledi.*

Bir tane daha.

Dun dun DUNNN.

Bir tane daha.

Pshh her neyse. Beni görmezden gelmek seni daha iyi hissettirecekse devam et.

Senin kaybın, Ghost.

Telefonu fırlatıp atıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve derin bir iç çekerek başımı kanepeye yaslıyorum.

Scar beni bilerek kışkırtıyor. İşe

yarıyor.

Oraya uçmak, Liam'ın kolunu kırmak ve Elle'i geri getirmekten daha çok istediğim bir şey yok. İlk ve son kez.

Ama ben onu çoktan bıraktım.

Sadece kendi başına dönmeyi seçene kadar bekleyebilirim.

Bölüm Otuz Bir

Zoe ve b e n geçtiğimiz haftalarda o kadar çok sarıldık ki sayısını unuttum.

Şok edici. Biliyorum.

Sis, ilk ağlamaklı sarılmamıza garip bir şekilde tanık oldu ve sonra olay yerinden kaçtı.

Zoe'nin bana sarılmasına izin verdikten sonra ona bağırdım ve beni öldüğüne inandırdığı için onu yumrukladım. Sonra hayatta ve iyi olduğunu anlayınca biraz daha ağladım. Kaybolduğundan beri her şey bir rüya gibiydi. Ya da bir kabus. Nasıl baktığınıza bağlı.

İkimiz de aynıyız. Ama aslında değiliz. Asla geçmişteki Elle ve Zoe olamayacağız.

Bana hala ne olduğunu ya da neden York'un dış mahallelerinde tecrit edilmeyi seçtiğini anlatmadı ama Liam ve ben ona zaman tanımaya karar verdik.

Tanıdığım hayat dolu Zoe'nin bir kabuğu gibi ve neredeyse hiç konuşmuyor. Belki de düşündüğümüzden çok daha büyüktür.

Evi neredeyse bir çiftlik evi gibi. Çevredeki köy çok cana yakın ve en muhteşem kuzey aksanına sahip. Dışarıda bir çiftliğin yanında yürüyorum.

Erik ağacı, nadir görülen sıcak güneşin tadını çıkarıyor. Burada hava harika bir şekilde temiz. Buna kesinlikle alışabilirim.

Zoe burada bahçe işleriyle uğraşıyor. Çoğunlukla çiçek ekiyor. Çiçekleri ne kadar çok sevdiğini biliyorum; bu yüzden ona lotus bileziğini verdim ama bunun için polisi bırakacağını hiç düşünmemiştim.

Bu onun hayaliydi. Akademi. Adrenalin. Şimdi, nereye gitmeyi planladığı hakkında hiçbir fikrim yok. Ya da bu konuda nereye gitmeyi planladığım hakkında. Yeraltı dövüşüne geri döneceğimi sanmıyorum. Belki kadınlara ve çocuklara kendini savunmayı öğretirim.

Şu anda hiçbir şey yapmak için iştahım yok. Julian'ın beni fırlatıp attığı günden beri kırık kalbim daha da batıyor. Sanki ben bir hiçmişim gibi. Sanki son birkaç ayda olanlar benim dünyamı sarstığı gibi onun dünyasını da sarsmamış gibi.

Bazen onu arayıp kulakları kanayana kadar bağırmayı düşünüyorum. Ya da daha iyisi, bizzat oraya gidip kanlı suratına bir yumruk atmayı, ama bunu yapamayacak kadar incindim.

Benden bu kadar kolay vazgeçmesi hâlâ çok acı veriyor. Beni rahatlatıcı kucağına almayacağını bildiğim için gözlerim yaşlı uyuyorum. Şimdi elimde sadece peşimi bırakmayan bir sürü anı var.

"Elle?"

Zoe'nin sesiyle volta atmayı bırakıyorum. Girişte duruyor, bol bir kazak ve atkı takmış. Rüzgâr sarı saçlarını arkasına savuruyor. Gülümsüyor ama gözlerinin parlak yeşiline hiçbir şey eskisi gibi ulaşamıyor. Hala benim çapam olduğu zamanlardaki gibi özgürce gülümsediğini görmedim. Ne tür iblislerle savaşıyor olursa olsun, onun olma vakti geldi.

"Liam burada," diyor ve sonra saçının bir telini döndürüyor. Ergenliğimizden beri kaybetmek için savaştığı gergin bir alışkanlık. "Scar da geldi."

Zoe Liam'a söylemek istemedi ama ben onu arattım. Yaşadığımız onca şeyden sonra onun hayatta olduğunu bilmeyi hak ediyordu. Zoe'nin bizden mi yoksa kendinden mi saklandığını bilmiyorum.

Her zamanki gibi bir espri yapmasını bekliyordum ama bunu denemedi bile.

Scar ikinci kez ziyarete geliyor. Geçen gün Mist ile gelmişti. Zoe dehşete düştü. Gölge'ye nerede kaldığını söyleyeceklerini düşünüyor. İkisi de inkar etti. Scar, "O pisliği sevmiyorum bile" ve Mist, "O pisliğe sadece ölmek için yardıma ihtiyacı olduğunda yardım edeceğim" dedi. Ama görünüşe göre Zoe bu konuda hâlâ gergin.

Onunla birlikte içeri giriyorum, kolumu onunkiyle birleştiriyorum. Birkaç ay önce kimseye bu kadar yakın olmak istemezdim - Zoe'ye bile. Ama o zamanlar güvensizliğimden kaçıyordum. Sevdiklerime yakın olmakta yanlış bir şey yok.

Liam ve Scarlett'i Zoe'nin evindeki küçük oturma alanında buluyoruz. Scar eski kanepeye uzanmış, kahvesini keyifle yudumluyor, ama Liam eşikte duruyor. Geniş bir duruş. Omuzları gergin ve kolları her an saldırmaya hazırmış gibi kavuşturulmuş.

Söylemeye gerek yok, Scar'dan hoşlanmıyor.

Onları ilk kez tanıştırmıyorum ve belli ki şimdi de tanıştırmayacağım. Ona söylemedim ama sanırım onun sadece bir eskort değil, Le Salon'un liderlerinden biri olduğunu biliyor.

"Hey, Liam," diyorum hafif bir tonla ve omuz kaslarına masaj yapıyorum. "Biraz rahatla, olur mu?"

"O buradayken olmaz." Gözlerini Scar'ın üzerine dikti. "Neden gelmeye devam ediyor ki?"

Zoe elini kalçasına koyuyor ve burada bulunduğum yirmi gün boyunca ilk kez eski Zoe'den bir kıvılcım çakıyor. "Bu çok kaba, bayım!"

"Ellie!" Scar onu tamamen görmezden geliyor ve bana sıkıca sarılıyor. "Seni çok özledim! Sensiz her şey çok sıkıcı. Geri dön, Hmm? Gel hadi! Eğer dönersen Ghost'un kıçını tekmeleyeceğime söz veriyorum."

Garip bir gülümseme verdim. "Julian beni geri istemezdi."

"İşte burada çok yanılıyorsun, Ellie." Kollarını iki yana açıyor. "Dinle, Ghost ve ben çok iyi arkadaşız, bu yüzden neden bahsettiğimi biliyorum."

"Gerçekten kanka mısınız?" Bana hiç de Julian'a yakınmış gibi gelmedi.

"Öyleyim." Ben ona bakmaya devam edince duraksıyor, sonra dudaklarını büzüyor. "Bazen."

"Ondan uzak durmam için beni uyarmadın mı?"

"Çünkü bunun bir kaçamak olduğunu düşünmüştüm. Ama mesele bu değil ki! Hiç onun sadece... bilirsin işte..."

İlerliyorum. "Ne?"

Liam'a yan gözle bakıyor ve o da ona yan gözle bakıyor. Dolu dolu.

"Hey, polis," diyor neşeli ses tonuyla. "Bir sürüngen gibi kulak misafiri olmayı bırakabilir misiniz?"

"Cevabım hayır." Sesi sert ve soğuk.

Scar gözlerini deviriyor. "Her zaman böyle eğlenceli bir konuşmacı mıdır? Ayrıca, neden onun gibi biri benim sevgili Liam'ımın adını paylaşıyor? Adını değiştir, polis!"

"Unut onu." Omuzlarını tutuyorum, her zamanki gibi izini kaybetmemesi için dikkatini çekmem gerekiyor. "Bana daha önce ne söylemeye çalışıyordun?"

"Doğru!" Ellerini çırpıyor. "Julian'ın senin onu seçmeni istediğini hiç düşündün mü?" diyecektim.

Göz kırpıyorum. "Onu mu seçtin?"

"Hadi ama, sen zekisin Ellie. Noktaları birleştir."

Liam benimle Scar'ın arasına giriyor ve boyuna daha da büyüklük katmak için omuzlarını geriye atıyor. "Senin gibilerden uzak durduğunda çok daha zeki -ve canlı- olacak."

"Liam!" Zoe azarlıyor.

Scar, Liam'dan çok daha kısa olmasına, sadece onun omzuna ulaşmasına rağmen, duraksamıyor ya da korkmuş gibi görünmüyor. Bunun yerine, kehribar rengi gözleri alevleniyor. Scar'ın tam bir düşmanlık gösterdiğini görmek nadirdir ve Liam için biraz endişeleniyorum.

O bir katil ve katil arkadaşları var. Eğer onu ölü olarak işaretlerlerse Liam'ın hiç şansı kalmayacaktır.

Koluna dokunup onu geri çekmeye çalışıyorum ama kanlı katır Scar'la olan göz kamaştırıcı savaşını durdurmuyor.

Bizi o kadar koruyor.

Sonsuza kadar sürecekmiş gibi görünen bir sürenin ardından Scar başını sallar ve göz temasını keser. "Görünüşe göre buradaki varlığım istenmiyor ve buradaki polise alerjim var. O yüzden görüşürüz, Ellie ve Zoe! Tabii fikrinizi değiştirmezseniz."

Kapıdan çıktı. Orada durup sözlerini düşündüm. Julian onu

seçmemi mi istiyor?

Nasıl?

Zihnim bana verdiği nota geri dönüyor. Onun dünyası bana göre değil. Uyumadan önce söylediğim gibi. Ama ona birlikte olmamızı istediğimi söyledim. Bekle. Belki o kısmı duymamıştır? Belki de yüksek sesle söylemedim?

Oh. Kahretsin.

Julian tek başıma dönmemi istiyor.

Nasıl oldu da bunu hiç düşünmedim? Kendi irademle onu ve onun dünyasını seçmemi istiyor.

Farkına varmadan Scar'ın peşinden koşuyorum.

Liam kolumu tutuyor ve beni çığlık atarak durduruyor. "Nereye gidiyorsun? Sakın bana az önce o deli kadının söylediklerini dinlediğini söyleme."

Yüzümü ona döndüm ve sesimi yumuşattım. "Bir insanın isteyebileceği en iyi ağabey oldun Liam ve sen harika bir adamsın. Öylesin. Ama kanunun diğer tarafında da iyi adamlar var." Sırıtıyorum. "Ve ben kendiminkini buldum."

Zoe bana gülümsüyor ve benim için gerçekten mutlu görünüyor. "Devam et, Rage Ball!"

Ona çabucak sarıldım. "Hala konuşmamız
gerekiyor." Sonra Scar'ın peşinden koştum.

Arabasının yanında duruyor ve gülümseyerek beni bekliyor.

Scar ve ben Le Salon'a gece geç saatte vardık. Söylemeye gerek yok, yolda bana Oasis'in tüm diskografisini dinletti.

Kararımı vermiş olmama rağmen, güvenli evin girişine yaklaşırken ayaklarım titriyor. Ya her şeyi yanlış okuduysam ve Julian artık beni istemiyorsa? Bu sefer de beni bir kenara atarsa, kendimi bir daha toparlayamam.

Yaptığımdan değil.

Derin bir nefes aldım ve güvenli eve girdim. Scar'ın dediğine göre sadece zaman ya da yumruklama Gölge veya ve Çanta.Yargılama itibaren Evin arkasından art arda gelen gümbürtüler, çantayla birlikte olmalı.

Sinirlerim yine harap olmaya başladı. Zoe'nin bana ödünç verdiği sade kazak ve kot pantolona bakıyorum. Tanrım. Üzerime uygun bir şey bile giymedim ya da Scar'ın yüzümde sihir yapmasını sağlamadım.

Artık bu konuda yapabileceğim bir şey yok.

Köşeyi dönüyorum ve milyonuncu nefesimi alıyorum. Sonra nefes almayı tamamen bırakıyorum. Julian yarı çıplak bir halde çantayla mücadele ediyor. Sırtının sert hatları ve savaşçı dövmesi terden parlıyor. O her zaman çok güzeldi. Hem içi hem dışı.

Koşup ona sarılma ihtiyacı beni bunaltıyor. Ben de öyle yaptım. En azından ilk kısmını. Ona doğru son sürat koştum, sonra ona sarılmak yerine. yumrukladım.

onu arkadan. Sertçe. Parmak eklemlerim ağrıyor ama kımıldamıyor bile. Yine de hareket etmeyi bıraktı.

Eminim saldırımı hissetmiştir ama hiçbir şey yapmamayı seçmiştir. Ne de olsa o Hayalet. Sürünen kişi, kimse ona sürünmez.

Yavaşça arkasını dönüyor ve kalp atışlarım her geçen saniye daha da hızlanıyor. Yüzünü tamamen bana döndüğünde boğazımın arkasında bir yumru oluşuyor.

Yoğun, karanlık gözleri hem rahatlamış hem de şaşırmış bir şekilde üzerimde geziniyor. Sanki beni bir daha görmeyi beklemiyordu. Tek yapmak istediğim ona sarılmak ve onu ne kadar özlediğimi söylemek.

Dudaklarım titriyor. "Sözünü tutmadın."

Ellerindeki bandajları sabitliyor. "Söz mü?" "Beni terk

etmeyeceğine dair."

"Terk eden sendin," diyor o sakin ses tonuyla.

"Sen beni yaptıktan sonra!" Yumruğum göğsüne defalarca çarpıyor.

Her yumruğumu acı dolu bir ifadeyle karşılıyor ama bunun ona fiziksel olarak ne kadar zarar verdiğimle bir ilgisi olduğundan şüpheliyim.

"Neden, Julian?" Gözlerimde yaşlar oluşuyor. "Neden beni kovdun?"

Her iki bileğimi de avucunun içinde tutuyor ama göğsünden çıkarmıyor. O altın halkalara derin bir özlem duygusu yerleşiyor. "Kendin söyledin. Benim dünyam sana göre değil. Seni buna zorlayamam."

"Bu dünyadan korkmuyorum." Göğsümü öne doğru kabartıyorum. "Fark etmediysen diye söylüyorum, narin bir çiçek değilim. Tek istediğim seninle olmak."

Parmakları yanağımı okşuyor ve ben dokunuşuna doğru eğiliyorum. "Ve seninle olmak istiyorum. Beni deli ediyorsun Ateşböceği. Dünyamı sensiz hayal edemiyorum."

Kalbim bir takla atıyor ve mutluluk gözyaşlarım gözlerime doluyor.

"Seni son nefesime kadar koruyacağıma söz veriyorum," diye devam ediyor. "Arkadaşım, sevgilim ve her şeyim olacaksın. Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum."

Bu sefer, daha fazla tutamıyorum. Öne atıldım ve kollarımı çelik gibi bir sarılmayla beline doladım. "Seni çok seviyorum, Julian."

Saçlarımı okşuyor ve çenemi kaldırıyor, böylece o karanlık gözlere bakıyorum. "Benim mi?"

Ona gülümsedim. "Senin."

Sonsöz

Üç yıl sonra,

Kapının önünde dururken gözlerimi ovuşturuyorum. Berbat haldeyim. Saçlarım dağınık ve yüzüm çok yorgun görünüyor olmalı. Spor salonundan sonra egzersiz kıyafetlerimle yattığıma eminim ama uyandığımda üzerimde saten bir elbise vardı.

Gözlerim tüm bunların kaynağına kayıyor. Ölesiye yorgun olduğumda bile kendimi her zaman güzel hissetmemin nedenine.

Julian en küçük oğlumuz Jason'ın beşiğine tünedi. Siyah bir pantolon ve beyaz bir gömlek giymiş. Paçaları dirseklerine kadar kıvrılmış, güçlü damarlı kolları ve beni hâlâ diken üstünde tutan o karmaşık dövmeleri ortaya çıkıyor.

Jason çok gürültücü küçük bir şeytan. Bu çocukla uyumak imkansız. Julian, Jason'ın inatçılığını benden aldığını söylüyor ama bence Scar'a çekmiş - ve Scar bununla açıklanamaz bir şekilde gurur duyuyor.

Jason'ın vahşiliğini teşvik ettiği için onu öldürmek istiyorum.

Ya da değil. İnsanları öldürme moduna girdiğimde, bu hamile olduğum anlamına geliyor ve şu anda üçüncü bir çocuğa hazır değilim. İki oğlan zaten çok zorlayıcı. Üç yıldan kısa sürede iki tane. Bazen Julian'ın görevinin beni hamile bırakmak olduğunu düşünüyorum.

Şikayet ettiğimden değil. Hormonlarım vücudumu ele geçirdiğinde bütün gün onu yumruklayabiliyorum.

Jason'ın yumuşak horultusu bana ulaşıyor ve bir iç çekiyorum. Umarım bu gece dışarıdadır çünkü bu gece Julian'ı paylaşmak istemiyorum.

Kocam yatağında horlayan Jared'e doğru dönüyor. Üzerini örtmek için acele etmiyor ve alnına şefkatli bir öpücük konduruyor.

Neredeyse kapının pervazına yapışıp eriyordum. Deniyorum, *gerçekten* çocukların yanında olmaya ve iyi bir anne olmaya çalışıyorum ama Julian'ın mucizevi sabrına sahip değilim. Sanki bunun için doğmuş gibi.

Belki de bu yüzden ona mümkün olduğunca çok çocuk vermek istiyorum.

İkimiz de yaşadığımız çocukluktan sonra bunu hak ediyoruz. Kendimize ait bir aileyi hak ediyoruz. Bazen beni deli etseler bile.

"Babalık sana çok yakışıyor," diye fısıldıyorum ki Julian dikkatini bana versin.

Bazen kendi çocuklarımı kıskanıyorum. Dava et beni.

Julian sessizce odadan çıkıp kapıyı arkasından kapatmadan önce çocuklara son bir kez bakıyor. Her zamanki gibi hiç ses çıkarmıyor. Bu benim parmak ucunda odadan çıkma girişimlerimden çok farklı. Her zaman bir oyuncağı devirir ya da ayak parmaklarımı bir yere çarparım.

Kolları belimi sarıyor. Bu otomatik ve doğal. Bunca zaman sonra bile Julian ellerini üzerimden çekemiyor ve asla çekmiyor. Kalbim hâlâ bu adama karşı büyük bir sevgi ve hayranlıkla çarpıyor.

"Uyuduğunu sanıyordum." Bana gülümsüyor, o koyu kahverengi gözleri o kadar mutluluk ve huzurla parlıyor ki, kalbimi düğümlüyor.

Yanağındaki hafif kirli sakalı okşuyorum. "Sen yokken uyuyamadığımı biliyorsun."

"Bu konuda bir şeyler yapmamız gerek, karıcığım." Güçlü kolları ayaklarımı yerden kesiyor. Bir kahkaha krizine giriyorum ve çocukları uyandırmamak için kahkahamı onun omzuna bastırmaya çalışıyorum.

Hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

İki yıl sonra,

Crow hiçbir zaman bilge bir insan olmadı; kaba ve her yerde.
Ancak bir keresinde bana bilgece bir şey söylemişti.

"Her zaman karımı uyurken izliyorum ve bu kadını hak etmediğimi düşünüyorum. Belki bir gün Eloise uyanır ve benim bir hata olduğumu anlayıp beni terk eder. Bu yüzden onu terk edememesi için içine mümkün olduğunca çok bebek koymaya karar verdim."

Bu çılgınca ve Elle hiçbir zaman beni terk edeceğini hissettirmedi. Aslında, ben etrafta olmadığım zamanlarda bir şeyleri ve torbayı yumruklayarak deliriyor. Ama Crow gibi, benim de bir yanım var. 'Onun için yeterince iyi değilim' tarafı. Ben de onun yöntemini uyarladım.

Elle ile evlenmek hayatım boyunca aldığım en iyi karar oldu. Onunla çocuk sahibi olmayı seviyorum. Onlara ve ona bakmak beni bütün bir insan gibi hissettiriyor. Hayalet değil. Bir katil değil. Sıfır Takımı üyesi değil. Annesi tarafından terk edilen Julian bile değil. Bu evde, sadece sevilen bir koca ve baba gibi hissediyorum.

Bu dünyadaki en tatmin edici duygu.

Üç oğlanın ardından kapıyı kapatıyorum. Her birinin kendi odası var ama bazen birbirlerine sokulmayı seviyorlar. Özellikle de masaldan sonra. İç çekiyorum. Gölge'nin onlara gerçek maceralarını anlatmasını dinlemek zorunda kaldım. Kendini bir şekilde kötüleri öldüren bir süper kahraman yapmış ve içlerinde en tehlikelisi olduğunu söylemeyi unutmuş.

Yatak odasına gidiyorum ama Elle orada değil. Banyoda da yok.

"Ateşböceği mi?"

Onu spor salonunda, torbanın önünde bir taburede otururken buldum. Yumruk atmayı yeni bitirmiş olmalı çünkü kaşları ter içinde. İpeksi saçları sırtının ortasına kadar dökülüyor. Dar şortu sıkı kalçalarını örtüyor ve spor sütyeni dolgun, yuvarlak göğüslerini ortaya çıkarıyor.

Umarım o kıyafetlere çok bağlı değildir çünkü onları vücudundan söküp atacağım. İki adımda ona ulaşıyorum. Göğsüm sırtına yapışıyor. Ona her dokunduğumda kekeleyerek nefes almasına bayılıyorum.

Ne kadar uzun zamandır birlikte olduğumuzun bir önemi yok, onu domaltıp anlamsızca becerme isteğimi doyurmak mümkün değil.

Kulak memesini emiyorum ve o da bana doğru eğiliyor. "Spor salonunda son görüşmemizden bu yana bazen oluyor. Ne dersin?"

Kıkırdıyor ve ayağa kalkarken başını sallıyor.

O parlak mavi gözlere bakıyorum, parmaklarım onu şortundan tutup kendine çekiyor. "Çocuklara bir kız kardeş vermeye ne dersin?"

Eğiliyor, dudaklarını boynuma bastırıyor ve fısıldıyor, "Çoktan bitti."

Geri çekilip yüzüne bakıyorum. "Gerçekten mi?"

"Kız mı bilmiyorum ama," elimi tutuyor ve her seferinde olduğu gibi, avucumu düz karnının üzerine koyarken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor, "Hamileyiz."

"Kahretsin," diyorum inanamayarak ve sonra onu kollarımda taşıyorum. O kadar mutlu bir şekilde ciyaklıyor ve gülüyor ki, kendimi yaşayan en şanslı adam gibi hissediyorum.

Ben bir hiçtim. Bu kadına sahip oldum ve önemli biri oldum.

"Bunu kutlamalıyız." Tişörtümü çekiştirmeye başladı bile. Elle'in hamileliklerinin başka bir avantajı mı? Bana asla doyamıyor.

"Tabii ki yapmalıyız." Elim onun kıyafetlerini yırtma sözümü yerine getirmeye gitti.

"Seni seviyorum Julian," diye mırıldanıyor boynuma

karşı. "Ben de seni seviyorum Ateşböceği."

Aç dudaklarımı onunkilere değdirerek bunu kanıtlıyorum.

*****Son*****

Yoksa öyle mi?

Ghost ve Elle'in yeniden bir araya gelmesinden sonraki bonus sahne için buraya tıklayın.

Sırada ne var?

Hayaletli'yi okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Ghost ve Elle'in hikayesi beni tüketti. Umarım tutku size de ulaşmıştır! Eğer beğendiyseniz, lütfen Amazon, Bookbub ve Goodreads'e yorum bırakın. Okurlardan haber almayı seviyorum!

Sıfır Takımı'nda sırada ne var tahmin edin? Bu Shadow ve Zoe'nin hikayesi! Shadowed için Ön Sipariş Verin!

Blurb

Canavarlardan kaçtı ama en tehlikelisinin tuzağına düştü.

Zoe

Shadow adı gibi dokunulmazdır. Bir savaşçı. Bir katil. Bir mafya adamı.

Annemin intikamını almak için onun dünyasına daldım.

Bir oyun olarak başlar. Bir bahis. Bir itme ve çekme. Ama sonra sırlar ve yasak arzularla dolu bir ağa dönüşür.

İçimdeki adamı tanıdıkça, onu daha çok tüketiyorum.

Ben.

O çok fazla. Bu duygular çok fazla.

Kaçıyorum ama bir canavardan saklanabilir miyim?

Gölge

Ölümcül sırrımı korumak için ölüm ve delilik içinde boğuluyorum. Ölümcül Dış görünüşüm karanlığımı gizliyor ve herkesi uzaklaştırıyor.

O değil.

Zoe beni kışkırtıyor. Bana meydan okuyor. Parmaklarını kara kalbimde dolaştırıyor ve çoktan öldüğünü sandığım bir parçamı harekete geçiriyor.

Sonra da kaçıyor.

Bana canavar diyor.

Bu canavar onun gitmesine asla izin vermeyecek.

Daha fazla Sıfır Takımı kitabı için bizi izlemeye devam edin!
Haberler, çekilişler ve özel alıntılar için haber bültenime abone olun.
Haber Bülteni

Beklerken Aaron'un ve/veya Crow'un kitabını okumaya ne dersiniz?

Rina Kent tarafından da yazılmıştır

Sıfır Takımı Serisi
Charmed (Bülten Aboneleri için Ücretsiz)
Crowed
Shadowed (2019 Yazında) Misted
(2019 Sonbaharında) Scarred
(2020'de)
Takip Edilecek Diğer Sıfır Takımı Kitapları....

Rhodes Serisi
Pişmanlık (Bülten Aboneleri için Ücretsiz)
Yıkım
İntikam (2019 İlkbaharında) Kefaret
(2019 Sonbaharında) Yeniden Doğuş
(2020'de)
Reverence (2020'de çıkacak)

Teşekkür

Bu her zaman en kolay ve en zor kısımdır. En kolayı çünkü bu kitabı hayata geçiren herkese çok minnettarım ve en zoru çünkü herkese her zaman hakkını vermediğimi hissediyorum.

Aileme, bu canavarı yarattığınız için çok teşekkür ederim. Artık beni durduramazsınız!

Sonsuz minnettarlığım kocama gidiyor. Bay K, beni henüz öldürmediğiniz için çok teşekkürler! Cidden, yerinizde olsam kendimi öldürürdüm. Ben Ghosted'ı yazmak için sonsuz saatler harcarken sabırlı ruhunu kutsa. Sürekli desteğiniz ve benimle fikir alışverişinde bulunmanız olmasaydı bu hayalin peşinden asla gidemezdim. Sen her zaman benim gerçekteki fantezim olacaksın!

Editörüm Annabelle, kitaplarımı şekillendirdiğin ve her zaman kıçıma tekmeyi bastığın için sana milyonlarca kez teşekkür ederim.

Asistanım Heather, organizasyon kraliçesi! Sürekli desteğiniz ve hevesiniz için teşekkür ederim.

Düzeltmenlerim Anna-Marie ve Nora'ya, bu kitap sizlerin emeği olmadan mümkün olamazdı!

Tüm harika beta okuyucularıma, geri bildirimleriniz için ne kadar teşekkür etsem azdır.

Yazar topluluğuna, kim olduğunuzu biliyorsunuz, beni hoş karşıladığınız ve sıcak hissettirdiğiniz için teşekkür ederim. Günümü her gün güzelleştiriyorsunuz.

Benim Gritty Çetem, sizler gelmiş geçmiş en parlak okuyucu çetesisiniz!

Ghosted'a sevgi gösteren her blog yazarı, okuyucu ve kitap meraklısına özel bir sesleniş.

Ne kadar teşekkür etsem azdır. Hikaye anlatma hayalim hepiniz sayesinde gerçeğe dönüştü.

Yazar Hakkında

Karakterlerim gecenin bir yarısı hırsızlar gibi içeri dalıyor.
Davetsiz.
Unapologetic.
Yoğun.

Rina Kent, gerilim dolu olay örgülerine ve keskin karakterlere bayılır. Romantizme her zaman takıntılı olmuştur. Hikaye anlatmak onun kanında var. Olay örgüsü onun bağımlılığı. Kusurlu ve sürükleyici karakterler onun uyuşturucusudur. Onlara mutlu sonlar vermeden önce başlarına her türlü belayı açmayı kendine görev edinmiştir.

Rina, karakterinin kaderini planlamadığı zamanlarda, ders çalışmak ve çok destekleyici bir koca ve pek de destekleyici olmayan bir kediyle yaşamak arasında bölünmüş yoğun bir programı yönetir.

Eğer beni takip etme havasındaysan:
Web sitesi
BookBub
Instagram
Facebook
Gritty Gang Group
Twitter
Pinterest
Goodreads

Crowed Alıntı (Sıfırıncı Takım #1, Karga'nın Hikayesi)

Parmaklarım omzuyla birleştiği anda, büyük bir el bileğimi kavrıyor ve tüm bedenim öne doğru çekiliyor.

Bağırıyorum, ellerim denge için bir şeye tutunmak üzere uzanıyor. Sonunda sıcak bir şeye tutundum.

Bu da ne...?

Göz kapaklarım yavaşça aralanıyor ve hayatımda gördüğüm en ateşli gözlerle karşılaşıyorum. Kucağına oturmuşum, bacaklarım sert kalçalarının her iki yanında ve iki elim çıplak omuzlarında. Bornozum birbirine karışmış ve geceliğim kalçalarımın ortasına kadar toplanmış.

Yakınlığı ve onun c ü s s e s i n e kıyasla kendimi ne kadar küçük hissettiğim için nabzım hızlanıyor. Yanağımın içini ısırıyorum. Daha önce bir erkeğe hiç bu kadar yakın olmamıştım.

Farlara yakalanmış bir geyik gibi, hayatıma hiç girmemesi gereken buz mavisi gözlere bakıyorum. Ya da evime. Ya da yakınımdaki herhangi bir yere.

Vaat ettikleri ölüm yerine, içlerinde tamamen farklı bir şey parlıyor. Uğursuz bir vaat. Karanlık bir yolculuk. Hissetmem gereken güvenli uyuşukluk yerine, kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyor ve omurgamda bir ürpertiye neden oluyor.

Uzun zamandır ilk defa, hissizlik her şeyi ele geçirmiyor. Bir şey yüzeyini tırmalıyor. Vahşi, bilinmeyen ve... *heyecan verici bir* şey.

Heyecan verici.

En son ne zaman heyecanlandığımı bile hatırlamıyorum. "Heyecanlı" ne demek ki?

Sanırım bunun bacaklarımda gezinen karıncalanmalarla bir ilgisi var.

"Kendi kuralını çiğniyorsun, değil mi?" O büyüleyici bakışlarını İngiliz aksanı. Burnu boynumda zonklayan nabzıma inanılmaz derecede yaklaşana kadar başını yana eğiyor. Kalbimin boğazımdan fırlayacağından emin olana kadar birkaç saniye boyunca beni içine çekiyor.

"Ha?" Birkaç saniye sonra başardım çünkü görünüşe göre dilsiz kalmıştım.

"Senin katına asla çıkmamamı söylemiştin, peki benim katımda ne işin var?" Bu iyi bir soru. Buraya neden geldim ki zaten?

Bir şey bastırıyordu, sonra nöbet geçiriyordu, sonra bana dokundu ve sonra... hiçbir şey. Ve her şey. Hepsi birden.

Parmakları köprücük kemiğimin üzerinde kayıyor, hafif, şehvetli, zar zor dokunuyor. Tüm vücudumu saran bir ürperti beni ele geçirirken bir nefesi bastırıyorum.

Deri kokusunun, sert göğsünün ağrıyan göğüslerime değmesinin ve kalın kollarının beni sarmasının birleşimi zaten çok fazla. Dokunuşunu da ekleyince tenim parmak uçlarının altında yeniden diriliyor.

Bu yabancı hissiyata teslim olma dürtüsü o kadar güçlü ki, onun ötesindeki hiçbir düşünceye erişemiyorum.

Sanki bir ömür boyu bu anı bekledim. Sanki içimde gizlenen her neyse onu ateşlemesini bekledim.

Benim neyim var böyle?

Vücudumda her ne oluyorsa, olmaması gerekiyor. Özellikle de hakkında hiçbir fikrim olmayan bir kaçakla.

Harabe Alıntı
(The Rhodes #1, Aaron'un Hikayesi)

Kulübün arka girişine doğru dönüyorum. Ensemdeki tüyler iğne gibi diken diken oluyor. Bunun nedeni artık soğuk mu? Gözlerimi kapatıyorum, mümkün olduğunca sisi uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Bu gerçek değil. Zihnim bana kirli oyunlar oynuyor. Yanlış bir önsezi. Gereksiz bir paranoya.

Çöpten farklı, sarhoş edici bir koku burun deliklerimi işgal ediyor. Sanki görünmez bir güç tarafından zorlanmış gibi gözlerimi açıyorum. Ayaklarım neredeyse beni yarı yolda bırakıyor. Sendeliyorum ve kendimi bir duvarda yakalıyorum. Başım dönmüş bir şekilde kulübün girişiyle aramda duran uzun boylu adama odaklanıyorum.

Tüm sıcaklık kan dolaşımımı terk ediyor. Bilinmeyen bir güç omurgamı aşağı çekiyor, kürek kemiklerimi birbirine donduruyor.

Bu *o*.

Yabancı tamamen siyahlar içinde. Taktığı kapüşon yüzünü gölgeliyor, yüz hatlarını gizliyor.

Yüzü olmayan bir Azrail.

Ve benim için burada.

Oh. Tanrım.

"İyi akşamlar, Mae."

Derin, tanıdık ses karşısında yutkunuyorum ve titremelerini önlemek için ellerimi birbirine kenetliyorum.

"Adımı nereden biliyorsun?"

Başını yana eğiyor ama cevap vermiyor.

Ugh. Kekelememden nefret ediyorum. Kolay bir kurban gibi görünüyorum. Bu şartlar altında kim böyle bir soru sorar ki? En büyük önceliğim kaçmak. Varlığımdaki her hücre bana dönüp gitmem için bağırıyor.

Yana doğru bakarak, en kolay çıkış yolunu arıyorum. Durum benim lehime değil. Birincisi, sarhoş beynim bilgiyi deşifre etmekte çok yavaş. İkincisi, arka giriş seçimi berbat bir seçimdi.

Yabancı sessiz ve yavaş yaklaşıyor. Niyetinde kararlı. Bir ressamın ilham perisini kovalaması gibi.

"Hayır, hayır, hayır..." İki sallantılı adım geri gidiyorum. Yeterince hızlı hareket etmiyorum ve yabancı her an üzerime gelebilir.

"Yardım edin-" Çığlık atmaya çalışıyorum ama topuğum kaldırımdaki bir çatlağa takılıyor. Çok hızlı, çok sert düşüyorum. Başım keskin bir kenara çarpıyor.

Yanaklarım soğuk zemine dayanıyor, başıma şiddetli bir ağrı saplanırken gözlerim yaşlarla doluyor. Kafatasım iki ayrı varlığa bölünmüş gibi görünüyor. Görüşüm önce ikiye sonra üçe katlanırken ciğerlerim artık hava almıyor.

Çevresel görüşümde, yabancının bulanık yüzü sırıtıyor.

Onunla ilk karşılaştığımda korkmuştum. Şimdi ise dehşete düştüm.

Karanlık beni pençesine aldı.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.